Staten van Sint Maarten
Zittingsjaar 2025-2026-190

Governor of Sint Maarten

STATEN VAN SINT MAARTEN
Ingek. 07 JAN 2026
Volgnr. IS/529/25-26
Par. g EH WS GR

Aan de Staten van Sint Maarten
T.a.v.: de Voorzitter mw. Sarah A. Wescot-Williams
Wilhelminastraat 1
Philipsburg
Sint Maarten

Philipsburg, 06 januari 2026

Ons kenmerk: LV-23/009
Onderwerp: **Ontwerplandsverordening houdende regels inzake de clearing- en settlementsystemen in de monetaire unie van Curaçao en Sint Maarten (Ontwerplandsverordening toezicht beheerders FMI-systemen)**
Bijlagen: 1

Geachte mevrouw Wescot-Williams,

Hierbij wordt u aangeboden het ontwerplandsverordening houdende regels inzake de clearing- en settlementsystemen in de monetaire unie van Curaçao en Sint Maarten (Ontwerplandsverordening toezicht beheerders FMI-systemen), ter behandeling door de Staten.

DE GOUVERNEUR VAN SINT MAARTEN

mr. A.G. Baly

LV-23/009

Staten van Sint Maarten
Zittingsjaar 2025-2026-190
No. 1

Landsverordening houdende regels inzake de clearing- en settlementsystemen in de monetaire unie van Curaçao en Sint Maarten (Landsverordening toezicht beheerders FMI-systemen)

AANBIEDING

De regering biedt de Staten ter goedkeuring aan een ontwerp van Landsverordening, houdende regels inzake de clearing- en settlementsystemen in de monetaire unie van Curaçao en Sint Maarten (Landsverordening toezicht beheerders FMI-systemen).

De memorie van toelichting, die het ontwerp vergezelt, bevat de gronden waarop het rust.

Philipsburg, JAN 6 2026
De Gouverneur van Sint Maarten

A.G. Baly

Staten van Sint Maarten
Zittingsjaar 2025-2026-190
No. 2

Landsverordening van de
houdende regels inzake de clearing- en
settlementsystemen in de monetaire unie
van Curaçao en Sint Maarten
(Landsverordening toezicht beheerders FMI-systemen)

ONTWERP

IN NAAM VAN DE KONING!

De Gouverneur van Sint Maarten,

In overweging genomen hebbende:

- dat het wenselijk is om het risico te beheersen dat het betalings- en effectenverkeer in Curaçao en Sint Maarten ernstig ontwricht kan raken als het settlementsysteem in de monetaire unie van Curaçao en Sint Maarten zou falen;
- dat het in verband daarmee wenselijk is bevoegdheden aan de Centrale Bank van Curaçao en Sint Maarten toe te kennen om dat risico te beheersen;
- dat het voorts wenselijk is een vergunningstelsel in te voeren en regels te stellen voor het toezicht op beheerders van andere clearing- en settlementsystemen in Curaçao en Sint Maarten;

Heeft, de Raad van Advies gehoord, met gemeen overleg der Staten, vastgesteld onderstaande landsverordening:

Hoofdstuk I

Algemene bepalingen

Artikel 1 Begripsbepaling

1. In deze landsverordening en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:
   a. Bank: Centrale Bank van Curaçao en Sint Maarten;
   b. beheerder: rechtspersoon die beheerder is van een FMI-systeem;
   c. betalings- of effectenverkeer: het geheel van instrumenten, diensten, producten, transacties, procedures en systemen ten behoeve van betaal- of effectentransacties;

d. clearing: het proces van verzenden, afstemmen of bevestigen van betaalinstructies voor het berekenen of verrekenen van de positie van de deelnemers op een bilaterale of multilaterale basis, met als doel het vaststellen van de nettobetalingsverplichtingen van de deelnemers;
e. cliënt: particulier of bedrijf die gebruik maakt van een betaaldienst van een deelnemende onderneming;
f. deelnemende onderneming: onderneming werkzaam op een financiële markt, waaronder een betaalinstelling, een elektronischgeldinstelling, alsmede een overheidsinstantie en een andere door de Bank toegelaten onderneming, die deelneemt aan een settlementsysteem of een FMI-systeem;
g. externe deskundige: externe deskundige als bedoeld in artikel 121, zesde lid, van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek;
h. financiële markt: een multilateraal systeem voor deelnemende ondernemingen ten behoeve van de goede werking van de diensten met als doel de clearing, vastlegging of settlement van betalingen, transacties in effecten, of andere financiële transacties, ongeacht of deze geheel of slechts gedeeltelijk in Sint Maarten opereren;
i. FMI-systeem: systeem met formele en gestandaardiseerde regelingen en gemeenschappelijke regels voor de clearing van betalingstransacties of voor de clearing of settlement van effectentransacties;
j. gekwalificeerde deelneming: rechtstreeks of middellijk belang van ten minste 10% van het nominaal kapitaal van een onderneming of instelling, of het rechtstreeks of middellijk kunnen uitoefenen van ten minste 10% van de stemrechten in een onderneming of instelling, of het rechtstreeks of middellijk kunnen uitoefenen van een daarmee vergelijkbare zeggenschap in een onderneming of instelling;
k. minister: Minister van Financiën;
l. oversight: toetsen van systemen in het betalings- of effectenverkeer aan bestaande en toekomstige internationale standaarden, en zo nodig verbetering bewerkstelligen met als doel de veiligheid en efficiëntie te bevorderen;
m. settlement: het proces waarbij verplichtingen tussen twee of meer deelnemers worden vereffend door het overboeken van geld of effecten;
n. settlementsysteem: settlementsysteem als bedoeld in artikel 13 of 14;
o. toestemming: toestemming als bedoeld in artikel 40 tenzij uit het zinsverband duidelijk anders blijkt;
p. zetel: plaats waar een instelling volgens haar statuten of reglementen is gevestigd dan wel, indien zij geen rechtspersoon is, de plaats waar de instelling haar hoofdvestiging heeft.

2. Waar in deze landsverordening en de daarop berustende bepalingen over 'instelling' wordt gesproken, wordt daarmee een beheerder bedoeld.

Artikel 2 Taken van de Bank

De Bank is belast met:
a. het beheer van het settlementsysteem;
b. het bijhouden van het register, bedoeld in artikel 24;
c. het beslissen omtrent een vergunning, vrijstelling, ontheffing of toestemming;

d. het vaststellen van algemeen verbindende voorschriften, bevattende regels of nadere regels op de in deze landsverordening genoemde terreinen;
e. het vaststellen van algemeen verbindende voorschriften, bevattende regels of nadere regels van technische of organisatorische aard ter uitvoering van aanbevelingen en regelingen van internationale of intergouvernementele organisaties;
f. het uitoefenen van toezicht op beheerders, en van oversight op FMI-systemen en settlementsystemen; en,
g. het handhaven van deze landsverordening.

Artikel 3 Algemeen verbindende voorschriften

1. Algemeen verbindende voorschriften als bedoeld in artikel 2, onderdelen d of e, worden in de Engelse of in de Nederlandse taal gesteld.
2. Algemeen verbindende voorschriften stellen regels of nadere regels betreffende:
   a. bestuur, inrichting en zeggenschapsstructuur als bedoeld in paragraaf 1 van hoofdstuk V;
   b. financiële waarborgen als bedoeld in paragraaf 2 van hoofdstuk V;
   c. integere en beheerste bedrijfsvoering als bedoeld in paragraaf 3 van hoofdstuk V;
   d. waarborgen van de goede werking van FMI-systemen, en de interoperabiliteit van systemen;
   e. de onderlinge verrekening van betalingstransacties tussen cliënten van dezelfde kredietinstelling, dan wel tussen de deelnemende ondernemingen bij hetzelfde FMI-systeem;
   f. informatieverstrekking aan de Bank en aan het publiek; en,
   g. redelijke, transparante en gelijke voorwaarden voor beheerders en deelnemende ondernemingen.
3. Het is de beheerder verboden te handelen in strijd met de voorschriften, gesteld bij of krachtens een algemeen verbindend voorschrift.

Artikel 4

1. Algemeen verbindende voorschriften als bedoeld in artikel 3 stellen in ieder geval regels of nadere regels omtrent de veilige en efficiënte clearing van betalings- en effectentransacties en het functioneren van de daarvoor benodigde infrastructuur bij de beheerders en de deelnemende ondernemingen.
2. Algemeen verbindende voorschriften als bedoeld in artikel 3, tweede lid, onderdeel c, stellen in ieder geval regels of nadere regels stellen omtrent:
   a. het voorkomen en beheersen van belangenconflicten tussen een beheerder en een deelnemende onderneming, en tussen beheerders en deelnemende ondernemingen onderling;
   b. maatregelen, gericht op het bevorderen en handhaven van een integere bedrijfsvoering door een instelling;
   c. de administratieve organisatie van een instelling waaronder begrepen de financiële administratie en de interne controle;

d. het voorkomen van betrokkenheid van een instelling en haar werknemers bij strafbare feiten die het vertrouwen in de instelling, het betalingsverkeer of in de financiële markten in het algemeen schaden;
e. het voorkomen van betrokkenheid van de instelling en haar werknemers bij handelingen die anderszins in het maatschappelijk verkeer zodanig onaanvaardbaar zijn, dat deze het vertrouwen in de instelling, het betalingsverkeer of in de financiële markt in het algemeen schaden;
f. ordelijke en transparante financiële marktprocessen; of,
g. zuivere verhoudingen tussen marktpartijen en zorgvuldige behandeling van deelnemende ondernemingen, zoals het waarborgen van de informatieverstrekking aan deelnemende ondernemingen.

3. Algemeen verbindende voorschriften als bedoeld in artikel 3, tweede lid, onderdeel d, stellen in ieder geval regels of nadere regels omtrent:
   a. technologieën die voldoen aan internationale normen en maatregelen om systeemrisico te vermijden en maatschappelijke ontwrichting als gevolg van verstoringen van een FMI-systeem te voorkomen; en,
   b. samenwerking tussen een beheerder en de deelnemende ondernemingen, en tussen beheerders en deelnemende ondernemingen onderling.
4. Algemeen verbindende voorschriften als bedoeld in artikel 3, tweede lid, onderdeel f, stellen in ieder geval regels of nadere regels omtrent:
   a. periodieke verstrekking van staten en transactievolumes aan de Bank;
   b. melding van incidenten; en,
   c. transparantie over kosten en dienstverlening.
5. Algemeen verbindende voorschriften als bedoeld in artikel 3, tweede lid, onderdeel g, stellen in ieder geval regels of nadere regels omtrent:
   a. standaardisatie van door consumenten en deelnemende ondernemingen te gebruiken bankrekeningnummers; en,
   b. harmonisatie van betaalinstrumenten door deelnemende ondernemingen.

Artikel 5 Aanwijzing representatieve organisatie

1. De minister kan, gehoord de Bank, een of meer organisaties van beheerders van een of meer FMI-systemen aanwijzen als representatieve organisatie.
2. De Bank pleegt zo vaak als zij dit nodig acht, doch ten minste eenmaal per jaar, overleg met de krachtens het eerste lid aangewezen representatieve organisatie omtrent het beleid inzake het toezicht op beheerders.

Artikel 6 Overleg over algemeen verbindende voorschriften

1. Alvorens de Bank algemeen verbindende voorschriften vaststelt of wijzigt, pleegt de Bank, in geval uitvoering is gegeven aan artikel 5, overleg met de door de minister ingevolge dat artikel aangewezen representatieve organisaties.
2. Ingeval dringende omstandigheden een spoedige inwerkingtreding van een algemeen verbindend voorschrift noodzakelijk maken, blijft het bepaalde in het eerste lid buiten toepassing.
3. Onder dringende omstandigheden als bedoeld in het tweede lid worden in ieder geval verstaan een onverwachte onderbreking van de dienstverlening, of een onverwacht besluit van een ander land met ernstige negatieve gevolgen voor veel consumenten in Sint Maarten.

4. Een algemeen verbindend voorschrift dat met toepassing van het tweede lid is vastgesteld, vervalt met ingang van de eerste dag van de tiende kalendermaand na de datum van vaststelling.

Artikel 7 Goedkeuring, schorsing en vernietiging van algemeen verbindende voorschriften

1. De Bank legt de algemeen verbindende voorschriften, bedoeld in deze landsverordening, ter goedkeuring voor aan de minister.
2. De minister kan in het geval dat de algemeen verbindende voorschriften in strijd zijn met het recht en de Bank de geconstateerde onvolkomenheid na overleg niet heeft weggenomen, weigeren de goedkeuring te verlenen.
3. De goedkeuring wordt geacht te zijn gegeven indien de minister binnen vier weken na het overleggen van de algemeen verbindende voorschriften, niet heeft gereageerd.
4. De algemeen verbindende voorschriften, bedoeld in deze landsverordening, treden in werking op een in die voorschriften te bepalen tijdstip doch niet eerder dan de bekendmaking ervan in het Afkondigingsblad. De Bank plaatst de voorschriften digitaal op de website van de Bank.
5. De opdracht tot publicatie van algemeen verbindende voorschriften wordt door de Bank niet eerder gedaan dan nadat deze zijn goedgekeurd door de minister.
6. Algemeen verbindende voorschriften van de Bank, die in strijd zijn met het recht, kunnen bij landsbesluit worden geschorst en vernietigd. De voordracht tot vernietiging geschiedt, gehoord de Raad van Advies, in overeenstemming met het gevoelen van de raad van ministers. Een schorsing bedraagt maximaal vier weken, tenzij binnen die vier weken de Raad van Advies wordt gehoord. Indien de Raad van Advies wordt gehoord, bedraagt een schorsing maximaal vier weken na de dag waarop het advies van die raad is uitgebracht.

Artikel 8 Algemene vrijstelling en individuele ontheffing

1. Bij landsbesluit, houdende algemene maatregelen, kan de Bank gehoord, zo nodig onder het stellen van beperkingen of het verbinden van voorschriften, aan categorieën beheerders vrijstelling worden verleend van bij of krachtens deze landsverordening gestelde regels, mits de belangen die deze landsverordening beoogt te beschermen, zich daartegen niet verzetten. De Bank besluit of een beheerder in aanmerking komt voor een vrijstelling.
2. De Bank kan, zo nodig onder het stellen van beperkingen of het verbinden van voorschriften, aan een beheerder ontheffing verlenen van bij of krachtens deze landsverordening gestelde regels, mits de belangen die deze landsverordening beoogt te beschermen, zich daartegen niet verzetten.

Artikel 9 Procedurele bepalingen

1. Tenzij in deze landsverordening anders is bepaald wordt een brief of besluit aan de geadresseerde uitgereikt of toegezonden:
   a. door uitreiking in persoon;
   b. per post; of,
   c. langs elektronische weg.

2. Indien bij of krachtens deze landsverordening wordt voorgeschreven dat een brief of besluit schriftelijk of aangetekend wordt verzonden, wordt de brief of besluit aan de geadresseerde uitgereikt of toegezonden:
   a. door uitreiking in persoon met een bewijs dat de uitreiking heeft plaats gehad;
   b. per post met bewijs van ontvangst; of,
   c. langs elektronische weg met een automatisch vervaardigde leesbevestiging.
3. Een besluit tot verlening, wijziging of intrekking van een vergunning, vrijstelling, ontheffing of toestemming wordt aangetekend verzonden.
4. De aanvrager verschaft aan de Bank alle gegevens en bescheiden die verband houden met een aanvraag of de aard van het uit te oefenen bedrijf van de aanvrager, en alle door de Bank verzochte nadere gegevens en bescheiden ter uitvoering van deze landsverordening.
5. De Bank beslist binnen 60 dagen na de datum van ontvangst van een volledige aanvraag op die aanvraag en ontvangst van het bedrag, bedoeld in artikel 54, tweede lid, en deelt haar besluit aangetekend mee aan de aanvrager.
6. Indien de aanvraag onvolledig is, kan de Bank de aanvrager verzoeken de aanvraag binnen 30 dagen aan te vullen met de benodigde gegevens en bescheiden. De Bank beslist binnen 60 dagen na ontvangst van alle voor het nemen van de beslissing benodigde aanvullende gegevens.
7. Een besluit tot verlening van een vergunning, vrijstelling of ontheffing wordt binnen zeven dagen na de dagtekening ervan digitaal bekendgemaakt op de website van de Bank.
8. Een vergunning, vrijstelling of ontheffing, verleend op grond van deze landsverordening, is niet overdraagbaar en kan niet van rechtswege overgaan op een andere natuurlijke- of rechtspersoon.
9. Een toestemming, verleend op grond van deze landsverordening, is niet overdraagbaar en kan niet van rechtswege overgaan op een andere natuurlijke- of rechtspersoon.
10. Een vergunning, vrijstelling of ontheffing wordt niet verleend aan een natuurlijke persoon.
11. Een beheerder die een aanvraag van een vergunning, vrijstelling of ontheffing heeft ingediend, stelt, zolang de Bank niet over die aanvraag heeft beslist, de Bank onverwijld in kennis van elke verandering in zijn situatie die relevant is voor die beslissing.

Artikel 10 Weigeren van een aanvraag

De Bank kan de aanvraag van een vergunning, vrijstelling of ontheffing weigeren, indien:

a. zij gronden heeft om aan te nemen dat de aanvrager de vergunning, vrijstelling of ontheffing heeft aangevraagd om zich te onttrekken aan de regelgeving inzake het toezicht op de aanvrager in een ander land;
b. de structuur van de groep waarvan de aanvrager deel uitmaakt zodanig is dat de Bank onvoldoende adequaat en effectief toezicht kan uitoefenen op de aanvrager;
c. zij van oordeel is dat het verlenen van de vergunning, vrijstelling of ontheffing in strijd is of zou kunnen zijn met een gezonde financiële sector, betalingsverkeer, het te voeren monetaire beleid, het

deviezenverkeer dan wel de belangen van de houders of toekomstige houders van betaalrekeningen;

d. de aanvrager onjuiste of onvolledige gegevens en bescheiden heeft verstrekt, dan wel omstandigheden of feiten heeft verzwegen die van belang zijn voor een zorgvuldige beoordeling van de aanvraag;
e. de aanvrager met personen is verbonden in een formele of feitelijke zeggenschapsstructuur die in zodanige mate ondoorzichtig is dat deze een belemmering vormt of kan vormen voor het adequaat uitoefenen van toezicht op de aanvrager; of,
f. zij van oordeel is dat de Bank of de instantie van het land van herkomst van de betrokken aanvrager, die met het toezicht op de aanvrager is belast, onvoldoende adequaat en effectief toezicht op geconsolideerde basis kan uitoefenen.

Artikel 11 Wijzigen, intrekken, en beperkingen of nadere voorschriften stellen

1. De Bank kan een door haar verleende vergunning, vrijstelling, ontheffing of toestemming geheel of gedeeltelijk wijzigen, intrekken, dan wel daaraan beperkingen stellen of nadere voorschriften verbinden, indien:
   a. de houder ervan zulks verzoekt;
   b. bij de aanvraag onjuiste of onvolledige gegevens en bescheiden zijn verstrekt, en kennis omtrent de juiste en volledige gegevens en bescheiden tot een andere beslissing zou hebben geleid;
   c. bij de aanvraag omstandigheden of feiten zijn verzwegen op grond waarvan, indien zij voor het tijdstip waarop de vergunning, vrijstelling, ontheffing of toestemming werd verleend zich hadden voorgedaan of bekend waren geweest, de vergunning, vrijstelling, ontheffing of toestemming zou zijn geweigerd;
   d. de Bank dit noodzakelijk acht in het belang van de ontwikkeling en instandhouding van een gezonde financiële sector, gezond betalingsverkeer, het te voeren monetaire beleid en het deviezenverkeer alsmede ter bescherming van de belangen van de houders, of toekomstige houders, van geldmiddelen, dan wel de gebruikers of toekomstige gebruikers van betaaldiensten, met het oog op de belangen die deze landsverordening beoogt te beschermen;
   e. de houder ervan niet meer voldoet aan de bij of krachtens deze landsverordening gestelde regels dan wel niet meer voldoet aan de aan de vergunning, vrijstelling, ontheffing of toestemming gestelde beperkingen of verbonden voorschriften;
   f. de houder ervan niet is aangevangen binnen een door de Bank gestelde termijn na het verlenen van de vergunning, vrijstelling, ontheffing of toestemming;
   g. de houder ervan kennelijk niet langer gebruik maakt van de hem verleende vergunning, vrijstelling, ontheffing of toestemming;
   h. de rechtspersoon wordt ontbonden;
   i. uit de verklaring omtrent de getrouwheid van een bij de Bank ingediende jaarrekening niet blijkt dat de jaarrekening een getrouw beeld geeft van de grootte en samenstelling van het vermogen van de instelling en van het resultaat over het desbetreffende boekjaar;
   j. de houder ervan in staat van faillissement is komen te verkeren;
   k. de houder ervan niet voldoet aan een aanwijzing van de Bank;

l. de houder ervan de bij of krachtens de Landsverordening bestrijding witwassen en terrorismefinanciering, de Landsverordening Meldpunt Ongebruikelijke Transacties, de Sanctielandsverordening, de Rijkssanctiewet of een andere wettelijke regeling ter zake van de voorkoming en bestrijding van witwassen en van financiering van terrorisme of van de proliferatie van massavernietigingswapens, naar het oordeel van de Bank niet of onvoldoende naleeft;
m. de houder ervan kennelijk niet meer voldoet aan de definitie van beheerder;
n. de houder ervan misbruik of oneigenlijk gebruik maakt van de hem verleende vergunning, vrijstelling, ontheffing of toestemming;
o. de structuur van de groep waarvan de instelling deel uitmaakt zodanig wordt gewijzigd dat de Bank, of de instantie van het land van herkomst die met het toezicht op de instelling is belast, onvoldoende adequaat en effectief toezicht, onderscheidenlijk geconsolideerd toezicht kan uitoefenen op de houder ervan;
p. indien andere feiten en omstandigheden die betrekking hebben op de houder van de vergunning, vrijstelling, ontheffing of toestemming, dit vereisen.

2. Het besluit tot wijziging of intrekking van, respectievelijk het besluit om beperkingen te stellen of voorschriften te verbinden aan een verleende vergunning, vrijstelling, ontheffing of toestemming of de weigering ervan is met redenen omkleed. In het geval de Bank besluit om alsnog beperkingen te stellen of voorschriften te verbinden als bedoeld in de eerste volzin, wordt het tijdstip aangegeven waarop de beperking of het voorschrift van kracht wordt.
3. Het besluit tot wijziging of intrekking van een verleende vergunning, vrijstelling of ontheffing, wordt zo spoedig mogelijk nadat het besluit onherroepelijk is geworden, digitaal bekendgemaakt op de website van de Bank.
4. Indien de Bank zulks noodzakelijk acht in het belang van de ontwikkeling en instandhouding van een gezonde financiële sector, gezond betalingsverkeer, het te voeren monetaire beleid en het deviezenverkeer, veilige en ononderbroken verbindingen met andere FMI-systemen, dan wel de belangen van de houders of toekomstige houders van betaalrekeningen, maakt de Bank de redenen voor de intrekking bekend bij de bekendmaking, bedoeld in het derde lid.
5. De Bank kan, indien zij dit in het belang van de klanten van het FMI-systeem nodig acht, het besluit en de redenen voor de intrekking eveneens op een andere door haar te bepalen wijze bekendmaken. De kosten van de bekendmaking komen ten laste van de betrokken beheerder.
6. De Bank kan de publicatie, bedoeld in het derde of vijfde lid, tot een nader door haar te bepalen tijdstip aanhouden, indien openbaarmaking ernstige schade aan de belangen van deelnemende ondernemingen zou kunnen toebrengen.
7. Indien de Bank een vergunning, vrijstelling of ontheffing intrekt, kan zij bij haar beslissing tot intrekking bepalen dat de houder ervan zijn bedrijf of activiteiten als beheerder binnen een door de Bank te bepalen termijn geheel beëindigt, met inachtneming van door de Bank gegeven aanwijzingen. De Bank kan daarbij de uitoefening van de bevoegdheid van de beheerder om over zijn waarden te beschikken beperken of hem verbieden om – anders dan met voorafgaande machtiging van de Bank – over deze waarden te beschikken.

8. Indien de Bank een vergunning, vrijstelling of ontheffing intrekt, kan zij bij haar beslissing tot intrekking bepalen dat de houder ervan zijn bedrijf of activiteiten als beheerder voortzet totdat de intrekking onherroepelijk is geworden, met inachtneming van de bij of krachtens deze landsverordening gestelde wettelijke voorschriften, alsmede de voorschriften verbonden aan en de beperkingen gesteld bij de vergunning, vrijstelling of ontheffing.
9. De Bank kan de beheerder waarvan de vergunning, vrijstelling of ontheffing is ingetrokken, per aangetekende brief een aanwijzing geven, dat vanaf het tijdstip van intrekking van de vergunning, vrijstelling of ontheffing alle of bepaalde organen van de instelling hun bevoegdheden slechts mogen uitoefenen na goedkeuring door één of meer door de Bank aangewezen personen en met inachtneming van de opdrachten van deze personen, welke aanwijzing terstond van kracht wordt. De Bank kan in de aanwijzing bepalen dat het bepaalde in de artikelen 61 en 62 van overeenkomstige toepassing is.
10. Het is de beheerder verboden in strijd met een aanwijzing van de Bank als bedoeld in dit artikel of in de artikelen 22, vijfde lid, 52, vierde lid, 53, vierde lid, 59 of 60, eerste lid, te handelen.
11. Tot aan het tijdstip van beëindiging van het bedrijf of de activiteiten wordt de houder van een ingetrokken vergunning, vrijstelling of ontheffing aangemerkt als houder van een geldige vergunning, vrijstelling, respectievelijk ontheffing.

Artikel 12 Aanvang van het bedrijf of de activiteiten

Indien de Bank een vergunning, vrijstelling of ontheffing heeft verleend tot het uitoefenen van een bedrijf of activiteiten als beheerder, meldt de houder ervan de daadwerkelijke aanvang van het bedrijf of de activiteiten uiterlijk binnen een maand aan de Bank.

Hoofdstuk II

Settlementsystemen van de Bank voor betalingen en effectentransacties

Artikel 13 Bevoegdheden en verantwoordelijkheden van de Bank ten aanzien van het settlementsysteem voor betalingen

1. Er is een settlementsysteem ten behoeve van het definitief afwikkelen van lokale en internationale betalingsverplichtingen van deelnemende ondernemingen.
2. Het settlementsysteem is eigendom van de Bank.
3. De Bank is ten aanzien van het settlementsysteem, bedoeld in het eerste lid, belast met:
   a. het tot stand brengen en beheren van het settlementsysteem;
   b. het beslissen omtrent de toelating van deelnemers aan het settlementsysteem;
   c. het aanhouden van rekeningen voor de deelnemende ondernemingen ten behoeve van de afwikkeling van betalingen binnen het settlementsysteem; en,

d. het verlenen van krediet aan deelnemende ondernemingen in het kader van de afwikkeling van transacties mits voldoende onderpand wordt verleend aan de Bank.

4. De Bank is bevoegd werkzaamheden ten behoeve van de uitvoering van haar taken als bedoeld in het derde lid onder haar verantwoordelijkheid uit te laten voeren door derden.
5. De Bank is bevoegd het settlementsysteem ook te gebruiken voor de afwikkeling van interbancaire en internationale betalingen betreffende Bonaire, Sint Eustatius of Saba.
6. De Bank is bevoegd het settlementsysteem ook te gebruiken of te laten gebruiken voor internationaal settlement tussen andere centrale banken.

Artikel 14 Bevoegdheden en verantwoordelijkheden van de Bank ten aanzien van het settlementsysteem voor lokale effecten

1. Er kan naast het settlementsysteem, bedoeld in artikel 13, eerste lid, een settlementsysteem zijn ten behoeve van het definitief afwikkelen van lokale en internationale verplichtingen met betrekking tot lokale effecten.
2. De Bank is ten aanzien van het settlementsysteem, bedoeld in het eerste lid, bevoegd:
   a. het settlementsysteem tot stand te brengen en te beheren;
   b. te beslissen omtrent de toelating van deelnemende ondernemingen;
   c. rekeningen aan te houden van deelnemende ondernemingen ten behoeve van de afwikkeling van betalingen binnen het settlementsysteem en de registratie van de eigendom van obligaties van overheden en overheidsvennootschappen;
   d. wijzigingen in de eigendom als bedoeld onder c te registreren zodra de betaling definitief is afgewikkeld; en,
   e. de rente en aflossing van obligaties van overheden en overheidsvennootschappen te storten op de rekening van de deelnemende ondernemingen waar de eigenaar van de obligaties rekening houdt.
3. De Bank laat een deelnemende onderneming alleen toe indien deze reeds een deelnemende onderneming is bij het settlementsysteem, bedoeld in artikel 13, eerste lid.
4. De Bank is bevoegd werkzaamheden ten behoeve van de uitvoering van haar taken als bedoeld in het eerste lid onder haar verantwoordelijkheid uit te laten voeren door derden.

Artikel 15 Afwikkeling en finaliteit van betaling- en effectentransacties

1. Een direct deelnemende onderneming heeft een afwikkelingsrekening bij het settlementsysteem, welke rekening voldoet aan de door de Bank gestelde voorwaarden, inclusief het aan te houden minimumsaldo voor deze rekening.
2. Een indirect deelnemende onderneming heeft een afwikkelingsrekening bij een direct deelnemende onderneming als afwikkelingstussenpersoon of agent voor het afwikkelen van zijn verplichtingen.
3. De betrokken direct deelnemende onderneming stelt de Bank op de hoogte ingeval een indirect deelnemende onderneming een afwikkelingsrekening als bedoeld in het tweede lid opent, wijzigt of sluit.

4. Het definitief beëindigen van afwikkelingsverplichtingen tussen deelnemende ondernemingen wordt geëffectueerd door middel van boekingen in het settlementsysteem op een door Bank vastgestelde wijze.
5. Indien het definitief beëindigen van afwikkelingsverplichtingen tussen deelnemende ondernemingen wordt geëffectueerd door middel van de fysieke levering van effecten, vindt de definitieve beëindiging plaats op een door de Bank vastgestelde wijze.
6. Betalings- of effectentransacties zijn onherroepelijk geworden zodra de desbetreffende rekeningen in verband met deze transacties zijn gedebiteerd en gecrediteerd.
7. Een overeenkomstig het bepaalde in het zesde lid onherroepelijk geworden transactie kan niet worden ingetrokken, teruggedraaid, vernietigd, ongeldig verklaard of terzijde gezet.
8. In afwijking van de artikelen 18 en 222 van het Faillissementsbesluit 1931 blijft buiten een faillissement of surseance ieder aan het settlementsysteem verleend zakelijk onderpand als borg voor een betaling of het uitvoeren van een verplichting jegens de Bank of jegens een andere deelnemende onderneming totdat de betrokken betaling of verplichting definitief is vereffend overeenkomstig het bepaalde in het vierde lid.

Artikel 16 Vaststelling van regels of nadere regels betreffende een settlementsysteem

1. De Bank stelt bij of krachtens algemeen verbindend voorschrift regels of nadere regels voor de toegang, deelname en uittreding inzake een settlementsysteem.
2. De regels zijn objectief, niet discriminerend en proportioneel en verhinderen de toegang niet meer dan nodig is voor de beveiliging, ten aanzien van:
   a. risico's in verband met krediet, liquiditeit en het systeem;
   b. afwikkelingsrisico's; en,
   c. risico's dat gebreken in informatiesystemen of interne controles tot onverwachte verliezen kunnen leiden.
3. De regels kunnen onder meer betreffen:
   a. de wederzijdse rechten, verplichtingen en aansprakelijkheid van de deelnemende ondernemingen en de Bank;
   b. de verplichtingen van de deelnemende ondernemingen inzake het beheersen van risico's die andere deelnemende ondernemingen zouden kunnen raken;
   c. de governance activiteiten en het beheer van krediet-, liquiditeits-, en operationele risico's ten behoeve van deelnemende ondernemingen;
   d. de rechten en aansprakelijkheid van de deelnemende ondernemingen, de gehanteerde marges bij de waardering van gegeven onderpand, inbewaringstelling van bezittingen, de finaliteit en ingebrekestelling bij de afwikkeling van betalingstransacties of effectentransacties door de deelnemende ondernemingen;
   e. de wijze waarop door de Bank wordt bepaald of een deelnemende onderneming een directe of een indirecte deelnemende onderneming is of zou moeten zijn; en,
   f. de tarieven voor het deelnemen aan een settlementsysteem.
4. De tarieven, bedoeld in het derde lid, onderdeel f, zijn niet hoger dan nodig om de kosten van de Bank voor de uitvoering van dit hoofdstuk te dekken.

Indien de minister of de Bank van oordeel is dat de tarieven hoger dan kostendekkend dienen te zijn, worden de tarieven bij landsbesluit, houdende algemene maatregelen, vastgesteld.

Hoofdstuk III

FMI-systemen

§ 1. Het vergunningstelsel

Artikel 17 Verbodsbepaling

1. Het is verboden om in of vanuit Sint Maarten zonder vergunning van de Bank een FMI-systeem te beheren.
2. Aan een vergunning als bedoeld in het eerste lid, kunnen door de Bank te allen tijde beperkingen worden gesteld en voorschriften worden verbonden in het belang van de ontwikkeling en instandhouding van een gezonde financiële sector, gezond betalingsverkeer, het te voeren monetaire beleid en het deviezenverkeer, veilige en ononderbroken verbindingen met andere FMI-systemen, alsmede ter bescherming van de belangen van de houders, of toekomstige houders van betaalrekeningen, van effectenrekeningen of andere op geld waardeerbare rekeningen, met het oog op de belangen die deze landsverordening beoogt te beschermen, indien feiten en omstandigheden die betrekking hebben op degene voor wie de vergunning geldt dit vereisen.
3. Het verbod, bedoeld in het eerste lid, is niet van toepassing op de Bank.
4. De artikelen 24, 25, 36, 37 en 112 tot en met 115 zijn van overeenkomstige toepassing indien de Bank een ander FMI-systeem dan bedoeld in artikel 13 beheert.

Artikel 18 Ontheffing instelling met zetel buiten Sint Maarten

1. De Bank kan aan een instelling met zetel buiten Sint Maarten ontheffing verlenen van het bepaalde in artikel 17 indien:
   a. de aanvrager zetel heeft in een door de Bank aan te wijzen land waar toezicht op het uitoefenen van het bedrijf van beheerder wordt uitgeoefend dat in voldoende mate waarborgen biedt ten aanzien van de belangen die deze landsverordening beoogt te beschermen;
   b. de aanvrager een verklaring van ondertoezichtstelling overlegt, afgegeven door de toezichthoudende instantie van het onder a bedoelde land;
   c. de aanvrager een naamloze vennootschap of een besloten vennootschap is of een andere door de Bank geaccepteerde met deze rechtspersonen vergelijkbare rechtsvorm heeft; en,
   d. het verlenen van een ontheffing naar het oordeel van de Bank niet strijdig is met de belangen die deze landsverordening beoogt te beschermen.

2. Een ontheffing als bedoeld in het eerste lid, wordt niet verleend voor zover het betreft het aanbieden van diensten waaraan in het desbetreffende land of door de desbetreffende toezichthoudende instantie beperkingen zijn gesteld met betrekking tot de personen aan wie diensten mogen worden aangeboden.
3. Een instelling met een ontheffing verstrekt de Bank periodiek gegevens over de activiteiten van de instelling in het buitenland, alsmede over de resultaten van toezicht- en handhavingsactiviteiten jegens de instelling door een toezichthoudende instantie in het buitenland.
4. Aan een ontheffing als bedoeld in het eerste lid kan de Bank de voorwaarde verbinden dat de aanvrager een bijkantoor in Sint Maarten heeft.

Artikel 19 Bij een aanvraag van een vergunning, vrijstelling of ontheffing te verstrekken gegevens en bescheiden

1. De aanvraag om afgifte van een vergunning als bedoeld in artikel 17 wordt niet als zodanig beschouwd en door de Bank niet in behandeling genomen, indien zij niet de volgende gegevens en bescheiden bevat:
   a. een opgave van de naam, het adres en de rechtsvorm van de aanvrager, een opgave van de statutaire zetel, de statutaire naam en de handelsnaam of handelsnamen;
   b. indien de aanvrager is ingeschreven in het handelsregister: een uittreksel van de Kamer van Koophandel en Nijverheid, bedoeld in artikel 1 van de Landsverordening op de Kamers van Koophandel en Nijverheid;
   c. de akte van oprichting, statuten en reglementen van de aanvrager;
   d. het aantal en de identiteit van de bestuurders, de leden van de raad van commissarissen dan wel van het orgaan dat een aan die van de raad van commissarissen gelijksoortige taak heeft en andere personen die het beleid van de aanvrager bepalen of medebepalen;
   e. de ingevulde persoonlijke vragenlijsten van de bestuurders, de leden van de raad van commissarissen, en andere personen die het beleid van de aanvrager bepalen en van de houders van gekwalificeerde deelneming;
   f. indien de houder van een gekwalificeerde deelneming een rechtspersoon is, de ingevulde persoonlijke vragenlijsten van de personen die het dagelijks beleid van deze rechtspersoon bepalen, alsmede de bescheiden waaruit de omvang van de gekwalificeerde deelneming blijkt en waaruit de financiële positie en de juridische groepsstructuur van de houder van een gekwalificeerde deelneming blijkt;
   g. de ingevulde persoonlijke vragenlijsten van de personen die functies bekleden ter voorkoming en bestrijding van witwassen en terrorismefinanciering;
   h. een jaarrekening of openingsbalans, die moet zijn voorzien van een verklaring omtrent de getrouwheid van de gegevens daarin, ondertekend door een externe deskundige;
   i. een uiteenzetting van de werkzaamheden die de aanvrager voornemens is te verrichten alsmede het bedrijfsplan waarin minimaal is opgenomen een schematisch overzicht van de activiteiten, de geldstroom, de strategie, financiële prognose, een herstelplan en een afwikkelplan;
   j. een beschrijving van het voorgenomen beleid en de schriftelijke procedures en maatregelen voor een integere en beheerste uitoefening van het bedrijf;
   k. een beschrijving van de formele en feitelijke zeggenschapsstructuur en, indien de aanvrager deel uitmaakt van een groep, de groepsstructuur, de

identiteit van degenen die het beleid van de groep bepalen of mede bepalen;

l. indien de aanvrager voornemens is werkzaamheden op structurele basis uit te besteden aan een derde, de overeenkomst waarin deze uitbesteding is geregeld;

m. gegevens op basis waarvan de Bank kan beoordelen dat is voldaan aan het bepaalde bij een algemeen verbindend voorschrift als bedoeld in artikel 3, tweede lid, onderdeel b, met betrekking tot het minimum eigen vermogen alsmede het volgestort aanvangskapitaal;

n. gegevens op basis waarvan de Bank kan beoordelen dat is voldaan aan het bepaalde bij een algemeen verbindend voorschrift als bedoeld in artikel 3, tweede lid, onderdeel b, met betrekking tot de solvabiliteit;

o. een beschrijving van het voorgenomen beleid ter zake van het voorkomen van belangenconflicten tussen haar en de deelnemende ondernemingen en de deelnemende ondernemingen onderling;

p. een netwerkdiagram van de technische infrastructuur, met inbegrip van computer- en netwerkapparatuur en beveiligingsmaatregelen; en,

q. overige gegevens en bescheiden waarvan de Bank heeft bepaald dat zij nodig zijn voor een zorgvuldige beoordeling van de aanvraag.

2. De aanvraag om afgifte van een vrijstelling als bedoeld in artikel 8 of van een ontheffing als bedoeld in artikel 8, tweede lid, of artikel 18, wordt niet als zodanig beschouwd en door de Bank niet in behandeling genomen, indien zij niet de gegevens en bescheiden bevat, welke de Bank nodig acht voor een zorgvuldige beoordeling van de aanvraag.

3. De Bank kan besluiten dat een aanvrager één of meer van de gegevens of bescheiden als bedoeld in het eerste of tweede lid niet behoeft over te leggen, indien deze aanvrager aantoont dat de doeleinden die deze landsverordening beoogt te bereiken anderszins voldoende zijn bereikt.

4. Het model van de persoonlijke vragenlijsten, bedoeld in het eerste lid, onderdelen e, f en g, wordt door de Bank vastgesteld.

Artikel 20 Voorwaarden vergunning of ontheffing

De Bank verleent op aanvraag aan een rechtspersoon een vergunning of een ontheffing, indien:

a. de aanvrager aantoont dat zal worden voldaan aan de regels, gesteld bij of krachtens deze landsverordening;

b. de statutaire doelomschrijving van de aanvrager overeenkomt met de voorgenomen activiteiten;

c. de Bank geen reden heeft om aan te nemen dat de aanvrager activiteiten kan ontplooien op terreinen die buiten de statutaire doelomschrijving liggen, dan wel een gevaar voor een gezond financiële sector, betalingsverkeer, het te voeren monetaire beleid, het deviezenverkeer dan wel de belangen van de houders of toekomstige houders van betaalrekeningen of van effectenrekeningen kunnen inhouden; en,

d. de aanvrager aantoont in staat te zijn om zijn voornemens ten uitvoer te brengen en om te voldoen aan de van toepassing zijnde regels, gesteld bij of krachtens deze landsverordening, de Landsverordening bestrijding witwassen en terrorismefinanciering, de Landsverordening Meldpunt Ongebruikelijke Transacties, de Sanctielandsverordening, de Rijkssanctiewet of een andere wettelijke regeling ter zake van de voorkoming en bestrijding van witwassen en

van financiering van terrorisme of van de proliferatie van massavernietigingswapens.

§ 2. Regels voor het beheren van een FMI-systeem

Artikel 21 Toegang tot een FMI-systeem

Een beheerder:

a. past regels toe met betrekking tot toegang tot een systeem die objectief, niet discriminerend en proportioneel zijn; en,
b. verhindert dat de toegang niet meer dan nodig is voor de beheersing, ten aanzien van:
   1°. risico's in verband met krediet, liquiditeit en het systeem;
   2°. afwikkelingsrisico's; of,
   3°. het risico dat gebreken in informatiesystemen of interne controles tot onverwachte verliezen kunnen leiden.

Artikel 22 Vaststelling van de regels voor een FMI-systeem

1. De beheerder stelt regels vast voor het besturen en het beheren van het FMI-systeem.
2. De regels zijn objectief, niet discriminerend en proportioneel.
3. De regels kunnen onder meer regels stellen omtrent:
   a. de wederzijdse rechten, verplichtingen en aansprakelijkheid van de deelnemende ondernemingen en de instelling;
   b. de verplichtingen van de deelnemende ondernemingen inzake het beheersen van risico's die andere deelnemende ondernemingen zouden kunnen raken;
   c. de governance activiteiten en het beheer van krediet-, liquiditeits-, en operationele risico's ten behoeve van deelnemende ondernemingen;
   d. de rechten en aansprakelijkheid van de deelnemende ondernemingen, de gehanteerde marges bij de waardering van gegeven onderpand, inbewaringstelling van bezittingen, de finaliteit en ingebrekestelling bij de afwikkeling van betalingstransacties of effectentransacties door de deelnemende ondernemingen;
   e. de wijze waarop door de beheerder wordt bepaald of een deelnemende onderneming een directe of een indirecte deelnemende onderneming is of zou moeten zijn;
   f. het vaststellen van het tijdstip waarop een betalingsinstructie of een vereffening definitief is;
   g. het recht dat toepasselijk is op de beslechting van geschillen; en,
   h. de tarieven voor het deelnemen aan het FMI-systeem.
4. De regels worden door de Bank goedgekeurd en voldoen aan de bij of krachtens deze landsverordening gestelde voorschriften.
5. De Bank kan een beheerder een aanwijzing geven tot het wijzigen van regels, bedoeld in het eerste lid in het belang van de goede werking van FMI-systemen, of ter uitvoering van door een internationale organisatie vastgestelde standaarden.

6. De Bank stelt bij of krachtens algemeen verbindend voorschrift regels of nadere regels overeenkomstig het bepaalde in het eerste, tweede en derde lid, voor een FMI-systeem dat de Bank beheert.

Artikel 23 Wijziging van de regels

1. De beheerder wijzigt een regel als bedoeld in artikel 22 niet zonder:
   a. een schriftelijke goedkeuring van de Bank; en,
   b. de voorgenomen wijziging, na schriftelijke goedkeuring van de Bank, minimaal dertig dagen voorafgaand aan de inwerkingtreding van de wijziging aan de deelnemers mee te delen.
2. Het bepaalde in het eerste lid is van overeenkomstige toepassing op een wijziging in het systeem die de structuur, de werking of het bestuur van het systeem beïnvloedt.
3. De Bank kan, indien noodzakelijk, goedkeuren dat de periode van 30 dagen, bedoeld in het eerste lid, wordt ingekort of verlengd.

Hoofdstuk IV

Het register

Artikel 24 Openbaar register

1. Er is een openbaar register van beheerders.
2. De Bank draagt zorg voor de inschrijving in het register van beheerders en maakt daarbij onderscheid tussen beheerders die actief zijn op grond van een vergunning, vrijstelling of ontheffing.
3. De Bank draagt zorg voor de doorhaling in het register van een beheerder:
   a. waarvan de vergunning, vrijstelling of ontheffing is ingetrokken; of,
   b. die om andere redenen zijn werkzaamheden als beheerder heeft beëindigd.
4. Het register wordt ingericht op een door de Bank te bepalen wijze en wordt gepubliceerd op de website van de Bank.

Artikel 25 Inschrijving of doorhaling in het register

1. Indien een beheerder die in het register is opgenomen, het voornemen heeft om zijn werkzaamheden als beheerder geheel te beëindigen, meldt hij dit voornemen zo spoedig mogelijk doch uiterlijk twee maanden tevoren aan de Bank. Binnen een maand na de beëindiging van zijn werkzaamheden bericht de beheerder de Bank dat hij zijn werkzaamheden als beheerder heeft beëindigd.
2. Van de inschrijving of doorhaling in het register wordt door de zorg van de Bank binnen twee weken na de dag waarop zij heeft plaatsgehad, mededeling gedaan op de website van de Bank en in de Landscourant. Indien van toepassing wordt bij doorhaling vermeld dat het desbetreffende besluit nog niet onherroepelijk is.

3. In de maand januari van elk jaar draagt de Bank zorg voor de bekendmaking van een afschrift van het register voor zover het betreft de gegevens, bedoeld in artikel 24, naar de stand van 31 december van het voorgaande jaar in de Landscourant.

Hoofdstuk V

Algemene bepalingen betreffende beheerders van FMI-systemen

§ 1 Bestuur, inrichting en zeggenschapsstructuur

Artikel 26 Minimaal twee dagelijks beleidsbepalers

1. Ten minste twee natuurlijke personen bepalen het dagelijks beleid van de instelling.
2. Ten minste één natuurlijke persoon die het dagelijks beleid van een instelling bepaalt, heeft zijn woonplaats in Sint Maarten en is in de basisadministratie, bedoeld in artikel 2 van de Landsverordening basisadministratie persoonsgegevens, opgenomen.

Artikel 27 Raad van Commissarissen

1. De Bank kan algemeen verbindende voorschriften vaststellen met betrekking tot het aantal leden van de raad van commissarissen of dat van een ander orgaan dat belast is met toezicht op het beleid en de algemene gang van zaken binnen de instelling.
2. De Bank kan op aanvraag geheel of gedeeltelijk, al dan niet voor bepaalde tijd, ontheffing verlenen van het bepaalde bij of krachtens het eerste lid indien de aanvrager naar genoegen van de Bank aantoont dat daaraan redelijkerwijs niet kan worden voldaan en dat de doeleinden die regels beogen te bereiken anderszins worden bereikt.

Artikel 28 Geschiktheid beleidsbepalers, medebeleidsbepalers, en leden van de raad van commissarissen

1. Het dagelijks beleid van een instelling wordt bepaald of medebepaald door personen die, naar het oordeel van de Bank, zowel individueel als collectief, geschikt zijn in verband met de uitoefening van het bedrijf van de instelling en de uitoefening van hun functie. Indien binnen de instelling een raad van commissarissen is, bestaat deze uit personen die, zowel individueel als collectief, geschikt zijn in verband met de uitoefening van hun functie.
2. Het overige personeel beschikt over de nodige vakbekwaamheid, kennis en deskundigheid.
3. Een beheerder besteedt werkzaamheden slechts uit aan een derde indien deze over de nodige vakbekwaamheid, kennis en deskundigheid beschikt.

Artikel 29 Eed of belofte

1. De Bank kan in een algemeen verbindend voorschrift, bedoeld in artikel 3, tweede lid, onderdeel a, bepalen dat beleidsbepalers, medebeleidsbepalers en leden van de raad van commissarissen in handen van de President of een ander lid van de Raad van bestuur van de Bank een eed of belofte afleggen alvorens zij hun functie aanvaarden.
2. De eed of belofte, bedoeld in het eerste lid, luidt in de Engelse taal:
   "I swear (declare) within the limits of my position that I hold at any time in the financial sector:
   that I will perform my position with integrity and diligence;
   that I will carefully balance the interests of all parties involved in the institution, namely those of customers, shareholders, employees and the society in which the institution operates;
   that in that consideration I will put the interests of the customer first;
   that I will act in accordance with the laws, regulations and codes of conduct that apply to me;
   that I will keep secret what has been entrusted to me;
   that I will not misuse my knowledge;
   that I will be open and testable and know my responsibility for society;
   that I will endeavor to maintain and promote confidence in the financial sector.
   So help me God Almighty!" (I declare and promise that!").
3. De eed of belofte, bedoeld in het eerste lid, luidt in de Nederlandse taal:
   "Ik zweer (verklaar) binnen de grenzen van mijn functie die ik op enig moment in de financiële sector vervul:
   dat ik mijn functie integer en zorgvuldig zal uitoefenen;
   dat ik een zorgvuldige afweging maak tussen de belangen van alle partijen die bij de onderneming zijn betrokken, te weten die van de klanten, de aandeelhouders, de werknemers en de samenleving waarin de instelling opereert;
   dat ik in die afweging het belang van de klant centraal zal stellen;
   dat ik mij zal gedragen naar de wetten, de reglementen en de gedragscodes die op mij van toepassing zijn;
   dat ik geheim zal houden wat mij is toevertrouwd;
   dat ik geen misbruik zal maken van mijn kennis;
   dat ik mij open en toetsbaar zal opstellen en mijn verantwoordelijkheid voor de samenleving ken;
   dat ik mij zal inspannen om het vertrouwen in de financiële sector te behouden en te bevorderen.
   Zo waarlijk helpe mij God Almachtig!" (Dat verklaar en beloof ik!").

Artikel 30 Betrouwbaarheid beleidsbepalers, medebeleidsbepalers, en leden van de raad van commissarissen

1. Het beleid van een instelling wordt bepaald of medebepaald door personen van wie, naar het oordeel van de Bank, de betrouwbaarheid buiten twijfel staat. Indien binnen de instelling een raad van commissarissen is, bestaat deze uit personen van wie, naar het oordeel van de Bank, de betrouwbaarheid buiten twijfel staat.
2. De betrouwbaarheid van een persoon staat buiten twijfel, wanneer die betrouwbaarheid eenmaal door de Bank voor de toepassing van deze

landsverordening is vastgesteld, zolang niet een wijziging in de relevante feiten en omstandigheden bekend wordt die een redelijke aanleiding geeft tot een nieuwe beoordeling.

Artikel 31 Deugdelijk instellingsbestuur

1. Een instelling voert een adequaat beleid voor een deugdelijk instellingsbestuur, en richt haar corporate governance structuur zodanig in dat een deugdelijk instellingsbestuur is gewaarborgd.
2. Het beleid en de structuur, bedoeld in het eerste lid, gaan in ieder geval in op:
   a. de vastlegging en invulling van de taken, verantwoordelijkheden en werkwijze van het bestuur en de raad van commissarissen;
   b. de geschiktheid, zowel individueel als collectief, van de bestuurders en commissarissen;
   c. de vaststelling en uitvoering van een duidelijke strategie en doelstellingen;
   d. de vaststelling, uitvoering, monitoring en waar nodig bijstelling van het algehele risicobeleid;
   e. de systematische controle op de beheersing van de risico's die met de bedrijfsactiviteiten samenhangen;
   f. de adequate informatievoorziening aan het bestuur en de raad van commissarissen;
   g. een zorgvuldige en integere besluitvorming;
   h. de bezoldiging van de bestuurders en commissarissen;
   i. de onafhankelijkheid van de commissarissen; en,
   j. de rol en verantwoordelijkheden van de aandeelhouders van de vennootschap.

Artikel 32 Belemmering toezicht in verband met ondoorzichtigheid of buitenlands recht

1. Een instelling is niet met personen of rechtspersonen verbonden in een formele of feitelijke zeggenschapsstructuur:
   a. die in zodanige mate ondoorzichtig is dat deze een belemmering vormt of kan vormen voor het adequaat uitoefenen van toezicht op de instelling; of,
   b. indien op die personen of rechtspersonen buitenlands recht van toepassing is en dat buitenlandse recht een belemmering vormt of kan vormen voor het adequaat uitoefenen van toezicht op die instelling.
2. Een instelling meldt de Bank ten minste twee maanden tevoren elk nieuw voornemen inzake werkzaamheden van de instelling, al dan niet door middel van een agent of uitsluitend langs elektronische weg, in een ander land dan Sint Maarten.
3. De instelling begint de voorgenomen werkzaamheden niet voordat de Bank haar heeft bericht dat zij daar geen bezwaren tegen heeft.

§ 2 Financiële waarborgen

Artikel 33 Eigen vermogen

Een instelling beschikt over een minimumbedrag aan eigen vermogen.

Artikel 34 Solvabiliteit

Een instelling beschikt over voldoende solvabiliteit.

Artikel 35 Kennisgeving zodra niet meer wordt voldaan aan de financiële waarborgen

Indien een instelling voorziet of redelijkerwijze kan voorzien dat zij niet langer voldoet of niet langer zal voldoen aan de ingevolge artikelen 33 of 34 op haar van toepassing zijnde eisen, stelt zij de Bank daarvan onverwijld bij aangetekend bericht in kennis.

§ 3 Integere en beheerste bedrijfsvoering

Artikel 36 Integere bedrijfsvoering

1. Een instelling voert een adequaat beleid voor een integere uitoefening van haar bedrijf, en richt haar bedrijfsvoering zodanig in dat de integere uitoefening van haar bedrijf is gewaarborgd.
2. Het beleid en de bedrijfsvoering, bedoeld in het eerste lid, zijn gebaseerd op een systematische analyse van integriteitsrisico's.
3. Het beleid en de bedrijfsvoering, bedoeld in het eerste lid, zijn in ieder geval gericht op:
   a. het waarborgen van een integriteitbewuste bedrijfscultuur;
   b. het voorkomen en beheersen van belangenconflicten tussen:
      1°. de beleidsbepalers en de overige medewerkers van de instelling; en,
      2°. de medewerkers van de instelling onderling;
   c. de instelling en haar cliënten, en tussen haar cliënten onderling;
   d. het tegengaan van witwassen en van financiering van terrorisme of van de proliferatie van massavernietigingswapens;
   e. de naleving van de bij of krachtens de Landsverordening bestrijding witwassen en terrorismefinanciering, de Landsverordening Meldpunt Ongebruikelijke Transacties, de Sanctielandsverordening, de Rijkssanctiewet of een andere wettelijke regeling ter zake van de voorkoming en bestrijding van witwassen en van financiering van terrorisme of van de proliferatie van massavernietigingswapens gestelde regels;
   f. het tegengaan van strafbare feiten of andere wetsovertredingen door de instelling of haar werknemers, die het vertrouwen in de instelling, de financiële markten of het betalingsverkeer kunnen schaden;
   g. het tegengaan van relaties met cliënten of andere derden die het vertrouwen in de instelling, de financiële markten of het betalingsverkeer kunnen schaden;
   h. het tegengaan van andere handelingen door de instelling of haar werknemers, die zodanig ingaan tegen hetgeen volgens ongeschreven recht

in het maatschappelijk verkeer betaamt dat daardoor het vertrouwen in de instelling, de financiële markten of het betalingsverkeer kan worden geschaad;

i. maatregelen met betrekking tot incidenten die een ernstig risico kunnen vormen voor de integere bedrijfsvoering;
j. het beoordelen van personen voor integriteitsgevoelige functies;
k. het tegengaan van marktmisbruik en marktmanipulatie door medewerkers van de instelling; en,
l. het tegengaan van het handelen met voorwetenschap.

Artikel 37 Beheerste bedrijfsvoering

1. Een instelling voert een adequaat beleid voor een beheerste uitoefening van haar bedrijf, en richt haar bedrijfsvoering zodanig in dat een beheerste uitoefening van haar bedrijf is gewaarborgd.
2. Het beleid en de bedrijfsvoering, bedoeld in het eerste lid, zijn gebaseerd op een systematische analyse van risico's die de instelling loopt, waaronder in ieder geval begrepen de algemene bedrijfsrisico's en de financiële risico's.
3. Het beleid en de bedrijfsvoering, bedoeld in het eerste lid, zijn in ieder geval gericht op:
   a. het beheersen van bedrijfsprocessen en bedrijfsrisico's;
   b. het beheersen van financiële risico's en andere relevante risico's die de financiële situatie van de instelling kunnen aantasten, alsmede het zorgen voor de instandhouding van de vereiste financiële waarborgen;
   c. het opstellen van herstel- en afwikkelingsplannen;
   d. het waarborgen van de goede werking van het betalingsverkeer;
   e. een beschrijving van de inrichting van de bedrijfsvoering;
   f. het instellen van onafhankelijke organisatie/bedrijfsonderdelen met betrekking tot de compliance- en de risicobeheersfunctie;
   g. de integriteit van informatiesystemen; en,
   h. het waarborgen van de continuïteit van het bedrijf.

Artikel 38 Uitbestede werkzaamheden

1. Indien een instelling werkzaamheden uitbesteedt aan een derde, draagt zij er zorg voor dat deze derde de bij of krachtens deze landsverordening met betrekking tot die werkzaamheden voor de uitbestedende instelling gestelde regels, naleeft. De uitbestedende instelling blijft verantwoordelijk voor de naleving van de van toepassing zijnde regels.
2. Een instelling legt de overeenkomst met de derde waaraan de werkzaamheden op structurele basis worden uitbesteed schriftelijk vast. In de overeenkomst worden in ieder geval bindende regels gesteld omtrent:
   a. de onderlinge informatie-uitwisseling, met inbegrip van afspraken over het beschikbaar stellen van informatie waarom de Bank ter uitvoering van haar wettelijke taak verzoekt;
   b. de mogelijkheid voor de uitbestedende instelling om te allen tijde wijzigingen aan te brengen in de wijze waarop de uitvoering van de werkzaamheden door de derde geschiedt;
   c. de verplichting voor de derde om de uitbestedende instelling in staat te stellen blijvend te voldoen aan het bij of krachtens deze landsverordening bepaalde;

d. de mogelijkheid voor de Bank om onderzoek ter plaatse te doen of te laten doen bij de derde; en,
e. de wijze waarop de overeenkomst wordt beëindigd, en de wijze waarop wordt gewaarborgd dat de uitbestedende instelling de werkzaamheden na beëindiging van de overeenkomst weer zelf kan uitvoeren of door een andere derde kan laten uitvoeren.

3. Een instelling besteedt geen werkzaamheden uit aan een derde waarvan zij weet of behoort te weten dat het die derde niet is toegestaan bedoelde werkzaamheden te verrichten.
4. Een instelling besteedt geen werkzaamheden uit die samenhangen met het bepalen van het dagelijks beleid, daaronder mede te verstaan het vaststellen van het beleid en het afleggen van verantwoording over het gevoerde beleid.
5. Een instelling gaat niet over tot het uitbesteden van werkzaamheden indien die uitbesteding een belemmering kan vormen voor een adequaat toezicht op de naleving van het bij of krachtens deze landsverordening bepaalde.
6. Een instelling voert een adequaat beleid en beschikt over deskundigheid, schriftelijk vastgelegde procedures en maatregelen met betrekking tot het op structurele basis beoordelen van de kennis en deskundigheid van het personeel van de derde en van de kwaliteit van de uitbestede werkzaamheden.
7. De Bank kan bij algemeen verbindend voorschrift nadere regels stellen ter bevordering van de naleving van het bij of krachtens deze landsverordening bepaalde. De Bank kan daarbij tevens bepalen dat andere werkzaamheden dan bedoeld in dit artikel niet mogen worden uitbesteed.

Artikel 39 Bewaarplicht van transactiegegevens

De instelling bewaart alle relevante gegevens over de door haar verrichte transacties gedurende ten minste tien jaar op zodanige wijze dat zij de transacties kan reconstrueren.

§ 4 Gekwalificeerde deelnemingen

Artikel 40 Toestemming voor gekwalificeerd deelnemerschap

1. Het is een natuurlijke persoon of rechtspersoon verboden om zonder voorafgaande toestemming van de Bank:
   a. in een instelling een gekwalificeerde deelneming te verwerven, te houden of te vergroten;
   b. in een instelling enige zeggenschap verbonden aan een gekwalificeerde deelneming uit te oefenen; of,
   c. aandelen direct of indirect van een instelling over te dragen of te vervreemden.
2. De Bank verleent een gevraagde toestemming als bedoeld in het eerste lid tenzij de Bank van oordeel is dat:
   a. de betrouwbaarheid van de aanvrager en, indien de aanvrager een rechtspersoon is van de natuurlijke personen die het beleid van deze rechtspersoon bepalen of medebepalen, niet buiten twijfel staat;
   b. de financiële soliditeit van de aanvrager niet is gewaarborgd;
   c. door de uitoefening van de rechten, verbonden aan de deelneming, sprake is of zou kunnen zijn van een ongewenste beïnvloeding van het beleid van de instelling; of,

d. onvoldoende is gewaarborgd dat de instelling zal blijven voldoen aan de regels, bij of krachtens deze landsverordening gesteld.

3. Indien enige zeggenschap als bedoeld in het eerste lid, onderdeel b, wordt uitgeoefend zonder dat voor die handeling toestemming is verkregen, of de bij een verleende toestemming gestelde beperkingen niet in acht zijn genomen, is een mede door de uitgeoefende zeggenschap tot stand gekomen besluit vernietigbaar door het Gerecht op vordering van de Bank, indien het besluit, zonder dat de desbetreffende zeggenschap zou zijn uitgeoefend, anders zou hebben geluid, dan wel niet zou zijn genomen, tenzij voor het tijdstip van de uitspraak alsnog een toestemming wordt verleend, dan wel de niet in acht genomen beperkingen worden ingetrokken. Het Gerecht regelt, voor zover nodig, de gevolgen van de vernietiging.

Artikel 41 Aanvraag bescheiden bij toestemming

Een aanvraag om de verlening van een toestemming bevat ten minste gegevens omtrent:

a. de identiteit, antecedenten en een verklaring omtrent het gedrag en andere door de Bank te bepalen gegevens op grond waarvan de Bank kan beoordelen of de betrouwbaarheid van de aanvrager en, indien de aanvrager een rechtspersoon is, de natuurlijke personen die het dagelijks beleid van de aanvrager bepalen of medebepalen, buiten twijfel staat;
b. de opgave en de omvang van de gekwalificeerde deelnemingen; en,
c. bescheiden waaruit de financiële positie en de juridische groepsstructuur van de aanvrager blijkt.

Artikel 42 Betrouwbaarheid houders gekwalificeerde deelneming

1. De betrouwbaarheid staat buiten twijfel van:
   a. de personen die een gekwalificeerde deelneming houden als bedoeld in artikel 40, eerste lid; of,
   b. de natuurlijke personen die het dagelijks beleid van deze rechtspersoon bepalen of medebepalen indien de houder van een gekwalificeerde deelneming een rechtspersoon is.
2. De betrouwbaarheid van een persoon staat buiten twijfel, wanneer die betrouwbaarheid eenmaal door de Bank voor de toepassing van deze landsverordening is vastgesteld, zolang niet een wijziging in de relevante feiten en omstandigheden bekend wordt die een redelijke aanleiding geeft tot een nieuwe beoordeling.

Artikel 43 Kennisgeving omvang gekwalificeerde deelneming

1. Iedere natuurlijke persoon of rechtspersoon stelt de Bank vooraf bij aangetekend bericht in kennis van een zodanige wijziging van diens gekwalificeerde deelneming in een instelling waardoor de omvang van deze deelneming:
   a. boven de 20, 33 of 50 procent stijgt, dan wel waardoor de instelling een dochtermaatschappij wordt; of

b. onder de 10, 20, 33 of 50 procent daalt, dan wel waardoor de instelling ophoudt een dochtermaatschappij te zijn.

2. Een instelling geeft, zodra zulks haar bekend wordt, de Bank bij aangetekend bericht kennis van iedere verwerving, wijziging of afstoting van een gekwalificeerde deelneming in deze instelling waardoor de omvang van deze deelneming:
   a. boven de 20, 33 of 50 procent stijgt of waardoor de betrokken instelling een dochtermaatschappij wordt; of,
   b. onder de 10, 20, 33 of 50 procent daalt of waardoor de betrokken instelling ophoudt een dochtermaatschappij te zijn.
3. Een instelling stelt de Bank in de maand januari van ieder jaar bij aangetekend bericht in kennis van de identiteit van iedere natuurlijke persoon of rechtspersoon, die een gekwalificeerde deelneming in deze instelling houdt.
4. Degene die aan de Bank een kennisgeving verstrekt als bedoeld in het eerste of tweede lid, verstrekt daarbij mede informatie over de grootte van de voorgenomen deelneming alsmede een opgave van door de Bank nader te bepalen gegevens.

§ 5 Rapportage aan de Bank

Artikel 44 Jaarrekening

1. Een instelling dient jaarlijks binnen een door de Bank vast te stellen termijn na afloop van het boekjaar een jaarrekening ten minste bevattend een balans en een verlies- en winstrekening met bijbehorende toelichting over het afgelopen boekjaar bij de Bank in te dienen.
2. De jaarrekening gaat vergezeld van een door een externe deskundige afgegeven verklaring omtrent de getrouwheid van de jaarrekening en van een managementletter.
3. Een instelling publiceert de jaarrekening, bedoeld in het eerste lid, op haar website binnen een maand nadat de jaarrekening ingevolge het bepaalde in Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek goedgekeurd moet zijn. De Bank kan een instelling daarnaast verplichten binnen een door de Bank vast te stellen termijn haar jaarrekening over het afgelopen boekjaar, op een door de Bank vast te stellen andere wijze te publiceren.
4. De Bank kan algemeen verbindende voorschriften vaststellen met betrekking tot de jaarrekening, en de vorm en de wijze van indiening.

Artikel 45 Overige gegevens

1. Een instelling verstrekt aan de Bank periodiek gegevens die redelijkerwijs nodig zijn voor de vervulling van de taak van de Bank uit hoofde van deze landsverordening.
2. Een instelling verstrekt aan de Bank periodiek gegevens over de activiteiten van de instelling in het buitenland, alsmede over de resultaten van toezicht- en handhavingsactiviteiten jegens de instelling door een toezichthoudende instantie in het buitenland.
3. De Bank kan algemeen verbindende voorschriften vaststellen met betrekking tot:
   a. de inhoud van de gegevens;

b. de vorm, de wijze, de periodiciteit en de termijnen van de verstrekking van de gegevens; en,
c. de certificering van deze gegevens door een externe deskundige.

§ 6 Externe deskundige

Artikel 46 Melding door externe deskundige

1. Een externe deskundige die een onderzoek uitvoert naar de getrouwheid van de jaarrekening of andere gegevens van een instelling, stelt de Bank onverwijld in kennis van elke omstandigheid waarvan hij bij de uitvoering van het onderzoek kennis heeft gekregen en die:
   a. in strijd is met de eisen die voor het verkrijgen van de vergunning, vrijstelling of ontheffing aan de betrokken instelling zijn gesteld;
   b. in strijd is met de bij of krachtens deze landsverordening aan de instelling opgelegde verplichtingen;
   c. het voortbestaan van de instelling bedreigt of zou kunnen bedreigen; of,
   d. de afgifte van een goedkeurende verklaring omtrent de getrouwheid in gevaar zou kunnen brengen.
2. Bij een melding als bedoeld in het eerste lid zendt de externe deskundige onverwijld aan de Bank een afschrift van zijn rapport, de managementletters en de correspondentie die rechtstreeks betrekking heeft op de melding, de verklaring bij de jaarrekening, respectievelijk van enig van de periodiek bij de Bank in te dienen gegevens, voor zover de Bank bij die gegevens een verklaring van een externe deskundige nodig heeft geacht.
3. Op de externe deskundige die naast zijn werkzaamheden voor de beheerder ook werkzaamheden uitvoert voor een andere onderneming of instelling, is de meldingsplicht, bedoeld in het tweede lid, van overeenkomstige toepassing indien de beheerder een dochtermaatschappij is van die andere onderneming of instelling dan wel indien die andere onderneming of instelling een dochtermaatschappij is van de beheerder.

Artikel 47 Mondelinge toelichting door externe deskundige en vrijwaring

1. Indien de Bank zulks noodzakelijk acht, geeft de externe deskundige een mondelinge toelichting bij een melding als bedoeld in artikel 46, eerste lid.
2. De Bank kan de betrokken instelling in de gelegenheid stellen bij de mondelinge toelichting aanwezig te zijn.
3. De externe deskundige die op grond van het bepaalde in artikel 46, eerste lid, tot een melding is overgegaan, is niet aansprakelijk voor schade die een derde dientengevolge lijdt, tenzij aannemelijk wordt gemaakt dat, gelet op alle feiten en omstandigheden, in redelijkheid niet tot melding of het verstrekken van inlichtingen had mogen worden overgegaan.

Artikel 48 Samenwerking met de Bank en bezwaar tegen een externe deskundige

1. Een externe deskundige als bedoeld in artikel 46, eerste lid, houdt bij een onderzoek naar de getrouwheid van de jaarrekening of andere gegevens van

de instelling rekening met richtlijnen en instructies van de Bank, en met afspraken met de Bank.
2. Tot het afgeven van een verklaring als bedoeld in artikel 44, tweede lid, is slechts bevoegd een externe deskundige tegen wie de Bank geen bezwaar heeft gemaakt.
3. Een beheerder is verplicht gebruik te maken van de diensten van een externe deskundige, waartegen de Bank geen bezwaar heeft gemaakt.

§ 7 Toestemming voor een benoeming en melding van wijzigingen

Artikel 49 Toestemming voor een benoeming

1. Een instelling geeft aan de Bank kennis van het voornemen tot benoeming van een bestuurder, lid van de raad van commissarissen en andere persoon die het beleid van de instelling bepaalt of medebepaalt.
2. De instelling geeft geen uitvoering aan het voornemen, bedoeld in het eerste lid, zonder voorafgaande toestemming van de Bank.
3. Met betrekking tot het voornemen, bedoeld in het eerste lid, legt de instelling de volgende gegevens aan de Bank over:
   a. de identiteit, de antecedenten, een verklaring van goed gedrag en andere door de Bank te bepalen gegevens op basis waarvan de Bank kan beoordelen of de betrouwbaarheid van de te benoemen persoon buiten twijfel staat; en,
   b. gegevens op grond waarvan de Bank kan beoordelen of de te benoemen persoon geschikt is in verband met de uitoefening van het bedrijf van de instelling en de uitoefening van zijn taak.

Artikel 50 Wijziging van antecedenten

1. Een instelling geeft kennis aan de Bank van een wijziging van de antecedenten van een bestuurder, lid van de raad van commissarissen en andere persoon die het beleid van de instelling bepaalt of medebepaalt.
2. De kennisgeving, bedoeld in het eerste lid, geschiedt onverwijld nadat de instelling van de wijziging op de hoogte is gekomen.

Artikel 51 Kennisgeving van aanstaand aftreden

1. Een instelling geeft kennis aan de Bank van het aanstaande aftreden van een bestuurder, lid van de raad van commissarissen en andere persoon die het beleid van de instelling bepaalt of medebepaalt.
2. De kennisgeving, bedoeld in het eerste lid, geschiedt onverwijld nadat de instelling met dit feit bekend is geworden.

Artikel 52 Wijziging van statuten

1. Een instelling geeft kennis aan de Bank van het voornemen tot wijziging van haar statuten of reglementen.

2. De instelling geeft geen uitvoering aan het voornemen, bedoeld in het eerste lid, zonder voorafgaande toestemming van de Bank.
3. De Bank kan aan een toestemming als bedoeld in het tweede lid voorwaarden verbinden.
4. Indien blijkt dat een instelling een handeling als omschreven in het eerste lid, heeft verricht zonder toestemming van de Bank, is die instelling gehouden op aanwijzing van de Bank de handeling voor zover mogelijk ongedaan te maken, tenzij de Bank, daartoe verzocht door de betrokken instelling, alsnog toestemming verleent.

Artikel 53 Andere wijzigingen

1. Een instelling geeft de Bank bij aangetekend bericht kennis van het voornemen tot:
   a. vermindering van haar eigen vermogen door terugbetaling van kapitaal, uitkering van reserves of van de winst van het lopend boekjaar;
   b. het verwerven, houden dan wel vergroten van een gekwalificeerde deelneming in een andere instelling;
   c. geheel of voor een belangrijk deel overnemen van de activa en passiva van een andere instelling of instelling;
   d. aangaan van een fusie met een andere instelling of instelling;
   e. over te gaan tot financiële of vennootschappelijke reorganisatie;
   f. vestigen van een filiaal, bijkantoor of kas onder welke naam dan ook te vestigen;
   g. verlenen of intrekken van een agentschap;
   h. uitbesteding van een belangrijk deel van haar werkzaamheden;
   i. wijzigen van de naam, het adres of de rechtsvorm van de instelling;
   j. wijzigen van de statutaire zetel, de statutaire naam en de handelsnaam of handelsnamen;
   k. wijzigen van de gegevens in het handelsregister;
   l. wijzigen van de zeggenschapsstructuur binnen de instelling; of,
   m. wijzigen van werkzaamheden van de instelling in een ander land dan Sint Maarten, waaronder begrepen het wijzigen van het adres van een in het buitenland gelegen bijkantoor.
2. De instelling geeft geen uitvoering aan het voornemen, bedoeld in het eerste lid, zonder voorafgaande toestemming van de Bank.
3. De Bank kan aan een toestemming als bedoeld in het tweede lid voorwaarden verbinden.
4. Indien blijkt dat een instelling een handeling als omschreven in het eerste lid, heeft verricht zonder toestemming van de Bank, is die instelling gehouden op aanwijzing van de Bank de handeling voor zover mogelijk ongedaan te maken, tenzij de Bank, daartoe verzocht door de betrokken instelling, alsnog toestemming verleent.

Hoofdstuk VI

Dekking kosten behandeling aanvragen en toezicht

Artikel 54

1. De aanvrager van een vergunning, vrijstelling, ontheffing of toestemming, en de instelling die een melding doet als bedoeld in artikel 117 zijn ter zake van de aanvraag onderscheidenlijk melding aan de Bank een bedrag verschuldigd. De Bank brengt het bedrag, voor zover mogelijk direct na ontvangst van de aanvraag, bij beschikking in rekening.
2. Degenen die in het bezit zijn van een vergunning, vrijstelling of ontheffing zijn jaarlijks aan de Bank een bedrag verschuldigd. De Bank stelt elk jaar de hoogte van het bedrag vast, en legt de verplichting tot betaling bij beschikking op aan iedere betrokkene.
3. De Bank brengt op grond van deze landsverordening geen bedrag in rekening aan een beheerder van een effectenbeurs die in het bezit is van een vergunning op grond van de Landsverordening toezicht effectenbeurzen.
4. De hoogte van de bedragen, bedoeld in het eerste en tweede lid, bedragen wordt zodanig vastgesteld dat de totale jaarlijkse opbrengst van het in rekening te brengen bedrag ten hoogste gelijk is aan de kosten die de Bank in dat jaar maakt ter zake van de behandeling van de aanvragen onderscheidenlijk het toezicht dat de Bank uitoefent ingevolge deze landsverordening.
5. Bij landsbesluit, houdende algemene maatregelen, worden, gehoord de Bank en de representatieve organisatie, bedoeld in artikel 5, nadere regels gesteld omtrent de kostendoorberekening en de grondslagen waarop die is gebaseerd, en wordt de hoogte van de in het eerste lid bedoelde bedragen vastgesteld. Hierbij kan een onderscheid worden gemaakt naar directe en indirecte kosten.
6. Bedragen, genoemd in het landsbesluit, houdende algemene maatregelen, bedoeld in het vijfde lid, kunnen bij ministeriële regeling worden gewijzigd overeenkomstig de ontwikkeling van de prijsindexcijfers van de gezinsconsumptie. Wijziging heeft plaats met ingang van de eerste dag van enig kalenderjaar op basis van de stijging die het prijsindexcijfer van de gezinsconsumptie voor het derde kwartaal of de maand september in het daaraan voorafgaande jaar aangeeft ten opzichte van het prijsindexcijfer voor het derde kwartaal in het daaraan voorafgaande jaar.
7. Het in het eerste onderscheidenlijk tweede lid bedoelde bedrag wordt betaald binnen zes weken na dagtekening van de beschikking waarbij de betalingsverplichting is opgelegd.
8. Voor zover het bedrag, bedoeld in het eerste onderscheidenlijk tweede lid, niet binnen de in het zevende lid bedoelde termijn wordt betaald, stuurt de Bank aan betrokkene een schriftelijke aanmaning om binnen twee weken na dagtekening van de aanmaning dit bedrag, verhoogd met de rente en de kosten van de aanmaning, alsnog te betalen. De aanmaning bevat de aanzegging, dat het bedrag, voor zover dat niet binnen de in de aanmaning gestelde termijn wordt betaald, overeenkomstig het negende lid wordt ingevorderd.
9. Bij gebreke van betaling binnen de in de aanmaning gestelde termijn vordert de Bank het bedrag van de aanmaning, verhoogd met de kosten van de invordering, bij dwangbevel in.
10. Het dwangbevel wordt op kosten van de betrokkene bij deurwaardersexploot betekend, en levert een executoriale titel op in de zin van het Tweede Boek van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering.
11. Gedurende zes weken na de dag van betekening staat verzet tegen het dwangbevel open door dagvaarding van de Bank. Het verzet schorst de

tenuitvoerlegging. Op verzoek van het land Sint Maarten kan de rechter de schorsing van de tenuitvoerlegging opheffen.

Hoofdstuk VII

Toezicht en handhaving

§ 1 Toezicht op de naleving

Artikel 55

1. Met het toezicht op de naleving van het bij of krachtens deze landsverordening bepaalde zijn belast de daartoe door de President van de Bank aangewezen functionarissen, werkzaam bij de Bank. Een zodanige aanwijzing wordt bekendgemaakt in de Landscourant.
2. De krachtens het eerste lid aangewezen personen kunnen het toezicht op een risicogeoriënteerde wijze uitoefenen.
3. De krachtens het eerste lid aangewezen functionarissen van de Bank zijn uitsluitend voor zover dat voor de vervulling van hun taak redelijkerwijs noodzakelijk is, bevoegd:
   a. alle inlichtingen te vragen;
   b. inzage te verlangen van alle boeken, bescheiden en andere informatiedragers en daarvan kopieën te maken of deze daartoe voor dat doel voor korte termijn mee te nemen tegen een door hen af te geven schriftelijk bewijs;
   c. zaken aan opneming en onderzoek te onderwerpen, deze daartoe tijdelijk mee te nemen tegen een door hen af te geven schriftelijk bewijs, en daarvan monsters te nemen; en,
   d. alle plaatsen te betreden, eventueel vergezeld van door hen aangewezen personen, met uitzondering van woningen of tot bewoning bestemde gedeelten van vaartuigen zonder de uitdrukkelijke toestemming van de bewoner.
4. Eenieder is verplicht aan de krachtens het eerste lid aangewezen functionarissen alle medewerking te verlenen die op grond van het derde lid wordt gevorderd.
5. Zo nodig, wordt de toegang tot een plaats als bedoeld in het derde lid, onderdeel d, verschaft met behulp van de sterke arm.

Artikel 56

1. De Bank kan zich bij het uitoefenen van het toezicht, bedoeld in artikel 55, eerste lid, doen bijstaan, dan wel een zodanig toezicht geheel doen uitvoeren door een door de Bank aan te wijzen externe deskundige of andere deskundigen. De Bank kan de kosten die hiermee verband houden geheel of gedeeltelijk doorberekenen aan de betrokken beheerder. Artikel 55 is van overeenkomstige toepassing.
2. Indien het uitoefenen van het toezicht, bedoeld in artikel 55, eerste lid, dan wel bepaalde werkzaamheden in het kader van een zodanig toezicht door de Bank aan een externe deskundige of aan een andere deskundige worden

opgedragen, is deze verplicht zijn bevindingen rechtstreeks en schriftelijk aan de Bank te rapporteren en na verkregen toestemming van de Bank een afschrift daarvan aan de betrokken beheerder te zenden.

3. Een beheerder is op verzoek van de Bank verplicht een erkende deskundige aan te wijzen die rechtstreeks aan de Bank rapporteert over de interne organisatie van de beheerder.

Artikel 57

1. De Bank is, uitsluitend voor zover dat voor de vervulling van haar taak redelijkerwijze noodzakelijk is, bevoegd om alle registers te raadplegen en alle inlichtingen te vragen bij overheidsinstanties, alsmede van andere bij landsbesluit, houdende algemene maatregelen, aan te wijzen instanties.
2. De in het eerste lid bedoelde instanties verlenen aan de Bank binnen de door haar gestelde redelijke termijn kosteloos alle medewerking die op grond van het eerste lid wordt gevraagd.

Artikel 58

De bij of krachtens deze landsverordening gegeven regels die het verstrekken van gegevens of inlichtingen verbieden of anderszins tot geheimhouding verplichten, gelden niet bij de toepassing van de bij of krachtens hoofdstuk VIII, Afdeling 2, van de Algemene landsverordening landsbelastingen gegeven regels op een administratieplichtige als bedoeld in artikel 61a van de laatstgenoemde landsverordening, of op de Bank voor zover het die administratieplichtige betreft.

§ 2 Handhaving

Artikel 59

1. Bij niet naleving van hetgeen bij of krachtens deze landsverordening is gesteld kan de Bank bij aangetekende brief een aanwijzing geven om binnen een door haar te bepalen termijn ten aanzien van met name genoemde punten een bepaalde gedragslijn te volgen.
2. Indien de Bank tekenen ontwaart, die naar het oordeel van de Bank de financiële situatie, het deugdelijk ondernemingsbestuur of de integere of beheerste bedrijfsvoering van een beheerder in gevaar brengen of kunnen brengen, kan de Bank deze beheerder per aangetekende brief een aanwijzing geven om binnen een door de Bank te bepalen termijn ten aanzien van met name genoemde punten een bepaalde gedragslijn te volgen.
3. Indien de Bank tekenen ontwaart van een zodanige ontwikkeling dat er naar het oordeel van de Bank ten gevolge van de gekwalificeerde deelneming in een beheerder sprake is van een invloed op die beheerder die in strijd is of zou kunnen zijn met een gezond beleid voor de beheerder, kan zij deze houder van een gekwalificeerde deelneming een aanwijzing geven om binnen een door haar te bepalen termijn ten aanzien van met name genoemde punten een bepaalde gedragslijn te volgen.

Artikel 60

1. Indien de Bank niet binnen de door haar vastgestelde termijn na dagtekening van een aanwijzing als bedoeld in 59, een voor haar bevredigend antwoord van de beheerder heeft ontvangen, of indien naar het oordeel van de Bank niet of onvoldoende aan de aanwijzing gevolg is gegeven, kan zij één of meer personen benoemen als curator ten aanzien van alle of bepaalde organen van die beheerder.
2. Indien de in artikel 59, eerste of tweede lid genoemde gevallen onverwijld ingrijpen noodzakelijk maken, kan de Bank zonder toepassing van artikel 59, eerste of tweede lid onmiddellijk uitvoering geven aan het eerste lid, nadat de beheerder voorafgaand in de gelegenheid is gesteld zijn zienswijze naar voren te brengen over het voorgenomen besluit.

Artikel 61

1. De beslissing om een curator te benoemen bevat een beschrijving van de belangen en instructies waardoor de curator zich dient te laten leiden.
2. De Bank benoemt de curator voor ten hoogste twee jaren, met de mogelijkheid deze termijn telkens voor ten hoogste een jaar te verlengen. Een verlenging wordt terstond van kracht. Van een zodanige verlenging doet de Bank de beheerder mededeling per aangetekende brief.
3. Met ingang van het tijdstip waarop de beslissing tot benoeming van de curator aan de beheerder is bekendgemaakt, mogen de betrokken organen hun bevoegdheden slechts uitoefenen na goedkeuring door de curator en met inachtneming van de opdrachten van de curator.
4. Na de benoeming van een curator:
   a. verlenen de organen van de beheerder de curator alle medewerking;
   b. is voor schade ten gevolge van handelingen, verricht in strijd met het derde lid, elke persoon die deel uitmaakt van het orgaan van de onderneming of instelling dat deze handelingen verrichtte, hoofdelijk aansprakelijk tegenover de onderneming of instelling, tenzij het verrichten van deze handelingen hem niet te verwijten valt en hij niet nalatig is geweest in het treffen van maatregelen om de gevolgen daarvan af te wenden; en,
   c. zijn de handelingen, bedoeld in onderdeel b, voor zover het rechtshandelingen betreft, vernietigbaar, indien de wederpartij wist of behoorde te weten dat de ingevolge het derde lid vereiste goedkeuring voor die handelingen ontbrak.
5. De kosten en beloning van een op grond van artikel 60benoemde curator komen ten laste van de betrokken beheerder.
6. De Bank kan de organen ten aanzien waarvan een curator is benoemd, toestaan bepaalde rechtshandelingen zonder goedkeuring van de curator te verrichten.
7. De curator informeert de Bank periodiek over zijn vorderingen en verstrekt de Bank alle gegevens en inlichtingen die voor de uitvoering van haar taak uit hoofde van deze landsverordening nodig zijn.
8. De Bank kan de curator te allen tijde nadere instructies geven.
9. De Bank kan de door haar aangewezen curator te allen tijde vervangen.
10. Zodra de omstandigheid die tot de benoeming van de curator heeft geleid niet langer aanwezig is, trekt de Bank de benoeming van de curator in. De beslissing tot intrekking wordt onverwijld per aangetekende brief

bekendgemaakt aan de betrokken onderneming of instelling.

Artikel 62

1. Indien een externe deskundige niet of niet langer de nodige waarborgen biedt dat hij zijn taak met betrekking tot het afgeven van een verklaring met betrekking tot een beheerder naar behoren zal kunnen vervullen, kan de Bank ten aanzien van de externe deskundige bepalen dat deze niet langer bevoegd is de in deze landsverordening bedoelde verklaringen met betrekking tot die onderneming of instelling af te leggen.
2. De Bank maakt een besluit als bedoeld in het eerste lid terstond bekend aan de desbetreffende onderneming of instelling en aan de externe deskundige, bedoeld in het eerste lid.

§ 3 Last onder dwangsom en bestuurlijke boete

Artikel 63

In dit hoofdstuk wordt onder last onder dwangsom verstaan: de herstelsanctie, inhoudende:
a. een last tot geheel of gedeeltelijk herstel van de overtreding; en,
b. de verplichting tot betaling van een geldsom indien de last niet of niet tijdig wordt uitgevoerd.

Artikel 64

1. De Bank kan bij overtreding van de voorschriften gesteld bij of krachtens de artikelen 3, derde lid, 9, elfde lid, 11, tiende lid, 12, 17, eerste lid, 18, derde lid, 21 tot en met 23, 25, 26, 28, 29, eerste lid, 30, eerste lid, 31 tot en met 39, 40, eerste lid, 43 tot en met 45, 46, eerste en tweede lid, 47 eerste lid, 48, eerste en derde lid, 49 tot en met 53, 55, vierde lid, 56, derde lid, 59, 61, derde en vierde lid, en 112 tot en met 115, een last onder dwangsom opleggen. Artikel 1:127 van het Wetboek van Strafrecht is van overeenkomstige toepassing.
2. De last onder dwangsom kan worden opgelegd zodra het gevaar voor de overtreding klaarblijkelijk dreigt.
3. De last onder dwangsom omschrijft de te nemen herstelmaatregelen.
4. Bij de last onder dwangsom die strekt tot het ongedaan maken van een overtreding of het voorkomen van verdere overtreding wordt een termijn gesteld gedurende welke de overtreder de last kan uitvoeren zonder dat een dwangsom wordt verbeurd.
5. Een beslissing tot oplegging van een last onder dwangsom wordt op schrift gesteld en is een beschikking.
6. De Bank stelt de dwangsom vast hetzij op een bedrag ineens, hetzij op een bedrag per tijdseenheid waarin de last niet is uitgevoerd, dan wel per overtreding van de last. De bedragen staan in redelijke verhouding tot de zwaarte van het geschonden belang en tot de beoogde werking van de dwangsom.
7. Bij landsbesluit, houdende algemene maatregelen, wordt het bedrag waarboven geen dwangsom meer wordt verbeurd, bepaald.

Artikel 65

Een verbeurde dwangsom wordt betaald binnen zes weken nadat zij van rechtswege is verbeurd.

Artikel 66

1. Indien een last onder dwangsom is opgelegd kan de Bank op verzoek van de overtreder de last opheffen, de looptijd ervan opschorten voor een bepaalde termijn, of de dwangsom verminderen in geval van blijvende of tijdelijke gehele of gedeeltelijk onmogelijkheid voor die overtreder om aan zijn verplichtingen te voldoen.
2. Indien een last onder dwangsom is opgelegd kan de Bank op verzoek van de overtreder de last opheffen, indien de beschikking één jaar van kracht is geweest zonder dat de dwangsom is verbeurd.

Artikel 67

In afwijking van artikel 84, eerste lid, verjaart de bevoegdheid tot invordering van een verbeurde dwangsom door verloop van één jaar na de dag waarop zij is verbeurd.

Artikel 68

Geen last onder dwangsom kan worden opgelegd voor zover voor de overtreding een rechtvaardigingsgrond bestond.

Artikel 69

1. Alvorens aan te manen tot betaling van de dwangsom beslist de Bank bij beschikking omtrent de invordering van de dwangsom.
2. De Bank geeft voorts een beschikking omtrent de invordering van de dwangsom, indien een belanghebbende daarom verzoekt.
3. De Bank beslist binnen zes weken op het verzoek.

Artikel 70

1. Indien uit een beschikking tot intrekking of wijziging van de last onder dwangsom voortvloeit dat een reeds gegeven beschikking tot invordering van die dwangsom niet in stand kan blijven, vervalt die reeds eerder gegeven beschikking.
2. De Bank kan een nieuwe beschikking tot invordering geven die in overeenstemming is met de gewijzigde last onder dwangsom.

Artikel 71

1. Een bezwaar, beroep, hoger beroep of een verzoek om schorsing, dan wel voorlopige voorziening gericht tegen de last onder dwangsom heeft mede

betrekking op een beschikking die strekt tot invordering van de dwangsom, voor zover de belanghebbende deze beschikking betwist.

2. Het Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba kan beslissen het beroepschrift toe te zenden naar de Bank, overeenkomstig artikel 54 van de Landsverordening administratieve rechtspraak, indien behandeling door de Bank gewenst is.
3. Het tweede lid is van overeenkomstige toepassing op een verzoek om schorsing dan wel op een verzoek om een voorlopige voorziening.

Artikel 72

Onder bestuurlijke boete wordt verstaan: de bestraffende sanctie, inhoudende een onvoorwaardelijke verplichting tot betaling van een geldsom.

Artikel 73

1. De Bank kan bij overtreding van de voorschriften gesteld bij of krachtens de artikelen 3, derde lid, 9, elfde lid, 11, tiende lid, 12, 17, eerste lid, 18, derde lid, 21 tot en met 23, 25, 26, 28, 29, eerste lid, 30, eerste lid, 31 tot en met 39, 40, eerste lid, 43 tot en met 45, 46, eerste en tweede lid, 47 eerste lid, 48, eerste en derde lid, 49 tot en met 53, 55, vierde lid, 56, derde lid, 59, 61, derde en vierde lid, en 112 tot en met 115, een bestuurlijke boete opleggen. Artikel 1:127 van het Wetboek van Strafrecht is van overeenkomstige toepassing.
2. Bij landsbesluit, houdende algemene maatregelen, wordt de hoogte en de wijze van bepaling van de bestuurlijke boete voor de verschillende overtredingen bepaald. Een op grond van het eerste lid op te leggen bestuurlijke boete bedraagt ten hoogste het bedrag dat is vastgesteld voor de vierde categorie, bedoeld in artikel 1:54, vierde lid, van het Wetboek van Strafrecht of, indien dat meer is, ten hoogste 10% van de jaaromzet van de beheerder in het boekjaar voorafgaande aan de beschikking waarin de bestuurlijke boete wordt opgelegd.
3. De jaaromzet, bedoeld in het tweede lid, wordt berekend overeenkomstig het bepaalde in artikel 119, zesde lid, van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek
4. Alvorens over te gaan tot oplegging van een boete, stelt de Bank de betrokkene schriftelijk op de hoogte van het voornemen een boete op te leggen onder vermelding van de gronden waarop het voornemen berust.
5. De Bank houdt aantekeningen van de handelingen die in het kader van een onderzoek, voorafgaand aan het opleggen van een bestuurlijke boete, hebben plaatsgevonden onder vermelding van de personen die bedoelde handelingen hebben verricht.

Artikel 74

Geen bestuurlijke boete wordt opgelegd, indien:

a. de overtreding niet aan de overtreder kan worden verweten;
b. de overtreder is overleden;
c. aan de overtreder wegens dezelfde overtreding reeds eerder een bestuurlijke boete is opgelegd, dan wel een kennisgeving als bedoeld in artikel 80, derde lid, onderdeel a, is bekendgemaakt; of,
d. een rechtvaardigingsgrond voor de overtreding bestaat.

Artikel 75

1. Geen bestuurlijke boete wordt opgelegd, indien tegen de overtreder wegens dezelfde gedraging een strafvervolging is ingesteld en het onderzoek ter terechtzitting is begonnen, of het recht tot strafvervolging is vervallen ingevolge artikel 1:149 van het Wetboek van Strafrecht.
2. Indien de gedraging tevens een strafbaar feit is, wordt zij aan de officier van justitie voorgelegd, tenzij bij wettelijk voorschrift is bepaald, dan wel met het openbaar ministerie is overeengekomen, dat daarvan kan worden afgezien.
3. Voor een gedraging die aan de officier van justitie moet worden voorgelegd, legt het de Bank slechts een bestuurlijke boete op indien:
   a. de officier van justitie aan de Bank heeft medegedeeld ten aanzien van de overtreder van strafvervolging af te zien, of,
   b. de Bank niet binnen dertien weken een reactie van de officier van justitie heeft ontvangen.

Artikel 76

1. Een bestuurlijke boete vervalt, indien zij op het tijdstip van het overlijden van de overtreder niet onherroepelijk is. Een onherroepelijke bestuurlijke boete vervalt voor zover zij op dat tijdstip nog niet is betaald.
2. Een reeds opgelegde bestuurlijke boete vervalt, indien het Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba met toepassing van artikel 25 van het Wetboek van Strafvordering de vervolging van de overtreder voor dat feit beveelt.
3. De bevoegdheid tot het opleggen van een bestuurlijke boete vervalt vijf jaren nadat de overtreding heeft plaatsgevonden.
4. Indien tegen de bestuurlijke boete bezwaar wordt gemaakt of beroep wordt ingesteld, wordt de vervaltermijn, bedoeld in het derde lid, opgeschort tot onherroepelijk op het bezwaar of beroep is beslist.

Artikel 77

1. Degene die wordt verhoord met het oog op het aan hem opleggen van een bestuurlijke boete, is niet verplicht ten behoeve daarvan verklaringen omtrent de overtreding af te leggen. Voor het verhoor wordt aan de betrokkene medegedeeld dat hij niet verplicht is tot antwoorden.
2. Indien beroep is ingesteld tegen een bestuurlijke boete is de partij aan wie de boete is opgelegd niet verplicht omtrent de overtreding verklaringen af te leggen. Het eerste lid, tweede volzin, is van overeenkomstige toepassing.

Artikel 78

1. De Bank of de personen, bedoeld in artikel 55, eerste lid, kunnen van de overtreding een rapport opmaken.
2. Het rapport is gedagtekend en vermeldt in ieder geval:
   a. de naam van de overtreder;
   b. de overtreding, alsmede het overtreden voorschrift; en,
   c. zo nodig een aanduiding van de plaats waar en het tijdstip of de periode waarop de overtreding is geconstateerd.

3. Een afschrift van het rapport wordt uiterlijk bij de bekendmaking van de beschikking tot oplegging van de bestuurlijke boete aan de overtreder toegezonden of uitgereikt.
4. Indien van de overtreding een proces-verbaal als bedoeld in artikel 186 van het Wetboek van Strafvordering is opgemaakt, treedt dit vóór de toepassing van dit hoofdstuk in de plaats van het rapport.

Artikel 79

1. De Bank stelt de overtreder desgevraagd in de gelegenheid de gegevens waarop het opleggen van de bestuurlijke boete, dan wel het voornemen daartoe, berust, in te zien en daarvan afschriften te vervaardigen. De Bank kan beslissen om bepaalde stukken van kennisneming uit te zonderen in het belang van de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, of op zwaarwichtige gronden aan het algemeen belang ontleend.
2. Voor zover blijkt dat de verdediging van de overtreder dit redelijkerwijs vergt, draagt de Bank er zoveel mogelijk zorg voor dat deze gegevens aan de overtreder worden medegedeeld in een voor deze begrijpelijke taal.

Artikel 80

1. De Bank kan de overtreder in de gelegenheid stellen over het voornemen tot opleggen van een bestuurlijke boete zijn zienswijze naar voren te brengen.
2. Op het moment dat de overtreder in de gelegenheid wordt gesteld over het voornemen tot het opleggen van een bestuurlijke boete zijn zienswijze naar voren te brengen:
   a. wordt het rapport reeds bij de uitnodiging daartoe aan de overtreder toegezonden of uitgereikt; en,
   b. zorgt de Bank voor bijstand door een tolk, indien blijkt dat de verdediging van de overtreder dit redelijkerwijs vergt.
3. Indien de Bank nadat de overtreder zijn zienswijze naar voren heeft gebracht, beslist dat:
   a. voor de overtreding geen bestuurlijke boete zal worden opgelegd, of
   b. de overtreding alsnog aan de officier van justitie zal worden voorgelegd,
   wordt dit schriftelijk aan de overtreder medegedeeld.

Artikel 81

1. Een beschikking tot oplegging van een bestuurlijke boete vermeldt in ieder geval:
   a. de naam van de overtreder;
   b. het feit ter zake waarvan de boete wordt opgelegd, alsmede het overtreden voorschrift;
   c. de te betalen geldsom, alsmede een toelichting op de hoogte daarvan; en,
   d. de termijn, bedoeld in artikel 84, waarbinnen de boete moet worden betaald.
2. Op verzoek van de overtreder die de beschikking wegens zijn gebrekkige kennis van de officiële talen in de zin van de Landsverordening officiële talen onvoldoende begrijpt, draagt de Bank er zoveel mogelijk zorg voor dat de inhoud van de beschikking aan de betrokkene wordt meegedeeld in een voor hem begrijpelijke taal.

Artikel 82

De werkzaamheden in verband met het opleggen van een last onder dwangsom of een bestuurlijke boete worden verricht door personen die niet betrokken zijn geweest bij het vaststellen van de overtreding en het daaraan voorafgaande onderzoek.

§ 4 Geldschulden en verjaring

Artikel 83

Deze paragraaf is van toepassing op geldschulden die voortvloeien uit de last onder dwangsom en de bestuurlijke boete.

Artikel 84

Behoudens in het geval dat artikel 65 toepassing vindt, geschiedt de betaling van een geldschuld binnen zes weken nadat de beschikking tot invordering van een dwangsom, bedoeld in artikel 69, eerste lid, onderscheidenlijk de beschikking tot het opleggen van de bestuurlijke boete, bedoeld in artikel 81, eerste lid, op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt, tenzij de beschikking een later tijdstip vermeldt.

Artikel 85

1. De Bank kan uitstel van betaling van een geldschuld verlenen.
2. Gedurende het uitstel kan de toezichthouder niet aanmanen of invorderen.
3. De beschikking tot uitstel van betaling vermeldt de termijn waarvoor het uitstel geldt.
4. De Bank kan aan de beschikking tot uitstel van betaling voorschriften verbinden.

Artikel 86

1. Betaling van een geldschuld geschiedt aan een door de Bank te bepalen kantoor dan wel door bijschrijving op een daartoe door de Bank bestemde bankrekening.
2. Betaling geschiedt in wettig betaalmiddel, tenzij door de Bank anders is bepaald.
3. De betaling heeft plaats op het tijdstip waarop de betaling aan het kantoor wordt verricht dan wel in geval van bijschrijving de rekening van de Bank wordt gecrediteerd.
4. De kosten van betaling komen ten laste van de overtreder.

Artikel 87

1. De overtreder is in verzuim indien hij niet binnen de voorgeschreven termijn van zes weken heeft betaald.

2. Het verzuim heeft de verschuldigdheid van wettelijke rente tot gevolg overeenkomstig de artikelen 119, eerste en tweede lid, en 120, eerste lid, van Boek 6 van het Burgerlijk Wetboek.
3. De Bank stelt het bedrag van verschuldigde wettelijke rente bij beschikking vast.

Artikel 88

1. De Bank maant de overtreder die in verzuim is schriftelijk aan tot betaling binnen twee weken, gerekend vanaf de dag na die waarop de aanmaning is toegezonden.
2. De aanmaning vermeldt dat bij niet tijdige betaling deze kan worden afgedwongen door op kosten van de overtreder uit te voeren invorderingsmaatregelen.
3. De Bank kan voor de aanmaning een vergoeding in rekening brengen. De vergoeding wordt in de aanmaning vermeld.
4. De Bank bepaalt bij algemeen verbindend voorschrift de hoogte en de wijze van berekening van de vergoeding, bedoeld in het derde lid.

Artikel 89

1. De Bank kan een dwangbevel uitvaardigen.
2. Een dwangbevel levert een executoriale titel op in de zin van het Tweede Boek van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, die met toepassing van de voorschriften van het genoemde wetboek kan worden tenuitvoergelegd.
3. Een dwangbevel wordt slechts uitgevaardigd wanneer binnen de aanmaningstermijn, bedoeld in artikel 88, eerste lid, niet volledig is betaald.

Artikel 90

1. Bij het dwangbevel kunnen tevens de aanmaningsvergoeding, de wettelijke rente en de kosten van het dwangbevel worden ingevorderd.
2. Het dwangbevel kan betrekking hebben op verschillende verplichtingen tot betaling van een geldsom door de overtreder aan de Bank.
3. De betekening en de tenuitvoerlegging van het dwangbevel geschieden op kosten van degene tegen wie het is uitgevaardigd.
4. De kosten zijn ook verschuldigd indien het dwangbevel door betaling van verschuldigde bedragen niet of niet volledig ten uitvoer is gelegd.

Artikel 91

1. Het dwangbevel vermeldt in ieder geval:
   a. aan het hoofd het woord: dwangbevel;
   b. het bedrag van de invorderbare hoofdsom;
   c. de beschikking of het wettelijk voorschrift waaruit de geldschuld voortvloeit;
   d. de kosten van het dwangbevel, en,
   e. dat het op kosten van degene tegen wie het dwangbevel is uitgevaardigd ten uitvoer kan worden gelegd.
2. Het dwangbevel vermeldt, indien van toepassing:
   a. het bedrag van de aanmaningsvergoeding, en

b. de ingangsdatum van de wettelijke rente.

Artikel 92

1. De bekendmaking van een dwangbevel geschiedt door middel van de betekening van een exploot als bedoeld in het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering.
2. Het exploot vermeldt in ieder geval de gerechtelijke instantie waarbij tegen het dwangbevel en de tenuitvoerlegging ervan overeenkomstig de artikelen 438 en 438a van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering kan worden opgekomen.

Artikel 93

De Bank beschikt ten aanzien van de invordering ook over de bevoegdheden die een schuldeiser op grond van het privaatrecht heeft.

Artikel 94

1. Gedurende zes weken na de dag van betekening staat verzet tegen het dwangbevel open door dagvaarding van de Bank.
2. Het verzet schorst de tenuitvoerlegging. Op verzoek van de Bank kan de rechter de schorsing van de tenuitvoerlegging opheffen.

Artikel 95

1. De rechtsvordering tot betaling van een geldsom als bedoeld in artikel 84, behoudens indien deze voortvloeit uit een last onder dwangsom, verjaart vijf jaren nadat de voorgeschreven betalingstermijn is verstreken.
2. Na voltooiing van de verjaring kan de Bank zijn bevoegdheden tot aanmaning en tot uitvaardiging en tenuitvoerlegging van een dwangbevel niet meer uitoefenen.

Artikel 96

1. De verjaring wordt gestuit door een daad van rechtsvervolging overeenkomstig artikel 316, eerste lid, van Boek 3 van het Burgerlijk Wetboek. Artikel 316, tweede lid, van Boek 3 van het Burgerlijk Wetboek is van overeenkomstige toepassing.
2. Erkenning van het recht op betaling stuit de verjaring van de rechtsvordering tegen hem die het recht erkent.
3. De Bank kan de verjaring ook stuiten door een aanmaning als bedoeld in artikel 88, eerste lid, of door een daad van tenuitvoerlegging van een dwangbevel.

Artikel 97

1. Door stuiting van de verjaring begint een nieuwe verjaringstermijn te lopen met de aanvang van de volgende dag.

2. De nieuwe termijn is gelijk aan de oorspronkelijke termijn, doch niet langer dan vijf jaren.
3. Wordt de verjaring echter gestuit door het instellen van een eis die door toewijzing wordt gevolgd, dan is artikel 324 van Boek 3 van het Burgerlijk Wetboek van overeenkomstige toepassing.

Artikel 98

1. De verjaringstermijn van de rechtsvordering tot betaling aan de Bank wordt verlengd met de tijd gedurende welke de overtreder na de aanvang van die termijn uitstel van betaling heeft.
2. Het eerste lid is van overeenkomstige toepassing, indien:
   a. de overtreder in surseance van betaling verkeert;
   b. de overtreder in staat van faillissement verkeert; of,
   c. de tenuitvoerlegging van een dwangbevel is geschorst ingevolge een lopend rechtsgeding, met dien verstande dat de termijn waarmee de verjaringstermijn wordt verlengd een aanvang neemt op de dag waarop het rechtsgeding door middel van dagvaarding aanhangig wordt gemaakt.

§ 5 Openbaarmaking van overtredingen en openbare waarschuwing

Artikel 99

1. De Bank kan, in afwijking van artikel 112, eerste en tweede lid, teneinde de naleving van deze landsverordening te bevorderen ter openbare kennis brengen het feit ter zake waarvan een last onder dwangsom of een bestuurlijke boete is opgelegd, alsmede het overtreden voorschrift. Indien het doel van het door de Bank uit te oefenen toezicht op de naleving van deze landsverordening zulks bepaaldelijk vordert en zich daartegen geen zwaarwegende belangen verzetten, waaronder die van degene aan wie de last onder dwangsom of de bestuurlijke boete is opgelegd, kan de Bank de naam, het adres en de woonplaats van degene aan wie de last onder dwangsom of de bestuurlijke boete is opgelegd, ter openbare kennis brengen.
2. De openbaarmaking, bedoeld in het eerste lid, geschiedt digitaal op de website van de Bank dan wel op een andere door de Bank te bepalen wijze.

Artikel 100

Degene jegens wie door de Bank een handeling is verricht waaraan hij in redelijkheid de gevolgtrekking kan verbinden dat de Bank zijn handelen of nalaten op grond van artikel 99 ter openbare kennis zal brengen, is niet verplicht ter zake daarvan enige verklaring af te leggen. Hij wordt hiervan in kennis gesteld alvorens hem mondeling om informatie wordt gevraagd.

Artikel 101

1. De Bank geeft, indien zij voornemens is op grond van artikel 99 een feit ter openbare kennis te brengen, de betrokkene daarvan schriftelijk kennis onder vermelding van de gronden waarop het voornemen berust.
2. De Bank stelt de betrokkene in de gelegenheid om over het voornemen tot

openbaarmaking van overtredingen als bedoeld in artikel 99, zijn zienswijze naar voren te brengen.

3. De Bank is niet gehouden de betrokkene in de gelegenheid te stellen om zijn zienswijze naar voren te brengen, indien van de betrokkene geen adres bekend is en het adres ook niet met een redelijke inspanning kan worden verkregen.

Artikel 102

De beschikking om op grond van artikel 99 een feit ter openbare kennis te brengen vermeldt in ieder geval:

a. het feit dat ter openbare kennis wordt gebracht;
b. de wijze waarop het feit ter openbare kennis wordt gebracht; en,
c. de termijn waarna het feit ter openbare kennis wordt gebracht.

Artikel 103

Tenzij de bevordering van de naleving van deze landsverordening geen uitstel toelaat, wordt de werking van de beschikking om op grond van artikel 99 een feit ter openbare kennis te brengen opgeschort totdat de bezwaar- of beroepstermijn is verstreken of, indien bezwaar of beroep is ingesteld, op het bezwaar of beroep is beslist.

Artikel 104

De beschikking om op grond van artikel 99 een feit ter openbare kennis te brengen, treedt in werking op de dag waarop het feit ter openbare kennis is gebracht zonder dat de werking op grond van artikel 103 wordt opgeschort, indien van de betrokkene geen adres bekend is en het adres ook niet met een redelijke inspanning kan worden verkregen.

Artikel 105

1. De bevoegdheid om op grond van artikel 99 een feit ter openbare kennis te brengen vervalt, indien ter zake van het feit een strafvervolging is ingesteld en het onderzoek ter terechtzitting een aanvang heeft genomen, dan wel het recht tot strafvordering is vervallen ingevolge artikel 1:149 van het Wetboek van Strafrecht.
2. Het recht tot strafvervolging met betrekking tot een feit als bedoeld in artikel 99 vervalt, indien de Bank het feit reeds ter openbare kennis heeft gebracht.

Artikel 106

1. De bevoegdheid om op grond van artikel 99 een feit ter openbare kennis te brengen vervalt één jaar na de dag waarop het feit heeft plaatsgehad.
2. De termijn, genoemd in het eerste lid, wordt gestuit door bekendmaking van de beschikking waarbij het feit ter openbare kennis wordt gebracht.

Artikel 107

De werkzaamheden in verband met het op grond van artikel 99 ter openbare kennis brengen van een feit worden verricht door personen die niet betrokken zijn geweest bij het vaststellen van het feit en het daaraan voorafgaande onderzoek.

Artikel 108

1. De Bank kan, met het oog op de belangen die deze landsverordening beoogt te beschermen, bij overtreding van een verbodsbepaling uit deze landsverordening een openbare waarschuwing uitvaardigen, indien nodig onder vermelding van de overwegingen die tot die waarschuwing hebben geleid.
2. De bevoegdheid om een openbare waarschuwing als bedoeld in het eerste lid, uit te vaardigen laat onverlet de bevoegdheid van de Bank om openbare waarschuwingen van internationale of intergouvernementele organisaties, hier te lande te publiceren.
3. Indien de Bank besluit een openbare waarschuwing als bedoeld in het eerste lid uit te vaardigen, stelt zij de betrokken persoon of instelling in kennis van het besluit.
4. Het besluit vermeldt in ieder geval de geconstateerde overtreding, de inhoud van de openbaarmaking, de gronden waarop het besluit berust alsmede de wijze waarop en de termijn waarna de openbare waarschuwing zal worden uitgevaardigd.
5. Het uitvaardigen van een openbare waarschuwing geschiedt niet eerder dan nadat vijf werkdagen zijn verstreken na de dag waarop de betrokken persoon of instelling overeenkomstig het derde en vierde lid in kennis is gesteld van het besluit.
6. Indien wordt verzocht om een voorlopige voorziening als bedoeld in artikel 85, eerste lid, van de Landsverordening administratieve rechtspraak wordt de werking van het besluit opgeschort totdat er een uitspraak is van het Gerecht.
7. Indien bescherming van de belangen die deze landsverordening beoogt te beschermen geen uitstel toelaat, kan de Bank, in afwijking van de voorgaande leden, onverwijld een openbare waarschuwing uitvaardigen.
8. Artikel 99, tweede lid, is van overeenkomstige toepassing.

Artikel 109

Door de Minister van Financiën en de Minister van Justitie gezamenlijk kunnen bij ministeriële regeling regels worden gesteld ter zake van de uitoefening van de bevoegdheden, bedoeld in de Hoofdstukken VII en VIII.

Hoofdstuk VIII

Opsporing en strafbepaling

Artikel 110

1. Met de opsporing van de bij of krachtens deze landsverordening strafbaar gestelde feiten zijn, naast de in artikel 184 van het Wetboek van Strafvordering bedoelde ambtenaren, belast de daartoe bij landsbesluit

aangewezen functionarissen van de Bank. Een zodanige aanwijzing wordt bekendgemaakt in de Landscourant.

2. Bij landsbesluit, houdende algemene maatregelen, kunnen regels worden gesteld omtrent de vereisten waaraan de krachtens het eerste lid aangewezen functionarissen dienen te voldoen.

Artikel 111

1. Handelen in strijd met enig voorschrift, gegeven bij of krachtens de artikelen 3, derde lid, 9, elfde lid, 11, tiende lid, 12, 17, eerste lid, 18, derde lid, 21 tot en met 23, 25, 26, 28, 29, eerste lid, 30, eerste lid, 31 tot en met 39, 40, eerste lid, 43 tot en met 45, 46, eerste en tweede lid, 47, eerste lid, 48, eerste en derde lid, 49 tot en met 53, 55, vierde lid, 56, derde lid, 59, 61, derde en vierde lid, en 112 tot en met 115, wordt gestraft met een hechtenis van ten hoogste één jaar en geldboete van de zesde categorie dan wel met een beide straffen.
2. Opzettelijk handelen in strijd met de voorschriften, genoemd in het eerste lid, wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste zes jaar en geldboete van de zesde categorie of, indien dat meer is, tien procent van de jaaromzet van de overtreder in het boekjaar voorafgaande aan de uitspraak van de rechter, dan wel met een van beide straffen.
3. De in het eerste lid strafbaar gestelde feiten zijn overtredingen en de in het tweede lid strafbaar gestelde feiten zijn misdrijven.
4. De jaaromzet, bedoeld in het tweede lid, wordt berekend overeenkomstig het bepaalde in artikel 119, zesde lid, van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek.

Hoofdstuk IX

Geheimhoudingsplicht en uitwisseling van gegevens of inlichtingen

Artikel 112

1. Gegevens of inlichtingen die ingevolge het bij of krachtens deze landsverordening bepaalde omtrent afzonderlijke instellingen zijn verstrekt of zijn verkregen en gegevens of inlichtingen die van een instantie als bedoeld in artikel 113 zijn ontvangen, worden niet gepubliceerd en zijn geheim.
2. Het is aan eenieder die uit hoofde van de toepassing van deze landsverordening of van krachtens deze landsverordening genomen besluiten enige taak vervult of heeft vervuld, verboden van gegevens of inlichtingen, die ingevolge deze landsverordening zijn verstrekt of ontvangen, of van gegevens of inlichtingen bij het onderzoek van boeken, bescheiden of andere informatiedragers verkregen, verder of anders gebruik te maken of daaraan verder of anders bekendheid te geven dan voor de uitoefening van zijn taak of door deze landsverordening wordt geëist.
3. In afwijking van het eerste en tweede lid, is de Bank bevoegd met gebruikmaking van gegevens of inlichtingen, verkregen bij de uitvoering van haar taak op grond van deze landsverordening, mededelingen te doen, mits deze niet kunnen worden herleid tot afzonderlijke instellingen.

4. Het eerste lid laat onverlet de verplichting om overeenkomstig het Wetboek van Strafvordering als getuige in strafzaken een verklaring af te leggen omtrent gegevens of inlichtingen, verkregen bij de vervulling van zijn ingevolge deze landsverordening opgedragen taak. Het laat evenzo onverlet de verplichting om overeenkomstig het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering als getuige, dan wel partij in een comparitie van partijen in burgerlijke zaken een verklaring af te leggen omtrent gegevens of inlichtingen, verkregen bij de vervulling van zijn in gevolge deze landsverordening opgedragen taak, zulks met dien verstande dat zodanige verplichting slechts geldt, voor zover het betreft een onder het toezicht van de Bank staande instelling die in staat van faillissement is verklaard of op grond van een rechterlijke uitspraak is ontbonden, en dat zij niet geldt voor gegevens of inlichtingen, die betrekking hebben op instellingen, die betrokken zijn of zijn geweest bij een poging de desbetreffende instelling in staat te stellen haar bedrijf voort te zetten.

Artikel 113

1. In afwijking van artikel 112 kan de Bank gegevens of inlichtingen, verkregen bij de vervulling van de haar ingevolge deze landsverordening opgedragen taken, verstrekken aan buitenlandse of in Sint Maarten gevestigde toezichthoudende instanties.
2. Van de bevoegdheid, bedoeld in het eerste lid, wordt geen gebruik gemaakt, indien:
   a. het doel waarvoor de gegevens of inlichtingen zullen worden gebruikt, onvoldoende bepaald is;
   b. het beoogde gebruik van de gegevens of inlichtingen niet past in het kader van het toezicht op financiële markten of op die markten werkzame rechtspersonen, vennootschappen of natuurlijke personen;
   c. de verstrekking van de gegevens of inlichtingen zich niet zou verdragen met de geldende wettelijke regelingen of openbare orde;
   d. de geheimhouding van de gegevens of inlichtingen niet in voldoende mate is gewaarborgd;
   e. de verstrekking van de gegevens of inlichtingen redelijkerwijs in strijd is of zou kunnen komen met de belangen die deze landsverordening beoogt te beschermen; of,
   f. onvoldoende is gewaarborgd dat de gegevens of inlichtingen niet zullen worden gebruikt voor een ander doel dan waarvoor deze worden verstrekt.
3. Voor zover de gegevens of inlichtingen, bedoeld in het eerste lid, zijn verkregen van een buitenlandse of een in Sint Maarten gevestigde toezichthoudende instantie, verstrekt de Bank deze niet aan een andere buitenlandse of een in Sint Maarten gevestigde toezichthoudende instantie, tenzij de buitenlandse of in Sint Maarten gevestigde toezichthoudende instantie waarvan de gegevens of inlichtingen zijn verkregen, uitdrukkelijk heeft ingestemd met de verstrekking van de gegevens of inlichtingen en in voorkomend geval heeft ingestemd met het gebruik voor een ander doel dan waarvoor de gegevens of inlichtingen zijn verstrekt.
4. Indien een buitenlandse of een in Sint Maarten gevestigde toezichthoudende instantie aan de Bank verzoekt om gegevens of inlichtingen, die de Bank op grond van het eerste, tweede of het derde lid heeft verstrekt, te gebruiken voor een ander doel dan waarvoor zij zijn verstrekt, willigt de Bank dat verzoek slechts in, indien:

a. het beoogde gebruik niet in strijd is met het eerste, tweede of derde lid;
b. de toezichthoudende instantie in kwestie op een andere wijze dan in deze landsverordening voorzien vanuit Sint Maarten met inachtneming van de daarvoor geldende wettelijke procedures voor dat andere doel de beschikking over die gegevens of inlichtingen zou kunnen verkrijgen; of,
c. na overleg met de Minister van Justitie indien het in de aanhef bedoelde verzoek betrekking heeft op een onderzoek naar strafbare feiten.

5. De Bank kan, in afwijking van artikel 112, eerste en tweede lid, gegevens of inlichtingen verstrekken aan het openbaar ministerie, het Meldpunt Ongebruikelijke Transacties, bedoeld in artikel 2 van de Landsverordening Meldpunt Ongebruikelijke Transacties, of andere autoriteiten belast met opsporing en vervolging die zij heeft verkregen bij de vervulling van de haar ingevolge deze landsverordening opgedragen taak, voor zover de gegevens of inlichtingen naar het oordeel van de Bank van belang zijn of zouden kunnen zijn voor onderzoeken, dan wel de nog in te stellen onderzoeken van het openbaar ministerie, het Meldpunt Ongebruikelijke Transacties, bedoeld in artikel 2 van de Landsverordening Meldpunt Ongebruikelijke Transacties, of andere autoriteiten belast met opsporing en vervolging.
6. De Bank verstrekt tevens, in afwijking van artikel 112, eerste en tweede lid, gegevens of inlichtingen verkregen bij de vervulling van de hem ingevolge deze landsverordening opgedragen taak, aan de Algemene Rekenkamer, voor zover de gegevens of inlichtingen naar het oordeel van de Algemene Rekenkamer noodzakelijk zijn voor de uitoefening van haar wettelijke taak op grond van de artikelen 25 en 41 van de Landsverordening Algemene Rekenkamer. Het derde lid is van overeenkomstige toepassing.
7. De Algemene Rekenkamer is verplicht tot geheimhouding van de op grond van het zesde lid ontvangen gegevens of inlichtingen en kan die slechts openbaar maken indien deze niet herleid kunnen worden tot afzonderlijke personen.
8. Het bepaalde in het vijfde lid is van overeenkomstige toepassing op een instelling voor wat betreft gegevens of inlichtingen waarover zij in de uitoefening van haar bedrijf beschikt.

Artikel 114

1. De Bank kan ten behoeve van de uitvoering van haar taak op grond van dit hoofdstuk van eenieder gegevens of inlichtingen vorderen, indien dat voor de vervulling van de taak van een in artikel 113 bedoelde buitenlandse toezichthoudende instantie nodig is. Artikel 113, derde en vierde lid, is van overeenkomstige toepassing.
2. Op verzoek van een buitenlandse toezichthoudende instantie als bedoeld in het eerste lid kan de Bank gegevens en inlichtingen vragen aan of een onderzoek instellen of doen instellen bij eenieder die ingevolge deze landsverordening onder haar toezicht valt of behoort te vallen en waarvan redelijkerwijs kan worden vermoed dat hij over gegevens of inlichtingen beschikt, die redelijkerwijs van belang kunnen zijn voor de verzoekende instantie.
3. Degene aan wie gegevens of inlichtingen als bedoeld in het tweede lid zijn gevraagd, verstrekt deze binnen een door de Bank te stellen redelijke termijn.
4. Degene bij wie een onderzoek als bedoeld in het tweede lid wordt ingesteld, verleent alle medewerking die nodig is voor een goede uitvoering van dat onderzoek, met dien verstande dat degene bij wie het onderzoek wordt ingesteld en die niet ingevolge deze landsverordening onder toezicht staat,

slechts is gehouden tot het verlenen van inzage in zakelijke gegevens en bescheiden.

5. De Bank kan toestaan dat een functionaris van een buitenlandse toezichthoudende instantie als bedoeld in het eerste lid deelneemt aan de uitvoering van een verzoek als bedoeld in het tweede lid. De functionaris, bedoeld in de eerste volzin, volgt de aanwijzingen op van de persoon die met de uitvoering van het verzoek is belast en staat onder leiding van deze persoon.

Artikel 115

1. In afwijking van artikel 112 is de Bank bevoegd om gegevens en inlichtingen, verkregen bij de vervulling van de haar ingevolge deze landsverordening opgedragen taken, te verstrekken aan een op grond van het Faillissementsbesluit 1931 of overeenkomstig artikel 11, negende lid, of artikel 60, eerste lid, benoemde curator, voor zover die gegevens of inlichtingen dienstig zijn voor de uitoefening van diens taken.
2. De Bank verstrekt geen vertrouwelijke gegevens of inlichtingen als bedoeld in het eerste lid indien verstrekking van die gegevens redelijkerwijs in strijd is of zou kunnen komen met de belangen die deze landsverordening beoogt te beschermen. Voorts verstrekt zij geen vertrouwelijke gegevens of inlichtingen verkregen van een andere toezichthoudende instantie, indien de andere toezichthoudende instantie niet instemt met het verstrekken van die gegevens of inlichtingen.
3. Een curator die is aangesteld in het faillissement van een instelling, is in afwijking van artikel 112, bevoegd vertrouwelijke gegevens of inlichtingen als bedoeld in het eerste lid te verstrekken aan het Gerecht, voor zover dat voor de afwikkeling van het faillissement nodig is.

Hoofdstuk X

Wijziging van een andere landsverordening

Artikel 116

1. In artikel 2 van de Kader-vaststellingslandsverordening centrale bank, geldstelsel, deviezenverkeer en wisselkoers wordt aan het einde van het laatste onderdeel de punt vervangen door een puntkomma en wordt na dat onderdeel een nieuw onderdeel toegevoegd dat als volgt luidt:
   beheerders van een FMI-systeem.
2. De Minister van Algemene Zaken plaatst bij de bekendmaking in het Afkondigingsblad voorafgaand aan het in het eerste lid bedoelde nieuwe onderdeel de letter die in het alfabet volgt op de letter voorafgaand aan het voorheen laatste onderdeel.

Hoofdstuk XI

Slot- en overgangsbepalingen

Artikel 117 Bestaande instellingen die een FMI-systeem beheren

1. Het verbod, bedoeld in artikel 17, eerste lid, is niet van toepassing op een beheerder die:
   a. op het tijdstip van inwerkingtreding van artikel 17 reeds als beheerder werkzaam is;
   b. zich binnen een maand na het tijdstip van inwerkingtreding van artikel 17 als beheerder heeft gemeld bij de Bank;
   c. zich binnen een maand na het tijdstip van inwerkingtreding van artikel 17 heeft gemeld bij het Meldpunt Ongebruikelijke Transacties, bedoeld in artikel 2 van de Landsverordening Meldpunt Ongebruikelijke Transacties; en,
   d. daarbij de informatie over alle door haar uitgevoerde werkzaamheden als instelling heeft verstrekt welke de Bank nodig acht voor een zorgvuldige beoordeling van het verzoek om een vergunning, vrijstelling of ontheffing.
2. Een melding als bedoeld in het eerste lid wordt beschouwd als een aanvraag om afgifte van een vergunning als bedoeld in artikel 17, een aanvraag om in aanmerking te komen voor een vrijstelling als bedoeld in artikel 8 of een aanvraag van een ontheffing als bedoeld in artikel 18.
3. Gedurende de periode tussen de melding en het besluit van de Bank wordt de instelling geacht in het bezit van een vergunning, vrijstelling respectievelijk ontheffing te zijn, zolang de instelling voldoet aan alle bij of krachtens deze landsverordening gestelde voorschriften die op hem van toepassing zijn.
4. Een rechtspersoon wordt geacht als beheerder van FMI-systemen werkzaam te zijn als alle werkzaamheden worden uitgevoerd:
   a. binnen de rechtspersoon van de instelling; of,
   b. binnen een andere rechtspersoon waarvan de aandelen worden gehouden door de instelling, al dan niet tezamen met andere instellingen.
5. Het derde lid is van toepassing zolang:
   a. geen van de personen die het beleid bepalen of mede bepalen, dan wel, indien binnen de instelling een raad van commissarissen is, geen van de commissarissen, dan wel geen van de houders van een gekwalificeerde deelneming, personen zijn met antecedenten, voor zover deze betrekking hebben op het witwassen van geld, terrorismefinanciering, vermogensmisdrijven of in financiële toezichtwetgeving als misdrijf aangemerkte overtredingen; en,
   b. de beheerder het FMI-systeem in meerderheid in eigendom heeft dan wel daarin een beslissende stem heeft.

Artikel 118

Deze landsverordening treedt in werking op een bij landsbesluit te bepalen tijdstip, dat voor de verschillende artikelen of onderdelen daarvan verschillend kan worden vastgesteld.

Artikel 119

Deze landsverordening wordt aangehaald als: Landsverordening toezicht beheerders FMI-systemen.

Gegeven te Philipsburg,
De Gouverneur van Sint Maarten

De Minister van Financiën,

Staten van Sint Maarten
Zittingsjaar 2025-2026-190
No. 3

Landsverordening van de
houdende regels inzake de clearing- en
settlementsystemen in de monetaire unie
van Curaçao en Sint Maarten
(Landsverordening toezicht beheerders FMI-systemen)

MEMORIE VAN TOELICHTING

Algemeen deel

Inleiding
Deze ontwerp-landsverordening heeft in de eerste plaats ten doel om de "CPMI-IOSCO Principles for Financial Market Infrastructures" (hierna: PFMI) – voor zover het clearing en settlement betreft - in de wetgeving van Curaçao en Sint Maarten te verankeren.
In de tweede plaats eisen de wereldwijd opererende systeembeheerders en banken dat over een paar jaar het toezicht op de beheerders van FMI-systemen wettelijk verankerd moet zijn wil de aansluiting bij 'correspondent banks' mogelijk blijven. De regering wil de wetgeving op tijd gereed hebben om te voorkomen dat Sint Maarten in de toekomst geïsoleerd raakt op de internationale financiële markten. Daarnaast verlangen de bovenbedoelde PFMI, en internationale systeembeheerders en banken dat ook oversight op FMI-systemen wettelijk moet zijn geregeld; dit laatste zal worden geregeld in de ontwerp-Landsverordening oversight op systemen in het betalings- of effectenverkeer. Verwezen wordt naar de memorie van toelichting bij die ontwerp-landsverordening.

De systematiek van een eenvormige landsverordening
Deze ontwerp-landsverordening is een zogenaamde eenvormige landsverordening. Zo is in artikel 8, tweede lid, van het Centrale Bank-Statuut voor Curaçao en Sint Maarten (hierna: Centrale Bank-Statuut) bepaald. Het Centrale Bank-Statuut is een onderlinge regeling tussen Curaçao en Sint Maarten als bedoeld in artikel 38, eerste lid, van het Statuut voor het Koninkrijk der Nederlanden. Die onderlinge regeling inzake een gemeenschappelijke centrale bank van Curaçao en Sint Maarten is voor Sint Maarten goedgekeurd bij de Kader-vaststellingslandsverordening centrale bank, geldstelsel, deviezenverkeer en wisselkoers.

Eenvormig wil zeggen dat de tekst van de landsverordening in beide landen geheel gelijkluidend moet zijn, met als enige uitzondering dat verschillen geoorloofd zijn als zij worden veroorzaakt door verschillen in de Staatsregelingen, regels van dwingend staatsrecht, of de Aanwijzingen voor de regelgeving. Er is geen voorschrift dat de memories van toelichting ook eenvormig moeten zijn, maar het ligt voor de hand om de tekst van beide memories toch op elkaar af te stemmen.

Vanwege het wettelijk voorschrift in het Centrale Bank-Statuut dat de regels betreffende het toezicht op financiële instellingen bij eenvormige landsverordening

worden vastgesteld, heeft de regering er uiteraard naar gestreefd om de ontwerp-landsverordeningen en memories van toelichting van beide landen (vrijwel) letterlijk gelijkluidend te laten zijn. In de ontwerpfase is de wetgevingskwaliteitstoets door beide landen gelijktijdig uitgevoerd. Vanwege een verschil in prioriteitstelling is in Curaçao het wetgevingsproces daarna helaas komen stil te liggen, terwijl het in Sint Maarten is voortgezet.

Er zijn slechts enkele verschillen in de tekst van beide ontwerplandsverordeningen. Deze vloeien voort uit de specifieke situatie in Sint Maarten, die op enkele punten afwijkt van Curaçao. Te denken valt hierbij aan het verschil in de bepalingen over zelfstandige bestuursorganen in de Staatsregelingen van beide landen.

De PFMI

De PFMI werden gepubliceerd in 2012 door het 'Committee on Payment and Settlement Systems (CPSS)'[1] van de 'Bank for International Settlements (hierna: BIS)' en het 'Technical Committee of the International Organization of Securities Commissions (hierna: IOSCO)'.

De website van de BIS[2] vermeldt over de Committee on Payments and Market Infrastructures (hierna: CPMI) onder meer het volgende:

"The CPMI promotes the safety and efficiency of payment, clearing, settlement and related arrangements, thereby supporting financial stability and the wider economy.

The CPMI monitors and analyzes developments in these arrangements, both within and across jurisdictions. It also serves as a forum for central bank cooperation in related oversight, policy and operational matters, including the provision of central bank services.

The CPMI is a global standard setter in this area. It aims at strengthening regulation, policy and practices regarding such arrangements worldwide.

The CPMI carries out its mandate through the following activities:

a) monitoring and analyzing developments to help identify risks for the safety and efficiency of arrangements within its mandate as well as resulting risks for the global financial system;
b) sharing experiences related to arrangements within its mandate, to the performance of oversight functions and to the provision of central bank services in order to promote common understanding, and developing policy advice or common policies for central banks;
c) establishing and promoting global standards and recommendations for the regulation, oversight and practices of arrangements within its mandate, including guidance for their interpretation and implementation, where appropriate;
d) monitoring the implementation of CPMI standards and recommendations with the purpose of ensuring timely, consistent and effective implementation;

---

[1] Met ingang van 1 september 2014 kreeg deze commissie een ruimer mandaat en is de naam gewijzigd in "Committee on Payments and Market Infrastructures" (CPMI).
[2] https://www.bis.org/

e) supporting cooperative oversight and cross-border information-sharing, including crisis communication and contingency planning for cross-border crisis management;
f) maintaining relationships with central banks which are not members of the CPMI to share experiences and views and to promote the implementation of CPMI standards and recommendations beyond CPMI member jurisdictions, either directly or by supporting regional bodies as appropriate; and
g) coordinating and cooperating with other financial sector standard setters, central bank bodies and international financial institutions."

PFMI beschrijft 24 principes die moeten worden gevolgd voor het beheersen van risico's in de infrastructuur van de financiële markten. Het gaat hier om clearing- en settlementsystemen in het betalingsverkeer en het effectenverkeer.

Een van die principes is principe 1, dat bepaalt dat een wettelijke basis vereist is voor het beheersen van bedoelde risico's. De werking van vitale systemen moet een duidelijke basis hebben in de wetten van de landen die zijn aangesloten. Dit is belangrijk om onzekerheid te voorkomen en om te waarborgen dat de afwikkeling van betalingstransacties of van effectentransacties mogelijk ongedaan wordt gemaakt door rechterlijke uitspraken of anderszins.

Bepaalde processen zijn zo vitaal voor de samenleving dat uitval of verstoring tot ernstige maatschappelijke ontwrichting leidt en een bedreiging vormt voor de nationale veiligheid. Dat kan zijn omdat er sprake is van veel slachtoffers en grote economische schade, dan wel wanneer het herstel zeer lang gaat duren en er geen reële alternatieven voorhanden zijn. Het is daarom belangrijk om deze vitale systemen te beschermen tegen uitval of verstoringen door technisch of organisatorisch falen, rampen, sabotage of aanslagen. Voorop staat dat de beheerder van zo'n systeem als eerste voor die bescherming verantwoordelijk is.

Een altijd betrouwbaar functioneren van 'systemic important infrastructures' is cruciaal voor het goed functioneren van onze samenleving. Wanneer het betalings- en effectenverkeer geheel of gedeeltelijk zou uitvallen, heeft dit onaanvaardbaar grote maatschappelijke en financieel-economische gevolgen. Vanwege de hoge bedragen en de grote hoeveelheden transacties die in de financiële wereld plaatsvinden, kunnen de financieel-economische gevolgen en de maatschappelijke schade bij grote of lange uitval zeer hoog oplopen.

De 'financial market infrastructures' (hierna: FMI) omvatten de financiële instellingen en marktinfrastructuren die van essentieel belang zijn voor het betalings- of effectenverkeer.

De Bank stelt al lange tijd eisen aan de operationele betrouwbaarheid van financiële instellingen en systemen, en daarbij specifiek aan de continuïteit van betaal- en effectenafwikkelprocessen. Dat is eigenlijk de bestaansgrond voor iedere centrale bank. De Bank houdt toezicht en oversight op de FMI om systeemrisico te vermijden en grote verstoringen te voorkomen. Deze eisen zijn echter als zodanig tot nu toe niet met zoveel woorden in een landsverordening vastgelegd; de eisen worden tot nu toe in de praktijk langs de weg van overreding en gezond verstand geïmplementeerd.

Zo bezien is het feit dat de PFMI voorschrijven dat alle landen ter wereld deze taken van hun Centrale Bank wettelijk regelen, de belangrijkste reden voor de indiening van deze ontwerp-landsverordening en van de ontwerp-Landsverordening

oversight op systemen in het betalings- of effectenverkeer. Praktisch wordt er geen inhoudelijke wijziging beoogd; het gaat vooral om de wettelijke grondslag voor een instrumentarium om te voorkomen dat er ooit een grootschalige verstoring van het betalings- of effectenverkeer optreedt.

Wettelijke regeling van het toezicht op de FMI-systemen
De financiële stelsels zijn wereldwijd steeds nauwer met elkaar verweven geworden. Een land kan zijn financieel stelsel niet meer geïsoleerd laten zijn van de rest van de wereld. Intellectueel eigendom, goederen, diensten en geld bewegen zich steeds gemakkelijker over de hele wereld, waarbij landsgrenzen langzamerhand een minder grote barrière vormen. De onbegrensde mogelijkheden van de ICT hebben daar ontegenzeggelijk toe bijgedragen. Het resultaat ervan is dat geen samenleving het zich kan veroorloven om geïsoleerd te raken.

Voor een aansluiting bij de wereldwijd werkende systemen is het noodzakelijk dat de FMI-systemen in Sint Maarten voldoen aan de hoogste standaarden in technologie, beveiliging en snelheid.

De beheerders van die wereldwijd werkende systemen beseffen dat 'hun keten zo sterk is als de zwakste schakel'. Als de beheerders in Sint Maarten nalaten om hun systemisch belangrijke systemen aan de hoge internationale standaarden laten voldoen, zullen buitenlandse beheerders van FMI-systemen er geen moeite mee hebben om Sint Maarten los te koppelen van hun systemen. Immers, als de financiële instellingen in Sint Maarten hun systemen niet op orde hebben, vormen zij een risico voor het gehele, wereldwijd opererende systeem. Als een internationaal opererende beheerder besluit om Sint Maarten af te sluiten, wordt Sint Maarten op een grijze of een zwarte lijst genoteerd, met uitsluiting van de 'global financial market infrastructures' als uiteindelijk gevolg.

Voor een aansluiting bij de wereldwijd werkende systemen van de grote financiële instellingen is het eveneens noodzakelijk dat het toezicht op de in een land opererende FMI-systemen wettelijk geregeld wordt. Sint Maarten vormt daar geen uitzondering op. Voor betalingstransacties vanuit en naar het buitenland is een overeenkomst met 'correspondent banks' een noodzakelijke voorwaarde. De grote correspondent banks stellen nu al als voorwaarde dat over enkele jaren het toezicht op de FMI-systemen wettelijk zal zijn geregeld. Als dat niet het geval is, zullen de correspondent banks hun overeenkomsten met de financiële instellingen in Sint Maarten opzeggen. Sint Maarten zal dan uiteindelijk geen samenwerkingsrelaties meer hebben met de grote globale marktpartijen. Noodgedwongen zal dan moeten worden samengewerkt met financiële dienstverleners die kleiner, duurder, minder kapitaalkrachtig of betrouwbaar zijn. De regering wil tijdig voorsorteren op deze ontwikkelingen. De regering wil graag de aansluiting bij de grote, vernieuwende financiële instellingen behouden, in het belang van de economie en van de samenleving.
Dat is de tweede reden voor de indiening van deze landsverordening.

Bijkomende reden
Daarnaast wordt van de gelegenheid gebruikgemaakt om in het verlengde van de PFMI de taak van de Bank met betrekking tot het nationale settlementsysteem voor het betalingsverkeer een publiekrechtelijke grondslag te geven. Momenteel is het settlementsysteem van de Bank langs de weg van een privaatrechtelijk contract met alle deelnemende ondernemingen vormgegeven. Omdat dit settlementsysteem van cruciaal belang is, staat zo'n constructie eigenlijk haaks op de PFMI. Feitelijk is

deze settlement-taak in alle Westerse landen opgedragen aan de centrale banken. Dat is dan ook de reden om het systeem door de Bank te doen beheersen. Bij zo'n constructie en zo'n cruciale betekenis past een publiekrechtelijke vormgeving beter.

In de ontwerp-landsverordening is het tot stand brengen en beheren van de settlementsystemen voor betalingstransacties en voor overheidsobligaties opgedragen aan de Bank. De Bank behoeft daarvoor geen vergunning. Evenmin behoeft de Bank een vergunning voor het tot stand brengen en beheren van andere FMI-systemen; dit is geregeld in artikel 17, derde lid.

Voor een goed begrip volgt hieronder een beschrijving van de feitelijke situatie in Sint Maarten.

De beheerders die verantwoordelijk zijn voor de belangrijkste transactiestromen en betalings- en effecten clearing- en settlementsystemen dienen aan strengere eisen te voldoen dan de andere marktpartijen. In Sint Maarten zijn in dit verband de belangrijkste partijen: de Bank en de effectenbeurs.

De Bank beheert het clearingsysteem en het settlementsysteem voor betalingstransacties, beide tezamen National Automated Clearing and Settlement system (hierna: NACS3) genoemd. Vroeger betekende de afkorting "Netherlands Antilles Clearing and Settlement system".
De effectenbeurs (Dutch Caribbean Securities Exchange, hierna: DCSX) beheert momenteel het clearingsysteem en het settlementsysteem voor effectentransacties.
De Bank beheert momenteel het clearingsysteem en het settlementsysteem voor transacties in obligaties van de overheden en van overheids-N.V.'s.

Het settlementsysteem voor betalingstransacties
Het is cruciaal dat het settlementsysteem voor betalingstransacties een exclusieve taak en verantwoordelijkheid van de Bank is en blijft. Settlement is het proces waarbij verplichtingen tussen twee of meer deelnemers worden vereffend door het overboeken van geld.

Essentieel kenmerk is dat settlement 'finaal' is. Daarna is er geen weg terug meer. De betaling is definitief, en kan niet meer worden teruggedraaid. Ook niet door een rechter, een deurwaarder, een in werking tredend faillissement of een beslag.[3] Dit is de kern van het betalingsstelsel in alle landen. Als er achteraf een fout blijkt, wordt niet de transactie teruggedraaid, maar zal er een nieuwe transactie gaan plaatsvinden waarbij de eerdere fout wordt gecompenseerd.

Dit settlementsysteem heet het Real-Time Gross Settlement System (hierna: RTGS). In het RTGS worden lokale interbancaire transacties tussen de deelnemende financiële instellingen onderling uitgevoerd en gesetteld.

Binnen het RTGS vindt de settlement plaats met 'central bank money'. Central bank money biedt in een financieel stelsel de meeste zekerheid. Om reden van maximale zekerheid is de settlement van betalingstransacties doorgaans een kerntaak van de centrale bank.

[3] Zie hierna ook de artikelsgewijze toelichting op artikel 15

De meeste Westerse landen hebben die settlement opgedragen aan een boven de marktpartijen staande, neutrale partij, namelijk de centrale bank in dat land. De voorkeur voor een boven de partijen staande autoriteit wordt ingegeven door het besef dat financiële instellingen er een eigen belang bij hebben dat een foutieve transactie wordt hersteld. De betalende en de ontvangende partij hebben bij een foutieve transactie zelfs tegengestelde belangen bij het herstel van de vergissing. Als de settlement is opgedragen aan een boven de partijen staande centrale bank biedt dat meer zekerheid dat de vergissing zo spoedig mogelijk, en definitief zal worden hersteld. Die zekerheid is uiteindelijk gunstig voor de stabiliteit van het gehele financiële stelsel.

Ook in Curaçao en Sint Maarten is de settlement van betalingstransacties opgedragen aan een boven de partijen staande neutrale instantie, de Bank. De Bank gebruikt hiervoor het RTGS. Dit systeem is door de Bank als NACS in 1996 opgezet, en in november 2020 als NACS3 geüpdatet. NACS3 is eigendom van de Bank, en wordt beheerd door de Bank. Het systeem wordt momenteel in veel andere landen door de centrale banken gebruikt, vooral in de Cariben, Zuid-Amerika, Afrika en Oost-Europa.

Verschillende soorten financiële instellingen kunnen er aan deelnemen. In de eerste plaats zijn dat de (commerciële) banken. Daarnaast staat het RTGS open voor andere kredietinstellingen, de overheid (bijvoorbeeld het Ministerie van Financiën en de Ontvanger). Ook andere beheerders van FMI-systemen, de zogenaamde 'fintech-ondernemingen' kunnen tot het RTGS worden toegelaten. Fintech is een door technologie gestuurde financiële innovatie die kan leiden tot nieuwe business modellen, toepassingen, processen of producten met een materiële impact op financiële markten, instellingen en diensten. Een Fintech onderneming is een onderneming die zich hierin specialiseert.

Betalingen van een cliënt naar een andere cliënt *binnen dezelfde bank* worden intern afgewikkeld. Die betalingstransacties bereiken het RTGS nooit. Het RTGS dient voor het settlement tussen banken, voor betalingen van al hun cliënten naar alle cliënten bij alle andere banken. Alle interbancaire betalingstransacties worden in het RTGS gesetteld.

Doorgaans gebruikt een cliënt voor het opnemen van contant geld een ATM van zijn eigen bank. En doorgaans gebruikt een winkelier voor het digitaal afrekenen een betaalinstrument (Point of Sale) van de bank van de klant. In beide gevallen zijn de kosten van de dienstverlening door de bank immers lager. Dergelijke transacties worden binnen het interne systeem van de eigen bank afgewikkeld. Alle ATM's en betaalautomaten bij winkeliers waar klanten hun aankopen met een betaalpas kunnen afrekenen, zijn echter ook aangesloten op internationale netwerken, Visa-netwerk of Mastercardnetwerk. Deze netwerken maken het mogelijk dat iedereen digitaal kan betalen en geld kan opnemen via een andere bank.
De lokale transacties binnen deze netwerken worden bij de Bank gesetteld in het RTGS.

Tot slot wordt RTGS ook gebruikt voor het settlement van grote transacties.

Het CBCS Instant Payment Clearing & Settlement Mechanism (IP-CSM)
In januari 2022 heeft de Bank het Instant Payment Clearing & Settlement Mechanism (IP-CSM) in gebruik genomen. Dit moderne betaalinfrastructuurnetwerk

stelt financiële instellingen in staat om realtime betalingen – ook wel *instant payments* genoemd – uit te voeren en af te wikkelen. Inmiddels zijn alle lokale commerciële banken succesvol aangesloten op dit netwerk.

Een *instant payment* is een elektronische betaling waarbij het overgemaakte bedrag binnen enkele seconden wordt bijgeschreven op de rekening van de begunstigde. Dit systeem functioneert 24 uur per dag, 7 dagen per week, inclusief weekenden en officiële feestdagen, het gehele jaar door. De snelheid en beschikbaarheid van dit systeem bevorderen de efficiëntie van het betalingsverkeer aanzienlijk.

De IP-CSM infrastructuur dient tevens als fundament voor de ontwikkeling en implementatie van aanvullende innovatieve betaaldiensten *(added value payment services)*, die beschikbaar worden gesteld via deelnemende financiële instellingen en erkende betaaldienstverleners. Tot deze diensten behoren onder andere person-to-person (P2P) betalingen, e-commerce transacties en betalingen in fysieke winkels (in-store).

Deze geavanceerde betaaloplossingen dragen bij aan het verbeteren van het betalingsgemak en de betaalervaring voor zowel consumenten als ondernemers. Zo kunnen (lokale) online aankopen sneller en eenvoudiger worden afgerond, kunnen betalingen plaatsvinden via het scannen van een QR-code, en kunnen ondernemingen een digitale factuur voorzien van een *request for pay*, die door de klant enkel nog hoeft te worden goedgekeurd met een persoonlijke identificatiemethode.

De introductie van deze technologieën markeert een belangrijke stap richting een meer inclusieve, efficiënte en toekomstbestendige betalingsinfrastructuur binnen het monetair gebied van de Bank.

Met de introductie van het IP-CSM heeft de Bank besloten om de traditionele ACH-procedure (Automated Clearing House), die gebruikt werd voor trage interbancaire bulkbetalingen, per september 2024 volledig af te schaffen.
Dit sluit aan bij de internationale trend richting directe en continue betalingsverwerking en draagt bij aan een toekomstbestendige, veilige en klantgerichte financiële infrastructuur.

Nadere regels over deze en andere betaaldiensten worden gesteld in de ontwerp-Landsverordening toezicht betaaldienstverleners.

Clearing en settlement van effecten
De Bank is verantwoordelijk voor clearing en settlement van obligaties van de overheden in beide Landen, en van overheids-N.V.'s. De Bank registreert de eigendom van obligaties door te registreren welke financiële instellingen obligaties hebben gekocht van de Bank. De financiële instellingen registreren op hun beurt welke burgers en bedrijven obligaties hebben gekocht bij of via hun eigen bank. De rente betaalt de Bank (in bulk) aan de financiële instellingen, en die storten de couponrente vervolgens door op de bankrekeningen die hun cliënten bij hun aanhouden.
Omdat de emissie van overheidsobligaties behoort tot de kerntaken van de Bank, wordt de clearing en settlement geregeld in hoofdstuk II van de ontwerp-

landsverordening, dat handelt over de exclusieve taken en verantwoordelijkheden van de Bank.

Momenteel is de effectenbeurs in Curaçao verantwoordelijk voor clearing en settlement van aandelen die via de DCSX worden verhandeld. Dat kunnen aandelen zijn in een N.V. of in een beleggingsfonds. Maar ook aandelen van bedrijven of fondsen in een ander land kunnen een notering bij de DCSX krijgen.
Omdat clearing en settlement van aandelen niet behoort tot de taken van de Bank, wordt dit niet geregeld in het hoofdstuk dat handelt over de taken en verantwoordelijkheden van de Bank.

Algemene systematiek van de landsverordening
In de financiële wereld wordt er soms voor gepleit om alle bestaande toezichtlandsverordeningen samen te voegen, en om nieuwe daaraan toe te voegen. Ook in de reacties van de representatieve financiële organisaties op deze ontwerp-landsverordening werd die wens geuit. Dit zou een zeer omvangrijk project zijn. Vooralsnog kent de regering daar geen prioriteit aan toe. Daar komt bij dat er al een flinke stap in de richting van harmonisatie is gezet door de recente Landsverordening actualisering en harmonisatie toezichtlandsverordeningen Centrale Bank van Curaçao en Sint Maarten.

Toch staat de regering niet onsympathiek tegenover de door de representatieve financiële organisaties geuite wens tot samenvoegen. Om deze reden worden in enkele andere ontwerp-landsverordeningen begripsbepalingen uit deze ontwerp-landsverordening van overeenkomstige toepassing verklaard. Zodoende wordt al enigszins vooruitgelopen op een alomvattende landsverordening, en kan in de aanloop daarnaartoe nooit verschil ontstaan tussen de betekenis van dezelfde begrippen. Voor een goed begrip is een overzicht van de betekenis van de meest voorkomende begrippen opgenomen in de bijlage bij deze memorie van toelichting.

De ontwerp-landsverordening volgt dezelfde systematiek als die van de ontwerp-Landsverordening toezicht betaaldienstverleners. Laatstgenoemde ontwerp-landsverordening volgt op haar beurt dezelfde systematiek als die van de Landsverordening toezicht effectenbemiddelaars en vermogensbeheerders, de toezichtlandsverordening van de meest recente datum. Die landsverordening is reeds in werking getreden in Curaçao; in Sint Maarten is het ontwerp van de overeenkomstige landsverordening op 2 oktober 2023 bij de Staten ingediend. Genoemde landsverordeningen zijn uitvoerig toegelicht in elk van de daarbij behorende memories van toelichting.
Uit efficiencyoverwegingen heeft de regering ervan afgezien om die toelichtingen hier te herhalen. In plaats daarvan wordt verwezen naar de memorie van toelichting bij genoemde ontwerp-landsverordeningen.[4]

Verhouding tussen het hoofdstuk Toezicht en handhaving en de Landsverordening bestuurlijke handhaving in Sint Maarten
Het is de bedoeling van de regering om de Landsverordening bestuurlijke handhaving onverkort van toepassing te laten zijn op de onderhavige

[4] Zie voor de memorie van toelichting bij de eenvormige Landsverordening toezicht effectenbemiddelaars en vermogensbeheerders de website van de Bank: https://cdn.centralbank.cw/media/legislation_guidelines/20190120_mvt_lv_toezicht_effectenbemiddelaars_en_vermogensbeheerders.pdf

landsverordening. In het oorspronkelijke ontwerp van de eenvormige landsverordening was in de Sint Maartense variant de Landsverordening bestuurlijke handhaving derhalve onverkort van toepassing verklaard, onder weglating van het hoofdstuk Toezicht en handhaving in de onderhavige ontwerp-landsverordening.
Dit bleek echter prohibitief voor een positief oordeel over de wetgevingskwaliteitstoets in Curaçao: een dergelijke systematiek zou pas geoorloofd zijn wanneer ook in Curaçao een Landsverordening bestuurlijke handhaving is tot stand gekomen.
Zo'n landsverordening is evenwel nog niet in procedure gebracht in Curaçao. Omdat het hier gaat om een eenvormige landsverordening, heeft het ontwerp een goedkeurende wetgevingskwaliteitstoets nodig van de twee directies Wetgeving in beide landen. In Sint Maarten heeft de afdeling Juridische Zaken en Wetgeving die goedkeurende verklaring afgegeven, in Curaçao is hetzelfde ontwerp al enkele jaren in afwachting van een goedkeurende verklaring.
In deze context heeft de regering van Sint Maarten besloten om vooralsnog een hoofdstuk Toezicht en handhaving op te nemen in de onderhavige landsverordening. Zodra in Curaçao een overeenkomstige Landsverordening bestuurlijke handhaving zal zijn tot stand gekomen, kan in beide Landen de Landsverordening bestuurlijke handhaving in werking treden voor de onderhavige landsvordering. In Sint Maarten is daarvoor een landbesluit voldoende, met toepassing van artikel 58, eerste en tweede lid, van de Landsverordening bestuurlijke handhaving.

Rechtsbescherming tegen beschikkingen en algemeen verbindende voorschriften van de Bank
In overeenstemming met aanwijzing 121 van de Aanwijzingen voor de regelgeving van Curaçao en aanwijzing 120 van de Aanwijzingen voor de regelgeving van Sint Maarten bevat de ontwerp-landsverordening geen bepalingen met betrekking tot rechtsbescherming, nu bestuursrechtelijke rechtsbescherming in beginsel uitputtend wordt geboden door de Landsverordening administratieve rechtspraak, die het bezwaar en beroep tegen beschikkingen regelt.[5] Dit heeft tot gevolg dat laatstgenoemde landsverordening als enige alle wettelijke voorschriften bevat inzake de rechtsbescherming van burgers en bedrijven tegen individuele beschikkingen door de Bank.
De ontwerp-landsverordening bevat een scala aan mogelijke individueel gerichte beschikkingen. Bijvoorbeeld een vergunning, ontheffing of toestemming. Maar ook:
* een besluit van de Bank als bedoeld in artikel 8, eerste lid, of een dienstverlener in aanmerking komt voor een vrijstelling;
* een besluit van de Bank als bedoeld in artikel 11, eerste lid, om een door haar verleende vergunning, vrijstelling, ontheffing of toestemming geheel of gedeeltelijk te wijzigen, in te trekken, dan wel daaraan beperkingen te stellen of nadere voorschriften te verbinden;
* een oordeel van de Bank als bedoeld in artikel 28, eerste lid, of een beleidsbepaler, medebeleidsbepaler of lid van de raad van commissarissen geschikt is in verband met de uitoefening van hun functie;
* een oordeel van de Bank als bedoeld in artikel 30, eerste lid, of de betrouwbaarheid van een beleidsbepaler, medebeleidsbepaler of lid van de raad van commissarissen buiten twijfel staat;

[5] Zie S.E. Zijlstra, *Caribische wetgevingstechniek,* SNAAR-reeks 49, Den Haag: Boomjuridisch 20223, p. 207-208.

* een oordeel van de Bank als bedoeld in artikel 42, eerste lid, of de betrouwbaarheid van een houder van een gekwalificeerde deelneming buiten twijfel staat.

Het instellen van bezwaar bij de Bank is facultatief. Indien wordt gekozen om direct in beroep te gaan bij de bestuursrechter, is het aannemelijk dat de bestuursrechter een bezwaarschrift tegen een individueel gerichte beschikking van de Bank aan de Bank zal voorleggen met het verzoek het besluit te heroverwegen. De behandeling van het bezwaar binnen de Bank vindt plaats door de bezwaarschriften-adviescommissie. Onderdeel van de interne bezwaarprocedure is het horen van de indiener van het bezwaarschrift, het opvragen van een nadere beschouwing van de afdeling binnen de Bank die de aangevallen beschikking heeft voorbereid en het houden van een hoorzitting.

De Landsverordening administratieve rechtspraak regelt geen rechtsbescherming tegen algemeen verbindende voorschriften, zoals de verordeningen van de Bank. De algemeen verbindende voorschriften van de Bank zullen doorgaans van technische of organisatorische aard zijn, maar zij kunnen toch bepalingen bevatten die zodanig belastend kunnen zijn voor een individueel bedrijf dat het de verordening bij de rechter wil aanvechten.
In zo'n geval kan het bedrijf de bestuursrechter vragen om, in het kader van het beroep tegen een beschikking waarop die verordening van toepassing is, de verordening "exceptief" te toetsen. Een dergelijke toetsing houdt in dat (bepalingen in) algemeen verbindende voorschriften door de bestuursrechter worden getoetst aan hogere wetgeving (zoals deze landsverordening, of de Staatsregeling) of aan algemene rechtsbeginselen. Wanneer de verordening naar het oordeel van de rechter met een hoger voorschrift of een algemeen rechtsbeginsel in strijd is, dan kan de rechter het algemeen verbindende voorschrift bij de beoordeling van de beschikking buiten toepassing laten of onverbindend achten. Bijvoorbeeld als de bezwaarmaker bij de rechter aannemelijk maakt dat er sprake is geweest van misbruik van bevoegdheden, willekeur of kennelijk onredelijke besluitvorming door de Bank bij de vaststelling van het aangevallen algemeen verbindende voorschrift.

De strafrechter beschikt over dezelfde bevoegdheden tot "exceptieve" toetsing van algemeen verbindende voorschriften aan hogere wetgeving of algemene rechtsbeginselen indien een bedrijf een voorschrift uit een verordening heeft overtreden en de strafrechter daarover een strafrechtelijk oordeel moet geven.

Voorts zal de burgerlijke rechter, indien eiser zijn vordering inkleedt als een actie tot bescherming van een burgerlijk recht of een schuldvordering, steeds als "restrechter" kunnen optreden (artikel 99, eerste lid, van de Staatsregeling van Curaçao en artikel 115, eerste lid, van de Staatsregeling van Sint Maarten). De termijnen waarbinnen rechtsbescherming via de burgerlijke rechter open staat, zijn veel langer dan bij de bestuursrechter.

Tenslotte kan er op worden gewezen dat in Sint Maarten de Ombudsman bevoegd is om (een of meer bepalingen uit) een algemeen verbindend voorschrift van de Bank ter toetsing aan het Constitutioneel Hof voor te leggen. Dit is geregeld in artikel 127 van de Staatsregeling van Sint Maarten. Het Constitutioneel Hof geeft in een dergelijk geval een oordeel over de vraag of (een bepaling uit) de verordening verenigbaar is met de Staatsregeling.
In voorkomend geval zal moeten worden onderzocht welke gevolgen een vernietiging zal hebben voor de rechtskracht van het voorschrift in Curaçao.

Reacties op de ontwerp-landsverordening
De ontwerpen van deze landsverordening en van de memorie van toelichting zijn voor commentaar voorgelegd aan verschillende representatieve organisaties. Deze organisaties zijn: het Ministerie van Economische Ontwikkeling, Bureau Telecommunicatie en Post, Curaçao Fintech Association, Curaçao International Financial Center, Fair Trade Authority Curaçao, Financial Intelligence Unit, Union Caribe, UPS, International Banking Association, Girasol, PSK, CuraDai DAO (Kolektivo Labs), Cpost, Curaçao Bankers Association, Fekosan, Fundashon pa Konsumido, Henderson Insurances-SXM, Insurance Association-SXM en WIB Bank-SXM. In Curaçao hebben verschillende organisaties gereageerd met commentaar, adviezen en voorstellen voor tekstwijziging. Er werden geen commentaren en suggesties gedaan met betrekking tot de ontwerp-landsverordening. Er werden wel enkele suggesties tot aanpassing van de memorie van toelichting gedaan, met name waar het ging over de samenvatting van de PFMI. Deze suggesties zijn in dank overgenomen en verwerkt.

Financiële paragraaf

Er zijn geen financiële gevolgen voor de Landskas voorzien.
Voor de Bank worden wel zoveel kosten voorzien voor de werkzaamheden, verbonden aan de vergunningverlening, de registratie, de oversight op FMI-systemen, het toezicht op de beheerders ervan en de handhaving, dat een vergoeding nodig is om die kosten te compenseren. Per definitie gaat het bij FMI-systemen maar om een paar systemen die zo belangrijk zijn dat zij het predicaat 'systeemrelevant' verdienen. Het toezicht op het beheer van die systemen is echter van zo groot belang voor de samenleving, dat het niet afhankelijk mag zijn van de omvang van het eigen budget van de Bank. In artikel 54 wordt voorgesteld om twee delegatiegrondslagen in de landsverordening op te nemen voor de vaststelling van de kostenvergoedingen voor specifieke handelingen enerzijds, en voor de jaarlijkse 'omslag' van de kosten van het toezicht anderzijds. De kosten voor specifieke handelingen zoals het behandelen van een aanvraag van een vergunning, vrijstelling, ontheffing of toestemming, of van een melding als bedoeld in artikel 117, worden bij landsbesluit, houdende algemene maatregelen, vastgesteld.
De Bank stelt de hoogte van de jaarlijkse vergoedingen vast; deze zullen jaarlijks wijzigen, en daarom is een vaststelling ervan bij landsbesluit, houdende algemene maatregelen, te omslachtig.
Bij landsbesluit, houdende algemene maatregelen, worden nadere regels gesteld omtrent de kostendoorberekening en de grondslagen waarop die is gebaseerd voor beide soorten vergoedingen. Dit zijn 'nadere regels' omdat zij een uitwerking geven aan de hoofdnorm in de landsverordening, namelijk dat de vergoedingen niet hoger mogen zijn dan de daadwerkelijke kosten van de Bank.
Het streven is dat de kostenvergoedingen tezamen vrijwel kostendekkend zullen zijn voor de Bank.

De Bank brengt overigens op grond van deze landsverordening geen bedrag in rekening aan een beheerder van een effectenbeurs die in het bezit is van een vergunning op grond van de Landsverordening toezicht effectenbeurzen. De kostenvergoeding voor een effectenbeurs is reeds toereikend geregeld in het Landsbesluit kosten toezicht effectenbeurzen.

Er zijn reeds diverse landsbesluiten, houdende algemene maatregelen, van kracht voor de verschillende soorten financiële instellingen waar de Bank

toezicht op uitoefent. Deze zijn gekoppeld aan de specifieke sector waarvoor een bepaalde toezichtlandsverordening is tot stand gekomen. Bijvoorbeeld de landsbesluiten, houdende algemene maatregelen, ter vaststelling van de toezichtkosten voor het verzekeringswezen, de beleggingsinstellingen en administrateurs of het trustwezen. Doorgaans is de systematiek dat de onder toezicht staande instelling jaarlijks een vast bedrag betaalt, dat voor alle instellingen gelijk is. Daarnaast wordt een variabel bedrag in rekening gebracht, dat afhankelijk is van de inkomsten, het balanstotaal, het aantal beheerde rekeningen of een andere variabele factor die passend is voor de specifieke sector.

Er zijn verschillende factoren die de hoogte van de jaarlijkse kosten mede bepalen, zoals:
1. de omvang van de sector;
2. de werkelijke kosten van de nodigde middelen en expertise voor het uitvoeren van de toezichtwerkzaamheden als voorgeschreven in de toezichtlandsverordening;
3. de ontwerp-landsverordening kent voor verschillende soorten dienstverlening diverse modellen en voor elk model moet een toepasselijk toezichtraamwerk met geschikte middelen worden ingezet, en elk raamwerk heeft een eigen kostenplaatje; of,
4. toezichtwerkzaamheden als bedoeld in de landsverordening dienen steeds de internationale ontwikkelingen en de daaruit voortvloeiende eisen voor de sector in acht te nemen.

Al met al kan nu nog niet worden aangegeven om welk bedrag het zal gaan. Er zijn nu nog te veel onbekende variabelen, zoals de omvang van de kosten van het toezicht en het aantal onder toezicht staande instellingen.

Desalniettemin kan een globale berekening worden gegeven: de uitvoering van het toezicht vergt na de beginfase waarschijnlijk minimaal 3 fte. De salariskosten daarvan zullen ± Cg 300.000,- bedragen. Deze raming moet wordt verhoogd met de kosten van trainingen en opleidingen, aanschaf en abonnementen van toezichtinstrumenten en equipment à ± Cg 200.000,-. In de eerste jaren na de inwerkingtreding van de ontwerp-landsverordening zullen de werkelijke kosten op basis van bestede uren aan de sector worden doorberekend.

Artikelsgewijs deel

Artikel 1

In de definitiebepaling worden de kernbegrippen in het ontwerp neergezet. FMI-systeem – om mee te beginnen – is gedefinieerd als: een systeem met formele en gestandaardiseerde regelingen en gemeenschappelijke regels voor de clearing van betalingstransacties of voor de clearing of settlement van effectentransacties. Dit zijn de systemen waar het bedrijfsleven vrij in is om ze te ontwikkelen en te beheren; de Bank houdt alleen toezicht in de brede zin van het woord, om de continuïteit en de interoperabiliteit met andere spelers in dezelfde markt te garanderen.
Onder deze definitie valt dus in deze landsverordening niet het systeem voor de settlement van betalingstransacties, ook al is het RTGS op zichzelf zeker te vergelijken met een FMI; dat systeem is voor de Bank voorbehouden. Wereldwijd

wordt een settlementsysteem als het RTGS beschouwd als een FMI-systeem. Echter, voor de leesbaarheid en een beter overzicht van hetgeen geregeld wordt voor de FMI-systemen welke niet worden beheerd door de Bank, wordt in dit ontwerp van landsverordening het RTGS niet begrepen onder de definitie van een FMI-systeem.

Ten behoeve van de leesbaarheid van de landsverordening is in artikel 1 een definitie van 'toestemming' opgenomen. Dat is de toestemming voor een gekwalificeerd deelnemerschap in het aandelenkapitaal van een instelling. Dit begrip wordt doorgaans bedoeld als in een artikel van de ontwerp-landsverordening het woord 'toestemming' wordt gebruikt. Het woord 'toestemming' komt echter vaker voor, met name bij de toestemming voor statutenwijziging en voor benoemingen in de raad van bestuur of de raad van commissarissen. In die artikelen wordt dus een anders soort toestemming bedoeld; daarom sluit de definitiebepaling in artikel 1 af met "tenzij uit het zinsverband duidelijk anders blijkt".

Artikelen 2 tot en met 7

In dit ontwerp zijn de artikelen over algemeen verbindende voorschriften bij elkaar geplaatst, aan het begin van de ontwerp-landsverordening.
Vanwege deze samenvoeging is een algemene toelichting op haar plaats.

De Staatsregeling van beide landen bevatten de mogelijkheid dat bij landsverordening aan een zelfstandig bestuursorgaan verordenende bevoegdheid wordt verleend. In de Staatsregeling van Curaçao is dit opgenomen in artikel 111, en in de Staatsregeling van Sint Maarten is dit opgenomen in artikel 98.

Genoemde artikelen bevatten ook het voorschrift dat 'de afkondiging van verordeningen van een zelfstandig bestuursorgaan' geschiedt door hun plaatsing in het Publicatieblad (in Curaçao) of het Afkondigingsblad (in Sint Maarten).

Beide Staatsregelingen noemen algemeen verbindende voorschriften ook als 'geldende wettelijke regelingen'. In artikel 2 van de Staatsregeling van Curaçao worden zij aangeduid als "Regelingen met algemene werking". En in artikel 81 van de Staatsregeling van Sint Maarten worden zij aangeduid als 'verordeningen'.

Voorts bevatten beide Staatsregelingen bepalingen over de goedkeuring en vernietiging van een verordening. In de Staatsregeling van Curaçao is dit opgenomen in artikel 111, en in de Staatsregeling van Sint Maarten is dit opgenomen in artikel 98. Hier treden wel inhoudelijke verschillen op. Gelijkluidend is het voorschrift dat een verordening moet worden goedgekeurd. Maar er is een verschil als het gaat om het onthouden van die goedkeuring. In Curaçao is onthouding van goedkeuring alleen mogelijk "wegens strijd met de wet, een verdrag of een bindend besluit van een volkenrechtelijke organisatie of met het algemeen belang", en schorsing of vernietiging is alleen mogelijk "wegens strijd met het recht of het algemeen belang"; in Sint Maarten is het onthouden van goedkeuring, schorsing of vernietiging alleen mogelijk "wegens strijd met het recht". Beide Staatsregelingen bevatten voorts het voorschrift dat over een voorgenomen vernietiging van een verordening de Raad van Advies moet worden gehoord.

Tot slot bepaalt de Staatsregeling van Curaçao dat beroep mogelijk is tegen een besluit tot vernietiging of onthouding van goedkeuring bij de rechter in eerste aanleg. In de Staatsregeling van Sint Maarten ontbreekt een dergelijke bepaling.

De verordenende bevoegdheid van de Bank is opgenomen in artikel 2, onderdelen d en e.
De bevoegdheid om algemeen verbindende voorschriften vast te stellen is begrensd tot voorschriften "op de in deze landsverordening genoemde terreinen", respectievelijk "ter uitvoering van aanbevelingen en regelingen van internationale of intergouvernementele organisaties".
Artikel 2, onderdeel d
Het toekennen van de bevoegdheid aan een zelfstandig bestuursorgaan om algemeen verbindende voorschriften vast te stellen vereist een deugdelijke onderbouwing. De Raad van Advies van de Nederlandse Antillen/Curaçao pleitte/pleit steevast voor duidelijkheid en terughoudendheid in zijn adviezen over toezichtlandsverordeningen van de Bank. "De Raad is van mening dat bevoegdheden duidelijk en ondubbelzinnig in een daartoe strekkende bepaling dienen te worden opgenomen. De Raad adviseert bedoelde bepalingen in het ontwerp zodanig te formuleren dat het de Bank expliciet de bevoegdheid geeft algemeen verbindende voorschriften uit te vaardigen op de daarin genoemde terreinen."[6]
Aanwijzing 5.10.1 van de Aanwijzingen voor de regelgeving van Nederland luidt: "Regelgevende bevoegdheden worden aan een zelfstandig bestuursorgaan uitsluitend toegekend:
a. voor zover het organisatorische of technische onderwerpen betreft; of
b. in bijzondere gevallen mits voorzien is in de bevoegdheid tot goedkeuring van de regeling door een minister."[7]

De Aanwijzingen voor de regelgeving van Sint Maarten bevatten sinds de aanvulling in 2019 eveneens overeenkomstige richtlijnen.[8] De Aanwijzingen voor de regelgeving van Curaçao bevatten geen voorschriften inzake het toekennen van verordenende bevoegdheid aan een zelfstandig bestuursorgaan. Maar het is vanzelfsprekend dat ook in Curaçao een deugdelijke motivering vereist is voor het toekennen van verordenende bevoegdheid aan de Bank.

Die motivering is de volgende.

De landen Curaçao en Sint Maarten hebben in onderlinge regelingen bindende bepalingen vastgelegd over de monetaire unie en de gemeenschappelijke centrale bank. De uitvoering van de vier onderlinge regelingen is opgedragen aan de Centrale Bank van Curaçao en Sint Maarten. In Curaçao en in Sint Maarten is de Bank in de Kader-vaststellingslandsverordening centrale bank, geldstelsel, deviezenverkeer en wisselkoers uitdrukkelijk aangewezen als zelfstandig bestuursorgaan.[9]
In de onderlinge regelingen hebben beide landen tot uitdrukking gebracht dat zij een monetaire unie en een gemeenschappelijke centrale bank hebben, en dat de

---

[6] Advies RvA no. RA/8A-10-LV over de ontwerp-Landsverordening actualisering en harmonisatie toezichtlandsverordeningen Bank van de Nederlandse Antillen dd. 21 juni 2010.
[7] Circulaire van de Minister-President van 18 november 1992, Stct. 1992, 230 zoals gewijzigd. Raadpleegbaar op wetten.overheid.nl.
[8] AB 2019, no. 16
[9] Zie artikel 1, vijfde lid. In Sint Maarten is dit al in 2010 vastgelegd, in Curaçao enkele jaren later, op advies van de Raad van Advies.

Bank belast is met de bewaking daarvan en met het toezicht op de met name genoemde financiële instellingen. In vrijwel alle landen ter wereld is een overeenkomstige constructie in de wetgeving vastgelegd. Doel daarvan is vooral om te garanderen dat die bewaking en dat toezicht onafhankelijk plaatsvinden; dus op afstand van de politiek en andere overheidsorganen.
Voor een monetaire unie en een gemeenschappelijke centrale bank klemt dat des te meer: het mag niet zo zijn dat de regering of de volksvertegenwoordiging van een van beide landen eenzijdig beslissende macht kan uitoefenen met gevolgen voor het andere land. Er is dan ook geen plaats voor zelfstandige regelgevende bevoegdheid van de regering en de volksvertegenwoordiging van een individueel land op een terrein als omschreven in de onderlinge regelingen. Regelgevende bevoegdheid van de regering en de volksvertegenwoordiging bestaat uiteraard wel als daarvoor een expliciete delegatiebepaling in de eenvormige landsverordeningen van beide landen is opgenomen. Als er op landsniveau nieuwe wetgeving nodig is, dan moet dit in een eenvormige landsverordening in beide landen tot stand komen; de vaststelling van uitvoerende regelgeving moet in zo een landsverordening expliciet worden gedelegeerd, hetzij aan beide regeringen voor landsbesluiten, houdende algemene maatregelen, landsbesluiten of ministeriële regelingen, hetzij aan de Bank voor een algemeen verbindend voorschrift. Zelfs delegatie aan de Minister van Financiën om bij beschikking iets te bepalen, komt voor in de wetgeving.

Artikel 5, eerste lid, van de (nog steeds geldende) Regeling Muntstelsel Nederlandse Antillen 1989 luidt: "De in artikel 3 genoemde munten en de in artikel 4 genoemde muntbiljetten worden uitsluitend voor rekening van de Nederlandse Antillen geslagen, onderscheidenlijk aangemaakt, en naar behoeft door de Bank van de Nederlandse Antillen, in omloop gebracht, een en ander tot de bedragen telkens bij Beschikking van de Minister van Financiën te bepalen." Echter, over deze 'beschikking' wordt in de memorie van toelichting bij de Regeling gemeenschappelijk geldstelsel vermeld: "Hierbij geldt overigens dat waar in artikel 5 van de Regeling Muntstelsel Nederlandse Antillen 1989 wordt gesproken over de (...) "beschikking van de minister van financiën"[,] gelezen moet worden: "landsbesluit".

Voor een ander voorbeeld wordt verwezen naar artikel 48u van de Landsverordening toezicht bank- en kredietwezen. Dat artikel bepaalt dat "door de Minister en de Minister van Justitie gezamenlijk bij ministeriële regeling met algemene werking regels kunnen worden gesteld ter zake van de uitoefening van de bevoegdheid, bedoeld in de Hoofdstukken VIIIa en Xa, paragrafen 1 en 2."

De conclusie is gerechtvaardigd dat de regelgevende bevoegdheden van de overheidsorganen in beide landen in elk voorkomend geval expliciet en nauwkeurig in de wetgeving zijn beschreven.
Zo beschouwd kwalificeert de staatkundige positie van de Bank zonder twijfel als 'een bijzonder geval' waarin het toekennen van verordenende bevoegdheid geoorloofd is. Uiteraard onder het vereiste van voorafgaande goedkeuring door de Ministers van Financiën van beide landen voor ieder nieuw algemeen verbindend voorschrift, respectievelijk de mogelijkheid dat een reeds bestaande verordening door de regering wordt geschorst of vernietigd.

Die verordenende bevoegdheid had de Bank overigens al voordat de Staatsregeling met zoveel woorden bepaalde dat aan een zelfstandig bestuursorgaan zo'n bevoegdheid kan worden toegekend. "Gesteld kan worden dat de Centrale Bank al

ver voor de invoering van de zbo-mogelijkheid in de Staatsregeling, de bevoegdheid had tot het uitvaardigen van (bindende) algemene voorschriften".[10]

Deze systematiek van specifieke toekenning van bevoegdheden brengt het risico met zich mee dat er onderwerpen kunnen zijn die de wetgever niet heeft kunnen voorzien. Dan kan de conclusie zijn dat er geen enkel bevoegd orgaan is om regels te stellen. Als er genoeg tijd is om in beide landen eenvormige landsverordeningen vast te stellen, hoeft dat geen probleem te zijn. De onderhavige ontwerp-landsverordening, de ontwerp-Landsverordening toezicht virtuele activa dienstverleners, de ontwerp-Landsverordening toezicht betaaldienstverleners en de ontwerp-Landsverordening oversight op systemen in het betalings- of effectenverkeer zijn daar goede voorbeelden van.
Maar het kan ook gaan om een onderwerp waar niet een paar jaar op nadere regels gewacht kan worden. De procedure van een eenvormige landsverordening in twee landen om de bevoegdheid tot het vaststellen van die regels te creëren is in zo'n geval te omslachtig en dus niet effectief. Het is dus verstandig om in elke toezichtlandsverordening de regering of de Bank bevoegd te verklaren tot het vaststellen van uitvoeringsregels.
Deze algemeen verbindende voorschriften van de Bank worden aangeduid als: verordening.
Het vereiste van ministeriële goedkeuring in beide landen van iedere nieuwe verordening maakt deze keuze aanvaardbaar. Als later gewijzigde omstandigheden beide ministers tot de conclusie brengen dat een verordening moet worden geschorst en vernietigd bestaat de mogelijkheid ook dat de regeringen in beide landen daartoe overgaan.

Er is al een enkel voorbeeld van normstelling door de Bank, zonder dat de Bank door de wetgever expliciet bevoegd was verklaard om daarover bij algemeen verbindend voorschrift regels te stellen.
De Bank heeft, na overleg met de representatieve financiële organisatie, in 2017 besloten dat het maximale rentetarief voor kortlopend consumentenkrediet niet hoger dan 27% mag zijn. Toentertijd was in Sint Maarten de verordenende bevoegdheid van de Bank omtrent gedragstoezicht nog niet uitdrukkelijk geregeld in de Landsverordening toezicht bank- en kredietwezen; de Bank werd daartoe pas bevoegd met ingang van de inwerkingtreding in Sint Maarten van de Landsverordening actualisering en harmonisatie toezichtlandsverordeningen Centrale Bank van Curaçao en Sint Maarten. Die eenvormige landsverordening was al wel op 5 december 2015 in Curaçao in werking getreden. Regelgeving door middel van een eenvormige verordening in beide landen was toen dus nog niet aan de orde.

De Bank besloot om voor Curaçao het maximale rentetarief af te kondigen door middel van een toevoeging aan alle reeds afgegeven vergunningen aan kredietverstrekkers. Dat was in dit geval het meest logische middel voor normstelling in dit 'niemandsland'. De Bank was hiertoe bevoegd, zo oordeelde het Gemeenschappelijk Hof in zijn uitspraak van 1 februari 2021.[11] Bij alle betrokkenen heerste de overtuiging dat het uitvaardigen van dergelijke bepalingen niet tot het domein van de Minister behoort; ingeval de Bank niet bevoegd zou zijn vanwege een te strakke omschrijving van de te regelen onderwerpen, zou derhalve niemand bevoegd zijn. Tenzij eerst een eenvormige landsverordening tot stand zou zijn gebracht.

---

[10] Dr. J. Sybesma, 'De Curaçaose zbo', *Caribisch Juristenblad* 2016, afl. 5, pag. 388
[11] Gem. Hof 1 februari 2021, ECLI:NL:OGHACMB:2021:32.

Overigens wijst Sybesma er op dat de Bank ook de mogelijkheid heeft om beleidsregels uit te vaardigen. "De bevoegdheid tot het geven van beleidsregels behoeft niet met zoveel woorden te worden verleend door de wetgever. Als de wetgever een bestuursbevoegdheid tot het geven van besluiten, in het bijzonder beschikkingen, heeft verleend zit daar automatisch aan vast dat er beleidsregels kunnen worden gegeven door het bevoegde bestuursorgaan, als er tenminste ruimte voor is."[12]

Om bovenbeschreven redenen is in artikel 3 van de ontwerp-landsverordening de regelgevende taak van de Bank omschreven als: "het vaststellen van algemeen verbindende voorschriften bevattende regels of nadere regels op de in deze landsverordening genoemde terreinen". De nadere uitwerking vindt in de hiernavolgende artikelen plaats. De Bank neemt bij gebruikmaking van deze verordenende bevoegdheid de aanwijzingen voor de regelgeving in acht.

Artikel 2, onderdeel e

Het onderdeel e van artikel 2 beschrijft een ander deel van de verordenende bevoegdheid als: "het vaststellen van algemeen verbindende voorschriften, bevattende regels of nadere regels van technische of organisatorische aard ter uitvoering van aanbevelingen en regelingen van internationale of intergouvernementele organisaties." De beperking tot regels van technische of organisatorische aard is de standaard bepaling in alle toezichtlandsverordening sinds het eerdergenoemde advies van de Raad van Advies van de Nederlandse Antillen over de ontwerp-Landsverordening actualisering en harmonisatie toezichtlandsverordeningen. In de memorie van toelichting bij die ontwerp-landsverordening is – in het alleen in Curaçao opgenomen deel waarin het advies van de Raad van Advies wordt besproken - deze omschrijving als volgt toegelicht: "Technische onderwerpen zijn onderwerpen waar een hoge mate van deskundigheid vereist is, waarvan op basis van objectieve kennis en deskundigheid een beoordeling van het onderwerp mogelijk is. Organisatorische onderwerpen zijn onderwerpen betreffende de doeltreffendheid en doelmatigheid van de inrichting van besluitvormings- en uitvoeringsprocessen. Algemeen aanvaarde, niet normatief geladen inzichten in efficiëntie en effectiviteit staan hierbij centraal. De onderwerpen waarover de Bank in deze landsverordening regelgevende bevoegdheid is toegekend, zijn technische onderwerpen ten aanzien waarvan ervan uitgegaan wordt dat de inhoudelijke deskundigheid bij de Bank ligt."
De tweede inperking van deze algemene bevoegdheid van de Bank is gelegen in de bepaling dat het moet gaan om "algemeen verbindende voorschriften ter uitvoering van aanbevelingen en regelingen van internationale of intergouvernementele organisaties." Bijvoorbeeld de Financial Action Task Force (FATF) of BIS. In dit soort gevallen gaat het om het verwerken in de Curaçaose en Sint Maartense wetgeving, in casu in de algemeen verbindende voorschriften van de Bank, van internationale regels die geen ruimte laten voor het maken van keuzen van beleidsinhoudelijke aard. Ook kan hierbij gedacht worden aan het Comité voor Betalings- en settlementsystemen van BIS, de Financial Action Task Force of het Technisch Comité van de International Organisation of Securities Commissions. Deze constructie maakt het mogelijk dat al betrekkelijk snel uitvoerende voorschriften kunnen worden uitgevaardigd zodra door bedoelde organisaties nieuwe aanbevelingen, principes of richtlijnen worden vastgesteld. Het karakter van dergelijke, internationaal geharmoniseerde voorschriften, laat nauwelijks eigen beleidsruimte voor individuele landen in deze financieel sterk verweven wereld. Om

[12] Dr. J. Sybesma, 'De Curaçaose zbo', *Caribisch Juristenblad* 2016 afl. 5, pag. 391

deze reden is het geoorloofd om het vaststellen van uitvoerende voorschriften aan de Bank over te dragen.

In hierboven toegelichte onderdelen is telkens sprake van 'regels of nadere regels'. De term 'nadere regels wordt in de wetgevingstechniek ook gebruikt om subdelegatie mogelijk te maken; daarmee wordt het mogelijk gemaakt dat de regelgever aan wie een bevoegdheid om regels te stellen is gedelegeerd, deze bevoegdheid ook mag gebruiken om die bevoegdheid gedeeltelijk 'door te delegeren' aan regels op een nóg lager niveau. In het geval van de Bank zou dit bijvoorbeeld inhouden dat de Bank in een verordening de bevoegdheid aan de President van de Bank toekent om regels in die verordening bij besluit aan te passen overeenkomstig de inflatie. Dat is overigens niet de bedoeling.

Een verordening stelt in beginsel niet de hoofdnorm, maar de meer uitvoerende detailvoorschriften. Het normenkader is doorgaans op hoger niveau, in de landsverordening, gegeven. Het kan in een verordening gaan om een nadere uitwerking van een norm die al in de landsverordening is gegeven, zoals artikel 34: 'Een instelling beschikt over voldoende solvabiliteit.' Wat precies onder 'voldoende solvabiliteit' moet worden verstaan, wordt opgedragen aan de Bank, te regelen in een Verordening.[13] In zo'n verordening worden dan 'nadere regels gesteld'. Het kan soms ook gaan om een inhoudelijke norm die nog niet als zodanig in de landsverordening is vastgelegd. In zo'n verordening worden dan 'regels gesteld'.

De procedure van totstandkoming van een algemeen verbindend voorschrift is als volgt. Die procedure wijkt overigens niet wezenlijk af van de procedure die in alle reeds bestaande toezichtlandsverordeningen is vastgelegd door de Landsverordening actualisering en harmonisatie toezichtlandsverordeningen Centrale Bank van Curaçao en Sint Maarten.

1. De Bank stelt een ontwerpverordening op.
Een verordening kan in twee verschillende verschijningsvormen worden onderscheiden. De reden daarvan is dat er in de loop der jaren al veel richtlijnen, instructies, beleidsregels en dergelijke door de Bank zijn uitgevaardigd. Sommige daarvan zijn in artikelen vormgegeven, andere zijn gegoten in de vorm van een beschrijving van de gewenste doelen. Het is aannemelijk dat de beleidsregels die al in artikelen zijn vormgegeven, ook in een verordening in artikelvorm zullen worden omgezet, en opnieuw vastgesteld. Beleidsregels in de vorm van een beschrijving van de gewenste doelen, zullen waarschijnlijk ongewijzigd blijven, maar zij zullen als bijlage bij een korte verordening tot algemeen verbindend voorschrift worden omgebouwd en in die vorm opnieuw vastgesteld, maar nu als verordening. Dit proces kan nog enkele jaren duren. Het is gestart na de inwerkingtreding in beide landen van de Landsverordening actualisering en harmonisatie toezichtlandsverordeningen Centrale Bank van Curaçao en Sint Maarten.

Sommige beleidsregels zijn nu in de Engelse taal geschreven. Artikel 3, eerste lid, bevat de bepaling dat algemeen verbindende voorschriften in de Nederlandse of de Engelse taal worden gesteld. Dit is niet alleen van belang voor de financiële organisaties, waarin over automatisering vooral Engels wordt gesproken, maar ook voor het meer Engelstalige Sint Maarten. Verordeningen van de Bank hoeven formeel niet gelijkluidend te zijn in beide landen; het voorschrift dat de teksten in beide landen 'eenvormig' moeten zijn, geldt wel voor de landsverordeningen, maar

[13] Zie artikel 3, tweede lid, onderdeel b

formeel niet voor de verordeningen. Toch is het aannemelijk dat daar wel zoveel mogelijk naar zal worden gestreefd.

Bij het opstellen van het ontwerp is de Bank gebonden aan inhoudelijke kaders in de verschillende toezichtlandsverordeningen, aan algemene staatsrechtelijke noties en aan de beginselen van behoorlijk bestuur. Die kaders en randvoorwaarden zijn noodzakelijke waarborgen omdat er nu eenmaal beperkt bezwaar en beroep open staat tegen een algemeen verbindend voorschrift. Zie in dit verband ook de paragraaf Rechtsbescherming in het Algemeen deel van deze memorie.
Algemene beginselen van behoorlijk bestuur geven regels voor overheden en zelfstandige bestuursorganen over hun op een rechtsgevolg gerichte verkeer met de burger. Voorbeelden van algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn: legaliteitsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel, motiveringsbeginsel, fair play-beginsel, rechtszekerheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel, alsmede het verbod op misbruik van bevoegdheid.
Om een willekeurig voorbeeld te noemen: de algemene beginselen van behoorlijk bestuur brengen met zich mee dat een voorgenomen besluit om alsnog beperkingen te stellen of voorschriften te verbinden aan een reeds verleende vergunning, vrijstelling of ontheffing tijdig en deugdelijk gemotiveerd aan betrokkene moet worden bekend gemaakt.

Naast de algemeen geldende beginselen van behoorlijk bestuur, zijn in deze ontwerp-landsverordening die kaders vooral te vinden in de artikelen 3 en 4.

Zoals hierboven reeds toegelicht, stelt een verordening in beginsel niet de hoofdnorm, maar de meer uitvoerende detailvoorschriften. Het normenkader is op hoger niveau, in de landsverordening, gegeven. Het kan in een verordening gaan om een nadere uitwerking van een norm die al in de landsverordening is gegeven, zoals artikel 22, vierde lid: 'De regels worden door de Bank goedgekeurd en voldoen aan de bij of krachtens deze landsverordening gestelde voorschriften.' Het gaat hier om de regels die een beheerder van een FMI-systeem moet vaststellen om het level playing field onder zijn (aspirant-) gebruikers te borgen. Die regels moeten voldoen aan de eisen die zijn beschreven in het tweede en derde lid van artikel 22. Wat precies onder die eisen moet worden verstaan, kan de Bank nader regelen in een verordening. In zo'n verordening worden dan 'nadere regels gesteld', de terminologie die op verschillende plaatsen wordt gebruikt in artikel 4.

Uitgangspunt van dit ontwerp is dat de Bank algemeen verbindende voorschriften vaststelt of wijzigt na overleg te hebben gepleegd met de door de Minister aangewezen representatieve organisaties. Dit overleg is niet alleen bedoeld om de kwaliteit van de algemeen verbindende voorschriften van de Bank te verhogen door de inbreng vanuit de praktijk. Het zal tevens een onbedoelde overschrijding van bevoegdheden door de Bank tegengaan.

<u>2. De Bank pleegt overleg over het ontwerp met representatieve organisaties.</u>
De Minister kan, gehoord de Bank, een of meer organisaties van beheerders van FMI-systemen aanwijzen als representatieve organisatie. Te denken valt hierbij aan de bankiersvereniging. Daar is immers veel deskundigheid en expertise samengebracht, waarvan kan worden geprofiteerd ter verhoging van de kwaliteit van de ontwerpverordening. Maar ook zogenaamde 'fintech-dienstverleners' zouden er aan kunnen deelnemen.
In principe geldt de aanwijzing door de Minister van Financiën alleen als een representatieve organisatie voor de uitvoering van deze ontwerp-landsverordening. Dat wil zeggen dat het belangrijkste doel van deze aangewezen organisatie in het

kader van deze landsverordening zal zijn het beoordelen en adviseren over een ontwerpverordening van de Bank op basis van deze landsverordening.
Naast het overleg over ontwerpverordeningen, bepaalt het voorgestelde artikel 5, tweede lid, dat de Bank overleg pleegt zo vaak als zij dit nodig acht, doch ten minste eenmaal per jaar. Dan gaat het meer over het beleid inzake het toezicht op beheerders van FMI-systemen.

Als dringende omstandigheden noodzaken tot een spoedige inwerkingtreding van een nieuw algemeen verbindend voorschrift, kan de Bank dit overleg overslaan. Te denken valt hierbij aan een onverwachte onderbreking van de dienstverlening door een beheerder in het buitenland van een systeemrelevant systeem, of een onverwacht besluit van een ander land met ernstige negatieve gevolgen voor veel consumenten in Sint Maarten. Als snel moet worden overgeschakeld op een ander systeemrelevant systeem, en 90% van de banken is daartoe vrijwillig bereid, maar 10% niet, dan kan de Bank bij algemeen verbindend voorschrift op grond van artikel 6, tweede lid, die 10% dwingen om snel over te schakelen. Een dergelijk snel en dwingend ingrijpen heeft betrekking op "technologieën die voldoen aan internationale normen en maatregelen om systeemrisico te vermijden en maatschappelijke ontwrichting als gevolg van verstoringen van een FMI-systeem te voorkomen" als bedoeld in artikel 4, derde lid, onderdeel a.

Het vierde lid van artikel 6 bepaalt dat een verordening die zonder overleg met de representatieve organisaties is vastgesteld, na tien maanden weer vervalt. Binnen die termijn zal de noodzaak van het algemeen verbindend voorschrift waarschijnlijk wel weer zijn vervallen. Maar als het voorschrift langer moet blijven bestaan, zal de Bank alsnog het overleg met de representatieve organisaties moeten voeren.
De periode van tien maanden is gekozen omdat dit naar verwachting de gemiddelde periode zal zijn die nodig is om een algemeen verbindend voorschrift op te stellen, te bespreken met de representatieve organisaties, en te laten goedkeuren door de Ministers.

3. <u>De Bank past de ontwerpverordening aan naar aanleiding van het overleg, en de Raad van Bestuur stelt de verordening vast.</u>
De verordening treedt nog niet in werking. Zij treedt in werking met ingang van een tijdstip dat in de verordening zelf moet worden bepaald. Dat tijdstip kan uiteraard niet eerder zijn dan het moment van de goedkeuring door de Minister.

4. <u>De Bank legt de ontwerpverordening voor aan de Minister van Financiën, met het verzoek om deze goed te keuren.</u>
Op het proces en de kaders van die goedkeuringsprocedure is hierboven reeds ingegaan.
De Minister kan de Bank in dit kader verzoeken om de tekst aan te passen, om een mogelijke onthouding van goedkeuring te voorkomen.
Het is aannemelijk dat de Minister advies vraagt aan de afdeling Juridische Zaken en Wetgeving van het Ministerie van Algemene Zaken over de vraag of de ontwerpverordening in strijd is met het recht.

Als de Minister niet reageert, wordt na vier weken de goedkeuring geacht te zijn verleend. Deze bepaling is vooral opgenomen voor het geval dat een van beide ministers het aan zijn ambtgenoot in het andere land overlaat om expliciet te reageren. Voor de goede orde wordt erop gewezen dat - afgezien van een ontvangstbevestiging - elke reactie van de Minister het proces van de stilzwijgende goedkeuring stopt. Maar het zal hier overigens doorgaans alleen gaan om een mededeling van de Minister dat hij meer tijd nodig heeft om de

ontwerpverordening goed te bestuderen. Na zo'n mededeling kan er geen stilzwijgende goedkeuring door de betrokken Minister meer plaatsvinden, en zal hij dus in alle gevallen een uitdrukkelijke goedkeuring moeten geven.

5. Na de goedkeuring is de tekst definitief, en volgt tot slot de publicatie in het Afkondigingsblad.
Vanzelfsprekend zal de verordening ook op de website van de Bank worden bekend gemaakt.

Het behoeft geen betoog dat deze procedures in beide landen alleen dan gestroomlijnd zullen verlopen als er sprake is van een strakke regie vanuit de Bank.

Artikel 2, onderdeel d, is de wettelijke grondslag voor de bevoegdheid van de Bank om algemeen verbindende voorschriften vast te stellen "bevattende regels of nadere regels op de in deze landsverordening genoemde terreinen". Daarnaast bevat artikel 2, onderdeel e, de wettelijke grondslag voor de bevoegdheid van de Bank om algemeen verbindende voorschriften vast te stellen "bevattende regels of nadere regels ter uitvoering van aanbevelingen en regelingen van internationale of intergouvernementele organisaties". Bij deze organisaties moet in de eerste plaats worden gedacht aan het 'Committee on Payment and Settlement Systems (hierna: CPSS)'[14] van BIS en IOSCO.
Deze constructie maakt het mogelijk dat al betrekkelijk snel uitvoerende voorschriften kunnen worden uitgevaardigd zodra door bedoelde organisaties nieuwe aanbevelingen, principes of richtlijnen worden vastgesteld. Het karakter van dergelijke, internationaal geharmoniseerde voorschriften, laat nauwelijks eigen beleidsruimte voor individuele landen in deze financieel sterk verweven wereld. Om deze reden is het geoorloofd om het vaststellen van uitvoerende voorschriften aan de Bank over te dragen.

Artikelen 8 en 10 tot en met 12

In artikel 8 zijn de verschillende vrijstellings- en ontheffingsmogelijkheden onder een noemer samengebracht. In de Landsverordening toezicht effectenbemiddelaars en vermogensbeheerders waren die bepalingen her en der verspreid in de tekst van de landsverordening, en was het daardoor moeilijk om een totaalbeeld te krijgen. Belangrijkste waarborg tegen willekeur of machtsmisbruik van de kant van de Bank (naast het voorgeschreven overleg en de goedkeuring) is de randvoorwaarde voor een *vrijstelling* dat die alleen krachtens een landsbesluit, houdende algemene maatregelen, kan worden verleend, en 'mits de belangen die deze landsverordening beoogt te beschermen, zich daartegen niet verzetten'. Het is vervolgens aan de Bank om te besluiten of een bepaalde beheerder in aanmerking komt voor de vrijstelling.
En de aanvraag van een individuele *ontheffing* van een of meer wettelijke voorschriften heeft, zo bepaalt het tweede lid, alleen kans van slagen als 'de belangen die deze landsverordening beoogt te beschermen, zich daartegen niet verzetten'.

Tegen een verlening of weigering van een ontheffing, een vergunning of een beschikking of een aanvrager voldoet aan de toelatingscriteria voor een vrijstelling

[14] Thans: "Committee on Payments and Market Infrastructures" (CPMI).

staat voor belanghebbenden op grond van de Landsverordening administratieve rechtspraak bezwaar en beroep open. De rechter zal in zo'n geval uiteraard toetsen of de Bank zorgvuldig binnen dat wettelijk kader heeft gehandeld. Verwezen wordt ook naar de algemene paragraaf *Rechtsbescherming tegen beschikkingen en algemeen verbindende voorschriften van de Bank* in het algemeen deel van deze memorie van toelichting.

In de hierna volgende artikelen zijn de gebruikelijke administratieve bepalingen samengevoegd. 'Gebruikelijk' in de andere toezichtlandsverordeningen van de Centrale Bank. De regering streeft er naar om de toezichtlandsverordeningen toegankelijker te maken door de samenvoeging van administratieve bepalingen bij elkaar, en de inhoudelijke bepalingen in een ander hoofdstuk. Ook de ontwerp-Landsverordening toezicht betaaldienstverleners en de ontwerp-Landsverordening toezicht virtuele activa dienstverleners zijn op dezelfde manier opgebouwd.

Artikel 9

Het voorgestelde artikel 9 bestempelt digitale communicatie tot de normale weg. In dit artikel wordt aangesloten bij de in Sint Maarten al goedgekeurde en bekendgemaakte Landsverordening bestuurlijke handhaving. Het vloeit min of meer voort uit de katalysatorfunctie van de Bank. Die houdt in dat de Bank voorop wil lopen als het gaat om innovatieve veranderingen. Het indienen van fysieke documenten, en het in persoon verschijnen bij de Bank zal op termijn kunnen worden vervangen door het indienen van aanvragen via de website van de Bank, en door het wederzijds communiceren via e-mail.

Artikelen 13 tot en met 16

In deze artikelen zijn de bepalingen over de systemen die de Bank beheert samengebracht. Dat zijn het settlementsysteem voor betalingstransacties (in artikel 13), en het settlementsysteem voor lokale effecten (in artikel 14).

In de praktijk gaat het hier om de al eerder besproken RTGS en het IP-CSM.
In een van de commentaren van de representatieve organisaties op de ontwerp-landsverordening is de vraag gesteld wat de relatie met Society for Worldwide Interbank Financial Telecommunication (hierna: SWIFT) is.[15] Het SWIFT-netwerk is geen FMI-systeem van de Bank. Het transportsysteem voor betaalopdrachten wordt door banken in Sint Maarten wel gebruikt om betaalopdrachten naar het door de Bank beheerde settlementsysteem NACS3 te sturen.

Artikel 15 is een belangrijke kernbepaling. De landsverordening moet klip-en-klaar bepalen vanaf welk precies tijdstip een transactie onherroepelijk is. 'Onherroepelijk' houdt in dat de transactie niet meer kan worden teruggedraaid; "terugdraaien" moet door middel van een overeenkomstige tegentransactie plaatsvinden. Het civiele recht of het strafrecht moet dan een oplossing geven, doorgaans in de vorm van schadeloosstelling. In het geval van fraude kan de benadeelde

[15] De Society for Worldwide Interbank Financial Telecommunication SWIFT is een internationale coöperatieve organisatie voor het verzenden van financiële berichten. Meer dan 8.000 financiële instellingen uit circa 200 landen zijn bij SWIFT aangesloten. Middels het zogenaamde SWIFT-adres, tegenwoordig beter bekend als Business Identifier Code (BIC), wordt onder andere grensoverschrijdend betalingsverkeer gefaciliteerd.

schadevergoeding eisen, door zijn eis toe te voegen aan de strafvordering door het openbaar ministerie.
Als de consument de koopovereenkomst ontbindt en zijn geld terug eist, wordt de betaaltransactie niet teruggedraaid, maar volgt een terugbetaling (of een ander bedrag als schadevergoeding) door de andere contractspartij. Dit wordt beheerst door de voorwaarden van de koopovereenkomst en het civiele recht.

In het voorgestelde artikel 16 zijn bepalingen opgenomen over de toegang, deelname en uittreding uit een van beide systemen. Een van de bepalingen is de opdracht aan de Bank om daarover bij algemeen verbindend voorschrift regels te stellen. Randvoorwaarde voor die regels is dat zij objectief, niet discriminerend en proportioneel moeten zijn. De regels mogen de toegang niet meer dan nodig is verhinderen voor de beveiliging, ten aanzien van:

a. risico's in verband met krediet, liquiditeit en het systeem;
b. afwikkelingsrisico's; en,
c. risico's dat gebreken in informatiesystemen of interne controles tot onverwachte verliezen kunnen leiden.

De begrippen 'objectief, niet discriminerend en proportioneel' komen voor in de artikelen 16, tweede lid, 21, onderdeel a, en 22, tweede lid.
Met objectieve regels wordt bedoeld dat regels niet afhankelijk zijn van subjectieve elementen. Regels worden als niet-objectief beschouwd indien de regels niet duidelijk aangeven hoe een participant wel of niet moet handelen, of hoe zij haar bedrijfsmodel moet wijzigen om toegang tot settlementsystemen te krijgen of behouden.
Met de eis dat de regels voor toegang niet discriminerend moeten zijn, wil de regering onder meer een level playing field bevorderen, waarbij er ook plaats is voor instellingen met een beperktere omvang of nieuwe soorten instellingen zoals betaalinitiatiedienstverleners. Beheerders mogen de toegang, en deelname aan settlementsystemen bijvoorbeeld dus niet ontzeggen op grond van hun omvang of institutionele status.
Het vereiste dat regels proportioneel zijn, houdt in dat ze evenredig moeten zijn met betrekking tot het legitieme doel dat ze trachten te bereiken, en dat elke beëindiging of weigering van toegang noodzakelijk moet zijn voor, en niet verder moet gaan dan nodig is om het legitieme doel te waarborgen. De opsomming in dit lid schetst de kaders waarbinnen de regels voor toegang zich dienen te bevinden: de regels mogen de toegang niet meer verhinderen dan nodig is voor de beveiliging ten aanzien van risico's in verband met krediet, liquiditeit en het systeem en afwikkeling, maar ook risico's dat gebreken in informatiesystemen of interne controles tot onverwachte verliezen kunnen leiden.

Artikelen 17 tot en met 23

In deze artikelen zijn de bepalingen over de systemen in beheer bij het bedrijfsleven samengebracht, anders gezegd de systemen die de Bank niet beheert. Dat zijn alle andere FMI-systemen, waaronder wordt verstaan: een systeem met formele en gestandaardiseerde regelingen en gemeenschappelijke regels voor de clearing van betalingstransacties of voor de clearing of settlement van effectentransacties. Bij het eerste moet vooral gedacht worden aan banken, bij het tweede aan de Dutch Caribbean Securities Exchange.
Inhoudelijk lijken de bepalingen betreffende de toegang tot een FMI-systeem op de overeenkomstige artikelen over de toegang tot het RTGS.

Zolang het bedrijfsleven niet zelf het initiatief neemt om een alternatief voor het Instant Payment System op te zetten, zal de Bank dat blijven doen in het algemeen belang. De Bank is dan wel aan de inhoudelijke regels gebonden, hoewel de Bank is vrijgesteld van de vergunningplicht.

Artikel 17 van de ontwerp-landsverordening bepaalt dat het verboden is om "in of vanuit" Sint Maarten zonder vergunning van de Bank een FMI-systeem te beheren. Dat betekent dat een instelling die een FMI-systeem beheert een vergunning of ontheffing nodig heeft in de volgende gevallen:
- indien de instelling haar zetel in Sint Maarten heeft;
- wanneer zij in Sint Maarten actief is via een bijkantoor; of,
- wanneer zij actief is door grensoverschrijdende dienstverrichting naar Sint Maarten (dat wil zeggen vanuit een vestiging in het buitenland).

Om vast te stellen of sprake is van het in Sint Maarten verrichten van de in artikel 17 bedoelde activiteiten vanuit een vestiging vanuit het buitenland, is relevant of de buitenlandse instelling zich richt op financiële instellingen in Sint Maarten bijvoorbeeld via internet, telefoon, televisie, fax, kranten, tijdschriften, direct mail, folders, of andere elektronische of papieren communicatiemiddelen. Of dit het geval is wordt van geval tot geval beoordeeld, waarbij onder meer de volgende indicatoren een rol spelen:
- het gebruik van Engels en Nederlands als voertaal;
- adressering van de gebruikte communicatiemiddelen (bijvoorbeeld bij direct mail) aan financiële instellingen in Sint Maarten; of,
- vermelding van aanspreekpunten in Sint Maarten.

Het gaat in beginsel dus om een zekere mate van directe of indirecte actieve gerichtheid op financiële instellingen in Sint Maarten van de zijde van de buitenlandse instelling.

Een voorbeeld van zo'n buitenlandse beheerder van een FMI-systeem is Worldline. Worldline is de pan-Europese leider in de betaal- en transactiedienstensector, met een wereldwijd bereik. Worldline ontwerpt en exploiteert toonaangevende oplossingen voor digitale betalingen en transacties die duurzame economische groei mogelijk maken en het vertrouwen en de veiligheid in onze samenleving versterken. De Bank heeft een contract met Worldline gesloten om voor Curaçao en Sint Maarten het Instant Payment System te ontwikkelen en te beheren. Op het IP-CSM is in het algemeen gedeelte van deze memorie van toelichting reeds voldoende ingegaan.
Het IP-CSM FMI-systeem als centraal betalingssysteem voor het retailbetalingsverkeer. Als instelling met zetel in het buitenland behoeft Worldline een ontheffing als bedoeld in artikel 18.

Het is niet uitgesloten dat de Bank aan de ontheffing de voorwaarde zal verbinden dat Worldline in Curaçao of Sint Maarten een bijkantoor zal hebben. Niet alleen vergemakkelijkt dit de communicatie en aanspreekbaarheid, maar ook past het in het streven naar een level playing field ten opzichte van andere deelnemende ondernemingen. De Bank zal in zijn rol van toezichthouder, er bij de vergunningverlening ook op letten of het bijkantoor voldoende substantie heeft.

Worldline zal zich op grond van het overgangsartikel 116 binnen een maand moeten melden bij de Bank. Direct daarna wordt zij ingevolge artikel 116, tweede lid, geacht in het bezit van een ontheffing te zijn tot de formele beslissing van de Bank op haar aanvraag van een ontheffing.
De Bank zal hier tijdig informatie over verspreiden. Dat is logisch omdat het IP-CSM zo'n belangrijk, centraal FMI-systeem zal zijn.

Worldline treedt op als software leverancier en als operator van het IP-CSM, op basis van haar privaatrechtelijke contract met de Bank. In die hoedanigheid kwalificeert Worldline als een beheerder als bedoeld in de ontwerp-landsverordening.

Hiernaast zouden ook Visa en Mastercard bij gelijkblijvende omstandigheden kunnen kwalificeren voor toepassing van het overgangsartikel; dat is uiteraard afhankelijk van het belang van zijn activiteiten op het moment van inwerkingtreding van artikel 17 van de ontwerp-landsverordening.

De overige artikelen zijn gebruikelijk in de toezichtlandsverordeningen van de Bank.

Het tweede lid van artikel 17 bepaalt dat 'aan een vergunning als bedoeld in het eerste lid door de Bank te allen tijde beperkingen kunnen worden gesteld en voorschriften worden verbonden in het belang van de ontwikkeling en instandhouding van een gezonde financiële sector enz. Voor de goede orde wordt er op gewezen dat het hier steeds om een besluit zal gaan dat op een bepaalde instelling is gericht. Er staat daartegen dus bezwaar en beroep open voor de belanghebbenden ingevolge de Landsverordening administratieve rechtspraak.

In artikel 19, eerste lid, onderdelen e, f en g, en vierde lid wordt gesproken over 'de ingevulde persoonlijke vragenlijsten van de bestuurders, de leden van de raad van commissarissen en andere personen die het beleid van de aanvrager bepalen of medebepalen'. Bedoelde vragenlijsten worden reeds lange tijd gebruikt bij het toezicht op andere financiële instellingen op grond van de zogeheten Beleidsregel betrouwbaarheidstoetsing CBCS[16]. Het gaat hier om het zogenaamde Vragenformulier voor de betrouwbaarheid- en deskundigheidstoetsing van (kandidaat) (mede)beleidsbepalers van onder toezicht van de Bank staande instellingen, genoemd onder vraag 21, evenals (kandidaat)houders van de gekwalificeerde deelnemingen in deze instellingen en andere betrokkenen. Op grond van de (onder meer via het formulier) verkregen informatie wordt de betrouwbaarheids- en deskundigheidstoetsing uitgevoerd. Dit vragenformulier, dat nu al gebruikt wordt, zal naar verwachting onderdeel worden van een algemeen verbindend voorschrift betrouwbaarheidstoetsing na de inwerkingtreding van de ontwerp-landsverordening.[17]

Artikel 20 behoeft nog enige toelichting, zo bleek uit het commentaar van de representatieve organisaties op de ontwerp-landsverordening.
Het is niet zo dat een vergunning of ontheffing alleen wordt verleend aan een beheerder van een FMI-systeem als de aanvrager geen andere activiteiten ontplooit dan het beheer van een of meer FMI-systemen. De Bank moet toetsen of de statutaire doelomschrijving van de aanvrager overeenkomt met de voorgenomen activiteiten als FMI-beheerder. Met het begrip 'overeenkomt met' wordt niet anders bedoeld dan 'past binnen' de statutaire doelomschrijving. De statutaire doelomschrijving kan dus veel ruimer zijn dan het beheren van een FMI-systeem, maar die omschrijving moet wel zodanig zijn dat het beheren van een FMI-systeem daarbinnen valt. De Bank verleent de gevraagde vergunning of ontheffing als zij

---

[16] De Beleidsregel betrouwbaarheidstoetsing CBCS is gepubliceerd op de website van de Bank
https://cdn.centralbank.cw/media/legislation_guidelines/20190120_jan_2011_nieuwe_beleidsregel_betrouwbaarheidstoetsing_cbcs.pdf

[17] Het Vragenformulier is gepubliceerd op de website van de Bank.
https://www.centralbank.cw/applications-forms/questionnaires/integrity-financial-sector

geen reden heeft om aan te nemen dat de aanvrager activiteiten kan ontplooien op terreinen die buiten de statutaire doelomschrijving liggen. Met dit criterium wordt bedoeld dat de Bank de gevraagde vergunning of ontheffing moet weigeren als aannemelijk is dat de aanvrager activiteiten buiten de statutaire doelomschrijving zal gaan ontplooien.

Artikel 28

Artikel 28 geeft regels over de geschiktheid van beleidsbepalers, medebeleidsbepalers, en leden van de raad van commissarissen.

Artikel 29

In dit artikel stelt de regering voor dat de Bank bevoegd zal zijn om bij algemeen verbindend voorschrift te bepalen dat (mede)beleidsbepalers en leden van de raad van commissarissen in handen van de President of een ander lid van de Raad van bestuur van de Bank een eed of belofte afleggen alvorens zij hun functie aanvaarden.

Hier kan persoonlijk verschillend over worden gedacht. Feit is dat een eed of belofte niet ongebruikelijk is voor functionarissen in de publieke sector, zoals staatshoofden, volksvertegenwoordigers, rechters en hoge ambtenaren. Kenmerk is dat het gaat om functionarissen waar het publiek veel vertrouwen in moet hebben. Maar het komt ook voor bij beroepsbeoefenaren in de private sector waar het publiek veel vertrouwen in moet hebben, zoals accountants, deurwaarders en artsen.

Na de financiële crisis in 2008 is de eed of belofte in verschillende landen ingevoerd voor bankiers, verzekeraars en andere financiële instellingen. De regering stelt voor dit voorbeeld te volgen; de financiële crisis heeft andermaal duidelijk gemaakt hoe belangrijk het is dat het publiek een groot vertrouwen heeft in financiële instellingen.

Artikel 30

Artikel 30 stelt normen voor de betrouwbaarheid van beleidsbepalers, medebeleidsbepalers, en leden van de raad van commissarissen. Deze normen worden nader geregeld in een algemeen verbindend voorschrift van de Bank. Dit zal een inhoudelijke voortzetting zijn van de CBCS Beleidsregel betrouwbaarheidstoetsing. In die verordening zal geen verschil worden gemaakt naar gelang een instelling groot is, of klein, of beperkt. Voor alle bestuurders en commissarissen van alle financiële instellingen gelden de eisen van betrouwbaarheid onverkort.

Artikel 31

Artikel 31 stelt regels over een deugdelijk ondernemingsbestuur. In de door de Bank te bepalen nadere regels over corporate governance, zal er rekening mee worden gehouden dat die nadere regels niet steeds onverkort van toepassing

hoeven te zijn als een instelling met zetel in het buitenland in dat land al onder deugdelijk toezicht staat. Daarnaast zal er ook rekening worden gehouden met andere aspecten, zoals omvang van de instelling, het belang ervan voor het financiële stelsel en dergelijke.

Artikel 32

Het eerste lid van dit artikel bepaalt dat een instelling niet met personen of rechtspersonen in een formele of feitelijke zeggenschapsstructuur verbonden mag zijn die zo ondoorzichtig is dat deze een belemmering vormt of kan vormen voor het adequaat uitoefenen van toezicht op de instelling. Bij dit voorschrift kan worden gedacht aan een vennootschap die nog aandelen aan toonder heeft. Nieuwe wetgeving maakt daar een eind aan, onder andere om witwassen tegen te gaan. Als een instelling de statuten nog niet heeft aangepast en er nog stille investeerders (aandeelhouders) in de onderneming zijn, zou dat in strijd zijn met het bepaalde in dit artikellid.

Artikelen 33 en 34

Artikel 33 bepaalt dat een instelling over een minimumbedrag aan eigen vermogen moet beschikken. Artikel 34 luidt: 'Een instelling beschikt over voldoende solvabiliteit.'
Wat precies onder 'een minimumbedrag' en onder 'voldoende solvabiliteit' moet worden verstaan, wordt opgedragen aan de Bank, te regelen in een verordening. In zo'n verordening worden dan 'nadere regels gesteld', de terminologie die wordt gebruikt in artikel 3, tweede lid, onderdeel b.
De hier bedoelde verordening is de Verordening financiële waarborgen BI en EGI. Daarin worden de berekeningsmethode en concrete bedragen vastgesteld.

Artikel 39

Dit artikel bevat het wettelijk voorschrift dat een instelling alle relevante gegevens over de door haar verrichte transacties gedurende ten minste tien jaar bewaart, op zodanige wijze dat zij de transacties kan reconstrueren.
Deze bepaling is noodzakelijk om uitvoering te geven aan Aanbeveling 11 van de FATF. Deze aanbeveling richt zich weliswaar in eerste instantie op de financiële instellingen die transacties voor consumenten en bedrijven verrichten, zoals banken, kredietinstellingen, betaaldienstverleners, effectenbemiddelaars of virtuele activa dienstverleners. Maar het is ook wenselijk dat beheerders van FMI-systemen (en de Bank) hun corresponderende gegevens eveneens gedurende die termijn bewaren, als reserve/terugvaloptie ingeval een financiële instelling haar bewaarplicht onvoldoende nakomt.

Aanbeveling 11 van de FATF luidt:

"11. Beheer van gegevens
Financiële instellingen moeten worden verplicht minstens vijf jaar alle noodzakelijke gegevens m.b.t. transacties op nationaal en internationaal niveau te bewaren, om hen in staat te stellen om snel te voldoen aan informatieverzoeken van de bevoegde autoriteiten. Dergelijke gegevens dienen de reconstructie van

individuele transacties (met inbegrip van de betrokken hoeveelheden en soorten valuta, indien van toepassing) mogelijk te maken en, indien nodig, als bewijsmateriaal voor de vervolging van criminele activiteiten te dienen.
Financiële instellingen dienen verplicht te worden alle door middel van cliëntenonderzoek verkregen gegevens (bijvoorbeeld kopieën of gegevens van officiële identiteitsdocumenten zoals paspoorten, identiteitskaarten, rijbewijzen of soortgelijke documenten), de boekhouding, zakelijke correspondentie, inclusief de resultaten van uitgevoerde analyses (zoals onderzoek naar achtergrond en doel van complexe, ongewoon grote transacties) voor de duur van minstens vijf jaar na beëindiging van de zakelijke relatie of na de datum van de incidentele transactie te bewaren.
Financiële instellingen dienen wettelijk verplicht te worden, een register bij te houden m.b.t. transacties en door cliëntenonderzoek verkregen gegevens.
De gegevens uit cliëntenonderzoek en de transactiegegevens moeten beschikbaar zijn voor de bevoegde binnenlandse autoriteit."
In deze ontwerp-landsverordening is overigens – net als in andere toezichtlandsverordeningen - gekozen voor een bewaartermijn van tien jaar, om in administratieve zin aansluiting te zoeken bij de fiscale wetgeving.

Relevante gegevens als bedoeld in artikel 39 die een FMI-beheerder moet bewaren zijn dus in elk geval de datum, het transactietype, de ordering bank, de beneficiary bank, het bedrag, de valuta en het referentienummer. Alle betrokken partijen, inclusief zowel de ordering bank en de receiving bank als de Bank als tussenpersoon, moeten die gegevens gedurende minimaal tien jaar te bewaren. Deze verplichting geldt uiteraard eveneens voor partijen die hun deelname aan het systeem hebben beëindigd; ook zij dienen bedoelde transactiegegevens gedurende minimaal tien jaar te bewaren.

Artikelen 46, 47 en 48

In deze paragraaf worden enkele wettelijke voorschriften over externe deskundigen gesteld. In artikel 1 is de externe deskundige gedefinieerd als 'een externe deskundige als bedoeld in artikel 121, zesde lid, van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek'. In dat artikellid wordt een nadere invulling van dit begrip gegeven, namelijk: een registeraccountant of een accountant-administratieconsulent in de zin van de Nederlandse regelgeving, een certified public accountant in de zin van de regelgeving in de Verenigde Staten van Amerika, alsmede iemand die door de Minister belast met Economische Zaken bij een herroepelijke vergunning als deskundige is toegelaten op grond van een bewijs dat betrokkene voldoet aan eisen van bekwaamheid.

Artikel 49

In dit artikel is de procedure van toestemming met een voorgenomen benoeming geregeld. Voor het geval men zich zou afvragen hoelang zo'n procedure zal duren, wordt het antwoord gegeven in artikel 9: binnen maximaal 60 dagen nadat de benodigde informatie bij de Bank is aangeleverd.

Artikel 54

In de financiële paragraaf is hierboven reeds gesteld dat voor de Bank zoveel kosten worden voorzien voor de werkzaamheden, verbonden aan de vergunningverlening, de oversight op FMI-systemen, de registratie, het toezicht op de beheerders en de handhaving, dat een vergoeding nodig is om die kosten te compenseren. Per definitie gaat het bij FMI-systemen maar om een paar systemen die zo belangrijk zijn dat zij het predicaat 'systemic important' verdienen. Het toezicht op het beheer van die systemen is echter van zo groot belang voor de samenleving, dat het niet afhankelijk mag zijn van de omvang van het eigen budget van de Bank. In dit artikel is het voorstel opgenomen dat de kosten worden doorberekend naar de beheerders van de systemen, en dat bij landsbesluit, houdende algemene maatregelen, nadere regels kunnen worden gesteld omtrent de kostendoorberekening en de grondslagen waarop die is gebaseerd. Eveneens wordt bij landsbesluit, houdende algemene maatregelen, de hoogte van de eenmalige, specifieke vergoedingen vastgesteld. De hoogte van de doorlopende, jaarlijkse vergoedingen wordt door de Bank vastgesteld. Laatstbedoelde vergoedingen verschillen elk jaar enigszins van het vorige jaar.
De hoogte van de vergoedingen wordt zodanig vastgesteld dat de totale jaarlijkse opbrengst van het in rekening te brengen bedrag ten hoogste gelijk is aan de kosten die de Bank in dat jaar maakt ter zake van de behandeling van de aanvragen onderscheidenlijk de oversight en het toezicht dat de Bank uitoefent ingevolge deze landsverordening.
Deze inkadering biedt de belangrijkste bescherming ingeval de Bank een te hoge jaarlijkse vergoeding zou willen vaststellen.

De kosten die de Bank jaarlijks vaststelt en aan de beheerders van de systemen doorbelast is variabel en wordt telkens bepaald op basis van het 'cost-recovery' principe. Dit betekent dat de kosten niet hoger mogen zijn dan de daadwerkelijke kosten die de Bank maakt aan (gerelateerde) investeringen in het systeem en de operationele kosten, met andere woorden deze zijn kostendekkend voor de Bank. Hierbij wordt de volgende formule toegepast:

'Cost recovery' = de systeem-kosten minus de systeem-inkomsten

'Cost recovery' is afhankelijk van de volgende factoren:

- Kosten kunnen alleen in rekening gebracht worden wanneer transacties via het systeem worden gestuurd en zijn gericht op interbancaire transacties tussen twee verschillende *lokale* banken. Een toename van de 'on-us' transacties [18] door de banken zal resulteren in minder transacties die naar het interbancaire betalingssysteem worden gestuurd.
- Het niveau van investeringen (afschrijving) en operationele kosten bij het exploiteren van het systeem. Nieuwe investeringen of verwerving van nieuwe diensten kunnen tot een afname van de 'cost recovery' leiden in de beginjaren.
- Het niveau van kosten per transactie.

[18] Een on-us-transactie is een transactie waarbij de betaler en de begunstigde beiden een rekening hebben bij dezelfde financiële instelling

Artikel 55

Dit artikel gaat in op de met het toezicht van dit ontwerp aangewezen toezichthouders en de aan deze toezichthouders toekomende bevoegdheden. Het eerste lid regelt de bevoegdheid van de President van de Bank om het toezichthoudend personeel aan te wijzen. Vanuit oogpunt van kenbaarheid richting de onder toezicht staande instellingen en het publiek dient de aanwijzing bekend te worden gemaakt in het blad waarin van Landswege de officiële berichten worden geplaatst. De toepassing van de risicogeoriënteerde benadering zoals aangegeven in het tweede lid houdt in dat meer aandacht kan worden besteed aan bijvoorbeeld instellingen en activiteiten of producten die een hoger risico met zich brengen.
Om invulling te kunnen geven aan hun toezichthoudende taak beschikken toezichthouders over de in het derde lid genoemde bevoegdheden. Deze bevoegdheden komen overeen met de bevoegdheden waarover de toezichthouders van de Bank op grond van de andere toezichtlandsverordeningen beschikken. Er is hierbij de verplichting opgenomen om een schriftelijk bewijs af te geven indien boeken, bescheiden en andere informatiedragers, alsook zaken, worden meegenomen door de toezichthouder.
Op grond van het vierde lid is eenieder verplicht de toezichthouder alle medewerking te verlenen.

Artikel 56

Op grond van dit artikel kan de Bank zich bij het uitoefenen van haar toezichtbevoegdheden laten bijstaan, dan wel een zodanig toezicht geheel doen uitvoeren door een door de Bank aan te wijzen externe deskundige als bedoeld in artikel 121 van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek of andere deskundigen. Genoemde deskundigen rapporteren hun bevindingen rechtstreeks en schriftelijk aan de Bank. Voorts zal de beheerder van een FMI-systeem verplicht zijn op verzoek van de Bank een erkende deskundige aan te wijzen die rechtstreeks aan de Bank rapporteert over de interne organisatie van de beheerder. In de toelichting op de artikelen 46, 47 en 48 wordt uiteengezet wat onder externe deskundige als bedoeld in het Burgerlijk Wetboek moet worden verstaan. Over welke expertise een "andere deskundige" als bedoeld in artikel 56 moet beschikken is afhankelijk van de reden waarom de Bank een andere deskundige inschakelt. Dat kan bijvoorbeeld gaan om gespecialiseerde kennis. De Bank zal in zeer uitzonderlijke situaties een externe deskundige verzoeken om toezichtactiviteiten uit te oefenen. Het inroepen van een deskundige is meestal van korte duur en voor een specialistisch onderwerp. Desondanks dient de deskundige, voor het kunnen uitoefenen van toezichtactiviteiten, te beschikken over bepaalde bevoegdheden.

Artikel 57

Dit artikel regelt de bevoegdheid van de Bank om de registers te raadplegen en alle inlichtingen te vragen bij overheidsinstanties alsmede van andere bij landsbesluit, houdende algemene maatregelen, aan te wijzen instanties. Bedoelde instanties beschikken over informatie die voor de uitoefening van de toezichtstaak van de Bank van belang kan zijn, bijvoorbeeld bij het uitvoeren van betrouwbaarheids- en geschiktheidsonderzoek. De bevoegdheid is niet onbegrensd. De Bank kan alleen van deze bevoegdheid gebruik maken voor zover dat voor de vervulling van haar taak redelijkerwijs noodzakelijk is.

Artikel 58

Met dit artikel wordt gewaarborgd dat de bepalingen inzake geheimhouding in de ontwerp-landsverordening niet in de weg staan aan informatieverzoeken die voortvloeien uit de Belastingregeling voor het Koninkrijk, een verdrag ter voorkoming van dubbele belasting, een verdrag tot het uitwisselen van inlichtingen, dan wel regelingen van internationaal recht tot het verlenen van wederzijdse bijstand bij de heffing en invordering van belastingen. De informatieverzoeken zullen vanzelfsprekend steeds moeten voldoen aan de voorwaarden en waarborgen die zijn neergelegd hoofdstuk VIII, Afdeling 2, van de Algemene landsverordening landsbelastingen (hierna: ALL).

Artikel 61a van de ALL regelt dat bij landsbesluit, houdende algemene maatregelen, administratieplichtigen kunnen worden aangewezen die gehouden zijn uit eigener beweging periodiek bij of krachtens landsbesluit, houdende algemene maatregelen, aan te wijzen gegevens en inlichtingen te verstrekken aan de minister of de Belastingdienst met het oog op de uitvoering van regelingen van internationaal recht tot het verlenen van wederzijdse bijstand bij de heffing van belastingen. Daarnaast kunnen de aangewezen administratieplichtigen worden verplicht om bij of krachtens landsbesluit, houdende algemene maatregelen, aan te wijzen gegevens vast te leggen.

Artikel 61a van de ALL kent echter, in tegenstelling tot artikel 22 van de Landsverordening internationale bijstandsverlening bij de heffing van belastingen van Curaçao, ook onder andere bepalingen die de administratieplicht en de controle van de betreffende gegevens en inlichtingen kunnen regelen alsmede de mogelijkheid voor de bedoelde administratieplichtigen om dienstverleners onder hun verantwoordelijkheid te kunnen belasten met de automatische inlichtingenverstrekking aan de minister of de Belastingdienst. Anders dan artikel 22 van de Landsverordening internationale bijstandsverlening bij de heffing van belastingen van Curaçao, bevat artikel 61a van de ALL wel een antimisbruikbepaling. Deze aanvullende bepalingen zijn conform de vereisten van de OESO. Het is overigens niet uit te sluiten dat deze aanvullende bepalingen of de strekking daarvan ergens anders bij of krachtens de Landsverordening internationale bijstandsverlening bij de heffing van belastingen van Curaçao zijn geregeld.

Het Landsbesluit uitvoering internationale bijstandsverlening[19] ter uitvoering van onder meer artikel 22 van de Landsverordening internationale bijstandsverlening bij de heffing van belastingen van Curaçao waarin de gegevensuitwisseling in het kader van zowel FATCA als de CRS wordt geregeld, wijkt af van het Landsbesluit internationale bijstandsverlening bij de heffing van belastingen ter uitvoering van artikel 61a van de ALL van Sint Maarten[20] dat tot dusver op de leest van een OESO CRS-model is geschoeid. Ten eerste omdat de implementatie van de FATCA in het eerstgenoemde landsbesluit, anders dan in het tweede, wordt geregeld. Immers, in tegenstelling tot Curaçao, wordt FATCA in Sint Maarten nog niet door middel van een zogenaamde 'Intergovernmental Agreement' uitgevoerd. Ten tweede bevat het landsbesluit, houdende algemene maatregelen,

[19] Publicatieblad van Curaçao 2017, no. 55. Hierin is onder andere bepaald dat in artikel 8 de citeertitel: "Landsbesluit internationale bijstandsverlening bij de heffing van belastingen" vervangen wordt door Landsbesluit uitvoering internationale bijstandsverlening.
[20] Afkondigingsblad van Sint Maarten, Jaargang 2021, No. 77.

van Sint Maarten ten aanzien van de CRS meer bepalingen dan het Landsbesluit uitvoering internationale bijstandsverlening van Curaçao. Het is evenwel niet uit te sluiten dat de strekking van deze aanvullende bepalingen ergens anders bij of krachtens de Landsverordening internationale bijstandsverlening bij de heffing van belastingen van Curaçao wordt ondervangen.

De formulering van dit artikel wijkt niet af van artikel 58 van de ontwerp-Landsverordening toezicht beheerders FMI-systemen van Curaçao, behoudens het feit dat de woorden "hoofdstuk III van de Landsverordening internationale bijstandsverlening bij de heffing van belastingen" en "artikel 22" in de laatstgenoemde bepaling in de Curaçaose wetgeving vervangen zijn door de woorden "hoofdstuk VIII, Afdeling 2, van de Algemene landsverordening landsbelastingen" respectievelijk "artikel 61a" in het onderhavige artikel. Hoofdstuk III van de Landsverordening internationale bijstandsverlening bij de heffing van belastingen en hoofdstuk VIII, Afdeling 2, van de Sint Maartense Algemene landsverordening landsbelastingen zijn qua doel en strekking in wezen nagenoeg vergelijkbaar. Dit geldt ook voor artikel 22 van de Landsverordening internationale bijstandsverlening bij de heffing van belastingen en artikel 61a van de Algemene landsverordening landsbelastingen. Bijgevolg hebben artikel 58 van de Landsverordening toezicht beheerders FMI-systemen van Curaçao en artikel 58 van de onderhavige ontwerp-landsverordening dezelfde strekking en rechtsgevolgen.

Artikel 59

Het eerste lid van het onderhavige artikel heeft betrekking op de bevoegdheid van de Bank om, door het geven van een aanwijzing, in geval van een overtreding van een bij of krachtens het ontwerp gesteld voorschrift, de overtreder te verplichten tot het volgen van een bepaalde gedragslijn. Ingevolge het tweede lid kan de Bank — ook zonder dat sprake is van een overtreding — een aanwijzing geven aan een beheerder, indien zij tekenen ontwaart die naar haar oordeel de financiële situatie, het deugdelijk ondernemingsbestuur of de integere of beheerste bedrijfsvoering van die instelling in gevaar brengen of kunnen brengen. Het derde lid bevat de aanwijzingsbevoegdheid ten aanzien van een houder van een gekwalificeerde deelneming. Het doel van een aanwijzing is te bewerkstelligen dat degene tot wie de aanwijzing is gericht, zich (weer) aan de gestelde regels houdt, dan wel — in een geval als bedoeld in het tweede en derde lid — maatregelen treft ter afwending van het gevaar of de beëindiging van de ongewenste beïnvloeding dan wel de mogelijkheid daartoe. Degene aan wie een aanwijzing is gegeven, is gehouden binnen een bij die aanwijzing gestelde termijn gevolg te geven aan de aanwijzing en de daarin aangegeven gedragslijn te volgen. Die gedragslijn kan bijvoorbeeld inhouden dat een instelling bestuurders moet ontslaan of bepaalde activiteiten moet staken. Een aanwijzing aan een houder van een gekwalificeerde deelneming kan bijvoorbeeld de verkoop van een deel of het geheel van het belang in de instelling in kwestie, inhouden. Wordt aan de aanwijzing geen gevolg gegeven, dan kan de Bank een vervolgactie instellen.

Artikelen 60 en 61

De artikelen 60 en 61 zien op de bevoegdheid van de Bank om een curator aan te stellen. Naast de aanwijzingsbevoegdheid kan het onder omstandigheden noodzakelijk zijn om bij een beheerder van een FMI-systeem verdergaande greep te krijgen op de bedrijfsuitoefening, indien gestelde regels (dreigen te) worden

overtreden. Indien het nog niet opportuun is om de vergunning in te trekken, kan gebruik worden gemaakt van de curatele. Wat betreft de inzet van dit instrument wordt aangesloten bij de systematiek van artikel 59. In beginsel geeft de Bank eerst een aanwijzing om een bepaalde gedragslijn te volgen. Indien dat instrument niet tot het gewenste resultaat leidt kan benoeming van een curator volgen. Curatele is naar haar aard een zwaarder middel dan een aanwijzing. De eigen verantwoordelijkheid van de instelling wordt door de curatele immers aanzienlijk beperkt. Om die reden is, voor de gevallen waarin niet eerst een aanwijzing wordt opgelegd, expliciet bepaald dat de betrokken instelling in de gelegenheid moet worden gesteld haar zienswijze over de voorgenomen benoeming van een curator naar voren te brengen (artikel 60, tweede lid). De instelling behoeft daar echter niet zonder meer toe in de gelegenheid te worden gesteld, indien de curatele haar aanleiding vindt in het feit dat de instelling geen of onvoldoende gevolg heeft gegeven aan een aanwijzing. In het besluit waarbij de curator wordt benoemd, zal uit de motivering en de benoemingsopdracht te herleiden moeten zijn door welke belangen de curator zich dient te laten leiden (artikel 61, eerste lid). De Bank kan de curator ook bepaalde concrete instructies geven. De curator wordt voor ten hoogste twee jaren benoemd, met de mogelijkheid van verlenging (artikel 61, tweede lid).

Artikel 62

De last onder dwangsom bevat twee elementen. Het eerste element bevat een last, een bevel strekkende tot het herstel van de overtreding. Het woord "herstel" impliceert dat de last onder dwangsom, een herstelsanctie is.
Het tweede element houdt een voorwaardelijke verplichting tot betaling van een geldsom in. De verplichting tot betaling ontstaat pas als de last niet of niet tijdig wordt uitgevoerd.

Artikel 63

Om ieder misverstand uit te sluiten wordt in dit artikel een heldere definitie van een 'last onder dwangsom' gegeven.

Artikel 64

Aan het eerste lid van dit artikel ontleent de Bank haar bevoegdheid om een last onder dwangsom op te leggen. Het moet gaan om een dwingende verplichting, opgenomen in of krachtens de ontwerp-landsverordening.
Bij de toepassing van het tweede lid, waarbij aan de Bank de bevoegdheid wordt toegekend om preventief een last op te leggen, dient de Bank terughoudendheid te betrachten. Het gaat hier namelijk om een ingrijpende bevoegdheid. Een dergelijke beschikking moet uiteraard de overtreding omschrijven en het te overtreden voorschrift noemen. Gelet daarop moet nauwkeurig vaststaan welke norm dreigt te worden overtreden. Daarnaast dient er natuurlijk een belangenafweging door de Bank plaats te vinden.
In het derde lid wordt bepaald dat de last de maatregelen moet omschrijven die de overtreder moet nemen om verbeurte van een dwangsom te voorkomen. De Bank dient ingevolge het vierde lid aan de overtreder een termijn te gunnen gedurende welke de overtreder de last kan uitvoeren zonder dat een dwangsom wordt verbeurd. Ook indien het gaat om een last gericht op het voorkomen van een

herhaling, kan een begunstigingstermijn worden gegeven. Het vijfde lid stelt buiten twijfel dat een beslissing van de Bank tot oplegging van een last onder dwangsom een beschikking is.
In het zesde lid wordt bepaald dat een dwangsom kan worden vastgesteld op een bedrag ineens, op een bedrag per tijdseenheid waarin de last niet is uitgevoerd of op een bedrag voor iedere overtreding van de last. Voor een bedrag ineens kan worden gekozen, indien de overtreder éénmaal voor een bepaalde datum een bepaalde handeling moet verrichten. Indien per tijdseenheid of per overtreding een last wordt opgelegd, dient bij landsbesluit, houdende algemene maatregel, het bedrag te worden vastgesteld waarboven geen dwangsom meer wordt verbeurd. Voor alle varianten geldt overigens het evenredigheidsbeginsel.

Artikel 65

Dit artikel regelt de termijn voor de betaling van een dwangsom. Dit is nodig omdat de algemene betalingstermijn van artikel 84 hier niet rechtstreeks van toepassing is. De hoofdregel van artikel 84 geldt voor betalingsverplichtingen die bij beschikking worden vastgesteld. Bij verbeurte van een dwangsom ontstaat de betalingsverplichting echter van rechtswege door de overtreding van de last en niet pas door de latere invorderingsbeschikking. Nadat de verplichting om de verbeurde geldsom te betalen van rechtswege is ontstaan en de betalingstermijn is verstreken, zal de Bank op grond van artikel 69, eerste lid, een invorderingsbeschikking moeten geven, alvorens een aanmaning te kunnen versturen en eventueel een dwangbevel te kunnen uitvaardigen.

Artikel 66

Dit artikel regelt de omstandigheden waaronder op verzoek van de overtreder wijzigingen kunnen worden aangebracht in de opgelegde last of hoogte van de dwangsom. Bij "onmogelijkheid om aan de verplichtingen te voldoen", dient in de eerste plaats te worden gedacht aan overmacht situaties. (Gedeeltelijke) opheffing is op zijn plaats voor zover de last definitief niet meer kan worden nagekomen. Indien de overtreder echter tijdelijk niet aan zijn verplichtingen kan voldoen, kan de Bank de looptijd opschorten. Indien de last gedeeltelijk wordt opgeheven, kan de Bank de dwangsom verminderen.
Het tweede lid staat de Bank niet in de weg om ambtshalve de last op te heffen.

Artikel 67

De verjaringstermijn voor het invorderen van verbeurde dwangsommen in dit artikel, vormt een afwijking van de termijn in artikel 84, eerste lid, dat voor de rechtsvordering tot betaling van een bestuurlijke boete, een verjaringstermijn kent van vijf jaren nadat de voorgeschreven betalingstermijn is verstreken. De overige bepalingen van hoofdstuk VII, paragraaf 4, inzake stuiting en verlenging van de verjaringstermijn zijn wel van toepassing op de last onder dwangsom. Opgemerkt zij dat na stuiting van de verjaring opnieuw een verjaringstermijn van één jaar begint te lopen.

Artikel 68

Dit artikel ziet op de rechtvaardigingsgronden. Het Wetboek van Strafrecht regelt in de artikelen 38 en volgende een aantal gevallen waarin geen straf kan worden opgelegd: de zogenoemde strafuitsluitingsgronden. Deze vallen uiteen in rechtvaardigingsgronden en schuiduitsluitingsgronden. Indien zich een rechtvaardigingsgrond voordoet, is het feit niet strafbaar en kan er dus niemand voor worden gestraft. Schulduitsluitingsgronden daarentegen zien op de schuld van de individuele dader. De dader die een beroep doet op een schulduitsluitingsgrond, kan in beginsel niet worden gestraft. Rechtvaardigingsgronden zijn voor alle bestuurlijke sancties van belang, schulduitsluitingsgronden daarentegen alleen voor bestuurlijke boetes. Voor het kunnen opleggen van een herstelsanctie is immers niet vereist dat de overtreder iets te verwijten valt. De klassieke rechtvaardigingsgronden zijn overmacht, noodweer, handelen ter uitvoering van een wettelijk voorschrift en handelen ter uitvoering van een bevoegd gegeven ambtelijk bevel. Het is aan de Bank en uiteindelijk aan de rechter om het begrip rechtvaardigingsgrond voor het bestuursrecht nader in te vullen. Daarbij ligt het voor de hand dat de Bank en de rechter de strafrechtelijke jurisprudentie en de klassieke strafuitsluitingsgronden tot uitgangspunt zullen nemen.

Artikel 69

Dit artikel regelt de invorderingsbeschikking. Indien de Bank een last onder dwangsom heeft opgelegd, dient zij in de eerste plaats een invorderingsbeschikking te geven indien zij van oordeel is dat dwangsommen zijn verbeurd en daarom tot invordering wil overgaan (eerste lid). Nauwkeuriger: de invorderingsbeschikking dient te worden gegeven alvorens de Bank een aanmaning tot betaling van de dwangsommen in de zin van artikel 69 kan doen uitgaan. Aangezien invordering bij dwangbevel pas mogelijk is nadat is aangemaand, wordt aldus bereikt dat dwanginvordering pas kan plaatsvinden nadat de geldschuld bij beschikking is vastgesteld. Dit betekent tevens dat de bestuursrechter voortaan ook zal oordelen over geschillen over het bestaan en de omvang van de geldschuld. Dat is juist bij de last onder dwangsom van groot belang, omdat geschillen over het bestaan van de geldschuld in feite niets anders zijn dan geschillen over de vraag of de last is overtreden.
Bij een last die strekt tot het voorkomen van herhaling van de overtreding gaan deze geschillen doorgaans over de vraag of na de overtreding naar aanleiding waarvan de last onder dwangsom is opgelegd opnieuw een overtreding heeft plaatsgevonden. Het dictum van de invorderingsbeschikking behelst in dit geval de beslissing om over te gaan tot invordering van een bepaald bedrag aan verbeurde dwangsommen. Ter motivering van deze beslissing zal de Bank allereerst moeten aangeven op welke gronden hij van oordeel is dat dwangsommen zijn verbeurd (dus: dat de last is overtreden), alsmede tot welk bedrag deze zijn verbeurd. Nogmaals zij benadrukt dat de invorderingsbeschikking in zoverre een declaratoir karakter heeft. De dwangsommen worden van rechtswege verbeurd door de overtreding van de last. De vaststelling bij beschikking dat en tot welk bedrag dit is geschied, is nodig om de geldschuld te kunnen invorderen, maar doet haar niet ontstaan.
Naast dit oordeel over de verbeurte van de dwangsom, dient de Bank de beslissing om tot invordering over te gaan, te motiveren. Doorgaans zal daartoe echter kunnen worden volstaan met de overweging dat er geen redenen zijn om van invordering af te zien. Een adequate handhaving vergt immers dat opgelegde sancties ook worden geëffectueerd en dus dat verbeurde dwangsommen ook

worden ingevorderd. Slechts in bijzondere omstandigheden kan geheel of gedeeltelijk van invordering worden afgezien, het ligt op de weg van de overtreder om dergelijke omstandigheden onder de aandacht van de Bank te brengen. Daarbij zij overigens aangetekend dat het treffen van een betalingsregeling, waarbij bijvoorbeeld gedeeltelijk uitstel van betaling wordt verleend, iets anders is dan het afzien van invordering. Op grond van het tweede lid dient de Bank voorts een beschikking omtrent de invordering te geven, indien een belanghebbende daarom vraagt. Daarbij kan in de eerste plaats worden gedacht aan de derde op wiens verzoek in een eerder stadium de last onder dwangsom is opgelegd. In dat geval kan de beschikking ook inhouden dat niet wordt ingevorderd, hetzij omdat de Bank van oordeel is dat geen dwangsommen zijn verbeurd, hetzij omdat zij van oordeel is dat op grond van bijzondere omstandigheden van invordering van de verbeurde dwangsommen moet worden afgezien. De verplichting om dit oordeel in een beschikking vast te leggen, verschaft de derde dan de mogelijkheid om dit oordeel door de bestuursrechter te laten toetsen. De beschikking omtrent invordering geeft de derde de mogelijkheid om het bestuur (de Bank) via de bestuursrechter tot daadwerkelijk optreden te bewegen. Bepaald is dat iedere belanghebbende om een invorderingsbeschikking kan vragen. Dat kan de derde zijn die in een eerder stadium om handhaving heeft verzocht of een andere derdebelanghebbende, maar ook de overtreder. De overtreder zal als regel echter zelf geen behoefte hebben om een invorderingsbeschikking te vragen, omdat de Bank die toch al moet geven voordat hij tot invordering kan overgaan. Als de Bank en de overtreder van mening verschillen over de vraag of de last correct is uitgevoerd, is echter denkbaar dat de overtreder om een invorderingsbeschikking vraagt om het geschil snel aan de rechter te kunnen voorleggen.
Ten aanzien van de termijn van het derde lid, het volgende. Deze termijn is relatief kort, aangezien de Bank in casu slechts moet beoordelen of de herstelmaatregelen zijn genomen.

Artikel 70

Uit het eerste lid vloeit voort dat bij een intrekking of wijziging van de last onder dwangsom, de invorderingsbeschikking steeds in haar geheel vervalt, ook indien de nieuwe last onder dwangsom slechts tot een gedeeltelijke wijziging van de reeds ingevorderde dwangsom leidt. Dat is in het belang van de rechtszekerheid. Zou de invordering van een deel van de dwangsom ook in de nieuwe situatie in aanmerking komen, dan moet dat in een nieuwe beschikking tot uitdrukking worden gebracht. Zulks is voor alle duidelijkheid in het tweede lid bepaald.

Artikel 71

Indien een beschikking tot invordering van een dwangsom wordt gegeven terwijl al een bezwaar of beroep tegen die last onder dwangsom aanhangig is, kan de overtreder door betwisting van de invorderingsbeschikking bewerkstelligen dat in het kader van het reeds aanhangige bezwaar of beroep tevens de invorderingsbeschikking wordt getoetst. Aldus wordt een afzonderlijke procedure over de invorderingsbeschikking voorkomen.
Als gevolg van de concentratie van bezwaar, beroep, hoger beroep of een verzoek om een schorsing dan wel voorlopige voorziening, kan het voorkomen dat in de procedure tegen de invorderingsbeschikking, één of zelfs twee instanties worden overgeslagen. Indien de invorderingsbeschikking wordt gegeven op een tijdstip waarop de procedure tegen de last onder dwangsom zich reeds in de fase van

hoger beroep bevindt, is het gevolg dat de invorderingsbeschikking in eerste en enige aanleg door de appelrechter wordt beoordeeld. Om de mogelijkheid te creëren dat het Hof de procedure tegen de invorderingsbeschikking terug verwijst naar de Bank, dat immers het orgaan is dat de beslissing heeft genomen, is het tweede lid, aan artikel 71 toegevoegd.
Artikel 54 van de Landsverordening administratieve rechtspraak opent al de mogelijkheid voor het Gerecht om voor wat betreft de beslissing op het beroep in elke fase voorafgaand aan de openbare behandeling van het beroepschrift, het beroepschrift toe te zenden aan het bestuursorgaan dat de bestreden beschikking heeft gegeven, in casu de Bank.
In het derde lid wordt bepaald dat de mogelijkheid van terugzenden ook geldt in geval een schorsing of voorlopige voorziening bij de rechter is gevorderd.

Artikel 72

Een bestuurlijke boete is een sanctie en kan derhalve slechts worden opgelegd voor de overtreding van een verboden gedraging. Daarin onderscheidt zij zich van verplichtingen tot betaling van een geldsom die door de overheid worden opgelegd ter zake van gedragingen die op zichzelf niet in strijd met het bestuursrecht zijn, zoals heffingen, retributies en (andere) belastingen.
Een bestuurlijke boete is voorts een sanctie met een punitief karakter; daarin onderscheidt zij zich van de bestuurlijke dwangsom. Een dwangsom strekt tot het voorkomen, beëindigen of ongedaan maken van een onrechtmatige situatie. Dit komt tot uiting in het feit dat een dwangsom slechts kan worden opgelegd in combinatie met een last om iets te doen of na te laten. Bij een bestuurlijke boete is van zo'n last geen sprake. De boete maakt de overtreding ook niet ongedaan - hoogstens indirect, door het afromen van door de overtreding verkregen economisch voordeel - en is slechts indirect, door haar afschrikkende werking, gericht op het voorkomen van verdere overtredingen. De gekozen omschrijving brengt mee dat een bestuurlijke boete niet voorwaardelijk kan worden opgelegd.
Degene aan wie een bestuurlijke boete wordt opgelegd, wordt in dit ontwerp aangeduid als overtreder. Dit is te vergelijken met de verdachte in het strafrecht.

Artikel 73

Ook de bevoegdheid tot opleggen van de bestuurlijke boete is een discretionaire bevoegdheid van de Bank. De boete kan uitsluitend aan de overtreder worden opgelegd. De hoogte van de bestuurlijke boete dient te worden afgestemd op de duur van de overtreding, alsmede op de mate van verwijtbaarheid aan de overtreder. De rechter kan deze sanctie in tegenstelling tot de herstelsancties integraal toetsen.
De hoogte van de bestuurlijke boete voor de verschillende overtredingen, wordt bij landsbesluit, houdende algemene maatregelen, vastgesteld.
In het derde lid wordt bepaald dat de betrokkene door de Bank schriftelijk op de hoogte moet worden gebracht van het voornemen een boete op te leggen onder vermelding van de gronden waarop het voornemen berust, alvorens over te kunnen gaan tot oplegging van een boete.

Artikel 74

Onderdeel a beoogt het beginsel "geen straf zonder schuld" ook voor bestuurlijke boetes te codificeren. Om aan het opleggen van een boete te ontkomen, zal de overtreder derhalve een beroep moeten doen op afwezigheid van alle schuld en deze afwezigheid aannemelijk moeten maken. Met een beroep op een schulduitsluitingsgrond kan de schuld - en dus de verwijtbaarheid - worden aangetast, indien de rechter deze accepteert.
Onderdeel c codificeert het zogeheten "ne bis in idem-beginsel" voor bestuurlijke boetes. Het beginsel houdt in dat niemand tweemaal mag worden gestraft voor dezelfde overtreding. Indien iemand gelijktijdig twee of meer overtredingen pleegt, kan hij wel voor beide afzonderlijk worden gestraft. Derhalve is ook in dit verband cruciaal of een handeling die in strijd komt met twee of meer voorschriften moet worden opgevat als één overtreding, dan wel kan worden uiteengelegd in twee of meer zelfstandige overtredingen. In het eerste geval kan immers wegens die overtreding slechts eenmaal een bestraffende sanctie worden opgelegd. Als aan die sanctie slechts één van de geschonden voorschriften ten grondslag is gelegd, is een tweede sanctie ook wegens schending van het andere voorschrift niet meer mogelijk. In het tweede geval daarentegen kan voor iedere overtreding een afzonderlijke sanctie worden opgelegd. Overtreding van twee voorschriften levert pas één feit op als de overtredingen niet alleen feitelijk nauw samenhangen, maar ook kan worden gezegd dat de dader van beide overtredingen een verwijt van dezelfde strekking kan worden gemaakt, dus als de overtreden voorschriften soortgelijke belangen beschermen. Het ligt in de rede dat de Bank en de rechter bij de uitleg van het begrip "dezelfde overtreding" aansluiting zullen zoeken bij de strafrechtelijke jurisprudentie ter zake.

Artikel 75

Dit artikel ziet op de verhouding tussen bestuurlijke boetes en strafrechtelijke sancties. Ook dan geldt het beginsel "ne bis in idem": als voor een overtreding aan iemand reeds een strafrechtelijke sanctie is opgelegd, kan hem voor dezelfde overtreding niet ook nog eens een bestuurlijke boete worden opgelegd, en omgekeerd. De keuze voor één van beide wegen dient op enig moment definitief te zijn. Het kan niet zo zijn dat als de ene weg uiteindelijk niet tot het opleggen van een sanctie leidt, de overheid het dan zonder meer nog eens langs de andere weg kan proberen. Ook moet worden voorkomen dat iemand nodeloos tweemaal in een sanctieprocedure wordt betrokken voor dezelfde overtreding. Het eerste lid regelt dit "una-viastelsel". Besluit de officier van justitie een strafvervolging in te stellen, dan is de bestuursrechtelijke weg definitief afgesloten zodra het onderzoek ter terechtzitting is begonnen. Een eventuele vrijspraak, ontslag van rechtsvervolging of niet-ontvankelijkheid van het openbaar ministerie (OM) doet de bevoegdheid tot het opleggen van een bestuurlijke boete dus niet herleven. De bestuursrechtelijke weg is eveneens definitief afgesloten indien de officier van justitie een transactie aanbiedt en de overtreder deze aanvaardt. Dan is immers een sanctie opgelegd en dient geen tweede sanctie voor hetzelfde feit meer mogelijk te zijn. Ziet de officier van justitie echter, anders dan wegens aanvaarding van een transactievoorstel, nog voor de aanvang van het onderzoek ter terechtzitting af van strafvervolging, dan krijgt de Bank alsnog de gelegenheid te beslissen of wel een bestuurlijke boete wordt opgelegd.

Ten slotte wordt opgemerkt dat omdat voor de handhaving van de regels zoals vastgelegd in de verschillende landsverordeningen op grond waarvan de Bank

toezicht houdt op de financiële instellingen, zo ook deze landsverordening, zowel de bestuursrechtelijke- als de strafrechtelijke weg gekozen kan worden, er een degelijke afstemming dient te bestaan tussen de bestuurlijke toezichthouders, in dit geval de Bank, en de strafrechtelijke handhavers, het OM. Het is dan ook de bedoeling om een Memorandum of Understanding (MOU) tussen de Bank en het OM te sluiten, teneinde goede afspraken te maken over het te volgen beleid in voorkomende gevallen.

Artikel 76

In het eerste lid is bepaald dat een boete vervalt als zij op het tijdstip van overlijden nog niet onherroepelijk is. Het spreekt immers van zelf dat een bestuurlijke boete die ten laste komt van een nalatenschap niet het beoogde bestraffende effect meer kan hebben. Hetzelfde geldt voor zover de boete op het tijdstip van overlijden van de overtreder nog niet is betaald. Dit laatste geldt ook als de executie al een aanvang heeft genomen door de betekening van het dwangbevel, de executie zal dan moeten worden gestaakt.
Indien een overtreding waarvoor een bestuurlijke boete kan worden opgelegd tevens een strafbaar feit is, kan het voorkomen dat, nadat een bestuurlijke boete is opgelegd, een derde zich op de voet van artikel 25 van het Wetboek van Strafvordering tot het Hof wendt met een klacht wegens niet-vervolging van de overtreder voor datzelfde feit. In wezen beklaagt de derde zich dan over de keuze om de overtreding bestuursrechtelijk af te doen. Dit betekent dat het recht tot strafvervolging, dat door de bestuurlijke boete in beginsel was vervallen, door het bevel van het Hof weer herleeft. Daardoor kan betrokkene alsnog worden vervolgd. Dit laat onverlet dat dubbele bestraffing uiteraard ook in deze situatie niet is toegestaan. Daarom is in het tweede lid bepaald dat het bevel tot vervolging van het Hof van rechtswege tot gevolg heeft dat een reeds opgelegde bestuurlijke boete vervalt. Dit geldt ook als deze bestuurlijke boete reeds onherroepelijk is geworden. De overtreder dient dit bevel aan de Bank kenbaar te maken. Dit brengt mee dat, voor zover de bestuurlijke boete reeds is betaald, deze betaling achteraf gezien onverschuldigd is geweest. De Bank dient de betaalde bedragen dus aan de overtreder terug te betalen.
Zoals strafbare feiten door tijdsverloop verjaren, behoort ook in het bestuursrecht de bevoegdheid van de overheid om overtredingen te bestraffen in de tijd begrensd te zijn. In het derde lid is gelet daarop een termijn van 5 jaren opgenomen.
Indien ten tijde van de beslissing op bezwaar, onderscheidenlijk de uitspraak van de rechter, de termijn van vijf jaar inmiddels is verstreken, zou twijfel kunnen rijzen of nog wel de bevoegdheid bestaat om enige boete op te leggen. Om buiten twijfel te stellen dat in dat geval die bevoegdheid nog wel bestaat, bepaalt het vierde lid dat in deze gevallen de termijn voor het opleggen van de boete wordt opgeschort tot onherroepelijk op het bezwaar of beroep is beslist.

Artikel 77

Het zwijgrecht is in het eerste lid neergelegd voor de fase van de voorbereiding van de boetebeschikking en de bezwaarfase en in het tweede lid voor een eventuele beroepsprocedure tegen de boetebeschikking.
De boete heeft, anders dan de last onder dwangsom, het karakter van een straf. Derhalve gelden voor het opleggen van een bestuurlijke boete de rechtswaarborgen ingevolge artikel 14 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten (hierna: BuPo-verdrag), alsmede artikel 6 van

het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM).

Ten aanzien van het uitoefenen van de bevoegdheid om een bestuurlijke boete op te leggen is in de eerste plaats de regel van artikel 14, derde lid, onder g, van het BuPo-verdrag van toepassing dat een verdachte niet mag worden gedwongen tegen zichzelf te getuigen of een bekentenis af te leggen. Dit zwijgrecht wordt ook via de jurisprudentie met betrekking tot artikel 6, eerste lid, van het EVRM gewaarborgd. [21] Indien de Bank gebruik maakt van haar bevoegdheid om een bestuurlijke boete op te leggen, geldt derhalve het zwijgrecht.
Benadrukt wordt dat het zwijgrecht niet bestaat ten aanzien van het uitoefenen van de reguliere toezichttaken en daarmee samenhangende bevoegdheden van de Bank. De Bank kan derhalve onverminderd gebruik blijven maken van haar recht om in het kader van haar controletaak informatie op te vragen of een onderzoek in te stellen bij de beheerder van een FMI-systeem. De desbetreffende beheerder zal zich jegens de Bank in dergelijke gevallen nimmer kunnen beroepen op een recht tot zwijgen. De cautieplicht, zoals opgenomen in artikel 77, eerste lid, belemmert dan ook op geen enkele wijze de uitoefening van de reguliere toezichttaken- en bevoegdheden van de Bank. De bevoegdheid een last onder dwangsom of een bestuurlijke boete op te leggen zijn additionele handhavingsinstrumenten van de Bank. Slechts als de Bank gebruik maakt van het boete-instrument, is het zwijgrecht op een gegeven moment van toepassing. Dit is inherent aan het strafkarakter van dit specifieke handhavingsinstrument.

Artikel 78

Voor het vaststellen van overtredingen zijn waarnemingen en andere handelingen door het toezichthoudende personeel van de Bank nodig. Deze waarnemingen en bevindingen kunnen in een rapport worden vastgelegd. Het rapport dient een omschrijving te bevatten van de overtreding, het overtreden voorschrift en zo nodig de plaats waar en het tijdstip waarop de overtreding plaatsvond. Het vereiste van omschrijving van de overtreding komt overeen met de op het motiveringsbeginsel berustende eis om de gronden te vermelden waarop het voornemen om een boete op te leggen berust.

Artikel 79

Gelet op het punitieve karakter van de bestuurlijke boete, dient het beginsel equality of arms ingevolge artikel 6 van het EVRM te worden gerespecteerd. Dit beginsel brengt onder ander met zich dat men voldoende in de gelegenheid wordt gesteld zich te verdedigen. In dit geval betekent dit dat de overtreder, behalve in het rapport, op zijn verzoek ook inzage moet kunnen hebben in de stukken die ten grondslag liggen aan het (voornemen tot een) besluit hem een bestuurlijke boete op te leggen. Het uitgangspunt van de Bank moet zijn, dat de overtreder in principe inzage moet krijgen in alle stukken. Slechts de twee gronden opgesomd in het eerste lid, tweede volzin, kunnen leiden tot het achterhouden van informatie of stukken. Verwezen wordt tevens naar het beginsel opgenomen in artikel 53 van het Wetboek van Strafvordering luidende dat de kennisneming van geen enkel

[21] EHRM van 25.2.1993 in NJ 1993, 485, Funke.

processtuk in het oorspronkelijke of in afschrift de verdachte mag worden onthouden, zodra het gerechtelijk vooronderzoek is gesloten, of indien een gerechtelijk vooronderzoek niet heeft plaatsgehad, zodra de dagvaarding ter terechtzitting in eerste aanleg is betekend.
Naar analogie hiervan past het niet dat de Bank zonder motivering stukken voor de overtreder achterhoudt.

Artikel 80

In het eerste lid wordt bepaald dat de overtreder in de gelegenheid kan worden gesteld zijn zienswijze naar voren te brengen tegen het voornemen tot het opleggen van een bestuurlijke boete. In de eerste plaats dient in dit geval het rapport of proces-verbaal, als dat er is, reeds bij de uitnodiging voor het horen aan de betrokkene te worden gezonden. De betrokkene weet dan waartegen hij zich moet verweren. Opgemerkt zij dat het natuurlijk denkbaar is dat een rapport is opgemaakt van twee of meer overtredingen, maar dat de Bank slechts voor één daarvan het opleggen van een boete overweegt. In dat geval ligt het natuurlijk in de rede dat ook dit aan de betrokkene wordt medegedeeld.
In de tweede plaats dient de Bank, indien de overtreder daarom vraagt of anderszins blijkt dat hij de Nederlandse taal onvoldoende begrijpt, zo nodig zorg te dragen voor een tolk. Dit vloeit voort uit artikel 6, derde lid, onderdeel a, van het EVRM. De kwalificatie "zo nodig" geeft aan dat niet onder alle omstandigheden recht op een officiële tolk bestaat. Waar het om gaat, is dat de Bank en de betrokkene met elkaar kunnen communiceren. Als de betrokkene niet een van de officiële talen (Engels, Nederlands of Papiaments), maar bijvoorbeeld wel het Spaans machtig is, zal daarvoor in een aantal gevallen geen tolk nodig zijn.
Het derde lid houdt verband met het gegeven dat na het opmaken van een rapport niet in alle gevallen een boetebeschikking volgt. Het is immers mogelijk dat de Bank besluit geen boete op te leggen. Dat kan ook nog na het horen van de overtreder gebeuren, juist naar aanleiding van door de betrokkene verstrekte informatie. In dat geval dient de betrokkene echter wel zo spoedig mogelijk te weten dat de beschuldiging is ingetrokken. Daarom dient hij hiervan schriftelijk in kennis te worden gesteld.
Het is echter ook mogelijk dat tijdens het horen informatie op tafel komt, waardoor de Bank bij nader inzien toch tot strafrechtelijke afdoening overgaat. Ook daarvan dient de overtreder dan op de hoogte te worden gesteld. De kennisgeving dat geen bestuurlijke boete zal worden opgelegd is overigens een appellabel besluit; zij is naar haar objectieve strekking immers gericht op het rechtsgevolg dat de bevoegdheid om voor deze overtreding aan deze overtreder een bestuurlijke boete op te leggen, komt te vervallen. Dit is echter slechts van praktisch belang, indien een derde-belanghebbende aanwezig is, die dit besluit eventueel zou willen aanvechten.

Artikel 81

In het eerste lid wordt bepaald dat de bestuurlijke boete bij beschikking wordt opgelegd. Het betreft derhalve een appellabel besluit. De beschikking moet uitdrukkelijk de naam van de overtreder vermelden. De rechtszekerheid eist immers dat ondubbelzinnig vaststaat wie de boete moet betalen. Op grond van het tweede lid van dit artikel, dient de Bank zich in te spannen voor een vertaling van de beschikking, indien de overtreder een van de officiële talen niet voldoende machtig is.

Artikel 82

Wegens het feit dat de Bank zelf belast wordt met het opleggen van de last onder dwangsom of de bestuurlijke boete, is het overigens wel noodzakelijk om te voorkomen dat men rechter wordt in eigen zaak. Dit laatste veronderstelt dat de interne organisatie bij de Bank zo wordt ingericht dat een functionaris die een overtreding constateert, niet tevens beoordeelt of een last onder dwangsom of een bestuurlijke boete moet worden opgelegd (functiescheiding). Derhalve wordt in artikel 82 van dit ontwerp voorgeschreven dat de werkzaamheden in verband met het opleggen van een last onder dwangsom of een bestuurlijke boete worden verricht door personen die niet betrokken zijn geweest bij het vaststellen van de overtreding en het daaraan voorafgaande onderzoek.
Ten slotte wordt opgemerkt dat de last onder dwangsom en de bestuurlijke boete twee onderscheiden bestuurlijke handhavingsmiddelen zijn. Bij de last onder dwangsom geeft het bestuursorgaan aan de overtreder van een bepaalde norm een last onder verbeurte van een geldsom bij niet nakoming. Een last onder dwangsom strekt ertoe de overtreding ongedaan te maken of verdere overtreding dan wel een herhaling van de overtreding te voorkomen. De bestuurlijke boete heeft het karakter van een straf. Naar aard en doelstelling verschilt de bestuurlijke boete niet van de strafrechtelijke boete.

Artikel 83

Deze bepaling regelt de reikwijdte van de bepalingen betreffende de geldschuld.

Artikel 84

Deze bepaling stelt als hoofdregel de betalingstermijn voor schulden die op grond van een beschikking betaald moeten worden op zes weken. De hoofdregel gaat ervan uit dat de betalingstermijn gaat lopen op het moment van de bekendmaking van de beschikking. De artikelen 16, eerste lid, en 56, tweede lid, van de Landsverordening administratieve rechtspraak zijn van toepassing. Slechts indien sprake is van een geldschuld die voortvloeit uit een last onder dwangsom begint de termijn te lopen nadat zij is verbeurd.

Artikel 86

De betaling van een geldschuld kan op diverse wijzen geschieden. In beginsel is niet belangrijk voor welke wijze wordt gekozen, hoewel een voorkeur bestaat dat de schuldenaar giraal betaalt, bijvoorbeeld door storting of overschrijving op een bankrekening. Aan dergelijke betalingen zijn immers de minste kosten verbonden en zij leveren het minste risico van misbruik op. Met deze systematiek wordt aangesloten bij het Burgerlijk Wetboek waar de debiteur ingevolge artikel 114 van Boek 6 ook tot girale betaling bevoegd is. De schuldeiser kan de schuldenaar tot girale betaling verplichten door zijn bankinstelling als enige plaats van betaling aan te wijzen. Betaling dient dan te geschieden op een daartoe bestemde rekening ten name van de schuldeiser. Van de Bank mag in een dergelijk geval worden verlangd dat deze duidelijk maakt, bijvoorbeeld in de beschikking waarbij de verplichting tot betaling wordt vastgesteld, op welk rekeningnummer de betaling dient te geschieden. In het tweede lid is als hoofdregel bepaald dat betalingen plaatsvinden in de officiële geldeenheid van de Landen Curaçao en Sint Maarten. In het derde lid

wordt bepaald dat overeenkomstig artikel 114 van Boek 6 van het Burgerlijk Wetboek bij bijschrijving op de rekening, als tijdstip van betaling geldt het moment waarop de rekening van de schuldeiser wordt gecrediteerd.
In het vierde lid wordt bepaald dat overeenkomstig artikel 47 van Boek 6 van het Burgerlijk Wetboek de kosten van betaling voor rekening komen van de schuldenaar oftewel degene die de betaling verricht.

Artikel 87

Het eerste lid regelt het tijdstip waarop de schuldenaar geacht wordt in verzuim te zijn. Met het begrip "verzuim" is aangesloten bij artikel 81 van Boek 6 van het Burgerlijk Wetboek. De regeling is vooral van belang voor het bepalen van het begin van de termijn waarover wettelijke rente moet worden betaald, maar het verzuim heeft ook andere gevolgen. Zo kan de Bank pas een aanmaning sturen wanneer het verzuim is ingetreden. Het verzuim ontstaat wanneer de schuldenaar niet tijdig heeft betaald. Een dergelijk geval doet zich voor wanneer op grond van een beschikking moet worden betaald en de termijn van zes weken zonder betaling is verstreken. De ingangsdatum van de wettelijke rente vangt aan op het tijdstip dat de schuldenaar met de betaling in verzuim is.
In het tweede lid worden de gevolgen van het intreden van verzuim geregeld, voor zover deze zijn gelegen in de verplichting tot betaling van wettelijke rente. De schuldenaar is verplicht wettelijke rente te vergoeden over de tijd die hij met het betalen van een geldsom in verzuim is.

Op grond van het derde lid stelt de Bank het bedrag van de verschuldigde wettelijke rente bij beschikking vast.

Artikel 88

Indien niet tijdig is betaald en de schuldenaar dus in verzuim is, laat de Bank alvorens over te gaan tot het uitvaardigen van een dwangbevel een schriftelijke aanmaning volgen waarin wordt verzocht om op korte termijn alsnog te betalen. Het primaire oogmerk van de aanmaning is de schuldenaar in de gelegenheid te stellen alsnog de vordering te voldoen. De schuldenaar wordt tevens gewaarschuwd voor mogelijke invorderingsmaatregelen. Hij krijgt nog twee weken de tijd om zijn schuld te voldoen. Na het verstrijken van de aanmaningstermijn heeft de Bank de bevoegdheid om tot dwanginvordering over te gaan. Een aanmaning is slechts mogelijk, indien de schuldenaar al in verzuim is. Dat betekent ook dat de wettelijke rente inmiddels is gaan lopen.
In het tweede lid wordt bepaald dat de aanmaning vermeldt dat bij niet-tijdige betaling tot dwanginvordering kan worden overgegaan. De vermelding van dit feit zal in veel gevallen een belangrijke stimulans zijn om alsnog te betalen.

Artikel 89

In het eerste lid wordt aan de Bank de bevoegdheid toegekend om een dwangbevel uit te vaardigen. In het tweede lid wordt het dwangbevel "bij de wet als executoriale titel aangewezen" in de zin van artikel 430, eerste lid, van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering. Aldus wordt de essentie weergegeven van het dwangbevel, te weten de bevoegdheid van de Bank om zichzelf - zonder tussenkomst van de (burgerlijke) rechter - een executoriale titel te verschaffen.

Ook de eventuele tenuitvoerlegging geschiedt derhalve overeenkomstig de regels van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering met betrekking tot de tenuitvoerlegging van vonnissen en authentieke akten zoals neergelegd in Boek 2 van evengenoemd wetboek. De bepalingen inzake dwangbevel in het onderhavige ontwerp, zijn aanvullend op de bepalingen uit het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (artikel 430 e.v). In deze landsverordening is bijvoorbeeld niet bepaald dat een dwangbevel niet kan worden ten uitvoer gelegd voordat het is betekend. Deze regel volgt immers reeds uit laatstgenoemd artikel van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering. Ook wordt erop gewezen dat voor het leggen van beslag op roerende of onroerende zaken vereist is dat bij deurwaardersexploot bevel wordt gedaan om binnen twee dagen aan de executoriale titel, i.c. het dwangbevel, te voldoen (artikelen 439 en 502 Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering).
De mogelijkheid om in een concreet geval van niet (volledige) betaling een dwangbevel uit te vaardigen, ontstaat op het tijdstip dat de tweede - dat wil zeggen de in de aanmaning genoemde -betalingstermijn is verstreken, aldus het derde lid. Aanmaning is dus een ontstaansvoorwaarde voor de dwangbevelbevoegdheid. Het tijdstip waarop deze ontstaat, zal doorgaans ten minste acht weken (zes weken ingevolge artikel 87, plus twee weken ingevolge artikel 88, eerste lid) na de beschikking liggen.

Artikel 90

Bij dwangbevel kunnen worden ingevorderd: hoofdsom, aanmaningsvergoeding, wettelijke rente en de kosten van het dwangbevel. Voor de executiekosten (kosten van executoriaal beslag, aanplakking, advertentie, veiling, en dergelijke) volgt reeds uit de artikelen 277, 253 en 270 van Boek 3 van het Burgerlijk Wetboek dat zij ten laste komen van de zogenaamde geëxecuteerde: de kosten van executie worden uit de geëxecuteerde goederen voldaan.

Verschillende vorderingen van de Bank op de betrokkene kunnen volgens het tweede lid in één dwangbevel worden gebundeld. Dit is in verband met de kosten in het belang van beide partijen. De algemene beginselen van behoorlijk bestuur kunnen zelfs hiertoe verplichten.
De kosten van de executie komen in beginsel ten laste van de geëxecuteerde. Hoe deze kosten worden betaald en aan wie, volgt uit het Burgerlijk Wetboek en het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering. Uit artikel 277 van Boek 3 van het Burgerlijk Wetboek volgt dat de executiekosten als eerste uit de executieopbrengst worden betaald. De deurwaarder is verantwoordelijk voor de opbrengst en voldoet daaruit onverwijld de kosten van de executie (artikel 474 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering). Vervolgens wordt uit de netto-opbrengst de executant, als er geen andere rechthebbenden zijn, betaald (artikelen 480 en 551 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering). Over dit alles behoeft dus niets in onderhavig ontwerp te worden bepaald. Wel dient uitdrukkelijk te worden bepaald dat de kosten van de tenuitvoerlegging van een dwangbevel worden gedragen door degene tegen wie het dwangbevel is uitgevaardigd.

Artikel 91

In deze bepaling zijn de aan het dwangbevel te stellen vormvereisten opgenomen. Zij zijn aanvullend op de bepalingen uit het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (artikel 430 en volgende).

Artikel 92

Terwijl het in de artikelen 90 en 91 om het dwangbevel - de beschikking - ging, gaat het in dit artikel om het exploot, de bekendmaking. De bekendmaking geschiedt evenals andere executoriale titels door middel van betekening, dat wil zeggen door het doen van een deurwaardersexploot conform het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering.
Het tweede lid van artikel 92 van dit ontwerp schrijft het vermelden van een rechtsmiddelclausule in het exploot voor. Het exploot vermeldt in ieder geval de instantie waarbij tegen het dwangbevel en de tenuitvoerlegging ervan overeenkomstig de artikelen 438 en 438a van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering kan worden opgekomen. Met het "opkomen tegen het dwangbevel" wordt niet alleen gedoeld op (evidente) fouten in het dwangbevel, maar ook op gevallen waarin de betalingsverplichting niet bij beschikking is vastgesteld. Voor zover de betalingsverplichting bij beschikking is vastgesteld, heeft bezwaar en beroep opengestaan. In verband hiermee wordt de bestuursrechtelijke rechtsgang tegen het dwangbevel in dit ontwerp uitgesloten.

Artikel 93

Ten aanzien van de invordering beschikt de Bank over de bevoegdheden die een schuldeiser ingevolge het privaatrecht beschikt.

Artikel 94

Het dwangbevel is een beschikking, het is een schriftelijke beslissing van de Bank die wordt gegeven krachtens de wettelijk toegekende bevoegdheid. Het rechtsgevolg bestaat uit de titel die de Bank zich door het dwangbevel verschaft om een krachtens de wet ontstane schuld met dwang in te vorderen. Aldus zou het dwangbevel in beginsel in aanmerking komen voor bezwaar en beroep bij de bestuursrechter. Niettemin is er in dit ontwerp voor gekozen om de bevoegdheid van de burgerlijke rechter op dit terrein te handhaven, waardoor bezwaar en beroep tegen een dwangbevel niet meer mogelijk is. In plaats daarvan is in het eerste lid van dit artikel een verzetprocedure opgenomen. Van belang is dat in een executieprocedure bestuursrechtelijke vragen die verband houden met de rechtmatigheid van de - doorgaans aanwezige - onderliggende beschikking in beginsel geen rol meer mogen spelen. Dergelijke vragen horen thuis in de bezwaar- en beroepsprocedures, die mogelijk aan de tenuitvoerlegging van het dwangbevel zijn voorafgegaan. In executiegeschillen gaat het vooral om praktische vragen die niet of nauwelijks verschillen van de vragen die zich voordoen bij de executie van privaatrechtelijke geldvorderingen. In verband met de bestaande expertise daaromtrent bij de burgerlijke rechter verdient het de voorkeur diens bevoegdheid inzake die geschillen te handhaven. Dit brengt tevens met zich dat het in het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering geregelde procesrecht van de burgerlijke rechter op deze "bestuursrechtelijke" executiegeschillen van toepassing is. Tegen het dwangbevel staat derhalve verzet bij de burgerlijke rechter open.

Artikel 95

Dit artikel bevat de hoofdregel voor de verjaring van geldschulden. Het stelt de verjaringstermijn op vijf jaar, in aansluiting op de meest gebruikelijke termijn in

het Burgerlijk Wetboek. Het gevolg van de verjaring in het Burgerlijk Wetboek is dat geen rechtsvordering meer kan worden ingesteld. Dit is de zogenaamde zwakke werking van de verjaring. Dat gevolg behoort ook hier voorop te staan. Indien het om een last onder dwangsom gaat, verjaart de bevoegdheid tot invordering echter reeds door verloop van een jaar na de dag waarop zij is verbeurd.
De Bank beschikt, wanneer de verjaring is voltooid, niet meer over de bevoegdheid om een dwangbevel uit te vaardigen. Dit geldt ongeacht of de schuldenaar zich op verjaring heeft beroepen. Hetzelfde behoort te gelden voor het doen uitgaan van een aanmaning, waarvan de kosten voor rekening van de burger kunnen worden gebracht, alsmede voor de bevoegdheden tot verrekening en tot tenuitvoerlegging van een dwangbevel. In het belang van de rechtszekerheid mag van de Bank worden verwacht dat deze de bevoegdheden tot aanmaning, verrekening of toepassing van dwangmiddelen v66r het voltooien van de verjaring heeft benut. Op grond van het tweede lid is het niet meer mogelijk de bevoegdheid tot aanmaning of verrekening uit te oefenen als de verjaring is voltooid. Het is daarbij niet van belang of de schuldenaar zich heeft beroepen op de verjaring; de bevoegdheden gaan na voltooiing van de verjaring van rechtswege teniet. De verjaring van de rechtsvordering tot betaling van een geldsom kan daarentegen worden gestuit door handelingen van de schuldeiser of schuldenaar, zoals geregeld in de artikelen 96 en volgende van het onderhavige ontwerp. Het gevolg van de verjaring is, zoals gezegd, dat de rechtsvordering tenietgaat, maar niet dat de schuld ook tenietgaat. Dit betekent dat indien de schuldenaar na meer dan vijf jaar zijn nog openstaande schuld aan de Bank voldoet, hij dit niet onverschuldigd doet. Eenmaal betaald kunnen deze bedragen niet als onverschuldigd worden teruggevorderd.

Artikel 96

Onder een "daad van rechtsvervolging" moet worden begrepen het instellen van een vordering bij de burgerlijke rechter (dagvaarding, eis in reconventie, vermeerdering van eis), maar ook het leggen van conservatoir beslag of het indienen van een vordering ter verificatie bij faillissement. Evenals in het privaatrecht geldt dat een daad van rechtsvervolging die wordt ingetrokken geen stuiting van de verjaring tot gevolg heeft. Uit artikel 316 van Boek 3 van het Burgerlijk Wetboek vloeit voort dat, indien de bij de rechter ingestelde vordering niet tot toewijzing leidt, de stuiting geacht wordt niet te hebben plaatsgevonden, tenzij tijdig - dat wil zeggen binnen zes maanden nadat het geding door het in kracht van gewijsde gaan van een uitspraak of op andere wijze is geëindigd - een nieuwe eis is ingesteld en deze wel tot toewijzing leidt. Ingeval de ingestelde vordering wel tot toewijzing door de rechter leidt, is artikel 324 van Boek 3 van het Burgerlijk Wetboek van toepassing.
Voor de erkenning als grond voor stuiting geldt op grond van het tweede lid dat het niet noodzakelijk is dat de schuld uitdrukkelijk wordt erkend. Elke handeling of gedraging van de schuldenaar waaruit blijkt dat hij de schuld erkent, stuit de verjaring.
In het derde lid wordt bepaald dat de Bank de verjaring, behoudens door het instellen van een eis voor de burgerlijke rechter, alleen kan stuiten door een aanmaning of door betekening of tenuitvoerlegging van een dwangbevel. Gaat de Bank daartoe over, dan is de bedoeling om alsnog tot invordering over te gaan duidelijk tot uitdrukking gebracht.

Artikel 97

Dit artikel regelt de gevolgen van de stuiting op dezelfde wijze als in het Burgerlijk Wetboek. Door stuiting van de verjaring begint een nieuwe termijn te lopen met de aanvang van de volgende dag. De nieuwe verjaringstermijn is vijf jaar. In afwijking van dit artikel kan een andere oorspronkelijke verjaringstermijn zijn voorgeschreven, zoals bijvoorbeeld in artikel 95.
Het derde lid regelt dat geen nieuwe verjaringstermijn begint te lopen als de verjaring is gestuit door het instellen van een eis (bij de burgerlijke rechter) die door toewijzing is gevolgd. Onder het "instellen van een eis" wordt overigens steeds verstaan: het instellen van een eis bij de burgerlijke rechter; de bestuursrechter komt hier niet in beeld.

Artikel 98

Het eerste lid van dit artikel strekt ertoe om een milde beoordeling door de Bank te bevorderen bij verzoeken om uitstel van betaling. Omdat de Bank dan immers weet dat indien uitstel van betaling is verleend, de verjaringstermijn op grond van deze bepaling als het ware uitgesteld wordt ofwel verlengd wordt. Mogelijk is de Bank dan eerder geneigd om uitstel van betaling te verlenen. De overige gronden genoemd in het tweede lid, te weten faillissement en surseance van betaling zijn om vergelijkbare redenen overgenomen. De verjaringstermijn wordt in de gevallen, genoemd in het tweede lid, onderdelen a en b verlengd met de duur waarin de schuldenaar verkeert in de daar aangeduide situatie.
Onderdeel c van het tweede lid betreft het geval dat er een executiegeschil aanhangig is gemaakt, en daarbij tevens de tenuitvoerlegging van het dwangbevel is geschorst. In die gevallen is het redelijk dat de verjaringstermijn wordt verlengd met de periode gedurende welke het executiegeschil aanhangig is.

Artikel 99 tot en met artikel 109

In het kader van het adequaat uitoefenen van het toezicht is in Hoofdstuk VII, paragraaf 5, van de ontwerp-landsverordening de bevoegdheid opgenomen om bepaalde feiten, zoals het feit dat een beheerder van een FMI-systeem niet over de vereiste vergunning beschikt om zijn activiteiten uit te oefenen, ter openbare kennis te brengen.
Deze bevoegdheid kan in bepaalde gevallen voor de Bank als toezichthouder een effectief handhavingsinstrument zijn. Er dient wel opgemerkt te worden dat de openbaarmaking de goede naam van de beheerder kan schaden, terwijl een goede naam voor een beheerder juist van het grootste belang is. De openbaarmaking is dan ook een handhavingsinstrument, dat wordt gebruikt in geval van overtredingen van deze landsverordening. Mitsdien wordt het sanctionerend karakter van de bevoegdheid uitdrukkelijk in de desbetreffende bepaling verwoord.
Met het oog op het sanctionerende karakter lijkt het passend om aan de bevoegdheid tot openbaarmaking enkele bepalingen toe te voegen ter bescherming van degene, wiens handelen of nalaten openbaar wordt gemaakt. Het zal evenwel niet mogelijk zijn om deze overtreder altijd waarborgen te bieden. Men moet denken aan de overtreder, die geen bekend adres heeft of die zijn identiteit verhult. In dergelijke gevallen kan van de Bank redelijkerwijs niet worden gevergd, dat zij de overtreder toch alle waarborgen biedt voordat zij de noodzakelijke handhavingsmaatregelen neemt.

De Raad van Advies van Curaçao heeft bij een overeenkomstige ontwerp-landsverordening geadviseerd in deze memorie in te gaan op de relatie tussen het actief openbaar maken van sanctiebesluiten en toezichtgegevens die daarmee samenhangen enerzijds en artikel 12 van de Staatsregeling van Curaçao [22] en artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden [23] (hierna: EVRM) anderzijds.

Vanwege de eenvormigheid wordt bij deze beschouwing uiteraard ook artikel 5 van de Staatsregeling van Sint Maarten [24] betrokken.

De Raad van Advies van Curaçao heeft opgemerkt dat bij de bevoegdheid tot openbaarmaking van sanctiebesluiten en toezichtgegevens waarborgen in de wet moeten worden opgenomen ter bescherming van degene wiens handelen of nalaten openbaar wordt gemaakt. De Raad constateert tegelijkertijd dat daarmee in het ontwerp in voldoende mate rekening lijkt te zijn gehouden. Echter, in de memorie van toelichting werd in het oorspronkelijke ontwerp geen aandacht gewijd aan de wijze waarop met bovengenoemde artikelen rekening is gehouden.

Het zou te ver voeren om op deze plaats bij deze landsverordening een uitvoerige beschouwing op te nemen in de memorie, wetende dat dit artikel een standaard artikel is in *alle* toezicht landsverordeningen. Vandaar dat wordt volstaan met een korte samenvatting van de belangrijkste overwegingen.
Ook artikel 1 bij het protocol bij het EVRM [25], dat het recht op eigendom beschermt, is hier van belang. Toezicht en handhaving van deze landsverordening

---

[22] Artikel 12
1. Ieder heeft, behoudens bij of krachtens landsverordening te stellen beperkingen, recht op eerbiediging van zijn persoonlijke levenssfeer.
2.Bij landsverordening worden regels gesteld ter bescherming van de persoonlijke levenssfeer in verband met het vastleggen en verstrekken van persoonsgegevens.
3. Bij landsverordening worden regels gesteld inzake de aanspraken van personen op kennisneming van over hen vastgelegde gegevens en van het gebruik dat daarvan wordt gemaakt, alsmede op verbetering van zodanige gegevens.

[23] Artikel 8. Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1 Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2 Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

[24] Artikel 5

1. Ieder heeft, behoudens bij of krachtens landsverordening te stellen beperkingen, recht op eerbiediging van zijn persoonlijke levenssfeer.
2. Bij of krachtens landsverordening worden regels gesteld ter bescherming van de persoonlijke levenssfeer in verband met het vastleggen en verstrekken van persoonsgegevens. Deze gegevens moeten eerlijk worden verwerkt, voor bepaalde doeleinden en met toestemming van de betrokkene of op basis van een andere gerechtvaardigde grondslag waarin de landsverordening voorziet.
3. Bij of krachtens landsverordening worden regels gesteld inzake de aanspraken van personen op kennisneming van over hen vastgestelde gegevens en van het gebruik dat daarvan wordt gemaakt, alsmede op verbetering van zodanige gegevens.

[25] Artikel 1. Bescherming van eigendom

door de Bank hebben niet alleen ten doel om het vertrouwen in het financiële stelsel hoog te houden, maar ook om de eigendomsrechten van de (potentiële) cliënten van een beheerder van een FMI-systeem te beschermen. In zoverre dient de Bank steeds een afweging te maken tussen de fundamentele rechten van de cliënt en van de beheerder.
In de tweede plaats is de bescherming van de persoonlijke levenssfeer in dit verband slechts gedeeltelijk relevant. In het algemeen zijn bij sanctiebesluiten en toezichtgegevens doorgaans alleen de zakelijke gegevens van een beheerder van belang. (Potentiële) klanten van een beheerder worden beter beschermd door een waarschuwing tegen malversaties indien daarbij de handelsnaam van de dienstverlener wordt gepubliceerd in plaats van de persoonsgegevens van de bestuurder ervan. Niet voorkomen kan worden dat in een kleine maatschappij, zoals de Sint Maartense, een handelsnaam ook te herleiden is tot een persoon.

Publicatie van persoonsgegevens is wel eerder aan de orde ingeval een persoon niet opereert met een handelsnaam, maar als individuele persoon al dan niet met vergunning.
De Bank zal zich bij een openbaarmaking als hier bedoeld zonder twijfel het grondrecht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer ofwel privacy, zoals onder meer neergelegd in het EVRM, het staatsrecht van de Landen en de Landsverordening bescherming persoonsgegevens, in acht nemen. De Bank zal dus steeds toetsen of de openbaarmaking proportioneel is, dat wil zeggen bij elke openbaarmaking dient getoetst te worden of het belang van de publicatie proportioneel is in relatie tot het met de inbreuk te bereiken doel.
En de Bank zal zich tenslotte daarbij eveneens bewust zijn van een mogelijke tegenreactie van de betrokkene in de vorm van het indienen van administratief bezwaar en beroep danwel van een eis tot schadevergoeding bij de burgerlijke rechter.
De "openbaarmaking" van overtredingen, als hierboven bedoeld, geschiedt op de door de Bank te bepalen wijze, bijvoorbeeld door publicatie in het blad waarin van Landswege de officiële berichten worden geplaatst of in één of meer dagbladen ter keuze van de Bank, of op de website van de Bank.
Ten slotte verdient het de aandacht dat het bij de publicatie van overtredingen gaat om gevallen waarin de Bank gebruik maakt van gegevens die op grond van haar bevoegdheden, zoals vastgelegd in deze landsverordening zijn verkregen. Wanneer de overtreding van deze landsverordening in de markt bekend is of anderszins openbare informatie betreft, door bijvoorbeeld publicatie in dagbladen, via internet enz., staat het de Bank natuurlijk vrij om op grond van deze openbare informatie te waarschuwen. De Bank zal er dan wel goed aan doen om de informatie te verifiëren.
Wegens het feit dat de Bank zelf belast wordt met de openbaarmaking van een overtreding, is het overigens noodzakelijk - om te voorkomen dat men rechter wordt in eigen zaak - dat de interne organisatie bij de Bank zo wordt ingericht dat een functionaris die een overtreding constateert, niet tevens beoordeelt of een overtreding ter openbare kennis moet worden gebracht (functiescheiding).

Iedere natuurlijke of rechtspersoon heeft recht op het ongestoord genot van zijn eigendom. Aan niemand zal zijn eigendom worden ontnomen behalve in het algemeen belang en onder de voorwaarden voorzien in de wet en in de algemene beginselen van internationaal recht. De voorgaande bepalingen tasten echter op geen enkele wijze het recht aan, dat een Staat heeft om die wetten toe te passen, die hij noodzakelijk oordeelt om het gebruik van eigendom te reguleren in overeenstemming met het algemeen belang of om de betaling van belastingen of andere heffingen of boetes te verzekeren.

Derhalve wordt in artikel 107 van de ontwerp-landsverordening voorgeschreven dat de werkzaamheden in verband met het ter openbare kennis brengen van een overtreding worden verricht door personen die niet betrokken zijn geweest bij het vaststellen van de overtreding en het daaraan voorafgaande onderzoek.
In tegenstelling tot de maatregel openbaarmaking van overtredingen (artikel 99), die een repressief karakter heeft, is het karakter van de openbare waarschuwing (artikel 108) louter preventief. Middels een openbare waarschuwing, hoopt de Bank natuurlijk het publiek tijdig te kunnen waarschuwen tegen malafide personen dan wel instellingen die zonder de noodzakelijke vergunning handelen. Een belangrijk verschil ligt tevens in het feit dat indien de Bank besluit om ter uitvoering van artikel 99 een overtreding ter openbare kennis te brengen, ingevolge artikel 105, tweede lid, het recht tot strafvervolging vervalt, terwijl dat bij het uitvaardigen van de openbare waarschuwing niet het geval is. Een openbare waarschuwing staat niet in de weg aan enige andere, bestuurlijke of strafrechtelijke sanctie.
Een openbare waarschuwing kan ingrijpende gevolgen hebben voor de betrokkene. Daarom wordt er, wellicht ten overvloede, op gewezen dat een besluit om een openbare waarschuwing uit te vaardigen een zelfstandige, voor bezwaar en beroep vatbare, beschikking is.
Het begrip openbare waarschuwing staat beter bekend onder het Engelse woord "warnings". Ten aanzien van degene die in strijd met de Landsverordening toezicht beheerders FMI-systemen zonder een vergunning van de Bank optreedt, kan de Bank een openbare waarschuwing uitvaardigen. Het geven van een openbare waarschuwing is een discretionaire bevoegdheid van de Bank. Ook internationale organisaties waaronder de FATF en CFATF vaardigen openbare waarschuwingen uit, de zogenaamde warning list notices or FATF/CFATF notifications, die door de Bank en andere toezichthoudende instanties, zoals het Meldpunt Ongebruikelijke Transacties (MOT), op hun website worden gepubliceerd. Hier is slechts sprake van het doorgeven van informatie en niet sprake van een beslissing van de Bank met een beoogd rechtsgevolg.

Artikel 109

De Bank is volledig verantwoordelijk voor de handhaving van de regels zoals vastgelegd in deze landsverordening. Het is de Minister van Financiën en de Minister van Justitie daarentegen wel toegestaan om gezamenlijk in het algemeen regels te stellen ter zake van de uitoefening door de toezichthouders van de bevoegdheid tot toepassing van bestuurlijke sancties.

Artikelen 112 tot en met 115

Hoofdstuk IX van het ontwerp regelt de geheimhoudingsplicht en uitwisseling van informatie. De geheimhoudingsplicht geldt voor eenieder die een taak heeft of heeft gehad bij de uitvoering van deze landsverordening en uit den hoofde over vertrouwelijke informatie beschikt. Artikelen 112 tot en met 115 gaan in op de, in afwijking van deze geheimhoudingsplicht, toegestane uitwisseling van informatie met derden. Een geordend wettelijk vastgelegd proces van uitwisseling van informatie tussen een aantal vastomlijnde toezichthoudende of justitiële autoriteiten is tegenwoordig essentieel om aansluiting te kunnen behouden met de standaarden behorende bij een modern internationaal financieel centrum. Om belangrijke lidmaatschappen bij bijvoorbeeld IOSCO en European Securities and Markets Authority (hierna: ESMA) te bereiken is de mate van informatie-uitwisselingsmogelijkheden zelfs cruciaal om lid te kunnen worden. Internationale

ontwikkelingen maken dit noodzakelijk. De Bank kan zodoende, indien aan vast omschreven voorwaarden is voldaan, informatie uitwisselen met buitenlandse of in Sint Maarten gevestigde toezichthoudende instanties en justitiële autoriteiten (artikel 114), en de op grond van het ontwerp door de Bank benoemde curator (artikel 115). In de eerste en tweede lid van artikel 114, bevatten de bevoegdheden van de Bank om actief informatie te vergaren of onderzoek te verrichten op verzoek van een buitenlandse toezichthouder. In het kader daarvan kan de Bank ten behoeve van een buitenlandse toezichthouder gegevens en inlichtingen opvragen, dan wel een onderzoek instellen of doen instellen (met gebruikmaking derhalve van derden).

Artikel 118

In dit artikel wordt bepaald dat de landsverordening in werking zal treden op een bij landsbesluit te bepalen tijdstip, dat voor de verschillende artikelen of onderdelen daarvan verschillend kan worden vastgesteld.
De belangrijkste reden voor deze bepaling is dat het hier gaat om een eenvormige landsverordening, die idealiter in beide Landen op hetzelfde tijdstip in werking zal treden. De ervaring in de afgelopen jaren wijst echter uit dat dit nog niet eerder is gelukt. Ook bij deze ontwerp-landsverordening is nog niet zeker dat het wetgevingsproces in beide Landen parallel zal verlopen. De regering wil hier wel naar streven, omdat een gelijktijdige inwerkingtreding in het Centrale Bank-Statuut is opgenomen.
Het voorschrift van gelijktijdige inwerkingtreding is overigens een 'voorschrift van orde'. Er staat geen sanctie op niet-gelijktijdige inwerkingtreding. Anders zouden de Harmonisatie-landsverordening en in Curaçao de Landsverordening toezicht effectenbemiddelaars en vermogensbeheerders niet rechtsgeldig in werking zijn getreden. Desalniettemin blijft het mogelijk dat in juridische kring getwijfeld wordt aan de rechtsgeldigheid van de inwerkingtreding van een ontwerp-landsverordening in een van beide Landen indien deze op een ander tijdstip in werking treedt dan in het andere Land. Om dergelijke twijfel in de toekomst uit te sluiten is het plan opgevat om het voorschrift van gelijktijdige inwerkingtreding uit het Centrale Bank-Statuut niet meer op te nemen in de momenteel in voorbereiding zijnde vervanging van het Centrale Bank-Statuut.

Totdat dit plan is geëffectueerd is het aan de Staten van een of beide Landen om de minister(s) ter verantwoording te roepen ingeval eenvormige landsverordeningen op verschillende momenten in werking treden in de beide Landen. De planning, voortgang en inwerkingtreding van ontwerp-landsverordeningen is immers een exclusieve verantwoordelijkheid van de beide Ministers van Financiën.

Zo nodig kan voor het tijdstip van inwerkingtreding van de verschillende artikelen of onderdelen daarvan een ander moment worden bepaald. Dit biedt de nodige flexibiliteit voor het geval in een van beide Landen tijdens de parlementaire behandeling een artikel (of onderdeel ervan) wordt verworpen of gewijzigd. In zo'n geval moet het mogelijk zijn om te overwegen hoe de wetgevingsprocedure in het andere Land daarop moet worden aangepast.

Deze flexibiliteit kan ook nuttig blijken te zijn voor het regelen van de samenloop met de drie andere ontwerp-landsverordeningen inzake oversight op systemen in het betalings- of effectenverkeer en inzake het toezicht op betaaldienstverleners en virtuele activa dienstverleners.

De Minister van Financiën,

Minister of Finance
St. Maarten

Bijlage bij de memorie van toelichting[26]

Begrippenlijst van de meest voorkomende begrippen in:
de ontwerp-Landsverordening toezicht beheerders FMI-systemens (Ltb),
de ontwerp-Landsverordening toezicht beheerders FMI-systemen (LtFMI),
de ontwerp-Landsverordening toezicht virtuele activa dienstverleners (Ltva) de ontwerp-Landsverordening oversight op systemen in het betalings- of effectenverkeer (Lvo), en
de Landsverordening toezicht effectenbemiddelaars en vermogensbeheerders (Ltev).

begunstigde: natuurlijke persoon of rechtspersoon die de beoogde ontvanger is van de geldmiddelen waarop een betalingstransactie betrekking heeft (Ltb)

beheerder: rechtspersoon die beheerder is van een FMI-systeem (LtFMI)

betaaldienst:
1°. dienst waarbij de mogelijkheid wordt geboden contanten op een betaalrekening te storten, alsmede elke verrichting die voor het beheren van een betaalrekening vereist is;
2°. dienst waarbij de mogelijkheid wordt geboden contanten van een betaalrekening op te nemen, alsmede elke verrichting die voor het beheren van een betaalrekening vereist is;
3°. uitvoering van betalingstransacties, met inbegrip van geldovermakingen, op een betaalrekening bij de beheerders FMI-systemen van de gebruiker of bij een andere beheerders FMI-systemen:
   a) uitvoering van automatische debitering, met inbegrip van eenmalige automatische debitering;
   b) uitvoering van betalingstransacties met behulp van een betaalkaart of een soortgelijk betaalinstrument;
   c) uitvoering van overmakingen, met inbegrip van automatische betalingsopdrachten;
4°. uitvoering van betalingstransacties waarbij de geldmiddelen zijn gedekt door een kredietlijn die aan de betaaldienstgebruiker wordt verleend:
   a) uitvoering van automatische debitering, met inbegrip van eenmalige automatische debitering;
   b) uitvoering van betalingstransacties met behulp van een betaalkaart of een soortgelijk betaalinstrument;
   c) uitvoering van overmakingen, met inbegrip van automatische betalingsopdrachten;
5°. uitgifte van betaalinstrumenten of acceptatie van betalingstransacties;
6°. uitvoeren van geldtransfers;
7°. betaalinitiatiedienst; of,
8°. rekeninginformatiedienst; (Ltb)

betaaldienstgebruiker: natuurlijke persoon of rechtspersoon die in de hoedanigheid van betaler, begunstigde of beide van een betaaldienst gebruik maakt (Ltb)

---

[26] Deze bijlage is opgenomen op voorstel van de organisaties die commentaar hebben gegeven op de ontwerp-Landsverordening oversight op systemen in het betalings- of effectenverkeer.

beheerders FMI-systemen: betaalinstelling, met inbegrip van een elektronischgeldinstelling en kredietinstelling (Ltb)

betaalinstelling: degene die zijn bedrijf maakt van het verlenen van betaaldiensten, met uitzondering van een kredietinstelling of elektronischgeldinstelling (Ltb)

betaalinstrument: gepersonaliseerd instrument of gepersonaliseerde instrumenten of het geheel van procedures, overeengekomen tussen de betaaldienstgebruiker en de beheerders FMI-systemen, waarvan gebruik wordt gemaakt voor het initiëren van een betaalopdracht (Ltb)

betaalopdracht: door een betaler of begunstigde aan zijn beheerders FMI-systemen gegeven opdracht om een betalingstransactie uit te voeren (Ltb)

betaalrekening: op naam van een of meer betaaldienstgebruikers aangehouden rekening die voor de uitvoering van betalingstransacties wordt gebruikt (Ltb)

betaler: natuurlijke persoon of rechtspersoon die houder is van een betaalrekening en een betalingstransactie vanaf die betaalrekening toestaat, dan wel bij ontbreken van een betaalrekening, een natuurlijke persoon of rechtspersoon die een betaalopdracht geeft (Ltb)

betalings- of effectenverkeer: het geheel van instrumenten, diensten, producten, transacties, procedures en systemen ten behoeve van betaal- of effectentransacties (Lvo)

betalingssysteem: een systeem voor de overmaking van geldmiddelen met formele en gestandaardiseerde regelingen en gemeenschappelijke regels voor de verwerking, clearing of afwikkeling van betalingstransacties (Ltb)

betalingstransactie: door of voor rekening van de betaler of door de begunstigde geïnitieerde handeling waarbij geldmiddelen worden gedeponeerd, overgemaakt of opgenomen, ongeacht of er onderliggende verplichtingen tussen de betaler en de begunstigde zijn (Ltb)

betalingsverkeer: het geheel van instrumenten, diensten, producten, transacties, procedures en systemen ten behoeve van betalingen en betalingstransacties (Ltb)

clearing: het proces van verzenden, afstemmen of bevestigen van betaalinstructies voor het berekenen of verrekenen van de positie van de deelnemers op een bilaterale of multilaterale basis, met als doel het vaststellen van de nettobetalingsverplichtingen van de deelnemers (LtFMI)

commissaris: lid van een raad van commissarissen of ander orgaan dat met het toezicht op het beleid en de algemene gang van zaken van een elektronischgeldinstelling of een betaalinstelling is belast (Ltb)

dwangbevel: een bevel van de Bank dat ertoe strekt de betaling van een geldschuld af te dwingen (Ltb)

effecten:
1. aandeelbewijzen, schuldbrieven, winst- en oprichtersbewijzen, optiebewijzen, warrants en soortgelijke waardepapieren;

2.rechten van deelgenootschap, opties, termijncontracten, inschrijvingen in aandelen- en schuldregisters en soortgelijke, al dan niet voorwaardelijke, rechten;
3.rechten uit overeenkomsten tot verrekening van een koers- of prijsverschil en soortgelijke verhandelbare rechten en waarden;
4.certificaten en recepissen van waarden als hiervoor bedoeld, metuitzondering van waarden die uitsluitend het karakter van betaalmiddel dragen en appartementsrechten; (Ltev)

effectenbemiddelaar: degene die beroeps- of bedrijfsmatig als tussenpersoon werkzaamheden verricht, gericht op de totstandkoming van transacties in effecten voor rekening van een cliënt (Ltev)

elektronisch geld: elektronisch of magnetisch opgeslagen monetaire waarde, vertegenwoordigd door een vordering op de uitgever, welke door hem is uitgegeven in ruil voor ontvangen geld dat is uitgegeven of gegarandeerd door een overheid of een centrale bank, om betalingstransacties te verrichten, en welke wordt aanvaard door een ander (Ltb)

elektronischgeldinstelling: degene die bedrijfsmatig elektronisch geld uitgeeft (Ltb)

externe deskundige: een externe deskundige als bedoeld in artikel 121, zesde lid, van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek (Ltb)

fiduciaire valuta: chartaal, giraal en digitaal geld dat door een centrale bank of een overheid wordt uitgegeven of gegarandeerd (Ltva)

financiële markt: een multilateraal systeem voor deelnemende ondernemingen ten behoeve van de goede werking van de diensten met als doel de clearing, vastlegging of settlement van betalingen, transacties in effecten, of andere financiële transacties, ongeacht of deze geheel of slechts gedeeltelijk in Curaçao of Sint Maarten opereren (LtFMI)

FMI-systeem: een systeem met formele en gestandaardiseerde regelingen en gemeenschappelijke regels voor de clearing van betalingstransacties of voor de clearing of settlement van effectentransacties (LtFMI)

fraude: een bewuste of opzettelijke handeling waardoor aan een ander eigendom of geldmiddelen wordt ontnomen als gevolg van bedrog, misleiding of andere oneerlijke middelen (Lvo)

geldmiddelen: chartaal geld, giraal geld of elektronisch geld (Ltb)

geldtransfer: een betaaldienst waarbij, zonder dat een betaalrekening op naam van de betaler of de begunstigde wordt geopend, van een betaler geldmiddelen worden ontvangen met als enig doel het daarmee corresponderende bedrag over te maken aan een begunstigde of aan een beheerders FMI-systemen die handelt voor rekening van de begunstigde of die de geldmiddelen voor rekening van de begunstigde ontvangt en aan de begunstigde beschikbaar stelt (Ltb)

gekwalificeerde deelneming: rechtstreeks of middellijk belang van meer dan 10% van het nominaal kapitaal van een onderneming of instelling, of het rechtstreeks of middellijk kunnen uitoefenen van meer dan 10% van de stemrechten in een

onderneming of instelling, of het rechtstreeks of middellijk kunnen uitoefenen van een daarmee vergelijkbare zeggenschap in een onderneming of instelling (Ltb)

kredietinstelling: kredietinstelling die beschikt over een vergunning als bedoeld in artikel 2 van de Landsverordening toezicht bank- en kredietwezen, met uitzondering van een internationale kredietinstelling (Ltb)

overmaking: betaaldienst voor het crediteren van de betaalrekening van een begunstigde met een betalingstransactie of een reeks betalingstransacties van een betaalrekening van een betaler door de beheerders FMI-systemen die de betaalrekening van de betaler beheert, op basis van een door de betaler gegeven opdracht (Ltb)

oversight: toetsen van systemen in het betalings- of effectenverkeer aan bestaande en toekomstige internationale standaarden, en zo nodig verbetering bewerkstelligen met als doel de veiligheid en efficiëntie te bevorderen (Lvo)

systeemrisico: de mogelijkheid van ernstige ontwrichting van het betalings- of effectenverkeer, als gevolg van onderlinge verbondenheid of onderlinge afhankelijkheid van systemen, of als gevolg van het hebben van gemeenschappelijke deelnemers dan wel het bedienen van onderling verbonden instellingen en markten door systemen (Lvo)

settlement: het proces waarbij verplichtingen tussen twee of meer deelnemers worden vereffend door het overboeken van geld of effecten (LtFMI)

toezichthoudende instantie: een overheidsinstantie respectievelijk een van overheidswege aangewezen instantie die belast is met het toezicht op financiële markten of op rechtspersonen, vennootschappen of natuurlijke personen die op die markten werkzaam zijn, alsmede een overheidsinstantie, respectievelijk een van overheidswege aangewezen instantie die belast is met het toezicht op de naleving van wettelijke regelingen ter zake van de bestrijding van witwassen en de financiering van terrorisme (Ltb e.a.)

valutadatum: referentietijdstip dat door een beheerders FMI-systemen wordt gebruikt voor de berekening van de interesten op de geldmiddelen waarmee een betaalrekening wordt gedebiteerd of gecrediteerd (Ltb)

vermogensbeheerder: degene die beroeps- of bedrijfsmatig op grond van een overeenkomst, anders dan als beheerder van een beleggingsinstelling, op discretionaire basis het beheer voert over effecten die toebehoren aan een cliënt, of over aan een cliënt toebehorende middelen ter belegging in effecten, daaronder begrepen het verrichten of doen verrichten van effectentransacties voor rekening van de cliënt met wie de overeenkomst is gesloten (Ltev)

zetel: plaats waar een onderneming of instelling volgens haar statuten of reglementen is gevestigd dan wel, indien zij geen rechtspersoon is, de plaats waar de onderneming of instelling haar hoofdvestiging heeft (Ltev)

Staten van Sint Maarten
Zittingsjaar 2025-2026-190
No. 4a

Council of Advice
Raad van Advies

Strengthening Our Democracy

KABINET VAN DE GOUVERNEUR
VAN SINT MAARTEN
NOV 16 2023
Volgno: LV-23/009
Doorgezonden:
Dossier: G

Aan Zijne Excellentie de Gouverneur van Sint Maarten
Dhr. mr. A.G. Baly
Falcon Drive # 3
Harbour View
Sint Maarten

RvA no. SM/06-23-LV

Onderwerp: Ontwerp van Landsverordening houdende regels inzake de settlement- en clearingsystemen in de monetaire unie van Curaçao en Sint Maarten (Landsverordening toezicht beheerders FMI-systemen). Uw volgnummer: LV-23/009.

Advies: Met verwijzing naar uw adviesverzoek d.d. 27 juni 2023 om het oordeel van de Raad van Advies inzake bovengenoemd onderwerp en de behandeling en vaststelling hiervan in de vergadering van de Raad d.d. 14 november 2023, bericht de Raad u als volgt.

De eenvormige ontwerp-landsverordening inzake de settlement- en clearingsystemen in de monetaire unie van Curaçao en Sint Maarten strekt volgens de considerans ertoe om het risico van ernstige maatschappelijke ontwrichting in de clearing- en settlementsystemen te beheersen. Hiervoor acht de regering het wenselijk om bevoegdheden aan de Centrale Bank van Curaçao en Sint Maarten (hierna: de Bank) toe te kennen en wordt het wenselijk geacht om regels te stellen voor het toezicht op beheerders van andere settlement- en clearingsystemen in Curaçao en Sint Maarten.

In relatie tot het voorliggend ontwerp zijn gelijktijdig de navolgende eenvormige ontwerp-landsverordeningen bij de Raad ter advisering aangeboden:

- Landsverordening basisbetaalrekening; [1],
- Landsverordening oversight op systemen in het betalings- of effectenverkeer[2];
- Landsverordening toezicht betaaldienstverleners[3];
- Landsverordening toezicht virtuele activa dienstverleners.

Over de eerste drie ontwerpen heeft de Raad reeds een advies uitgebracht.

Op het moment van de behandeling van het voorliggend ontwerp was dit nog niet aan de Raad van Advies van Curaçao aangeboden. Tussen de Raden heeft dan ook geen verder inhoudelijk overleg plaatsgevonden. De Raad vraagt hiervoor de aandacht. Bestudering van het onderhavige ontwerp en de bijbehorende memorie

[1] RvA no. SM/04-23-LV, d.d. 1 augustus 2023.
[2] RvA no. SM/05-23-LV, d.d. 5 september 2023.
[3] RvA no. SM/07-23-LV, d.d. 19 september 2023.

E. C. Richardson Str. #13 | Philipsburg | Sint Maarten | Dutch Caribbean | T/F: +1 (721) 542-0953
www.councilofadvicesxm.com | E-mail: info@councilofadvicesxm.com

van toelichting geeft de Raad aanleiding tot het maken van de navolgende opmerkingen.

I. Algemeen

1. Inleiding

In het belang van de economie en de samenleving streeft de regering ernaar om in het kader van clearing- en settlementsystemen risico's in de infrastructuur van de financiële markten zoveel mogelijk te beheersen.

De financiële marktinfrastructuren vormen de basis voor het verwerken, verrekenen en vereffenen van financiële transacties en zijn van essentieel belang voor het betalings- en effectenverkeer. Dit vereist operationele betrouwbaarheid van financiële instellingen en systemen en de continuïteit van betaal- en effecten afwikkelprocessen.

De internationale standaarden voor financiële marktinfrastructuren staan opgenomen in de Principles for Financial Market Infrastructures (PFMI).[4] Deze principes (totaal 24) zijn uitgegeven door de Committee on Payments and Market Infrastructure (CPMI) en de International Organization of Securities Commissions (IOSCO) en worden beschouwd als één van de belangrijkste standaarden voor gezonde financiële systemen. De 24 principes in de PFMI zijn in negen thema's onderverdeeld. De meeste principes zijn van toepassing op alle soorten financiële marktinfrastructuren (hierna: FMI) maar sommige principes zijn alleen relevant voor specifieke typen FMI.[5] Het eerste principe van de PFMI bepaalt dat een FMI een wettelijke grondslag moet hebben voor het beheersen van risico's in de infrastructuur van de financiële markten.

De Bank en de effectenbeurs zijn verantwoordelijk voor de belangrijkste transactiestromen. De Bank beheert het clearing- en settlementsysteem voor betalingstransacties (tezamen National Automated Clearing and Settlement system) en voor transacties in obligaties van de overheden en overheids-N.V. 's. En de effectenbeurs Dutch Caribbean Securities Exchange beheert het clearing- en settlementsysteem voor effectentransacties.

Om aan te sluiten bij de wereldwijd werkende systemen is het noodzakelijk dat de FMI-systemen in Sint Maarten voldoen aan de hoogste standaarden. En aangezien de Bank het toezicht en oversight houdt op de FMI om systeemrisico's te vermijden en grootschalige verstoringen te voorkomen, wordt het tevens van noodzakelijk belang geacht om de eisen die de Bank aan de operationele

[4] https://www.bis.org/cpmi/info_pfmi.htm
[5] https://www.bis.org/fsi/fsisummaries/pfmi.htm

betrouwbaarheid van financiële instellingen en systemen stelt, wettelijk vast te leggen nu daarvoor een wettelijke grondslag ontbreekt.

2. Vaststelling van de totstandkomingsprocedure

De Raad heeft in verschillende adviesverzoeken geconstateerd dat een vastomlijnde procedure voor de totstandkoming van een eenvormige landsverordening vooralsnog niet nader is uitgewerkt. Zo ook in het onlangs uitgebrachte advies van 5 september jl.[6]

De Raad merkt hierbij nogmaals op dat de tekst in Hoofdstuk 6 'Eenvormige landsverordeningen' van het Draaiboek voor de totstandkoming van wet- en regelgeving van Sint Maarten al geruime tijd de status van 'in bewerking' heeft, wat tot heden nog steeds het geval is. De Raad dringt nogmaals bij de regering erop aan om het traject inzake de procedureregels voor de totstandkoming van een eenvormige landsverordening als bedoeld in o.a. artikel 3, tweede lid en artikel 8, tweede lid, van het CBCS-Statuut, af te ronden. De Raad vraagt hiermee rekening te houden.

3. Rechtsbescherming

Ingevolge het eerste lid van Aanwijzing 120, van de Aanwijzing voor de regelgeving van Sint Maarten (hierna: Ar) staat tegen besluiten, houdende algemeen verbindende voorschriften, geen rechtsbescherming open. De Raad merkt onder verwijzing naar de uitgebrachte adviezen inzake de Landsverordening oversight op systemen in het betalings- of effectenverkeer[7] en Landsverordening toezicht betaaldienstverleners[8] op dat het uitsluiten van beroep bij de bestuursrechter niet betekent dat er helemaal geen rechtsbescherming open staat: de burgerlijke rechter zal, indien eiser zijn vordering inkleedt als een actie tot bescherming van een burgerlijk recht of een schuldvordering, steeds als restrechter optreden (artikel 115, eerste lid, van de Staatsregeling Sint Maarten).[9] De memorie van toelichting zegt hier niets over. De Raad verzoekt de regering een passage over de mate van rechtsbescherming in de memorie van toelichting op te nemen. De Raad vraagt hiervoor de aandacht.

[6] RvA no. SM/05-23-LV. Zie ook RvA no. SM/05-21-LV, p.3 en RvA no. SM/07-23-LV.
[7] RvA no. SM/05-23-LV d.d. 5 september 2023.
[8] RvA no. SM/07-23-LV d.d. 19 september 2023.
[9] Zie ook Caribische wetgevingstechniek "Het opstellen van wetgeving in Aruba, Curaçao en Sint Maarten", S.E Zijlstra, p. 166.

II. Inhoudelijk

1. Considerans

Onder verwijzing naar Aanwijzing 91, van de Ar en het uitgebrachte advies van RvA no. SM/07-23-LV d.d. 19 september 2023, acht de Raad het wenselijk om de invoering van een vergunningenstelsel in de considerans aan te geven. Een korte inhoudelijke duiding is hiervoor voldoende. Zie hiervoor ook Aanwijzing 92, van de Ar.

2. Constitutionele toetsing

Op basis van het voorgestelde artikel 2, onderdelen d en e van het ontwerp wordt de bevoegdheid om algemeen verbindende voorschriften vast te stellen toegekend aan de Bank.
Onder verwijzing naar de toelichting bij Aanwijzing 99, van de Ar dient de Bank bij gebruikmaking van de verordenende bevoegdheid rekening te houden met de constitutionele toetsing van de Ombudsman. De Raad merkt op dat deze toetsingsbevoegdheid van de Ombudsman verder niet in de memorie van toelichting aangehaald wordt, en beveelt aan deze daarin expliciet te erkennen. De Raad vraagt hiervoor de aandacht.

3. Vrijstelling, ontheffing

Middels artikel 8, eerste lid, van het ontwerp, heeft de Bank de mogelijkheid om een groep instellingen vrijstelling te verlenen "mits de belangen die deze landsverordening beoogt te beschermen, zich daartegen niet verzetten." Ook wordt in het eerste lid geregeld dat de Bank besluit of een instelling in aanmerking komt voor een vrijstelling. Met inachtneming van de toelichting van Ar 100, merkt de Raad op dat in dit geval sprake is van een individueel besluit waarbij de term "ontheffing" zou moeten worden gebruikt. De Raad verzoekt de regering om de verhouding tussen het individueel besluit (laatste volzin in het eerste lid van artikel 8, van het ontwerp) en de ontheffing bedoeld in het tweede lid van artikel 8 van het ontwerp nader toe te lichten.
Ingevolge het voorgestelde artikel 18, derde lid dient een instelling met ontheffing de Bank periodiek gegevens te verstrekken over de activiteiten van de instelling in het buitenland, alsmede over de resultaten van toezicht- en handhavingsactiviteiten jegens de instelling door een toezichthoudende instantie in het buitenland. Niet staat in het ontwerp opgenomen welk gevolg er intreedt bij het niet voldoen hieraan.
De Raad vraagt hiervoor de aandacht.

4. Doorberekening van kosten op beheerders

Uit het ontwerp volgt dat ter compensatie van de kosten die verbonden zijn aan de vergunningverlening, de oversight op FMI-systemen, de registratie, het toezicht op de beheerders en de handhaving een vergoeding nodig is.
Hiervoor is in het ontwerp opgenomen dat de kosten van de Bank doorberekend worden aan de beheerders van de systemen. In het kader van het doorbelasten adviseert de Raad, onder verwijzing naar Aanwijzing 10, van de Ar om een indicatie te geven van de op te leggen lasten.

5. Bewaarplicht van transactiegegevens

Artikel 39 bepaalt dat de instelling alle relevante gegevens bewaart over de door haar verrichte transacties gedurende ten minste tien jaar op zodanige wijze dat zij de transacties kan reconstrueren.
Uit de toelichting volgt niet om welke *relevante* gegevens het zou moeten gaan. Ook is niet duidelijk of deze bewaarplicht ook geldt voor instellingen die hun activiteiten gestaakt hebben en/of waarvan de registratie beëindigd is. De toelichting geeft hier geen helderheid over. De Raad vraagt hiervoor de aandacht.

6. Verhouding tot het bestaande recht

Onder verwijzing naar de meest recente adviezen[10] merkt de Raad uit het oogpunt van harmonisatie en het bestaand wettelijk kader op dat de regering niet duidelijk in de memorie van toelichting heeft toegelicht waarom de regering ervoor kiest om in het ontwerp een eigen arsenaal van bestuurlijke handhavingsinstrumenten op te nemen en er niet voor gekozen heeft om, naast de artikelen die specifiek voor de Bank zullen komen te gelden, bepaalde delen of artikelen van de Landsverordening bestuurlijke handhaving van overeenkomstige toepassing te verklaren. Ook bij dit ontwerp komt niet duidelijk naar voren waarom de regering er specifiek voor kiest om op bepaalde punten van de Landsverordening bestuurlijke handhaving af te wijken. Een voorbeeld hiervan is de plicht van toezichthouders om bij de taakuitoefening een legitimatiebewijs bij zich te hebben welke hij op een daartoe strekkend verzoek kan aantonen aan degene die daarom verzoekt.[11] Gelet op de verstrekkende bevoegdheden bedoeld in artikel 55 van het ontwerp die aan functionarissen belast met het toezicht op de naleving worden toegekend, is in verband met de rechtmatigheid van het optreden de zekerheid omtrent de identiteit van relevant belang. Ook volgt uit de Landsverordening bestuurlijke handhaving dat de toezichthouder bevoegd is om alles te vragen, *mits* die vragen rechtstreeks

[10] RvA no. SM/05-23-LV d.d. 5 september 2023. RvA no. SM/07-23-LV d.d. 19 september 2023.
[11] Artikel 11, van de Landsverordening bestuurlijke handhaving.

verband houden met de uitgevoerde taak.[12] In artikel 55, derde lid, onderdeel a van het ontwerp wordt deze bevoegdheid bijvoorbeeld niet begrensd. Een ander voorbeeld is de termijn voor de betaling van een dwangsom dat ook afwijkt van de genoemde termijn in de Landsverordening bestuurlijke handhaving.[13]
De Raad verzoekt de regering om de gemaakte keuzes nader in de memorie van toelichting toe te lichten. De Raad vraagt hiervoor de aandacht.

7. Stroomlijning bestuurlijke boetemaxima

In artikel 73, van het ontwerp wordt bepaald dat een op te leggen bestuurlijke boete maximaal het bedrag bedraagt dat is vastgesteld voor de vierde categorie, bedoeld in artikel 1:54, vierde lid, van het Wetboek van Strafrecht of, indien dat meer is, ten hoogste 10% van de omzet van de beheerder in het boekjaar voorafgaande aan de beschikking waarin de bestuurlijke boete wordt opgelegd. Hierbij is door de regering voorgesteld dat bij landsbesluit, houdende algemene maatregelen, de hoogte en de wijze van bepaling van de bestuurlijke boete voor de verschillende overtredingen bepaald wordt.
De Raad acht het ook van essentieel belang om niet alleen het maximum en de wijze van de op te leggen boete vast te leggen maar ook de indicatoren die van invloed zijn voor het bepalen van de hoogte van de boete wanneer eenmaal voor deze weg gekozen is. De Raad adviseert om dit referentiekader bij dit voorgestelde landsbesluit mee te nemen. De Raad vraagt hiervoor de aandacht.

8. De openbare waarschuwing

Ingevolge artikel 108 van het ontwerp, heeft de Bank de mogelijkheid om bij overtreding van een verbodsbepaling uit het ontwerp een openbare waarschuwing uit te vaardigen. De regering licht hierbij toe dat de maatregel preventief bedoeld is om het publiek tijdig te kunnen waarschuwen. Echter, uit het perspectief van de betrokken persoon of instelling is het denkbaar dat het wenselijk is om bijvoorbeeld eerst een informele waarschuwing te ontvangen. Daarnaast merkt de Raad op dat uit het ontwerp niet duidelijk volgt of het bestaan van de waarschuwing een toepassingsvoorwaarde is voor de uitoefening van de sanctiebevoegdheid, in die zin dat bij toekomstige overtredingen een andere sanctie kan worden opgelegd.[14] De Raad vraagt hiervoor de aandacht.

[12] Artikel 14, tweede lid van de Landsverordening bestuurlijke handhaving.
[13] Op basis van artikel 30, van de Landsverordening bestuurlijke handhaving dient een verbeurde dwangsom binnen een termijn van acht weken betaald te worden nadat de dwangsom van rechtswege is verbeurd. In artikel 65, van het ontwerp-landsverordening wordt een termijn van zes weken voorgesteld.
14 R. Ortlep, 'Het besluitbegrip in relatie tot een bestuurlijke waarschuwing', Ars Aequi november 2018, 895, p. 901.

9. Inwerkingtredingsbepaling

Het onderhavige ontwerp kent een gefaseerde inwerkingtreding. De Raad merkt op dat een artikelsgewijze toelichting op de inwerkingtredingsbepaling ontbreekt. De Raad vraagt hiervoor de aandacht.

III. Wetstechnische toets

In de bijlage zijn de opmerkingen van redactionele en wetstechnische aard vermeld. Deze opmerkingen worden geacht integraal deel uit te maken van het onderhavige advies.

IV. Conclusie

Concluderend geeft de Raad de regering in overweging de ontwerp-landsverordening naar de Staten te zenden nadat aan de opmerkingen van de Raad aandacht zal zijn geschonken.

Aldus vastgesteld in de vergadering van de Raad van 14 november 2023.

De Secretaris | De Vice-voorzitter

Dhr. mr. J.I. Salomon | Mevr. mr. G. C. Richardson-Nicolaas

RAAD VAN ADVIES St. Maarten

BIJLAGE bij het advies d.d. 14 november 2023, RvA no. SM/06-23-LV

Opmerkingen van redactionele en wetstechnische aard
Het ontwerp bevat een aantal redactionele en wetstechnische onvolkomenheden. De Raad geeft de volgende niet-limitatieve voorbeelden.

Algemene aspecten:
Met betrekking tot de woorden "settlement- en clearingsystemen" in zowel het opschrift als in de considerans, adviseert de Raad om dit te wijzigen naar "clearing- en settlementsystemen". Na vaststelling van hetgeen deelnemers aan elkaar verschuldigd zijn (clearing) vindt de afwikkeling van de betalingsverplichtingen plaats (settlement).[15] Voor in het gehele ontwerp vraagt de Raad, in het kader van consistentie, aandacht voor deze volgorde.

Het ontwerp

a. Pagina 2, artikel 2 onderdeel b: de verwijzing naar het bijhouden van het register, bedoeld in artikel 18 klopt niet, voorgesteld wordt om dit te corrigeren. De artikelen 24 en 25 gaan over registers. De Raad vraagt hiervoor de aandacht.
   In onderdeel c wordt de term "toestemming" gebruikt. Onder verwijzing naar Aanwijzing 100, vierde lid van de Ar adviseert de Raad om de term "toestemming" te vervangen door de term "erkenning". Dit geldt tevens voor de titel boven artikel 41. De Raad vraagt hiervoor de aandacht.
b. Pagina 11, artikel 15, achtste lid: in verband met de consistentie wordt voorgesteld om achter het Faillissementsbesluit de cijfers '1931' te plaatsen. De Raad vraagt hiervoor de aandacht.
c. Onder verwijzing van het uitgebrachte advies RvA no. SM/05-23-LV d.d. 5 september 2023 merkt de Raad met inachtneming van Aanwijzing 7, van de Ar op dat in de definitiebepaling van 'oversight' als bedoeld in artikel 1, onder l, de toetsing 'aan standaarden' te ruim geformuleerd is. De Raad vraagt hiervoor de aandacht.
d. Pagina 31, eerste tekstblok, eerste volzin: spatie verwijderen voor de komma achter "voor de beheerder".
e. Pagina 34, artikel 71, tweede en derde lid: aanpassen van de cijfers 2 en 3 in de opsomming voor het tweede en derde lid en het weghalen van de extra witregel tussen het eerste en tweede lid en tussen het tweede en derde lid.
   Artikel 73, tweede lid: voorgesteld wordt om het woord "omzet" te wijzigen naar "jaaromzet".

Memorie van toelichting

a. Pagina 8, vierde alinea, derde volzin: voorgesteld wordt om deze zin te herformuleren, deze zin loopt niet. Ook wordt voorgesteld om de uitlijning van de tekstblokken gelijk te trekken.

[15] https://www.ensie.nl/betaalvereniging/clearing-en-settlement

b. Pagina 22, laatste tekstblok, derde volzin: het woord "toetsten" te corrigeren.
c. De Raad merkt op dat voor de artikelen 10 tot en met 12, 25 tot en met 27, 35 tot en met 45, 50 tot en met 53 en Hoofdstuk X een artikelsgewijze toelichting mist. Een toelichting op artikel 118 acht de Raad niet van belang.
d. Pagina 27, derde tekstblok, laatste zin: de spatie voor de punt te verwijderen.
e. Pagina 35, na de derde tekstblok: verwijderen van de extra witregels.
f. Pagina 44, eerste tekstbok, vierde volzin: het woord "C.FAIF" te wijzigen in "CFATF".

ST. MAARTEN

Staten van Sint Maarten
Zittingsjaar 2025-2026-190
No. 4b

Aan de Gouverneur
Falcon Drive 3
Harbour View
Alhier

Uw nummer: Uw brief van: Ons nummer: Afd: JZ&W

Onderwerp: Nader rapport inzake het ontwerp van Landsverordening, houdende regels inzake de settlement- en clearingsystemen in de monetaire unie van Curaçao en Sint Maarten (Landsverordening toezicht beheerders FMI-systemen)

Philipsburg,

Bijlagen: Ontwerp van landsverordening met bijbehorende memorie van toelichting alsmede het advies van de Raad van Advies van advies van 14 november 2023

Ik heb de eer u hierbij, namens de ministerraad, aan te bieden het nader rapport ter reactie op het advies van de Raad van Advies d.d. advies d.d. 14 november 2023 (RvA no. SM/06-23-LV) betreffende het ontwerp van Landsverordening, houdende regels inzake de settlement- en clearingsystemen in de monetaire unie van Curaçao en Sint Maarten (Landsverordening toezicht beheerders FMI-systemen).

De Raad geeft ten aanzien van het ontwerp van landsverordening, in overweging het ontwerp naar de Staten te zenden nadat aan de opmerkingen van de Raad aandacht zal zijn geschonken.

De regering dankt de Raad voor het uitgebrachte advies en heeft met veel belangstelling kennisgenomen van de opmerkingen van de Raad.

De regering reageert hieronder op de opmerkingen van de Raad.

Met verwijzing naar uw adviesverzoek d.d. 27 juni 2023 om het oordeel van de Raad van Advies inzake bovengenoemd onderwerp en de behandeling en vaststelling hiervan in de vergadering van de Raad d.d. 14 november 2023, bericht de Raad u als volgt.

De eenvormige ontwerp-landsverordening inzake de settlement- en clearingsystemen in de monetaire unie van Curaçao en Sint Maarten strekt volgens de considerans ertoe om het risico van ernstige maatschappelijke ontwrichting in de clearing- en settlementsystemen te beheersen. Hiervoor acht de regering het wenselijk om bevoegdheden aan de Centrale Bank van Curaçao en

Bestuurskantoor · Soualuiga Road #1, Pond Island, Great Bay · Sint Maarten
Phone: (+1 721) 542-2233 / 542-2535 · Fax: (+1 721) 542-4884 ·

Sint Maarten (hierna: de Bank) toe te kennen en wordt het wenselijk geacht om regels te stellen voor het toezicht op beheerders van andere settlement- en clearingsystemen in Curaçao en Sint Maarten.
In relatie tot het voorliggend ontwerp zijn gelijktijdig de navolgende eenvormige ontwerp-landsverordeningen bij de Raad ter advisering aangeboden:
** Landsverordening basisbetaalrekening [1] [2];*
** Landsverordening oversight op systemen in het betalings- of effectenverkeer [3];*
** Landsverordening toezicht betaaldienstverleners [4]*
** Landsverordening toezicht virtuele activa dienstverleners.*
Over de eerste drie ontwerpen heeft de Raad reeds een advies uitgebracht.
Op het moment van de behandeling van het voorliggend ontwerp was dit nog niet aan de Raad van Advies van Curaçao aangeboden. Tussen de Raden heeft dan ook geen verder inhoudelijk overleg plaatsgevonden. De Raad vraagt hiervoor de aandacht.

Reactie regering:
De regering is de Raad erkentelijk dat de Raad het belang onderschrijft van een gelijktijdige behandeling door de verschillende staatkundige instanties die in beide Landen betrokken zijn bij het wetgevingsproces wanneer het gaat om ontwerpen van eenvormige landsverordening. Zoals moge blijken uit het nader rapport bij de ontwerp-Landsverordening toezicht effectenbemiddelaars en vermogensbeheerders vindt de regering het eveneens van groot belang dat bedoelde instanties in beide Landen inhoudelijk en procedureel met elkaar afstemmen.
Het ideaalbeeld is dat met betrekking tot het ontwerp van een eenvormige landsverordening:
* het overleg met de afdeling Juridische Zaken en Wetgeving en met de directie Juridische Zaken en Wetgeving van Curaçao (hierna: de twee directies Wetgeving) gelijktijdig plaatsvindt;
* de wetgevingskwaliteitstoets door de twee directies Wetgeving in nauw overleg op elkaar wordt afgestemd;
* beide Ministers van Financiën dezelfde – eenvormige - tekst accorderen en gelijktijdig aan de ministerraad aanbieden;
* de advisering door de Raden van Advies gelijktijdig en in onderlinge afstemming verloopt;
* de behandeling door de Staten van beide Landen gelijktijdig en in onderlinge afstemming verloopt; en,
* de inwerkingtreding van de eenvormige landsverordening op hetzelfde moment plaatsvindt.

De realiteit gebiedt echter om te erkennen dat dit ideaalbeeld in dit geval geen werkelijkheid heeft kunnen worden. In de ontwerpfase is het opstellen van de ontwerpen in nauw overleg met de twee directies Wetgeving gelijktijdig en in goed onderling overleg verlopen. Echter, sinds augustus 2020 is de prioriteit bij de Directie Wetgeving en Juridische Zaken van Curaçao anders komen te liggen: sindsdien liggen de ontwerpen in Curaçao te wachten op de afronding van de wetgevingskwaliteitstoets.
In Sint Maarten is het proces evenwel (zij het met enige vertraging) voortgegaan, hetgeen resulteerde in de aanbieding aan de Raad van Advies in juni 2023. De Raad heeft vervolgens voortvarend advies uitgebracht. De regering vindt het ongepast om na zulk een spoedig advies lang te wachten, met het doel om de advisering door de Raad van Advies van Curaçao af te wachten. Vandaar dat de regering het nader rapport nu aanbiedt, in de hoop dat het wetgevingsproces in de toekomst minder stroef zal verlopen.

Ondergetekende neemt zich voor om met zijn ambtgenoot in Curaçao te bespreken of er een werkwijze kan worden afgesproken die de kwetsbaarheid voor een verschil in prioriteitsstelling in beide Landen kan verminderen. Denkbaar is om de actuele stand van zaken in de procedure van alle ontwerpen van eenvormige landsverordening telkenmale te agenderen in het regelmatige overleg in de Vergadering van Vermogensgerechtigden als bedoeld in het Centrale Bank-Statuut.

---

[1] Voor de goede orde wordt erop gewezen dat de Landsverordening basisbetaalrekening geen eenvormige landsverordening is als bedoeld in artikel 3 , tweede lid, 8, tweede lid, 9, vijfde lid, 10, negende lid, of 43, tweede lid, van het Centrale Bank-Statuut.
[2] RvA no. SM/04-23-LV, d.d. 1 augustus 2023.
[3] RvA no. SM/05-23-LV, d.d. 5 september 2023.
[4] RvA no. SM/07-23-LV, d.d. 19 september 2023.

Bestudering van het onderhavige ontwerp en de bijbehorende memorie geeft de Raad aanleiding tot het maken van de navolgende opmerkingen.

I. Algemeen

1. Inleiding

In het belang van de economie en de samenleving streeft de regering ernaar om in het kader van clearing- en settlementsystemen risico's in de infrastructuur van de financiële markten zoveel mogelijk te beheersen.
De financiële marktinfrastructuren vormen de basis voor het verwerken, verrekenen en vereffenen van financiële transacties en zijn van essentieel belang voor het betalings- en effectenverkeer. Dit vereist operationele betrouwbaarheid van financiële instellingen en systemen en de continuïteit van betaal- en effecten afwikkelprocessen.

De internationale standaarden voor financiële marktinfrastructuren staan opgenomen in de Principles for Financial Market Infrastructures (PFMI) [5]. Deze principes (totaal 24) zijn uitgegeven door de Committee on Payments and Market Infrastructure (CPMI) en de International Organization of Securities Commissions (IOSCO) en worden beschouwd als één van de belangrijkste standaarden voor gezonde financiële systemen. De 24 principes in de PFMI zijn in negen thema's onderverdeeld. De meeste principes zijn van toepassing op alle soorten financiële marktinfrastructuren (hierna: FMI) maar sommige principes zijn alleen relevant voor specifieke typen FMI [6]. Het eerste principe van de PFMI bepaalt dat een FMI een wettelijke grondslag moet hebben voor het beheersen van risico's in de infrastructuur van de financiële markten.

De Bank en de effectenbeurs zijn verantwoordelijk voor de belangrijkste transactiestromen. De Bank beheert het clearing- en settlementsysteem voor betalingstransacties (tezamen National Automated Clearing and Settlement system) en voor transacties in obligaties van de overheden en overheids-N.V. 's. En de effectenbeurs Dutch Caribbean Securities Exchange beheert het clearing- en settlementsysteem voor effectentransacties.

Om aan te sluiten bij de wereldwijd werkende systemen is het noodzakelijk dat de FMI-systemen in Sint Maarten voldoen aan de hoogste standaarden. En aangezien de Bank het toezicht en oversight houdt op de FMI om systeemrisico's te vermijden en grootschalige verstoringen te voorkomen, wordt het tevens van noodzakelijk belang geacht om de eisen die de Bank aan de operationele betrouwbaarheid van financiële instellingen en systemen stelt, wettelijk vast te leggen nu daarvoor een wettelijke grondslag ontbreekt.

Reactie regering:
De regering uit haar waardering voor deze goede en bondige samenvatting.

2. Vaststelling van de totstandkomingsprocedure
De Raad heeft in verschillende adviesverzoeken geconstateerd dat een vastomlijnde procedure voor de totstandkoming van eer) eenvormige landsverordening vooralsnog niet nader is uitgewerkt. Zo ook in het onlangs uitgebrachte advies van 5 september jl [7].
De Raad merkt hierbij nogmaals op dat de tekst in Hoofdstuk 6 'Eenvormige landsverordeningen' van het Draaiboek voor de totstandkoming van wet- en regelgeving van Sint Maarten al geruime tijd de status van 'in bewerking' heeft, wat tot heden nog steeds het geval is. De Raad dringt nogmaals bij de regering erop aan om het traject inzake de procedureregels voor de totstandkoming van een eenvormige landsverordening als bedoeld in o.a. artikel 3, tweede lid en artikel 8, tweede lid, van het CBCS-Statuut, af te ronden. De Raad vraagt hiermee rekening te houden.

---

[5] https://www.bis.org/cpmi/info_pfmi.htm
[6] https://www.bis.org/fsi/fsisummaries/pfmi.htm
[7] RvA no. SM/05-23-LV. Zie ook RvA no. SM/05-21-LV, p.3 en RvA no. SM/07-23-LV.

Reactie regering:
De regering neemt zich het pleidooi van de Raad ter harte. Bedoeld hoofdstuk is tot nu toe als gevolg van capaciteitsgebrek bij de afdeling Juridische Zaken en Wetgeving niet tot stand gekomen. De ondergetekende is voornemens om het waarnemend hoofd van de afdeling Juridische Zaken en Wetgeving te verzoeken om dit hoofdstuk uit het Draaiboek voor de totstandkoming van wet- en regelgeving te concipiëren.
Bedacht moet evenwel worden dat het niet alleen gaat om het aanvullen van het Draaiboek in Sint Maarten, maar ook om het Draaiboek van Curaçao. Het ligt dan ook voor de hand dat bij het concipiëren van dit hoofdstuk nauw overleg zal moeten worden gepleegd met de directeur Wetgeving en Juridische Zaken van Curaçao. Idealiter zouden beide hoofdstukken over de totstandkoming van eenvormige wetgeving in beide landen inhoudelijk eveneens eenvormig moeten zijn.
De regering vertrouwt erop dat het waarnemend hoofd van de afdeling Juridische Zaken en Wetgeving en de directeur Wetgeving en Juridische Zaken van Curaçao er in zullen slagen om binnen twee jaar een dergelijk hoofdstuk voor de beide draaiboeken tot stand te brengen.

3. Rechtsbescherming
Ingevolge het eerste lid van Aanwijzing 120, van de Aanwijzing voor de regelgeving van Sint Maarten (hierna: Ar) staat tegen besluiten, houdende algemeen verbindende voorschriften, geen rechtsbescherming open. De Raad merkt onder verwijzing naar de uitgebrachte adviezen inzake de Landsverordening oversight op systemen in het betalings- of effectenverkeer [8] en Landsverordening toezicht betaaldienstverleners [9] op dat het uitsluiten van beroep bij de bestuursrechter niet betekent dat er helemaal geen rechtsbescherming open staat: de burgerlijke rechter zal, indien eiser zijn vordering inkleedt als een actie tot bescherming van een burgerlijk recht of een schuldvordering, steeds als restrechter optreden (artikel 115, eerste lid, van de Staatsregeling Sint Maarten) [10]. De memorie van toelichting zegt hier niets over. De Raad verzoekt de regering een passage over de mate van rechtsbescherming in de memorie van toelichting op te nemen. De Raad vraagt hiervoor de aandacht.

Reactie regering:
De regering onderschrijft dit onderdeel van het advies en heeft de memorie van de toelichting aangevuld met een passage over de rechtsbescherming in verband met beschikkingen en algemeen verbindende voorschriften van de Bank.

II. Inhoudelijk

1. Considerans
Onder verwijzing naar Aanwijzing 91, van de Ar en het uitgebrachte advies van RvA no. SM/07-23-LV d.d. 19 september 2023, acht de Raad het wenselijk om de invoering van een vergunningenstelsel in de considerans aan te geven. Een korte inhoudelijke duiding is hiervoor voldoende. Zie hiervoor ook Aanwijzing 92, van de Ar.

Reactie regering:
Ook dit onderdeel van het advies is opgevolgd; de considerans is overeenkomstig het advies van de Raad aangevuld.

2. Constitutionele toetsing
Op basis van het voorgestelde artikel 2, onderdelen d en e van het ontwerp wordt de bevoegdheid om algemeen verbindende voorschriften vast te stellen toegekend aan de Bank.
Onder verwijzing naar de toelichting bij Aanwijzing 99, van de Ar dient de Bank bij gebruikmaking van de verordenende bevoegdheid rekening te houden met de constitutionele toetsing van de

---

[8] RvA no. SM/05-23-LV, d.d. 5 september 2023.
[9] RvA no. SM/07-23-LV, d.d. 19 september 2023.
[10] Zie ook 'Caribische wetgevingstechniek, het opstellen van wetgeving in Aruba, Curagao en Sint Maarten', S.E. Zijlstra, p. 166

Ombudsman. De Raad merkt op dat deze toetsingsbevoegdheid van de Ombudsman verder niet in de memorie van toelichting aangehaald wordt, en beveelt aan deze daarin expliciet te erkennen. De Raad vraagt hiervoor de aandacht.

Reactie regering:
Er is bij nader inzien geen bezwaar tegen het vermelden van de toetsingsbevoegdheid van de Ombudsman in de memorie van toelichting.
De regering was er eerder in de memorie niet op ingegaan om mogelijke verwarring te voorkomen. In de eerste plaats wordt mogelijk verwarring gewekt omdat constitutionele toetsing in Sint Maarten wel en in Curaçao niet mogelijk is. En in de tweede plaats is het verwarrend dat een eenvormige landsverordening *wel* is uitgesloten van constitutionele toetsing, terwijl een verordening ter uitvoering van zo'n landsverordening *niet* is uitgesloten.
Maar, nu de Raad daar zo nadrukkelijk de aandacht voor vraagt, wegen deze argumenten minder zwaar. In de nieuwe paragraaf Rechtsbescherming in het Algemeen deel van de memorie van toelichting wordt nu ook ingegaan op de hier bedoelde constitutionele toetsing.

2. Vrijstelling, ontheffing
Middels artikel 8, eerste lid, van het ontwerp, heeft de Bank de mogelijkheid om een groep instellingen vrijstelling te verlenen "mits de belangen die deze landsverordening beoogt te beschermen, zich daartegen niet verzetten." Ook wordt in het eerste lid geregeld dat de Bank besluit of een instelling in aanmerking komt voor een vrijstelling. Met inachtneming van de toelichting van Ar 100, merkt de Raad op dat in dit geval sprake is van een individueel besluit waarbij de term "ontheffing" zou moeten worden gebruikt. De Raad verzoekt de regering om de verhouding tussen het individueel besluit (laatste volzin in het eerste lid van artikel 8, van het ontwerp) en de ontheffing bedoeld in het tweede lid van artikel 8 van het ontwerp nader toe te lichten.

Reactie regering:
In veel artikelen van de ontwerp-landsverordening en op diverse plaatsen in de memorie van toelichting worden de begrippen 'ontheffing' en 'vrijstelling' naast elkaar gebruikt. Het zijn twee verschillende juridische instrumenten. Een ontheffing is per definitie individueel, en een vrijstelling is algemeen. Administratief bezwaar en beroep is mogelijk als het om een ontheffing gaat, en slechts in een uitzonderlijk geval als het om een landsbesluit, houdende algemene maatregelen, over een vrijstelling gaat.
Maar de Raad wijst er terecht op dat in artikel 8, eerste lid, laatste volzin wordt bepaald dat de Bank in elk individueel geval beslist of de aanvrager voldoet aan de toelatingscriteria als bedoeld in het landsbesluit, houdende algemene maatregelen.
Waarschijnlijk wekt een deel van de artikelsgewijze toelichting op artikel 8 verwarring. Die volzin luidt: "Tegen een ontheffing en de verlening van een vergunning staat voor belanghebbenden op grond van de Landsverordening administratieve rechtspraak bezwaar en beroep open. De rechter zal in zo'n geval uiteraard toetsen of de Bank zorgvuldig binnen dat wettelijk kader heeft gehandeld." In die volzin wordt een besluit van de Bank of een dienstverlener of instelling in aanmerking komt voor een vrijstelling niet vermeld. Dat is een omissie, omdat tegen zo'n besluit ook administratief bezwaar en beroep mogelijk is. Het gaat immers ook in zo'n geval om een individueel besluit.
De artikelsgewijze toelichting op artikel 8 is aangepast.

Ingevolge het voorgestelde artikel 18, derde lid dient een instelling met ontheffing de Bank periodiek gegevens te verstrekken over de activiteiten van de instelling in het buitenland, alsmede over de resultaten van toezicht handhavingsactiviteiten jegens de instelling door een toezichthoudende instantie in het buitenland. Niet staat in het ontwerp opgenomen welk gevolg er intreedt bij het niet voldoen hieraan.
De Raad vraagt hiervoor de aandacht.

Reactie regering:
De regering is de Raad dank verschuldigd voor het opmerken dat het wettelijk voorschrift, bedoeld in artikel 18, derde lid, abusievelijk niet wordt genoemd in de artikelen over bestuurlijke

handhaving noch in het artikel in zake de strafbaarstelling. De opsomming in de artikelen 64 (last onder dwangsom), 73 (bestuurlijke boete) en 111 (strafbaarstelling) van de ontwerp-landsverordening is derhalve telkens aangevuld met "artikel 18, derde lid".

4. Doorberekening van kosten op beheerders
Uit het ontwerp volgt dat ter compensatie van de kosten die verbonden zijn aan de vergunningverlening, de oversight op FMI-systemen, de registratie, het toezicht op de beheerders en de handhaving een vergoeding nodig is.
Hiervoor is in het ontwerp opgenomen dat de kosten van de Bank doorberekend worden aan de beheerders van de systemen. In het kader van het doorbelasten adviseert de Raad, onder verwijzing naar Aanwijzing 10, van de Ar om een indicatie te geven van de op te leggen lasten.

Reactie regering:
Aanwijzing 155 van de Ar bevat geen verplichting om de financiële gevolgen voor het bedrijfsleven te beschrijven in de memorie van toelichting. Desondanks is geen bezwaar tegen om in dit geval het advies van de Raad te volgen en een beschrijving van de gehanteerde systematiek op te nemen in de artikelsgewijze toelichting op artikel 54. Deze beschrijving kan geen concrete bedragen noemen en moet noodgedwongen globaal zijn, omdat de ontwerp-landsverordening nog niet tot stand is gekomen, nog niet bekend is hoeveel financiële instellingen zullen willen deelnemen aan een settlementsysteem, nog niet bekend is hoeveel beheerders van een FMI-systeem om een vergunning of ontheffing zullen vragen en onder toezicht zullen komen te staan, en ook nog niet bekend is hoe hoog de kosten van de zijde van de Bank tegen die tijd zullen bedragen voor het beheer van het settlementsysteem van de Bank of voor de behandeling van aanvragen en het toezicht door de Bank.
De memorie van toelichting is aangevuld met een beschrijving van de systematiek van de vaststelling van de kosten en verschillende variabelen die de omvang van de kosten mede bepalen.

5. Bewaarplicht van transactieqeqevens
Artikel 39 bepaalt dat de instelling alle relevante gegevens bewaart over de door haar verrichte transacties gedurende ten minste tien jaar op zodanige wijze dat zij de transacties kan reconstrueren.
Uit de toelichting volgt niet om welke relevante gegevens het zou moeten gaan. Ook is niet duidelijk of deze bewaarplicht ook geldt voor instellingen die hun activiteiten gestaakt hebben en/of waarvan de registratie beëindigd is. De toelichting geeft hier geen helderheid over. De Raad vraagt hiervoor de aandacht.

Reactie regering:
De regering was zich er niet van bewust dat over de door de Raad aangeduide gegevens onduidelijkheid zou kunnen bestaan. Het advies van de Raad geeft aan dat dit wel het geval kan zijn. De memorie van toelichting is derhalve aangevuld.

6. Verhouding tot het bestaande recht
Onder verwijzing naar de meest recente adviezen [11] merkt de Raad uit het oogpunt van harmonisatie en het bestaand wettelijk kader op dat de regering niet duidelijk in de memorie van toelichting heeft toegelicht waarom de regering ervoor kiest om in het ontwerp een eigen arsenaal van bestuurlijke handhavingsinstrumenten op te nemen en er niet voor gekozen heeft om, naast de artikelen die specifiek voor de Bank zullen komen te gelden, bepaalde delen of artikelen van de Landsverordening bestuurlijke handhaving van overeenkomstige toepassing te verklaren. Ook bij dit ontwerp komt niet duidelijk naar voren waarom de regering er specifiek voor kiest om op bepaalde punten van de Landsverordening bestuurlijke handhaving af te wijken. Een voorbeeld hiervan is de plicht van toezichthouders om bij de taakuitoefening een legitimatiebewijs bij zich te hebben welke hij op een daartoe strekkend verzoek kan aantonen aan degene die daarom verzoekt [12]. Gelet op de verstrekkende bevoegdheden bedoeld in artikel 55 van het ontwerp die aan

[11] RvA no. SM/05-23-LV d.d. 5 september 2023. RvA no. SM/07-23-LV d.d. 19 september 2023.
[12] Artikel 11, van de Landsverordening bestuurlijke handhaving.

functionarissen belast met het toezicht op de naleving worden toegekend, is in verband met de rechtmatigheid van het optreden de zekerheid omtrent de identiteit van relevant belang. Ook volgt uit de Landsverordening bestuurlijke handhaving dat de toezichthouder bevoegd is om alles te vragen, mits die vragen rechtstreeks verband houden met de uitgevoerde taak [13]. In artikel 55, derde lid, onderdeel a van het ontwerp wordt deze bevoegdheid bijvoorbeeld niet begrensd. Een ander voorbeeld is de termijn voor de betaling van een dwangsom dat ook afwijkt van de genoemde termijn in de Landsverordening bestuurlijke handhaving [14].
De Raad verzoekt de regering om de gemaakte keuzes nader in de memorie van toelichting toe te lichten. De Raad vraagt hiervoor de aandacht.

Reactie regering:
De Raad stipt hier een gevoelig onderwerp aan. Het is inderdaad de bedoeling van de regering om de Landsverordening bestuurlijke handhaving onverkort van toepassing te laten zijn op de onderhavige landsverordening. In het oorspronkelijke ontwerp van de eenvormige landsverordening was in de Sint Maartense variant de Landsverordening bestuurlijke handhaving derhalve onverkort van toepassing verklaard, onder weglating van het hoofdstuk Toezicht en handhaving.
Dit bleek echter prohibitief voor een positief oordeel over de wetgevingskwaliteitstoets in Curaçao: een dergelijke systematiek zou pas geoorloofd zijn wanneer ook in Curaçao een Landsverordening bestuurlijke handhaving is tot stand gekomen.
Zo'n landsverordening is evenwel nog niet in procedure gebracht in Curaçao.
Omdat het hier gaat om een eenvormige landsverordening, heeft het ontwerp een goedkeurende wetgevingskwaliteitstoets nodig van de twee directies Wetgeving in beide landen. In Sint Maarten heeft de afdeling Juridische Zaken en Wetgeving die goedkeurende verklaring afgegeven, in Curaçao is hetzelfde ontwerp al enkele jaren in afwachting van een goedkeurende verklaring.
In deze context heeft de regering van Sint Maarten besloten om vooralsnog een hoofdstuk Toezicht en handhaving op te nemen in de onderhavige landsverordening. Zodra in Curaçao een overeenkomstige Landsverordening bestuurlijke handhaving zal zijn tot stand gekomen, kan in Sint Maarten de Landsverordening bestuurlijke handhaving in werking treden voor de onderhavige landsvordering. In Sint Maarten is daarvoor een landbesluit voldoende, met toepassing van artikel 58, eerste en tweede lid, van de Landsverordening bestuurlijke handhaving.

Onder verwijzing naar de bovenstaande beschrijving van de achtergrond voor het opnemen van een hoofdstuk Toezicht en handhaving in plaats van het van toepassing verklaren van de Landsverordening bestuurlijke handhaving, past hier de constatering dat de beschreven verschillen het rechtstreekse gevolg zijn van het feit dat het niet mogelijk is gebleken om de Landsverordening bestuurlijke handhaving in dit ontwerp van eenvormige landsverordening van toepassing te laten zijn. Als bovenbeschreven is ervoor gekozen om in beide landen vooralsnog een eenvormig hoofdstuk Toezicht en handhaving in het ontwerp op te nemen. De door de Raad aangeduide verschillen zullen automatisch verdwijnen zodra zich de kans voordoet om de Landsverordening bestuurlijke handhaving te zijner tijd in werking te laten treden voor de handhaving van de onderhavige landsverordening.
Omdat het, zoals gezegd, uitdrukkelijk de bedoeling van de regering is om de Landsverordening bestuurlijke handhaving zo spoedig mogelijk in werking te laten treden voor de handhaving van deze landsverordening, acht de regering het minder passend om de verschillen, die immers niet met zoveel woorden bedoeld zijn, nader toe te lichten in de memorie van toelichting.

7. Stroomlijning bestuurlijke boetemaxima
In artikel 73, van het ontwerp wordt bepaald dat een op te leggen bestuurlijke boete maximaal het bedrag bedraagt dat is vastgesteld voor de vierde categorie, bedoeld in artikel 1:54, vierde lid, van het Wetboek van Strafrecht of, indien dat meer is, ten hoogste 10% van de omzet van de beheerder in het boekjaar voorafgaande aan de beschikking waarin de bestuurlijke boete wordt opgelegd. Hierbij is door de regering voorgesteld dat bij landsbesluit, houdende algemene

[13] Artikel 14, tweede lid, van de Landsverordening bestuurlijke handhaving
[14] Op basis van artikel 30, van de Landsverordening bestuurlijke handhaving dient een verbeurde dwangsom binnen een termijn van acht weken betaald te worden nadat de dwangsom van rechtswege is verbeurd. In artikel 65, van het ontwerp-landsverordening wordt een termijn van zes weken voorgesteld.

maatregelen, de hoogte en de wijze van bepaling van de bestuurlijke boete voor de verschillende overtredingen bepaald wordt.
De Raad acht het ook van essentieel belang om niet alleen het maximum en de wijze van de op te leggen boete vast te leggen maar ook de indicatoren die van invloed zijn voor het bepalen van de hoogte van de boete wanneer eenmaal voor deze weg gekozen is. De Raad adviseert om dit referentiekader bij dit voorgestelde landsbesluit mee te nemen. De Raad vraagt hiervoor de aandacht.

Reactie regering:
De regering is voornemens dit advies van de Raad uit te voeren bij het opstellen van het hier bedoelde landsbesluit, houdende algemene maatregelen. Dit landsbesluit zal veel overeenkomst vertonen met de al eerder vastgestelde landsbesluiten inzake dwangsommen en bestuurlijke boetes voor de verschillende categorieën onder toezicht staande financiële instellingen.

8. De openbare waarschuwing
Ingevolge artikel 108 van het ontwerp, heeft de Bank de mogelijkheid om bij overtreding van een verbodsbepaling uit het ontwerp een openbare waarschuwing uit te vaardigen. De regering licht hierbij toe dat de maatregel preventief bedoeld is om het publiek tijdig te kunnen waarschuwen. Echter, uit het perspectief van de betrokken persoon of instelling is het denkbaar dat het wenselijk is om bijvoorbeeld eerst een informele waarschuwing te ontvangen. Daarnaast merkt de Raad op dat uit het ontwerp niet duidelijk volgt of het bestaan van de waarschuwing een toepassingsvoorwaarde is voor de uitoefening van de sanctiebevoegdheid, in die zin dat bij toekomstige overtredingen een andere sanctie kan worden opgelegd [15]. De Raad vraagt hiervoor de aandacht.

Reactie regering:
Nog niet eerder is aandacht voor dit vraagstuk gevraagd. De regering was er dan ook niet bewust van het bestaan van mogelijke onduidelijkheid. Het artikel is gelijkluidend opgenomen en alle andere toezichtlandsverordeningen in Curaçao en Sint Maarten.
De artikelsgewijze toelichting op artikel 108 is desalniettemin aangevuld met een beschouwing, inhoudend dat het besluit om een openbare waarschuwing uit te vaardigen een zelfstandige, voor bezwaar en beroep vatbare, beschikking is, en dat deze niet in de weg staat aan enige andere, bestuurlijke of strafrechtelijke sanctie.

Artikel 108 biedt voldoende duidelijkheid dat een beschikking om een openbare waarschuwing uit te vaardigen vijf dagen tevoren aan de overtreder moet worden bekend gemaakt, en dat een verzoek om een voorlopige voorziening door de bestuursrechter opschortende werking heeft. De regering acht het in deze context niet wenselijk om voor te schrijven dat eerst een informele waarschuwing moet worden gegeven. De regering kan zich moeilijk voorstellen dat over een zware maatregel als een openbare waarschuwing niet eerder contact zou zijn geweest tussen de toezichthouder en de overtreder van het betrokken wettelijk voorschrift.

9. Inwerkingtredingsbepaling
Het onderhavige ontwerp kent een gefaseerde inwerkingtreding. De Raad merkt op dat een artikelsgewijze toelichting op de inwerkingtredingsbepaling ontbreekt. De Raad vraagt hiervoor de aandacht.

Reactie regering:
De artikelsgewijze toelichting is uiteraard aangevuld.

III. Wetstechnische toets

In de bijlage zijn de opmerkingen van redactionele en wetstechnische aard vermeld. Deze opmerkingen worden geacht integraal deel uit te maken van het onderhavige advies.

---

[15] R. Ortlep, 'Het besluitbegrip in relatie tot een bestuurlijke waarschuwing', Ars Aequi november 2018, 895, p. 901.

Reactie regering:
Met uitzondering van de hierna te bespreken opmerkingen zijn alle overige opmerkingen overgenomen en verwerkt; de ontwerp-landsverordening en de memorie van toelichting zijn aangepast.

Algemene aspecten:
Met betrekking tot de woorden "settlement- en clearingsystemen" in zowel het opschrift als in de considerans, adviseert de Raad om dit te wijzigen naar "clearing- en settlementsystemen". Na vaststelling van hetgeen deelnemers aan elkaar verschuldigd zijn (clearing) vindt de afwikkeling van de betalingsverplichtingen plaats (settlement) [16]. Voor in het gehele ontwerp vraagt de Raad, in het kader van consistentie, aandacht voor deze volgorde.

Reactie regering:
De regering is de Raad erkentelijk voor dit voorstel om de tekst aanmerkelijk te verbeteren. Deze suggestie is dan ook dankbaar verwerkt in de ontwerp-landsverordening en in de memorie van toelichting.

In artikel 2, onderdeel c, wordt de term "toestemming" gebruikt. Onder verwijzing naar Aanwijzing 100, vierde lid van de Ar adviseert de Raad om de term "toestemming" te vervangen door de term "erkenning". Dit geldt tevens voor de titel boven artikel 41.

Reactie regering:
De regering neemt dit onderdeel van het advies niet over. De belangrijkste reden is dat het begrip "toestemming" in hetzelfde verband in verschillende andere toezichtlandsverordeningen wordt gehanteerd [17]. Uit het oogpunt van consistentie met andere toezichtlandsvorderingen heeft regering een voorkeur voor het handhaven van de term "toestemming" in dit verband. Daarnaast overweegt de regering dat het gebruik van de term "toestemming" in artikel 40 in het spraakgebruik meer passend is voor een instemming door de Bank met een aangemelde gekwalificeerde deelneming.

De Raad merkt op dat voor de artikelen 10 tot en met 12, 25 tot en met 27, 35 tot en met 45, 50 tot en met 53 en Hoofdstuk X een artikelsgewijze toelichting mist.

Reactie regering:
In beschouwing nemend dat de doelgroep uitsluitend bestaat uit financiële instellingen die reeds onder toezicht staan van de Bank, acht de regering een uitgebreide toelichting op de door de Raad aangeduide artikelen overbodig, omdat deze inhoudelijk gelijk zijn aan de corresponderende artikelen in de Landsverordening toezicht bank- en kredietwezen. Dat neemt niet weg dat een algemene verwijzing in de memorie van toelichting naar de toelichting op laatstgenoemde landsverordening passend is. De memorie van toelichting is in die zin aangevuld.

Ik moge u verzoeken om de aangepaste ontwerp-landsverordening met de aangepaste memorie van toelichting bij de Staten in te dienen.

De Minister van Financien

Ministry of Finance
St. Maarten

[16] https://www.ensie.nl/betaalvereniging/clearing-en-settlement
[17] Zie bijvoorbeeld artikel 38 van de Landsverordening toezicht effectenbemiddelaars en vermogensbeheerders

Staten van Sint Maarten
Zittingsjaar 2025-2026-190
No. 4c

Afdeling Juridische Zaken & Wetgeving

05 DEC 2025

ONTWERP ZOALS INGEDIEND BIJ DE RAAD VAN ADVIES

Landsverordening van de
houdende regels inzake de settlement-
en clearingsystemen in de monetaire unie
van Curaçao en Sint Maarten
(Landsverordening toezicht beheerders FMI-systemen)

ONTWERP

IN NAAM VAN DE KONING!

De Gouverneur van Sint Maarten,

In overweging genomen hebbende:

- dat het wenselijk is om het risico te beheersen dat het betalings- en effectenverkeer in Curaçao en Sint Maarten ernstig ontwricht kan raken als het settlementsysteem in de monetaire unie van Curaçao en Sint Maarten zou falen;
- dat het in verband daarmee wenselijk is bevoegdheden aan de Centrale Bank van Curaçao en Sint Maarten toe te kennen om dat risico te beheersen;
- dat het voorts wenselijk is regels te stellen voor het toezicht op beheerders van andere settlement- en clearingsystemen in Curaçao en Sint Maarten;

Heeft, de Raad van Advies gehoord, met gemeen overleg der Staten, vastgesteld onderstaande landsverordening:

Hoofdstuk I

Algemene bepalingen

Artikel 1 Begripsbepaling

1. In deze landsverordening en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:
   a. Bank: Centrale Bank van Curaçao en Sint Maarten;
   b. beheerder: rechtspersoon die beheerder is van een FMI-systeem;
   c. betalings- of effectenverkeer: het geheel van instrumenten, diensten, producten, transacties, procedures en systemen ten behoeve van betaal- of effectentransacties;

d. clearing: het proces van verzenden, afstemmen of bevestigen van betaalinstructies voor het berekenen of verrekenen van de positie van de deelnemers op een bilaterale of multilaterale basis, met als doel het vaststellen van de nettobetalingsverplichtingen van de deelnemers;
e. cliënt: particulier of bedrijf die gebruik maakt van een betaaldienst van een deelnemende onderneming;
f. deelnemende onderneming: onderneming werkzaam op een financiële markt, waaronder een betaalinstelling, een elektronischgeldinstelling, alsmede een overheidsinstantie en een andere door de Bank toegelaten onderneming, die deelneemt aan een settlementsysteem of een FMI-systeem;
g. externe deskundige: externe deskundige als bedoeld in artikel 121, zesde lid, van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek;
h. financiële markt: een multilateraal systeem voor deelnemende ondernemingen ten behoeve van de goede werking van de diensten met als doel de clearing, vastlegging of settlement van betalingen, transacties in effecten, of andere financiële transacties, ongeacht of deze geheel of slechts gedeeltelijk in Sint Maarten opereren;
i. FMI-systeem: systeem met formele en gestandaardiseerde regelingen en gemeenschappelijke regels voor de clearing van betalingstransacties of voor de clearing of settlement van effectentransacties;
j. gekwalificeerde deelneming: rechtstreeks of middellijk belang van ten minste 10% van het nominaal kapitaal van een onderneming of instelling, of het rechtstreeks of middellijk kunnen uitoefenen van ten minste 10% van de stemrechten in een onderneming of instelling, of het rechtstreeks of middellijk kunnen uitoefenen van een daarmee vergelijkbare zeggenschap in een onderneming of instelling;
k. minister: Minister van Financiën;
l. oversight: toetsen van systemen in het betalings- of effectenverkeer aan standaarden, en zo nodig verbetering bewerkstelligen met als doel de veiligheid en efficiëntie te bevorderen;
m. settlement: het proces waarbij verplichtingen tussen twee of meer deelnemers worden vereffend door het overboeken van geld of effecten;
n. settlementsysteem: settlementsysteem als bedoeld in artikel 13 of 14;
o. toestemming: toestemming als bedoeld in artikel 40 tenzij uit het zinsverband duidelijk anders blijkt;
p. zetel: plaats waar een instelling volgens haar statuten of reglementen is gevestigd dan wel, indien zij geen rechtspersoon is, de plaats waar de instelling haar hoofdvestiging heeft.

2. Waar in deze landsverordening over 'instelling' wordt gesproken, wordt daarmee een beheerder bedoeld.

Artikel 2 Taken van de Bank

De Bank is belast met:
a. het beheer van het settlementsysteem;
b. het bijhouden van het register, bedoeld in artikel 18;
c. het beslissen omtrent een vergunning, vrijstelling, ontheffing of toestemming;
d. het vaststellen van algemeen verbindende voorschriften, bevattende regels of nadere regels ter uitvoering van deze landsverordening;

e. het vaststellen van algemeen verbindende voorschriften, bevattende regels of nadere regels van technische of organisatorische aard ter uitvoering van aanbevelingen en regelingen van internationale of intergouvernementele organisaties;
f. het uitoefenen van toezicht op beheerders, en van oversight op FMI-systemen en settlementsystemen; en,
g. het handhaven van deze landsverordening.

Artikel 3 Algemeen verbindende voorschriften

1. Algemeen verbindende voorschriften als bedoeld in artikel 2, onderdelen d of e, worden in de Engelse of in de Nederlandse taal gesteld.
2. Algemeen verbindende voorschriften stellen in ieder geval regels of nadere regels betreffende:
   a. bestuur, inrichting en zeggenschapsstructuur als bedoeld in paragraaf 1 van hoofdstuk V;
   b. financiële waarborgen als bedoeld in paragraaf 2 van hoofdstuk V;
   c. integere en beheerste bedrijfsvoering als bedoeld in paragraaf 3 van hoofdstuk V;
   d. waarborgen van de goede werking van FMI-systemen, en de interoperabiliteit van systemen;
   e. de onderlinge verrekening van betalingstransacties tussen cliënten van dezelfde kredietinstelling, dan wel tussen de deelnemende ondernemingen bij hetzelfde FMI-systeem;
   f. informatieverstrekking aan de Bank en aan het publiek; en,
   g. redelijke, transparante en gelijke voorwaarden voor beheerders en deelnemende ondernemingen.
3. Het is de beheerder verboden te handelen in strijd met de voorschriften, gesteld bij of krachtens een algemeen verbindend voorschrift.

Artikel 4

1. Algemeen verbindende voorschriften als bedoeld in artikel 3 stellen in ieder geval regels of nadere regels omtrent de veilige en efficiënte clearing van betalings- en effectentransacties en het functioneren van de daarvoor benodigde infrastructuur bij de beheerders en de deelnemende ondernemingen.
2. Algemeen verbindende voorschriften als bedoeld in artikel 3, tweede lid, onderdeel c, stellen in ieder geval regels of nadere regels stellen omtrent:
   a. het voorkomen en beheersen van belangenconflicten tussen een beheerder en een deelnemende onderneming, en tussen beheerders en deelnemende ondernemingen onderling;
   b. maatregelen, gericht op het bevorderen en handhaven van een integere bedrijfsvoering door een instelling;
   c. de administratieve organisatie van een instelling waaronder begrepen de financiële administratie en de interne controle;
   d. het voorkomen van betrokkenheid van een instelling en haar werknemers bij strafbare feiten die het vertrouwen in de instelling, het betalingsverkeer of in de financiële markten in het algemeen schaden;

e. het voorkomen van betrokkenheid van de instelling en haar werknemers bij handelingen die anderszins in het maatschappelijk verkeer zodanig onaanvaardbaar zijn, dat deze het vertrouwen in de instelling, het betalingsverkeer of in de financiële markt in het algemeen schaden;
f. ordelijke en transparante financiële marktprocessen; of,
g. zuivere verhoudingen tussen marktpartijen en zorgvuldige behandeling van deelnemende ondernemingen, zoals het waarborgen van de informatieverstrekking aan deelnemende ondernemingen.

3. Algemeen verbindende voorschriften als bedoeld in artikel 3, tweede lid, onderdeel d, stellen in ieder geval regels of nadere regels omtrent:
   a. technologieën die voldoen aan internationale normen en maatregelen om systeemrisico te vermijden en maatschappelijke ontwrichting als gevolg van verstoringen van een FMI-systeem te voorkomen; en,
   b. samenwerking tussen een beheerder en de deelnemende ondernemingen, en tussen beheerders en deelnemende ondernemingen onderling.
4. Algemeen verbindende voorschriften als bedoeld in artikel 3, tweede lid, onderdeel f, stellen in ieder geval regels of nadere regels omtrent:
   a. periodieke verstrekking van staten en transactievolumes aan de Bank;
   b. melding van incidenten; en,
   c. transparantie over kosten en dienstverlening.
5. Algemeen verbindende voorschriften als bedoeld in artikel 3, tweede lid, onderdeel g, stellen in ieder geval regels of nadere regels omtrent:
   a. standaardisatie van door consumenten en deelnemende ondernemingen te gebruiken bankrekeningnummers; en,
   b. harmonisatie van betaalinstrumenten door deelnemende ondernemingen.

Artikel 5 Aanwijzing representatieve organisatie

1. De minister kan, gehoord de Bank, een of meer organisaties van beheerders van een of meer FMI-systemen aanwijzen als representatieve organisatie.
2. De Bank pleegt zo vaak als zij dit nodig acht, doch ten minste eenmaal per jaar, overleg met de krachtens het eerste lid aangewezen representatieve organisatie omtrent het beleid inzake het toezicht op beheerders.

Artikel 6 Overleg over algemeen verbindende voorschriften

1. Alvorens de Bank algemeen verbindende voorschriften vaststelt of wijzigt, pleegt de Bank, in geval uitvoering is gegeven aan artikel 5, overleg met de door de minister ingevolge dat artikel aangewezen representatieve organisaties.
2. Ingeval dringende omstandigheden een spoedige inwerkingtreding van een algemeen verbindend voorschrift noodzakelijk maken, blijft het bepaalde in het eerste lid buiten toepassing.
3. Onder dringende omstandigheden als bedoeld in het tweede lid worden in ieder geval verstaan een onverwachte onderbreking van de dienstverlening, of een onverwacht besluit van een ander land met ernstige negatieve gevolgen voor veel consumenten in Sint Maarten.
4. Een algemeen verbindend voorschrift dat met toepassing van het tweede lid is vastgesteld, vervalt met ingang van de eerste dag van de tiende kalendermaand na de datum van vaststelling.

Artikel 7 Goedkeuring en schorsing van algemeen verbindende voorschriften

1. De Bank legt de algemeen verbindende voorschriften, bedoeld in deze landsverordening, ter goedkeuring voor aan de minister.
2. De minister kan in het geval dat de algemeen verbindende voorschriften in strijd zijn met het recht en de Bank de geconstateerde onvolkomenheid na overleg niet heeft weggenomen, weigeren de goedkeuring te verlenen.
3. De goedkeuring wordt geacht te zijn gegeven indien de minister binnen vier weken na het overleggen van de algemeen verbindende voorschriften, niet heeft gereageerd.
4. De algemeen verbindende voorschriften, bedoeld in deze landsverordening, treden in werking op een in die voorschriften te bepalen tijdstip doch niet eerder dan de bekendmaking ervan in het Afkondigingsblad. De Bank plaatst de voorschriften digitaal op de website van de Bank.
5. De opdracht tot publicatie van algemeen verbindende voorschriften wordt door de Bank niet eerder gedaan dan nadat deze zijn goedgekeurd door de minister.
6. Algemeen verbindende voorschriften van de Bank, die in strijd zijn met het recht, kunnen bij landsbesluit worden geschorst en vernietigd. De voordracht tot vernietiging geschiedt, gehoord de Raad van Advies, in overeenstemming met het gevoelen van de raad van ministers. Een schorsing bedraagt maximaal vier weken, tenzij binnen die vier weken de Raad van Advies wordt gehoord. Indien de Raad van Advies wordt gehoord, bedraagt een schorsing maximaal vier weken na de dag waarop het advies van die raad is uitgebracht.

Artikel 8 Algemene vrijstelling en individuele ontheffing

1. Bij landsbesluit, houdende algemene maatregelen, kan de Bank gehoord, zo nodig onder het stellen van beperkingen of het verbinden van voorschriften, aan categorieën beheerders vrijstelling worden verleend van bij of krachtens deze landsverordening gestelde regels, mits de belangen die deze landsverordening beoogt te beschermen, zich daartegen niet verzetten. De Bank besluit of een beheerder in aanmerking komt voor een vrijstelling.
2. De Bank kan, zo nodig onder het stellen van beperkingen of het verbinden van voorschriften, aan een beheerder ontheffing verlenen van bij of krachtens deze landsverordening gestelde regels, mits de belangen die deze landsverordening beoogt te beschermen, zich daartegen niet verzetten.

Artikel 9 Procedurele bepalingen

1. Tenzij in deze landsverordening anders is bepaald wordt een brief of besluit aan de geadresseerde uitgereikt of toegezonden:
   a. door uitreiking in persoon;
   b. per post; of,
   c. langs elektronische weg.
2. Indien bij of krachtens deze landsverordening wordt voorgeschreven dat een brief of besluit schriftelijk of aangetekend wordt verzonden, wordt de brief of besluit aan de geadresseerde uitgereikt of toegezonden:
   a. door uitreiking in persoon met een bewijs dat de uitreiking heeft plaats gehad;
   b. per post met bewijs van ontvangst; of,

c. langs elektronische weg met een automatisch vervaardigde leesbevestiging.

3. Een besluit tot verlening, wijziging of intrekking van een vergunning, vrijstelling, ontheffing of toestemming wordt aangetekend verzonden.
4. De aanvrager verschaft aan de Bank alle gegevens en bescheiden die verband houden met een aanvraag of de aard van het uit te oefenen bedrijf van de aanvrager, en alle door de Bank verzochte nadere gegevens en bescheiden ter uitvoering van deze landsverordening.
5. De Bank beslist binnen 60 dagen na de datum van ontvangst van een volledige aanvraag op die aanvraag en ontvangst van het bedrag, bedoeld in artikel 54, tweede lid, en deelt haar besluit aangetekend mee aan de aanvrager.
6. Indien de aanvraag onvolledig is, kan de Bank de aanvrager verzoeken de aanvraag binnen 30 dagen aan te vullen met de benodigde gegevens en bescheiden. De Bank beslist binnen 60 dagen na ontvangst van alle voor het nemen van de beslissing benodigde aanvullende gegevens.
7. Een besluit tot verlening van een vergunning, vrijstelling of ontheffing wordt binnen zeven dagen na de dagtekening ervan digitaal bekendgemaakt op de website van de Bank.
8. Een vergunning, vrijstelling of ontheffing, verleend op grond van deze landsverordening, is niet overdraagbaar en kan niet van rechtswege overgaan op een andere natuurlijke- of rechtspersoon.
9. Een toestemming, verleend op grond van deze landsverordening, is niet overdraagbaar en kan niet van rechtswege overgaan op een andere natuurlijke- of rechtspersoon.
10. Een vergunning, vrijstelling of ontheffing wordt niet verleend aan een natuurlijke persoon.
11. Een beheerder die een aanvraag van een vergunning, vrijstelling of ontheffing heeft ingediend, stelt, zolang de Bank niet over die aanvraag heeft beslist, de Bank onverwijld in kennis van elke verandering in zijn situatie die relevant is voor die beslissing.

Artikel 10 Weigeren van een aanvraag

De Bank kan de aanvraag van een vergunning, vrijstelling of ontheffing weigeren, indien:

a. zij gronden heeft om aan te nemen dat de aanvrager de vergunning, vrijstelling of ontheffing heeft aangevraagd om zich te onttrekken aan de regelgeving inzake het toezicht op de aanvrager in een ander land;
b. de structuur van de groep waarvan de aanvrager deel uitmaakt zodanig is dat de Bank onvoldoende adequaat en effectief toezicht kan uitoefenen op de aanvrager;
c. zij van oordeel is dat het verlenen van de vergunning, vrijstelling of ontheffing in strijd is of zou kunnen zijn met een gezonde financiële sector, betalingsverkeer, het te voeren monetaire beleid, het deviezenverkeer dan wel de belangen van de houders of toekomstige houders van betaalrekeningen;
d. de aanvrager onjuiste of onvolledige gegevens en bescheiden heeft verstrekt, dan wel omstandigheden of feiten heeft verzwegen die van belang zijn voor een zorgvuldige beoordeling van de aanvraag;
e. de aanvrager met personen is verbonden in een formele of feitelijke zeggenschapsstructuur die in zodanige mate ondoorzichtig is dat deze een

belemmering vormt of kan vormen voor het adequaat uitoefenen van toezicht op de aanvrager; of,

f. zij van oordeel is dat de Bank of de instantie van het land van herkomst van de betrokken aanvrager, die met het toezicht op de aanvrager is belast, onvoldoende adequaat en effectief toezicht op geconsolideerde basis kan uitoefenen.

Artikel 11 Wijzigen, intrekken, en beperkingen of nadere voorschriften stellen

1. De Bank kan een door haar verleende vergunning, vrijstelling, ontheffing of toestemming geheel of gedeeltelijk wijzigen, intrekken, dan wel daaraan beperkingen stellen of nadere voorschriften verbinden, indien:
   a. de houder ervan zulks verzoekt;
   b. bij de aanvraag onjuiste of onvolledige gegevens en bescheiden zijn verstrekt, en kennis omtrent de juiste en volledige gegevens en bescheiden tot een andere beslissing zou hebben geleid;
   c. bij de aanvraag omstandigheden of feiten zijn verzwegen op grond waarvan, indien zij voor het tijdstip waarop de vergunning, vrijstelling, ontheffing of toestemming werd verleend zich hadden voorgedaan of bekend waren geweest, de vergunning, vrijstelling, ontheffing of toestemming zou zijn geweigerd;
   d. de Bank dit noodzakelijk acht in het belang van de ontwikkeling en instandhouding van een gezonde financiële sector, gezond betalingsverkeer, het te voeren monetaire beleid en het deviezenverkeer alsmede ter bescherming van de belangen van de houders, of toekomstige houders, van geldmiddelen, dan wel de gebruikers of toekomstige gebruikers van betaaldiensten, met het oog op de belangen die deze landsverordening beoogt te beschermen;
   e. de houder ervan niet meer voldoet aan de bij of krachtens deze landsverordening gestelde regels dan wel niet meer voldoet aan de aan de vergunning, vrijstelling, ontheffing of toestemming gestelde beperkingen of verbonden voorschriften;
   f. de houder ervan niet is aangevangen binnen een door de Bank gestelde termijn na het verlenen van de vergunning, vrijstelling, ontheffing of toestemming;
   g. de houder ervan kennelijk niet langer gebruik maakt van de hem verleende vergunning, vrijstelling, ontheffing of toestemming;
   h. de rechtspersoon wordt ontbonden;
   i. uit de verklaring omtrent de getrouwheid van een bij de Bank ingediende jaarrekening niet blijkt dat de jaarrekening een getrouw beeld geeft van de grootte en samenstelling van het vermogen van de instelling en van het resultaat over het desbetreffende boekjaar;
   j. de houder ervan in staat van faillissement is komen te verkeren;
   k. de houder ervan niet voldoet aan een aanwijzing van de Bank;
   l. de houder ervan de bij of krachtens de Landsverordening bestrijding witwassen en terrorismefinanciering, de Landsverordening Meldpunt Ongebruikelijke Transacties, de Sanctielandsverordening, de Rijkssanctiewet of een andere wettelijke regeling ter zake van de voorkoming en bestrijding van witwassen en van financiering van terrorisme of van de proliferatie van massavernietigingswapens, naar het oordeel van de Bank niet of onvoldoende naleeft;

m. de houder ervan kennelijk niet meer voldoet aan de definitie van beheerder;
n. de houder ervan misbruik of oneigenlijk gebruik maakt van de hem verleende vergunning, vrijstelling, ontheffing of toestemming;
o. de structuur van de groep waarvan de instelling deel uitmaakt zodanig wordt gewijzigd dat de Bank, of de instantie van het land van herkomst die met het toezicht op de instelling is belast, onvoldoende adequaat en effectief toezicht, onderscheidenlijk geconsolideerd toezicht kan uitoefenen op de houder ervan;
p. indien andere feiten en omstandigheden die betrekking hebben op de houder van de vergunning, vrijstelling, ontheffing of toestemming, dit vereisen.

2. Het besluit tot wijziging of intrekking van een verleende vergunning, vrijstelling, ontheffing of toestemming of de weigering ervan is met redenen omkleed.
3. Het besluit tot wijziging of intrekking van een verleende vergunning, vrijstelling of ontheffing, wordt zo spoedig mogelijk nadat het besluit onherroepelijk is geworden, digitaal bekendgemaakt op de website van de Bank.
4. Indien de Bank zulks noodzakelijk acht in het belang van de ontwikkeling en instandhouding van een gezonde financiële sector, gezond betalingsverkeer, het te voeren monetaire beleid en het deviezenverkeer, veilige en ononderbroken verbindingen met andere FMI-systemen, dan wel de belangen van de houders of toekomstige houders van betaalrekeningen, maakt de Bank de redenen voor de intrekking bekend bij de bekendmaking, bedoeld in het derde lid.
5. De Bank kan, indien zij dit in het belang van de klanten van het FMI-systeem nodig acht, het besluit en de redenen voor de intrekking eveneens op een andere door haar te bepalen wijze bekendmaken. De kosten van de bekendmaking komen ten laste van de betrokken beheerder.
6. De Bank kan de publicatie, bedoeld in het derde of vijfde lid, tot een nader door haar te bepalen tijdstip aanhouden, indien openbaarmaking ernstige schade aan de belangen van deelnemende ondernemingen zou kunnen toebrengen.
7. Indien de Bank een vergunning, vrijstelling of ontheffing intrekt, kan zij bij haar beslissing tot intrekking bepalen dat de houder ervan zijn bedrijf of activiteiten als beheerder binnen een door de Bank te bepalen termijn geheel beëindigt, met inachtneming van door de Bank gegeven aanwijzingen. De Bank kan daarbij de uitoefening van de bevoegdheid van de beheerder om over zijn waarden te beschikken beperken of hem verbieden om – anders dan met voorafgaande machtiging van de Bank – over deze waarden te beschikken.
8. Indien de Bank een vergunning, vrijstelling of ontheffing intrekt, kan zij bij haar beslissing tot intrekking bepalen dat de houder ervan zijn bedrijf of activiteiten als beheerder voortzet totdat de intrekking onherroepelijk is geworden, met inachtneming van de bij of krachtens deze landsverordening gestelde wettelijke voorschriften, alsmede de voorschriften verbonden aan en de beperkingen gesteld bij de vergunning, vrijstelling of ontheffing.
9. De Bank kan de beheerder waarvan de vergunning, vrijstelling of ontheffing is ingetrokken, per aangetekende brief een aanwijzing geven, dat vanaf het tijdstip van intrekking van de vergunning, vrijstelling of ontheffing alle of bepaalde organen van de instelling hun bevoegdheden slechts mogen uitoefenen na goedkeuring door één of meer door de Bank aangewezen

personen en met inachtneming van de opdrachten van deze personen, welke aanwijzing terstond van kracht wordt. De Bank kan in de aanwijzing bepalen dat het bepaalde in de artikelen 61 en 62 van overeenkomstige toepassing is.

10. Het is de beheerder verboden in strijd met een aanwijzing van de Bank als bedoeld in dit artikel of in de artikelen 22, vijfde lid, 52, vierde lid, 53, vierde lid, 59 of 60, eerste lid, te handelen.
11. Tot aan het tijdstip van beëindiging van het bedrijf of de activiteiten wordt de houder van een ingetrokken vergunning, vrijstelling of ontheffing aangemerkt als houder van een geldige vergunning, vrijstelling, respectievelijk ontheffing.

Artikel 12 Aanvang van het bedrijf of de activiteiten

Indien de Bank een vergunning, vrijstelling of ontheffing heeft verleend tot het uitoefenen van een bedrijf of activiteiten als beheerder, meldt de houder ervan de daadwerkelijke aanvang van het bedrijf of de activiteiten uiterlijk binnen een maand aan de Bank.

Hoofdstuk II

Settlementsystemen van de Bank voor betalingen en effectentransacties

Artikel 13 Bevoegdheden en verantwoordelijkheden van de Bank ten aanzien van het settlementsysteem voor betalingen

1. Er is een settlementsysteem ten behoeve van het definitief afwikkelen van lokale en internationale betalingsverplichtingen van deelnemende ondernemingen.
2. Het settlementsysteem is eigendom van de Bank.
3. De Bank is ten aanzien van het settlementsysteem, bedoeld in het eerste lid, belast met:
   a. het tot stand brengen en beheren van het settlementsysteem;
   b. het beslissen omtrent de toelating van deelnemers aan het settlementsysteem;
   c. het aanhouden van rekeningen voor de deelnemende ondernemingen ten behoeve van de afwikkeling van betalingen binnen het settlementsysteem; en,
   d. het verlenen van krediet aan deelnemende ondernemingen in het kader van de afwikkeling van transacties mits voldoende onderpand wordt verleend aan de Bank.
4. De Bank is bevoegd werkzaamheden ten behoeve van de uitvoering van haar taken als bedoeld in het derde lid onder haar verantwoordelijkheid uit te laten voeren door derden.
5. De Bank is bevoegd het settlementsysteem ook te gebruiken voor de afwikkeling van interbancaire en internationale betalingen betreffende Bonaire, Sint Eustatius of Saba.
6. De Bank is bevoegd het settlementsysteem ook te gebruiken of te laten gebruiken voor internationaal settlement tussen andere centrale banken.

Artikel 14 Bevoegdheden en verantwoordelijkheden van de Bank ten aanzien van het settlementsysteem voor lokale effecten

1. Er kan naast het settlementsysteem, bedoeld in artikel 13, eerste lid, een settlementsysteem zijn ten behoeve van het definitief afwikkelen van lokale en internationale verplichtingen met betrekking tot lokale effecten.
2. De Bank is ten aanzien van het settlementsysteem, bedoeld in het eerste lid, bevoegd:
   a. het settlementsysteem tot stand te brengen en te beheren;
   b. te beslissen omtrent de toelating van deelnemende ondernemingen;
   c. rekeningen aan te houden van deelnemende ondernemingen ten behoeve van de afwikkeling van betalingen binnen het settlementsysteem en de registratie van de eigendom van obligaties van overheden en overheidsvennootschappen;
   d. wijzigingen in de eigendom als bedoeld onder c te registreren zodra de betaling definitief is afgewikkeld; en,
   e. de rente en aflossing van obligaties van overheden en overheidsvennootschappen te storten op de rekening van de deelnemende ondernemingen waar de eigenaar van de obligaties rekening houdt.
3. De Bank laat een deelnemende onderneming alleen toe indien deze reeds een deelnemende onderneming is bij het settlementsysteem, bedoeld in artikel 13, eerste lid.
4. De Bank is bevoegd werkzaamheden ten behoeve van de uitvoering van haar taken als bedoeld in het eerste lid onder haar verantwoordelijkheid uit te laten voeren door derden.

Artikel 15 Afwikkeling en finaliteit van betaling- en effectentransacties

1. Een direct deelnemende onderneming heeft een afwikkelingsrekening bij het settlementsysteem, welke rekening voldoet aan de door de Bank gestelde voorwaarden, inclusief het aan te houden minimumsaldo voor deze rekening.
2. Een indirect deelnemende onderneming heeft een afwikkelingsrekening bij een direct deelnemende onderneming als afwikkelingstussenpersoon of agent voor het afwikkelen van zijn verplichtingen.
3. De betrokken direct deelnemende onderneming stelt de Bank op de hoogte ingeval een indirect deelnemende onderneming een afwikkelingsrekening als bedoeld in het tweede lid opent, wijzigt of sluit.
4. Het definitief beëindigen van afwikkelingsverplichtingen tussen deelnemende ondernemingen wordt geëffectueerd door middel van boekingen in het settlementsysteem op een door Bank vastgestelde wijze.
5. Indien het definitief beëindigen van afwikkelingsverplichtingen tussen deelnemende ondernemingen wordt geëffectueerd door middel van de fysieke levering van effecten, vindt de definitieve beëindiging plaats op een door de Bank vastgestelde wijze.
6. Betalings- of effectentransacties zijn onherroepelijk geworden zodra de desbetreffende rekeningen in verband met deze transacties zijn gedebiteerd en gecrediteerd.

7. Een overeenkomstig het bepaalde in het zesde lid onherroepelijk geworden transactie kan niet worden ingetrokken, teruggedraald, vernietigd, ongeldig verklaard of terzijde gezet.
8. In afwijking van de artikelen 18 en 222 van het Faillissementsbesluit blijft buiten een faillissement of surseance ieder aan het settlementsysteem verleend zakelijk onderpand als borg voor een betaling of het uitvoeren van een verplichting jegens de Bank of jegens een andere deelnemende onderneming totdat de betrokken betaling of verplichting definitief is vereffend overeenkomstig het bepaalde in het vierde lid.

Artikel 16 Vaststelling van regels of nadere regels betreffende een settlementsysteem

1. De Bank stelt bij of krachtens algemeen verbindend voorschrift regels of nadere regels voor de toegang, deelname en uittreding inzake een settlementsysteem.
2. De regels zijn objectief, niet discriminerend en proportioneel en verhinderen de toegang niet meer dan nodig is voor de beveiliging, ten aanzien van:
   a. risico's in verband met krediet, liquiditeit en het systeem;
   b. afwikkelingsrisico's; en,
   c. risico's dat gebreken in informatiesystemen of interne controles tot onverwachte verliezen kunnen leiden.
3. De regels kunnen onder meer betreffen:
   a. de wederzijdse rechten, verplichtingen en aansprakelijkheid van de deelnemende ondernemingen en de Bank;
   b. de verplichtingen van de deelnemende ondernemingen inzake het beheersen van risico's die andere deelnemende ondernemingen zouden kunnen raken;
   c. de governance activiteiten en het beheer van krediet-, liquiditeits-, en operationele risico's ten behoeve van deelnemende ondernemingen;
   d. de rechten en aansprakelijkheid van de deelnemende ondernemingen, de gehanteerde marges bij de waardering van gegeven onderpand, inbewaringstelling van bezittingen, de finaliteit en ingebrekestelling bij de afwikkeling van betalingstransacties of effectentransacties door de deelnemende ondernemingen;
   e. de wijze waarop door de Bank wordt bepaald of een deelnemende onderneming een directe of een indirecte deelnemende onderneming is of zou moeten zijn; en,
   f. de tarieven voor het deelnemen aan een settlementsysteem.
4. De tarieven, bedoeld in het derde lid, onderdeel f, zijn niet hoger dan nodig om de kosten van de Bank voor de uitvoering van dit hoofdstuk te dekken. Indien de minister of de Bank van oordeel is dat de tarieven hoger dan kostendekkend dienen te zijn, worden de tarieven bij landsbesluit, houdende algemene maatregelen, vastgesteld.

Hoofdstuk III

FMI-systemen

§ 1. Het vergunningsteisel

Artikel 17 Verbodsbepaling

1. Het is verboden om in of vanuit Sint Maarten zonder vergunning van de Bank een FMI-systeem te beheren.
2. Aan een vergunning als bedoeld in het eerste lid, kunnen door de Bank te allen tijde beperkingen worden gesteld en voorschriften worden verbonden in het belang van de ontwikkeling en instandhouding van een gezonde financiële sector, gezond betalingsverkeer, het te voeren monetaire beleid en het deviezenverkeer, veilige en ononderbroken verbindingen met andere FMI-systemen, alsmede ter bescherming van de belangen van de houders, of toekomstige houders van betaalrekeningen, van effectenrekeningen of andere op geld waardeerbare rekeningen, met het oog op de belangen die deze landsverordening beoogt te beschermen, indien feiten en omstandigheden die betrekking hebben op degene voor wie de vergunning geldt dit vereisen.
3. Het verbod, bedoeld in het eerste lid, is niet van toepassing op de Bank.
4. De artikelen 24, 25, 36, 37 en 112 tot en met 115 zijn van overeenkomstige toepassing indien de Bank een ander FMI-systeem dan bedoeld in artikel 13 beheert.

Artikel 18 Ontheffing instelling met zetel buiten Sint Maarten

1. De Bank kan aan een instelling met zetel buiten Sint Maarten ontheffing verlenen van het bepaalde in artikel 17 indien:
   a. de aanvrager zetel heeft in een door de Bank aan te wijzen land waar toezicht op het uitoefenen van het bedrijf van beheerder wordt uitgeoefend dat in voldoende mate waarborgen biedt ten aanzien van de belangen die deze landsverordening beoogt te beschermen;
   b. de aanvrager een verklaring van ondertoezichtstelling overlegt, afgegeven door de toezichthoudende instantie van het onder a bedoelde land;
   c. de aanvrager een naamloze vennootschap of een besloten vennootschap is of een andere door de Bank geaccepteerde met deze rechtspersonen vergelijkbare rechtsvorm heeft; en,
   d. het verlenen van een ontheffing naar het oordeel van de Bank niet strijdig is met de belangen die deze landsverordening beoogt te beschermen.
2. Een ontheffing als bedoeld in het eerste lid, wordt niet verleend voor zover het betreft het aanbieden van diensten waaraan in het desbetreffende land of door de desbetreffende toezichthoudende instantie beperkingen zijn gesteld met betrekking tot de personen aan wie diensten mogen worden aangeboden.
3. Een instelling met een ontheffing verstrekt de Bank periodiek gegevens over de activiteiten van de instelling in het buitenland, alsmede over de resultaten van toezicht- en handhavingsactiviteiten jegens de instelling door een toezichthoudende instantie in het buitenland.

4. Aan een ontheffing als bedoeld in het eerste lid kan de Bank de voorwaarde verbinden dat de aanvrager een bijkantoor in Sint Maarten heeft.

Artikel 19 Bij een aanvraag van een vergunning, vrijstelling of ontheffing te verstrekken gegevens en bescheiden

1. De aanvraag om afgifte van een vergunning als bedoeld in artikel 17 wordt niet als zodanig beschouwd en door de Bank niet in behandeling genomen, indien zij niet de volgende gegevens en bescheiden bevat:
   a. een opgave van de naam, het adres en de rechtsvorm van de aanvrager, een opgave van de statutaire zetel, de statutaire naam en de handelsnaam of handelsnamen;
   b. indien de aanvrager is ingeschreven in het handelsregister: een uittreksel van de Kamer van Koophandel;
   c. de akte van oprichting, statuten en reglementen van de aanvrager;
   d. het aantal en de identiteit van de bestuurders, de leden van de raad van commissarissen dan wel van het orgaan dat een aan die van de raad van commissarissen gelijksoortige taak heeft en andere personen die het beleid van de aanvrager bepalen of medebepalen;
   e. de persoonlijke vragenlijsten van de bestuurders, de leden van de raad van commissarissen, en andere personen die het beleid van de aanvrager bepalen en van de houders van gekwalificeerde deelneming;
   f. indien de houder van een gekwalificeerde deelneming een rechtspersoon is, de persoonlijke vragenlijsten van de personen die het dagelijks beleid van deze rechtspersoon bepalen, alsmede de bescheiden waaruit de omvang van de gekwalificeerde deelneming blijkt en waaruit de financiële positie en de juridische groepsstructuur van de houder van een gekwalificeerde deelneming blijkt;
   g. de persoonlijke vragenlijsten van de personen die functies bekleden ter voorkoming en bestrijding van witwassen en terrorismefinanciering;
   h. een jaarrekening of openingsbalans, die moet zijn voorzien van een verklaring omtrent de getrouwheid van de gegevens daarin, ondertekend door een externe deskundige;
   i. een uiteenzetting van de werkzaamheden die de aanvrager voornemens is te verrichten alsmede het bedrijfsplan waarin minimaal is opgenomen een schematisch overzicht van de activiteiten, de geldstroom, de strategie, financiële prognose, een herstelplan en een afwikkelplan;
   j. een beschrijving van het voorgenomen beleid en de schriftelijke procedures en maatregelen voor een integere en beheerste uitoefening van het bedrijf;
   k. een beschrijving van de formele en feitelijke zeggenschapsstructuur en, indien de aanvrager deel uitmaakt van een groep, de groepsstructuur, de identiteit van degenen die het beleid van de groep bepalen of mede bepalen;
   l. indien de aanvrager voornemens is werkzaamheden op structurele basis uit te besteden aan een derde, de overeenkomst waarin deze uitbesteding is geregeld;
   m. gegevens op basis waarvan de Bank kan beoordelen dat is voldaan aan het bepaalde bij een algemeen verbindend voorschrift als bedoeld in artikel 3, tweede lid, onderdeel b, met betrekking tot het minimum eigen vermogen alsmede het volgestort aanvangskapitaal;

n. gegevens op basis waarvan de Bank kan beoordelen dat is voldaan aan het bepaalde bij een algemeen verbindend voorschrift als bedoeld in artikel 3, tweede lid, onderdeel b, met betrekking tot de solvabiliteit;
o. een beschrijving van het voorgenomen beleid ter zake van het voorkomen van belangenconflicten tussen haar en de deelnemende ondernemingen en de deelnemende ondernemingen onderling;
p. een netwerkdiagram van de technische infrastructuur, met inbegrip van computer- en netwerkapparatuur en beveiligingsmaatregelen; en,
q. overige gegevens en bescheiden waarvan de Bank heeft bepaald dat zij nodig zijn voor een zorgvuldige beoordeling van de aanvraag.

2. De aanvraag om afgifte van een vrijstelling als bedoeld in artikel 8 of van een ontheffing als bedoeld in artikel 8, tweede lid, of artikel 18, wordt niet als zodanig beschouwd en door de Bank niet in behandeling genomen, indien zij niet de gegevens en bescheiden bevat, welke de Bank nodig acht voor een zorgvuldige beoordeling van de aanvraag.
3. De Bank kan besluiten dat een aanvrager één of meer van de gegevens of bescheiden als bedoeld in het eerste of tweede lid niet behoeft over te leggen, indien deze aantoont dat de doeleinden die deze landsverordening beoogt te bereiken anderszins voldoende zijn bereikt.
4. Het model van de persoonlijke vragenlijsten, bedoeld in het eerste lid, onderdelen e, f en g, wordt door de Bank vastgesteld.

Artikel 20 Voorwaarden vergunning of ontheffing

De Bank verleent op aanvraag aan een rechtspersoon een vergunning of een ontheffing, indien:

a. de aanvrager aantoont dat zal worden voldaan aan de voorschriften, gesteld bij of krachtens deze landsverordening;
b. de statutaire doelomschrijving van de aanvrager overeenkomt met de voorgenomen activiteiten;
c. de Bank geen reden heeft om aan te nemen dat de aanvrager activiteiten kan ontplooien op terreinen die buiten de statutaire doelomschrijving liggen, dan wel een gevaar voor een gezond financiële sector, betalingsverkeer, het te voeren monetaire beleid, het deviezenverkeer dan wel de belangen van de houders of toekomstige houders van betaalrekeningen of van effectenrekeningen kunnen inhouden; en,
d. de aanvrager aantoont in staat te zijn om zijn voornemens ten uitvoer te brengen en om te voldoen aan de van toepassing zijnde voorschriften gesteld bij of krachtens deze landsverordening, de Landsverordening bestrijding witwassen en terrorismefinanciering, de Landsverordening Meldpunt Ongebruikelijke Transacties, de Sanctielandsverordening, de Rijkssanctiewet of een andere wettelijke regeling ter zake van de voorkoming en bestrijding van witwassen en van financiering van terrorisme of van de proliferatie van massavernietigingswapens.

§ 2. Regels voor het beheren van een FMI-systeem

Artikel 21 Toegang tot een FMI-systeem

Een beheerder:

a. past regels toe met betrekking tot toegang tot een systeem die objectief, niet discriminerend en proportioneel zijn; en,
b. verhindert dat de toegang niet meer dan nodig is voor de beheersing, ten aanzien van:
   1°. risico's in verband met krediet, liquiditeit en het systeem;
   2°. afwikkelingsrisico's; of,
   3°. het risico dat gebreken in informatiesystemen of interne controles tot onverwachte verliezen kunnen leiden.

Artikel 22 Vaststelling van de regels voor een FMI-systeem

1. De beheerder stelt regels vast voor het besturen en het beheren van het FMI-systeem.
2. De regels zijn objectief, niet discriminerend en proportioneel.
3. De regels kunnen onder meer regels stellen omtrent:
   a. de wederzijdse rechten, verplichtingen en aansprakelijkheid van de deelnemende ondernemingen en de instelling;
   b. de verplichtingen van de deelnemende ondernemingen inzake het beheersen van risico's die andere deelnemende ondernemingen zouden kunnen raken;
   c. de governance activiteiten en het beheer van krediet-, liquiditeits-, en operationele risico's ten behoeve van deelnemende ondernemingen;
   d. de rechten en aansprakelijkheid van de deelnemende ondernemingen, de gehanteerde marges bij de waardering van gegeven onderpand, inbewaringstelling van bezittingen, de finaliteit en ingebrekestelling bij de afwikkeling van betalingstransacties of effectentransacties door de deelnemende ondernemingen;
   e. de wijze waarop door de beheerder wordt bepaald of een deelnemende onderneming een directe of een indirecte deelnemende onderneming is of zou moeten zijn;
   f. het vaststellen van het tijdstip waarop een betalingsinstructie of een vereffening definitief is;
   g. het recht dat toepasselijk is op de beslechting van geschillen; en,
   h. de tarieven voor het deelnemen aan het FMI-systeem.
4. De regels worden door de Bank goedgekeurd en voldoen aan de bij of krachtens deze landsverordening gestelde voorschriften.
5. De Bank kan een beheerder een aanwijzing geven tot het wijzigen van regels, bedoeld in het eerste lid in het belang van de goede werking van FMI-systemen, of ter uitvoering van door een internationale organisatie vastgestelde standaarden.
6. De Bank stelt bij of krachtens algemeen verbindend voorschrift regels of nadere regels overeenkomstig het bepaalde in het eerste, tweede en derde lid, voor een FMI-systeem dat de Bank beheert.

Artikel 23 Wijziging van de regels

1. De beheerder wijzigt een regel als bedoeld in artikel 22 niet zonder:

a. een schriftelijke goedkeuring van de Bank; en,
b. de voorgenomen wijziging, na schriftelijke goedkeuring van de Bank, minimaal dertig dagen voorafgaand aan de inwerkingtreding van de wijziging aan de deelnemers mee te delen.

2. Het bepaalde in het eerste lid is van overeenkomstige toepassing op een wijziging in het systeem die de structuur, de werking of het bestuur van het systeem beïnvloedt.
3. De Bank kan, indien noodzakelijk, goedkeuren dat de periode van 30 dagen, bedoeld in het eerste lid, wordt ingekort of verlengd.

Hoofdstuk IV

Het register

Artikel 24 Openbaar register

1. Er is een openbaar register van beheerders.
2. De Bank draagt zorg voor de inschrijving in het register van beheerders en maakt daarbij onderscheid tussen beheerders die actief zijn op grond van een vergunning, vrijstelling of ontheffing.
3. De Bank draagt zorg voor de doorhaling in het register van een beheerder:
   a. waarvan de vergunning, vrijstelling of ontheffing is ingetrokken; of,
   b. die om andere redenen zijn werkzaamheden als beheerder heeft beëindigd.
4. Het register wordt ingericht op een door de Bank te bepalen wijze en wordt gepubliceerd op de website van de Bank.

Artikel 25 Inschrijving of doorhaling in het register

1. Indien een beheerder die in het register is opgenomen, het voornemen heeft om zijn werkzaamheden als beheerder geheel te beëindigen, meldt hij dit voornemen zo spoedig mogelijk doch uiterlijk twee maanden tevoren aan de Bank. Binnen een maand na de beëindiging van zijn werkzaamheden bericht de beheerder de Bank dat hij zijn werkzaamheden als beheerder heeft beëindigd.
2. Van de inschrijving of doorhaling in het register wordt door de zorg van de Bank binnen twee weken na de dag waarop zij heeft plaatsgehad, mededeling gedaan op de website van de Bank en in een of meer landelijk verschijnende dagbladen. Indien van toepassing wordt bij doorhaling vermeld dat het desbetreffende besluit nog niet onherroepelijk is.
3. In de maand januari van elk jaar draagt de Bank zorg voor de bekendmaking van een afschrift van het register voor zover het betreft de gegevens, bedoeld in artikel 24, naar de stand van 31 december van het voorgaande jaar in de Landscourant.

Hoofdstuk V

Algemene bepalingen betreffende beheerders van FMI-systemen

§ 1 Bestuur, inrichting en zeggenschapsstructuur

Artikel 26 Minimaal twee dagelijks beleidsbepalers

1. Ten minste twee natuurlijke personen bepalen het dagelijks beleid van de instelling.
2. Ten minste één natuurlijke persoon die het dagelijks beleid van een instelling bepaalt, heeft zijn woonplaats in Sint Maarten en is in de basisadministratie, bedoeld in artikel 2 van de Landsverordening basisadministratie persoonsgegevens, opgenomen.

Artikel 27 Raad van Commissarissen

1. De Bank kan algemeen verbindende voorschriften vaststellen met betrekking tot het aantal leden van de raad van commissarissen of dat van een ander orgaan dat belast is met toezicht op het beleid en de algemene gang van zaken binnen de instelling.
2. De Bank kan op aanvraag geheel of gedeeltelijk, al dan niet voor bepaalde tijd, ontheffing verlenen van het bepaalde bij of krachtens het eerste lid indien de aanvrager naar genoegen van de Bank aantoont dat daaraan redelijkerwijs niet kan worden voldaan en dat de doeleinden die regels beogen te bereiken anderszins worden bereikt.

Artikel 28 Geschiktheid beleidsbepalers, medebeleidsbepalers, en leden van de raad van commissarissen

1. Het dagelijks beleid van een instelling wordt bepaald of medebepaald door personen die, naar het oordeel van de Bank, zowel individueel als collectief, geschikt zijn in verband met de uitoefening van het bedrijf van de instelling en de uitoefening van hun functie. Indien binnen de instelling een raad van commissarissen is, bestaat deze uit personen die, zowel individueel als collectief, geschikt zijn in verband met de uitoefening van hun functie.
2. Tegen het oordeel van de Bank, bedoeld in het eerste lid, staat bezwaar en beroep open als bedoeld in de Landsverordening administratieve rechtspraak.
3. Het overige personeel beschikt over de nodige vakbekwaamheid, kennis en deskundigheid.
4. Een beheerder besteedt werkzaamheden slechts uit aan een derde indien deze over de nodige vakbekwaamheid, kennis en deskundigheid beschikt.

Artikel 29 Eed of belofte

1. De Bank kan in een algemeen verbindend voorschrift, bedoeld in artikel 3, tweede lid, onderdeel a, bepalen dat beleidsbepalers, medebeleidsbepalers en leden van de raad van commissarissen in handen van de President of een ander lid van de Raad van bestuur van de Bank een eed of belofte afleggen alvorens zij hun functie aanvaarden.
2. De eed of belofte, bedoeld in het eerste lid, luidt in de Engelse taal:

"I swear (declare) within the limits of my position that I hold at any time in the financial sector:
that I will perform my position with integrity and diligence;
that I will carefully balance the interests of all parties involved in the institution, namely those of customers, shareholders, employees and the society in which the institution operates;
that in that consideration I will put the interests of the customer first;
that I will act in accordance with the laws, regulations and codes of conduct that apply to me;
that I will keep secret what has been entrusted to me;
that I will not misuse my knowledge;
that I will be open and testable and know my responsibility for society;
that I will endeavor to maintain and promote confidence in the financial sector.
So help me God Almighty!" (I declare and promise that!").

3. De eed of belofte, bedoeld in het eerste lid, luidt in de Nederlandse taal:
"Ik zweer (verklaar) binnen de grenzen van mijn functie die ik op enig moment in de financiële sector vervul:
dat ik mijn functie integer en zorgvuldig zal uitoefenen;
dat ik een zorgvuldige afweging maak tussen de belangen van alle partijen die bij de onderneming zijn betrokken, te weten die van de klanten, de aandeelhouders, de werknemers en de samenleving waarin de instelling opereert;
dat ik in die afweging het belang van de klant centraal zal stellen;
dat ik mij zal gedragen naar de wetten, de reglementen en de gedragscodes die op mij van toepassing zijn;
dat ik geheim zal houden wat mij is toevertrouwd;
dat ik geen misbruik zal maken van mijn kennis;
dat ik mij open en toetsbaar zal opstellen en mijn verantwoordelijkheid voor de samenleving ken;
dat ik mij zal inspannen om het vertrouwen in de financiële sector te behouden en te bevorderen.
Zo waarlijk helpe mij God Almachtig!" (Dat verklaar en beloof ik!").

Artikel 30 Betrouwbaarheid beleidsbepalers, medebeleidsbepalers, en leden van de raad van commissarissen

1. Het beleid van een instelling wordt bepaald of medebepaald door personen van wie, naar het oordeel van de Bank, de betrouwbaarheid buiten twijfel staat. Indien binnen de instelling een raad van commissarissen is, bestaat deze uit personen van wie, naar het oordeel van de Bank, de betrouwbaarheid buiten twijfel staat.
2. De betrouwbaarheid van een persoon staat buiten twijfel, wanneer die betrouwbaarheid eenmaal door de Bank voor de toepassing van deze landsverordening is vastgesteld, zolang niet een wijziging in de relevante feiten en omstandigheden bekend wordt die een redelijke aanleiding geeft tot een nieuwe beoordeling.
3. Tegen het oordeel van de Bank, bedoeld in het eerste lid, staat bezwaar en beroep open als bedoeld in de Landsverordening administratieve rechtspraak.

Artikel 31 Deugdelijk instellingsbestuur

1. Een instelling voert een adequaat beleid voor een deugdelijk instellingsbestuur, en richt haar corporate governance structuur zodanig in dat een deugdelijk instellingsbestuur is gewaarborgd.
2. Het beleid en de structuur, bedoeld in het eerste lid, gaan in ieder geval in op:
   a. de vastlegging en invulling van de taken, verantwoordelijkheden en werkwijze van het bestuur en de raad van commissarissen;
   b. de geschiktheid, zowel individueel als collectief, van de bestuurders en commissarissen;
   c. de vaststelling en uitvoering van een duidelijke strategie en doelstellingen;
   d. de vaststelling, uitvoering, monitoring en waar nodig bijstelling van het algehele risicobeleid;
   e. de systematische controle op de beheersing van de risico's die met de bedrijfsactiviteiten samenhangen;
   f. de adequate informatievoorziening aan het bestuur en de raad van commissarissen;
   g. een zorgvuldige en integere besluitvorming;
   h. de bezoldiging van de bestuurders en commissarissen;
   i. de onafhankelijkheid van de commissarissen; en,
   j. de rol en verantwoordelijkheden van de aandeelhouders van de vennootschap.

Artikel 32 Belemmering toezicht in verband met ondoorzichtigheid of buitenlands recht

1. Een instelling is niet met personen of rechtspersonen verbonden in een formele of feitelijke zeggenschapsstructuur:
   a. die in zodanige mate ondoorzichtig is dat deze een belemmering vormt of kan vormen voor het adequaat uitoefenen van toezicht op de instelling; of,
   b. indien op die personen of rechtspersonen buitenlands recht van toepassing is en dat buitenlandse recht een belemmering vormt of kan vormen voor het adequaat uitoefenen van toezicht op die instelling.
2. Een instelling meldt de Bank ten minste twee maanden tevoren elk nieuw voornemen inzake werkzaamheden van de instelling, al dan niet door middel van een agent of uitsluitend langs elektronische weg, in een ander land dan Sint Maarten.
3. De instelling begint de voorgenomen werkzaamheden niet voordat de Bank haar heeft bericht dat zij daar geen bezwaren tegen heeft.

§ 2 Financiële waarborgen

Artikel 33 Eigen vermogen

Een instelling beschikt over een minimumbedrag aan eigen vermogen.

Artikel 34 Solvabiliteit

Een instelling beschikt over voldoende solvabiliteit.

Artikel 35 Kennisgeving zodra niet meer wordt voldaan aan de financiële waarborgen

Indien een instelling voorziet of redelijkerwijze kan voorzien dat zij niet langer voldoet of niet langer zal voldoen aan de ingevolge artikelen 33 of 34 op haar van toepassing zijnde eisen, stelt zij de Bank daarvan onverwijld bij aangetekend bericht in kennis.

§ 3 Integere en beheerste bedrijfsvoering

Artikel 36 Integere bedrijfsvoering

1. Een instelling voert een adequaat beleid voor een integere uitoefening van haar bedrijf, en richt haar bedrijfsvoering zodanig in dat de integere uitoefening van haar bedrijf is gewaarborgd.
2. Het beleid en de bedrijfsvoering, bedoeld in het eerste lid, zijn gebaseerd op een systematische analyse van integriteitsrisico's.
3. Het beleid en de bedrijfsvoering, bedoeld in het eerste lid, zijn in ieder geval gericht op:
   a. het waarborgen van een integriteitbewuste bedrijfscultuur;
   b. het voorkomen en beheersen van belangenconflicten tussen:
      1°. de beleidsbepalers en de overige medewerkers van de instelling; en,
      2°. de medewerkers van de instelling onderling;
   c. de instelling en haar cliënten, en tussen haar cliënten onderling;
   d. het tegengaan van witwassen en van financiering van terrorisme of van de proliferatie van massavernietigingswapens;
   e. de naleving van de bij of krachtens de Landsverordening bestrijding witwassen en terrorismefinanciering, de Landsverordening Meldpunt Ongebruikelijke Transacties, de Sanctielandsverordening, de Rijkssanctiewet of een andere wettelijke regeling ter zake van de voorkoming en bestrijding van witwassen en van financiering van terrorisme of van de proliferatie van massavernietigingswapens gestelde voorschriften;
   f. het tegengaan van strafbare feiten of andere wetsovertredingen door de instelling of haar werknemers, die het vertrouwen in de instelling, de financiële markten of het betalingsverkeer kunnen schaden;
   g. het tegengaan van relaties met cliënten of andere derden die het vertrouwen in de instelling, de financiële markten of het betalingsverkeer kunnen schaden;
   h. het tegengaan van andere handelingen door de instelling of haar werknemers, die zodanig ingaan tegen hetgeen volgens ongeschreven recht in het maatschappelijk verkeer betaamt dat daardoor het vertrouwen in de instelling, de financiële markten of het betalingsverkeer kan worden geschaad;

i. maatregelen met betrekking tot incidenten die een ernstig risico kunnen vormen voor de integere bedrijfsvoering;
j. het beoordelen van personen voor integriteitsgevoelige functies;
k. het tegengaan van marktmisbruik en marktmanipulatie door medewerkers van de instelling; en,
l. het tegengaan van het handelen met voorwetenschap.

Artikel 37 Beheerste bedrijfsvoering

1. Een instelling voert een adequaat beleid voor een beheerste uitoefening van haar bedrijf, en richt haar bedrijfsvoering zodanig in dat een beheerste uitoefening van haar bedrijf is gewaarborgd.
2. Het beleid en de bedrijfsvoering, bedoeld in het eerste lid, zijn gebaseerd op een systematische analyse van risico's die de instelling loopt, waaronder in ieder geval begrepen de algemene bedrijfsrisico's en de financiële risico's.
3. Het beleid en de bedrijfsvoering, bedoeld in het eerste lid, zijn in ieder geval gericht op:
   a. het beheersen van bedrijfsprocessen en bedrijfsrisico's;
   b. het beheersen van financiële risico's en andere relevante risico's die de financiële situatie van de instelling kunnen aantasten, alsmede het zorgen voor de instandhouding van de vereiste financiële waarborgen;
   c. het opstellen van herstel- en afwikkelingsplannen;
   d. het waarborgen van de goede werking van het betalingsverkeer;
   e. een beschrijving van de inrichting van de bedrijfsvoering;
   f. het instellen van onafhankelijke organisatie/bedrijfsonderdelen met betrekking tot de compliance- en de risicobeheersfunctie;
   g. de integriteit van informatiesystemen; en,
   h. het waarborgen van de continuïteit van het bedrijf.

Artikel 38 Uitbestede werkzaamheden

1. Indien een instelling werkzaamheden uitbesteedt aan een derde, draagt zij er zorg voor dat deze derde de bij of krachtens deze landsverordening met betrekking tot die werkzaamheden voor de uitbestedende instelling gestelde regels, naleeft. De uitbestedende instelling blijft verantwoordelijk voor de naleving van de van toepassing zijnde regels.
2. Een instelling legt de overeenkomst met de derde waaraan de werkzaamheden op structurele basis worden uitbesteed schriftelijk vast. In de overeenkomst worden in ieder geval bindende regels gesteld omtrent:
   a. de onderlinge informatie-uitwisseling, met inbegrip van afspraken over het beschikbaar stellen van informatie waarom de Bank ter uitvoering van haar wettelijke taak verzoekt;
   b. de mogelijkheid voor de uitbestedende instelling om te allen tijde wijzigingen aan te brengen in de wijze waarop de uitvoering van de werkzaamheden door de derde geschiedt;
   c. de verplichting voor de derde om de uitbestedende instelling in staat te stellen blijvend te voldoen aan het bij of krachtens deze landsverordening bepaalde;
   d. de mogelijkheid voor de Bank om onderzoek ter plaatse te doen of te laten doen bij de derde; en,

e. de wijze waarop de overeenkomst wordt beëindigd, en de wijze waarop wordt gewaarborgd dat de uitbestedende instelling de werkzaamheden na beëindiging van de overeenkomst weer zelf kan uitvoeren of door een andere derde kan laten uitvoeren.

3. Een instelling besteedt geen werkzaamheden uit aan een derde waarvan zij weet of behoort te weten dat het die derde niet is toegestaan bedoelde werkzaamheden te verrichten.
4. Een instelling besteedt geen werkzaamheden uit die samenhangen met het bepalen van het dagelijks beleid, daaronder mede te verstaan het vaststellen van het beleid en het afleggen van verantwoording over het gevoerde beleid.
5. Een instelling gaat niet over tot het uitbesteden van werkzaamheden indien die uitbesteding een belemmering kan vormen voor een adequaat toezicht op de naleving van het bij of krachtens deze landsverordening bepaalde.
6. Een instelling voert een adequaat beleid en beschikt over deskundigheid, schriftelijk vastgelegde procedures en maatregelen met betrekking tot het op structurele basis beoordelen van de kennis en deskundigheid van het personeel van de derde en van de kwaliteit van de uitbestede werkzaamheden.
7. De Bank kan bij algemeen verbindend voorschrift nadere regels stellen met betrekking tot het bepaalde in dit artikel. De Bank kan daarbij tevens bepalen dat andere werkzaamheden dan bedoeld in dit artikel niet mogen worden uitbesteed.

Artikel 39 Bewaarplicht van transactiegegevens

De instelling bewaart alle relevante gegevens over de door haar verrichte transacties gedurende ten minste tien jaar op zodanige wijze dat zij de transacties kan reconstrueren.

§ 4 Gekwalificeerde deelnemingen

Artikel 40 Toestemming voor gekwalificeerd deelnemerschap

1. Het is een natuurlijke persoon of rechtspersoon verboden om zonder voorafgaande toestemming van de Bank:
   a. in een instelling een gekwalificeerde deelneming te verwerven, te houden of te vergroten;
   b. in een instelling enige zeggenschap verbonden aan een gekwalificeerde deelneming uit te oefenen; of,
   c. aandelen direct of indirect van een instelling over te dragen of te vervreemden.
2. De Bank verleent een gevraagde toestemming als bedoeld in het eerste lid tenzij de Bank van oordeel is dat:
   a. de betrouwbaarheid van de aanvrager en, indien de aanvrager een rechtspersoon is van de natuurlijke personen die het beleid van deze rechtspersoon bepalen of medebepalen, niet buiten twijfel staat;
   b. de financiële solliditeit van de aanvrager niet is gewaarborgd;
   c. door de uitoefening van de rechten, verbonden aan de deelneming, sprake is of zou kunnen zijn van een ongewenste beïnvloeding van het beleid van de instelling; of,

d. onvoldoende is gewaarborgd dat de instelling zal blijven voldoen aan de voorschriften, bij of krachtens deze landsverordening gesteld.

3. Indien enige zeggenschap als bedoeld in het eerste lid, onderdeel b, wordt uitgeoefend zonder dat voor die handeling toestemming is verkregen, of de bij een verleende toestemming gestelde beperkingen niet in acht zijn genomen, is een mede door de uitgeoefende zeggenschap tot stand gekomen besluit vernietigbaar door het Gerecht op vordering van de Bank, indien het besluit, zonder dat de desbetreffende zeggenschap zou zijn uitgeoefend, anders zou hebben geluid, dan wel niet zou zijn genomen, tenzij voor het tijdstip van de uitspraak alsnog een toestemming wordt verleend, dan wel de niet in acht genomen beperkingen worden ingetrokken. Het Gerecht regelt, voor zover nodig, de gevolgen van de vernietiging.

Artikel 41 Aanvraag bescheiden bij toestemming

Een aanvraag om de verlening van een toestemming bevat ten minste gegevens omtrent:

a. de identiteit, antecedenten en een verklaring omtrent het gedrag en andere door de Bank te bepalen gegevens op grond waarvan de Bank kan beoordelen of de betrouwbaarheid van de aanvrager en, indien de aanvrager een rechtspersoon is, de natuurlijke personen die het dagelijks beleid van de aanvrager bepalen of medebepalen, buiten twijfel staat;
b. de opgave en de omvang van de gekwalificeerde deelnemingen; en,
c. bescheiden waaruit de financiële positie en de juridische groepsstructuur van de aanvrager blijkt.

Artikel 42 Betrouwbaarheid houders gekwalificeerde deelneming

1. De betrouwbaarheid staat buiten twijfel van:
   a. de personen die een gekwalificeerde deelneming houden als bedoeld in artikel 40, eerste lid; of,
   b. de natuurlijke personen die het dagelijks beleid van deze rechtspersoon bepalen of medebepalen indien de houder van een gekwalificeerde deelneming een rechtspersoon is.
2. De betrouwbaarheid van een persoon staat buiten twijfel, wanneer die betrouwbaarheid eenmaal door de Bank voor de toepassing van deze landsverordening is vastgesteld, zolang niet een wijziging in de relevante feiten en omstandigheden bekend wordt die een redelijke aanleiding geeft tot een nieuwe beoordeling.
3. Tegen het oordeel van de Bank, bedoeld in het eerste lid, staat bezwaar en beroep open als bedoeld in de Landsverordening administratieve rechtspraak.

Artikel 43 Kennisgeving omvang gekwalificeerde deelneming

1. Iedere natuurlijke persoon of rechtspersoon stelt de Bank vooraf bij aangetekend bericht in kennis van een zodanige wijziging van diens gekwalificeerde deelneming in een instelling waardoor de omvang van deze deelneming:

a. boven de 20, 33 of 50 procent stijgt, dan wel waardoor de instelling een dochtermaatschappij wordt; of
b. onder de 10, 20, 33 of 50 procent daalt, dan wel waardoor de instelling ophoudt een dochtermaatschappij te zijn.

2. Een instelling geeft, zodra zulks haar bekend wordt, de Bank bij aangetekend bericht kennis van iedere verwerving, wijziging of afstoting van een gekwalificeerde deelneming in deze instelling waardoor de omvang van deze deelneming:
   a. boven de 20, 33 of 50 procent stijgt of waardoor de betrokken instelling een dochtermaatschappij wordt; of,
   b. onder de 10, 20, 33 of 50 procent daalt of waardoor de betrokken instelling ophoudt een dochtermaatschappij te zijn.
3. Een instelling stelt de Bank in de maand januari van ieder jaar bij aangetekend bericht in kennis van de identiteit van iedere natuurlijke persoon of rechtspersoon, die een gekwalificeerde deelneming in deze instelling houdt.
4. Degene die aan de Bank een kennisgeving verstrekt als bedoeld in het eerste of tweede lid, verstrekt daarbij mede informatie over de grootte van de voorgenomen deelneming alsmede een opgave van door de Bank nader te bepalen gegevens.

§ 5 Rapportage aan de Bank

Artikel 44 Jaarrekening

1. Een instelling dient jaarlijks binnen een door de Bank vast te stellen termijn na afloop van het boekjaar een jaarrekening ten minste bevattend een balans en een verlies- en winstrekening met bijbehorende toelichting over het afgelopen boekjaar bij de Bank in te dienen.
2. De jaarrekening gaat vergezeld van een door een externe deskundige afgegeven verklaring omtrent de getrouwheid van de jaarrekening en van een managementletter.
3. Een instelling publiceert de jaarrekening, bedoeld in het eerste lid, op haar website binnen een maand nadat de jaarrekening ingevolge het bepaalde in Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek goedgekeurd moet zijn. De Bank kan een instelling daarnaast verplichten binnen een door de Bank vast te stellen termijn haar jaarrekening over het afgelopen boekjaar, op een door de Bank vast te stellen andere wijze te publiceren.
4. De Bank kan algemeen verbindende voorschriften vaststellen met betrekking tot de jaarrekening, en de vorm en de wijze van indiening.

Artikel 45 Overige gegevens

1. Een instelling verstrekt aan de Bank periodiek gegevens die redelijkerwijs nodig zijn voor de vervulling van de taak van de Bank uit hoofde van deze landsverordening.
2. Een instelling verstrekt aan de Bank periodiek gegevens over de activiteiten van de instelling in het buitenland, alsmede over de resultaten van toezicht- en handhavingsactiviteiten jegens de instelling door een toezichthoudende instantie in het buitenland.

3. De Bank kan algemeen verbindende voorschriften vaststellen met betrekking tot:
   a. de inhoud van de gegevens;
   b. de vorm, de wijze, de periodiciteit en de termijnen van de verstrekking van de gegevens; en,
   c. de certificering van deze gegevens door een externe deskundige.

§ 6 Externe deskundige

Artikel 46 Melding door externe deskundige

1. Een externe deskundige die een onderzoek uitvoert naar de getrouwheid van de jaarrekening of andere gegevens van een instelling, stelt de Bank onverwijld in kennis van elke omstandigheid waarvan hij bij de uitvoering van het onderzoek kennis heeft gekregen en die:
   a. in strijd is met de eisen die voor het verkrijgen van de vergunning, vrijstelling of ontheffing aan de betrokken instelling zijn gesteld;
   b. in strijd is met de bij of krachtens deze landsverordening aan de instelling opgelegde verplichtingen;
   c. het voortbestaan van de instelling bedreigt of zou kunnen bedreigen; of,
   d. de afgifte van een goedkeurende verklaring omtrent de getrouwheid in gevaar zou kunnen brengen.
2. Bij een melding als bedoeld in het eerste lid zendt de externe deskundige onverwijld aan de Bank een afschrift van zijn rapport, de managementletters en de correspondentie die rechtstreeks betrekking heeft op de melding, de verklaring bij de jaarrekening, respectievelijk van enig van de periodiek bij de Bank in te dienen gegevens, voor zover de Bank bij die gegevens een verklaring van een externe deskundige nodig heeft geacht.
3. Op de externe deskundige die naast zijn werkzaamheden voor de beheerder ook werkzaamheden uitvoert voor een andere onderneming of instelling, is de meldingsplicht, bedoeld in het tweede lid, van overeenkomstige toepassing indien de beheerder een dochtermaatschappij is van die andere onderneming of instelling dan wel indien die andere onderneming of instelling een dochtermaatschappij is van de beheerder.

Artikel 47 Mondelinge toelichting door externe deskundige en vrijwaring

1. Indien de Bank zulks noodzakelijk acht, geeft de externe deskundige een mondelinge toelichting bij een melding als bedoeld in artikel 46, eerste lid.
2. De Bank kan de betrokken instelling in de gelegenheid stellen bij de mondelinge toelichting aanwezig te zijn.
3. De externe deskundige die op grond van het bepaalde in artikel 46, eerste lid, tot een melding is overgegaan, is niet aansprakelijk voor schade die een derde dientengevolge lijdt, tenzij aannemelijk wordt gemaakt dat, gelet op alle feiten en omstandigheden, in redelijkheid niet tot melding of het verstrekken van inlichtingen had mogen worden overgegaan.

Artikel 48 Samenwerking met de Bank en bezwaar tegen een externe deskundige

1. Een externe deskundige als bedoeld in artikel 46, eerste lid, houdt bij een onderzoek naar de getrouwheid van de jaarrekening of andere gegevens van de instelling rekening met richtlijnen en instructies van de Bank, en met afspraken met de Bank.
2. Tot het afgeven van een verklaring als bedoeld in artikel 44, tweede lid, is slechts bevoegd een externe deskundige tegen wie de Bank geen bezwaar heeft gemaakt.
3. Een beheerder is verplicht gebruik te maken van de diensten van een externe deskundige, waartegen de Bank geen bezwaar heeft gemaakt.

§ 7 Toestemming voor een benoeming en melding van wijzigingen

Artikel 49 Toestemming voor een benoeming

1. Een instelling geeft aan de Bank kennis van het voornemen tot benoeming van een bestuurder, lid van de raad van commissarissen en andere persoon die het beleid van de instelling bepaalt of medebepaalt.
2. De instelling geeft geen uitvoering aan het voornemen, bedoeld in het eerste lid, zonder voorafgaande toestemming van de Bank.
3. Met betrekking tot het voornemen, bedoeld in het eerste lid, legt de instelling de volgende gegevens aan de Bank over:
   a. de identiteit, de antecedenten, een verklaring van goed gedrag en andere door de Bank te bepalen gegevens op basis waarvan de Bank kan beoordelen of de betrouwbaarheid van de te benoemen persoon buiten twijfel staat; en,
   b. gegevens op grond waarvan de Bank kan beoordelen of de te benoemen persoon geschikt is in verband met de uitoefening van het bedrijf van de instelling en de uitoefening van zijn taak.

Artikel 50 Wijziging van antecedenten

1. Een instelling geeft kennis aan de Bank van een wijziging van de antecedenten van een bestuurder, lid van de raad van commissarissen en andere persoon die het beleid van de instelling bepaalt of medebepaalt.
2. De kennisgeving, bedoeld in het eerste lid, geschiedt onverwijld nadat de instelling van de wijziging op de hoogte is gekomen.

Artikel 51 Kennisgeving van aanstaand aftreden

1. Een instelling geeft kennis aan de Bank van het aanstaande aftreden van een bestuurder, lid van de raad van commissarissen en andere persoon die het beleid van de instelling bepaalt of medebepaalt.

2. De kennisgeving, bedoeld in het eerste lid, geschiedt onverwijld nadat de instelling met dit feit bekend is geworden.

Artikel 52 Wijziging van statuten

1. Een instelling geeft kennis aan de Bank van het voornemen tot wijziging van haar statuten of reglementen.
2. De instelling geeft geen uitvoering aan het voornemen, bedoeld in het eerste lid, zonder voorafgaande toestemming van de Bank.
3. De Bank kan aan een toestemming als bedoeld in het tweede lid voorwaarden verbinden.
4. Indien blijkt dat een instelling een handeling als omschreven in het eerste lid, heeft verricht zonder toestemming van de Bank, is die instelling gehouden op aanwijzing van de Bank de handeling voor zover mogelijk ongedaan te maken, tenzij de Bank, daartoe verzocht door de betrokken instelling, alsnog toestemming verleent.

Artikel 53 Andere wijzigingen

1. Een instelling geeft de Bank bij aangetekend bericht kennis van het voornemen tot:
   a. vermindering van haar eigen vermogen door terugbetaling van kapitaal, uitkering van reserves of van de winst van het lopend boekjaar;
   b. het verwerven, houden dan wel vergroten van een gekwalificeerde deelneming in een andere instelling;
   c. geheel of voor een belangrijk deel overnemen van de activa en passiva van een andere instelling of instelling;
   d. aangaan van een fusie met een andere instelling of instelling;
   e. over te gaan tot financiële of vennootschappelijke reorganisatie;
   f. vestigen van een filiaal, bijkantoor of kas onder welke naam dan ook te vestigen;
   g. verlenen of intrekken van een agentschap;
   h. uitbesteding van een belangrijk deel van haar werkzaamheden;
   i. wijzigen van de naam, het adres of de rechtsvorm van de instelling;
   j. wijzigen van de statutaire zetel, de statutaire naam en de handelsnaam of handelsnamen;
   k. wijzigen van de gegevens in het handelsregister;
   l. wijzigen van de zeggenschapsstructuur binnen de instelling; of,
   m. wijzigen van werkzaamheden van de instelling in een ander land dan Sint Maarten, waaronder begrepen het wijzigen van het adres van een in het buitenland gelegen bijkantoor.
2. De instelling geeft geen uitvoering aan het voornemen, bedoeld in het eerste lid, zonder voorafgaande toestemming van de Bank.
3. De Bank kan aan een toestemming als bedoeld in het tweede lid voorwaarden verbinden.
4. Indien blijkt dat een instelling een handeling als omschreven in het eerste lid, heeft verricht zonder toestemming van de Bank, is die instelling gehouden op aanwijzing van de Bank de handeling voor zover mogelijk ongedaan te maken, tenzij de Bank, daartoe verzocht door de betrokken instelling, alsnog toestemming verleent.

Hoofdstuk VI

Dekking kosten behandeling aanvragen en toezicht

Artikel 54

1. De aanvrager van een vergunning, vrijstelling, ontheffing of toestemming, en de instelling die een melding doet als bedoeld in artikel 116 zijn ter zake van de aanvraag onderscheidenlijk melding aan de Bank een bedrag verschuldigd. De Bank brengt het bedrag, voor zover mogelijk direct na ontvangst van de aanvraag, bij beschikking in rekening.
2. Degenen die in het bezit zijn van een vergunning, vrijstelling of ontheffing zijn jaarlijks aan de Bank een bedrag verschuldigd. De Bank stelt elk jaar de hoogte van het bedrag vast.
3. De Bank brengt op grond van deze landsverordening geen bedrag in rekening aan een beheerder van een effectenbeurs die in het bezit is van een vergunning op grond van de Landsverordening toezicht effectenbeurzen.
4. De hoogte van de in het eerste en tweede lid bedoelde bedragen wordt zodanig vastgesteld dat de totale jaarlijkse opbrengst van het in rekening te brengen bedrag ten hoogste gelijk is aan de kosten die de Bank in dat jaar maakt ter zake van de behandeling van de aanvragen onderscheidenlijk het toezicht dat de Bank uitoefent ingevolge deze landsverordening.
5. Bij landsbesluit, houdende algemene maatregelen, worden, gehoord de Bank en de representatieve organisatie, bedoeld in artikel 5, nadere regels gesteld omtrent de kostendoorberekening en de grondslagen waarop die is gebaseerd, en wordt de hoogte van de in het eerste lid bedoelde bedragen vastgesteld. Hierbij kan een onderscheid worden gemaakt naar directe en indirecte kosten.
6. Bedragen, genoemd in het landsbesluit, houdende algemene maatregelen, bedoeld in het vijfde lid, kunnen bij ministeriële regeling worden gewijzigd overeenkomstig de ontwikkeling van de prijsindexcijfers van de gezinsconsumptie. Wijziging heeft plaats met ingang van de eerste dag van enig kalenderjaar op basis van de stijging die het prijsindexcijfer van de gezinsconsumptie voor het derde kwartaal of de maand september in het daaraan voorafgaande jaar aangeeft ten opzichte van het prijsindexcijfer voor het derde kwartaal in het daaraan voorafgaande jaar.
7. Het in het eerste onderscheidenlijk tweede lid bedoelde bedrag wordt betaald binnen zes weken na dagtekening van de beschikking waarbij de betalingsverplichting is opgelegd.
8. Voor zover het bedrag, bedoeld in het eerste onderscheidenlijk tweede lid, niet binnen de in het zevende lid bedoelde termijn wordt betaald, stuurt de Bank aan betrokkene een schriftelijke aanmaning om binnen twee weken na dagtekening van de aanmaning dit bedrag, verhoogd met de rente en de kosten van de aanmaning, alsnog te betalen. De aanmaning bevat de aanzegging, dat het bedrag, voor zover dat niet binnen de in de aanmaning gestelde termijn wordt betaald, overeenkomstig het negende lid wordt ingevorderd.
9. Bij gebreke van betaling binnen de in de aanmaning gestelde termijn vordert de Bank het bedrag van de aanmaning, verhoogd met de kosten van de invordering, bij dwangbevel in.

10. Het dwangbevel wordt op kosten van de betrokkene bij deurwaardersexploot betekend, en levert een executoriale titel op in de zin van het Tweede Boek van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering.
11. Gedurende zes weken na de dag van betekening staat verzet tegen het dwangbevel open door dagvaarding van de Bank. Het verzet schorst de tenuitvoerlegging. Op verzoek van het land Sint Maarten kan de rechter de schorsing van de tenuitvoerlegging opheffen.

Hoofdstuk VII

Toezicht en handhaving

§ 1 Toezicht op de naleving

Artikel 55

1. Met het toezicht op de naleving van het bij of krachtens deze landsverordening bepaalde zijn belast de daartoe door de President van de Bank aangewezen functionarissen, werkzaam bij de Bank. Een zodanige aanwijzing wordt bekendgemaakt in de Landscourant.
2. De krachtens het eerste lid aangewezen personen kunnen het toezicht op een risicogeoriënteerde wijze uitoefenen.
3. De krachtens het eerste lid aangewezen functionarissen van de Bank zijn uitsluitend voor zover dat voor de vervulling van hun taak redelijkerwijs noodzakelijk is, bevoegd:
   a. alle inlichtingen te vragen;
   b. inzage te verlangen van alle boeken, bescheiden en andere informatiedragers en daarvan kopieën te maken of deze daartoe voor dat doel voor korte termijn mee te nemen tegen een door hen af te geven schriftelijk bewijs;
   c. zaken aan opneming en onderzoek te onderwerpen, deze daartoe tijdelijk mee te nemen tegen een door hen af te geven schriftelijk bewijs, en daarvan monsters te nemen; en,
   d. alle plaatsen te betreden, eventueel vergezeld van door hen aangewezen personen, met uitzondering van woningen of tot bewoning bestemde gedeelten van vaartuigen zonder de uitdrukkelijke toestemming van de bewoner.
4. Eenieder is verplicht aan de krachtens het eerste lid aangewezen functionarissen alle medewerking te verlenen die op grond van het derde lid wordt gevorderd.
5. Zo nodig, wordt de toegang tot een plaats als bedoeld in het derde lid, onderdeel d, verschaft met behulp van de sterke arm.

Artikel 56

1. De Bank kan zich bij het uitoefenen van het toezicht, bedoeld in artikel 55, eerste lid, doen bijstaan, dan wel een zodanig toezicht geheel doen uitvoeren door een door de Bank aan te wijzen externe deskundige of andere

deskundigen. De Bank kan de kosten die hiermee verband houden geheel of gedeeltelijk doorberekenen aan de betrokken beheerder. Artikel 55 is van overeenkomstige toepassing.

2. Indien het uitoefenen van het toezicht, bedoeld in artikel 55, eerste lid, dan wel bepaalde werkzaamheden in het kader van een zodanig toezicht door de Bank aan een externe deskundige of aan een andere deskundige worden opgedragen, is deze verplicht zijn bevindingen rechtstreeks en schriftelijk aan de Bank te rapporteren en na verkregen toestemming van de Bank een afschrift daarvan aan de betrokken beheerder te zenden.
3. Een beheerder is op verzoek van de Bank verplicht een erkende deskundige aan te wijzen die rechtstreeks aan de Bank rapporteert over de interne organisatie van de beheerder.

Artikel 57

1. De Bank is, uitsluitend voor zover dat voor de vervulling van haar taak redelijkerwijze noodzakelijk is, bevoegd om alle registers te raadplegen en alle inlichtingen te vragen bij overheidsinstanties, alsmede van andere bij landsbesluit, houdende algemene maatregelen, aan te wijzen instanties.
2. De in het eerste lid genoemde instanties verlenen aan de Bank binnen de door haar gestelde redelijke termijn kosteloos alle medewerking die op grond van het eerste lid wordt gevraagd.

Artikel 58

De bij of krachtens deze landsverordening gegeven voorschriften die het verstrekken van gegevens of inlichtingen verbieden of anderszins tot geheimhouding verplichten, gelden niet bij de toepassing van de bij of krachtens hoofdstuk VIII, Afdeling 2, van de Algemene landsverordening landsbelastingen gegeven voorschriften op een administratieplichtige als bedoeld in artikel 61a van de laatstgenoemde landsverordening, of op de Bank voor zover het die administratieplichtige betreft.

§ 2 Handhaving

Artikel 59

1. Bij niet naleving van hetgeen bij of krachtens deze landsverordening is gesteld kan de Bank bij aangetekende brief een aanwijzing geven om binnen een door haar te bepalen termijn ten aanzien van met name genoemde punten een bepaalde gedragslijn te volgen.
2. Indien de Bank tekenen ontwaart, die naar het oordeel van de Bank de financiële situatie, het deugdelijk ondernemingsbestuur of de integere of beheerste bedrijfsvoering van een beheerder in gevaar brengen of kunnen brengen, kan de Bank deze beheerder per aangetekende brief een aanwijzing geven om binnen een door de Bank te bepalen termijn ten aanzien van met name genoemde punten een bepaalde gedragslijn te volgen.
3. Indien de Bank tekenen ontwaart van een zodanige ontwikkeling dat er naar het oordeel van de Bank ten gevolge van de gekwalificeerde deelneming in een beheerder sprake is van een invloed op die beheerder die in strijd is of zou

kunnen zijn met een gezond beleid voor de beheerder , kan zij deze houder van een gekwalificeerde deelneming een aanwijzing geven om binnen een door haar te bepalen termijn ten aanzien van met name genoemde punten een bepaalde gedragslijn te volgen.

Artikel 60

1. Indien de Bank niet binnen de door haar vastgestelde termijn na dagtekening van een aanwijzing als bedoeld in 59, een voor haar bevredigend antwoord van de beheerder heeft ontvangen, of indien naar het oordeel van de Bank niet of onvoldoende aan de aanwijzing gevolg is gegeven, kan zij één of meer personen benoemen als curator ten aanzien van alle of bepaalde organen van die beheerder.
2. Indien de in artikel 59, eerste of tweede lid genoemde gevallen onverwijld ingrijpen noodzakelijk maken, kan de Bank zonder toepassing van artikel 59, eerste of tweede lid onmiddellijk uitvoering geven aan het eerste lid, nadat de beheerder voorafgaand in de gelegenheid is gesteld zijn zienswijze naar voren te brengen over het voorgenomen besluit.

Artikel 61

1. De beslissing om een curator te benoemen bevat een beschrijving van de belangen en instructies waardoor de curator zich dient te laten leiden.
2. De Bank benoemt de curator voor ten hoogste twee jaren, met de mogelijkheid deze termijn telkens voor ten hoogste een jaar te verlengen. Een verlenging wordt terstond van kracht. Van een zodanige verlenging doet de Bank de beheerder mededeling per aangetekende brief.
3. Met ingang van het tijdstip waarop de beslissing tot benoeming van de curator aan de beheerder is bekendgemaakt, mogen de betrokken organen hun bevoegdheden slechts uitoefenen na goedkeuring door de curator en met inachtneming van de opdrachten van de curator.
4. Na de benoeming van een curator:
   a. verlenen de organen van de beheerder de curator alle medewerking;
   b. is voor schade ten gevolge van handelingen, verricht in strijd met het derde lid, elke persoon die deel uitmaakt van het orgaan van de onderneming of instelling dat deze handelingen verrichtte, hoofdelijk aansprakelijk tegenover de onderneming of instelling, tenzij het verrichten van deze handelingen hem niet te verwijten valt en hij niet nalatig is geweest in het treffen van maatregelen om de gevolgen daarvan af te wenden; en,
   c. zijn de handelingen, bedoeld in onderdeel b, voor zover het rechtshandelingen betreft, vernietigbaar, indien de wederpartij wist of behoorde te weten dat de ingevolge het derde lid vereiste goedkeuring voor die handelingen ontbrak.
5. De kosten en beloning van een op grond van artikel 60 benoemde curator komen ten laste van de betrokken beheerder.
6. De Bank kan de organen ten aanzien waarvan een curator is benoemd, toestaan bepaalde rechtshandelingen zonder goedkeuring van de curator te verrichten.
7. De curator informeert de Bank periodiek over zijn vorderingen en verstrekt de Bank alle gegevens en inlichtingen die voor de uitvoering van haar taak uit

hoofde van deze landsverordening nodig zijn.
8. De Bank kan de curator te allen tijde nadere instructies geven.
9. De Bank kan de door haar aangewezen curator te allen tijde vervangen.
10. Zodra de omstandigheid die tot de benoeming van de curator heeft geleid niet langer aanwezig is, trekt de Bank de benoeming van de curator in. De beslissing tot intrekking wordt onverwijld per aangetekende brief bekendgemaakt aan de betrokken onderneming of instelling.

Artikel 62

1. Indien een externe deskundige niet of niet langer de nodige waarborgen biedt dat hij zijn taak met betrekking tot het afgeven van een verklaring met betrekking tot een beheerder naar behoren zal kunnen vervullen, kan de Bank ten aanzien van de externe deskundige bepalen dat deze niet langer bevoegd is de in deze landsverordening bedoelde verklaringen met betrekking tot die onderneming of instelling af te leggen.
2. De Bank maakt een besluit als bedoeld in het eerste lid terstond bekend aan de desbetreffende onderneming of instelling en aan de externe deskundige.

§ 3 Last onder dwangsom en bestuurlijke boete

Artikel 63

In dit hoofdstuk wordt onder last onder dwangsom verstaan: de herstelsanctie, inhoudende:
a. een last tot geheel of gedeeltelijk herstel van de overtreding; en,
b. de verplichting tot betaling van een geldsom indien de last niet of niet tijdig wordt uitgevoerd.

Artikel 64

1. De Bank kan bij overtreding van de voorschriften gesteld bij of krachtens de artikelen 3, derde lid, 9, elfde lid, 11, tiende lid, 12, 17, eerste lid, 21 tot en met 23, 25, 26, 28, eerste en derde lid, 29, eerste lid, 30, eerste lid, 31 tot en met 39, 40, eerste lid, 43 tot en met 45, 46, eerste en tweede lid, 47 eerste lid, 48, eerste en derde lid, 49 tot en met 53, 55, vierde lid, 56, derde lid, 59, 61, derde en vierde lid, en 112 tot en met 115, een last onder dwangsom opleggen. Artikel 1:127 van het Wetboek van Strafrecht is van overeenkomstige toepassing.
2. De last onder dwangsom kan worden opgelegd zodra het gevaar voor de overtreding klaarblijkelijk dreigt.
3. De last onder dwangsom omschrijft de te nemen herstelmaatregelen.
4. Bij de last onder dwangsom die strekt tot het ongedaan maken van een overtreding of het voorkomen van verdere overtreding wordt een termijn gesteld gedurende welke de overtreder de last kan uitvoeren zonder dat een dwangsom wordt verbeurd.
5. Een beslissing tot oplegging van een last onder dwangsom wordt op schrift gesteld en is een beschikking.
6. De Bank stelt de dwangsom vast hetzij op een bedrag ineens, hetzij op een bedrag per tijdseenheid waarin de last niet is uitgevoerd, dan wel per

overtreding van de last. De bedragen staan in redelijke verhouding tot de zwaarte van het geschonden belang en tot de beoogde werking van de dwangsom.

7. Bij landsbesluit, houdende algemene maatregelen, wordt het bedrag waarboven geen dwangsom meer wordt verbeurd, bepaald.

Artikel 65

Een verbeurde dwangsom wordt betaald binnen zes weken nadat zij van rechtswege is verbeurd.

Artikel 66

1. Indien een last onder dwangsom is opgelegd kan de Bank op verzoek van de overtreder de last opheffen, de looptijd ervan opschorten voor een bepaalde termijn, of de dwangsom verminderen in geval van blijvende of tijdelijke gehele of gedeeltelijk onmogelijkheid voor die overtreder om aan zijn verplichtingen te voldoen.
2. Indien een last onder dwangsom is opgelegd kan de Bank op verzoek van de overtreder de last opheffen, indien de beschikking één jaar van kracht is geweest zonder dat de dwangsom is verbeurd.

Artikel 67

In afwijking van artikel 84, eerste lid, verjaart de bevoegdheid tot invordering van een verbeurde dwangsom door verloop van één jaar na de dag waarop zij is verbeurd.

Artikel 68

Geen last onder dwangsom kan worden opgelegd voor zover voor de overtreding een rechtvaardigingsgrond bestond.

Artikel 69

1. Alvorens aan te manen tot betaling van de dwangsom beslist de Bank bij beschikking omtrent de invordering van de dwangsom.
2. De Bank geeft voorts een beschikking omtrent de invordering van de dwangsom, indien een belanghebbende daarom verzoekt.
3. De Bank beslist binnen zes weken op het verzoek.

Artikel 70

1. Indien uit een beschikking tot intrekking of wijziging van de last onder dwangsom voorvloeit dat een reeds gegeven beschikking tot invordering van die dwangsom niet in stand kan blijven, vervalt die reeds eerder gegeven beschikking.

2. De Bank kan een nieuwe beschikking tot invordering geven die in overeenstemming is met de gewijzigde last onder dwangsom.

Artikel 71

1. Een bezwaar, beroep, hoger beroep of een verzoek om schorsing, dan wel voorlopige voorziening gericht tegen de last onder dwangsom heeft mede betrekking op een beschikking die strekt tot invordering van de dwangsom, voor zover de belanghebbende deze beschikking betwist.
2. Het Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba kan beslissen het beroepschrift toe te zenden naar de Bank, overeenkomstig artikel 54 van de Landsverordening administratieve rechtspraak, indien behandeling door de Bank gewenst is.
3. Het tweede lid is van overeenkomstige toepassing op een verzoek om schorsing dan wel op een op een verzoek om een voorlopige voorziening.

Artikel 72

Onder bestuurlijke boete wordt verstaan: de bestraffende sanctie, inhoudende een onvoorwaardelijke verplichting tot betaling van een geldsom.

Artikel 73

1. De Bank kan bij overtreding van de voorschriften gesteld bij of krachtens de artikelen 3, derde lid, 9, elfde lid, 11, tiende lid, 12, 17, eerste lid, 21 tot en met 23, 25, 26, 28, eerste en derde lid, 29, eerste lid, 30, eerste lid, 31 tot en met 39, 40, eerste lid, 43 tot en met 45, 46, eerste en tweede lid, 47 eerste lid, 48, eerste en derde lid, 49 tot en met 53, 55, vierde lid, 56, derde lid, 59, 61, derde en vierde lid, en 112 tot en met 115, een bestuurlijke boete opleggen. Artikel 1:127 van het Wetboek van Strafrecht is van overeenkomstige toepassing.
2. Bij landsbesluit, houdende algemene maatregelen, wordt de hoogte en de wijze van bepaling van de bestuurlijke boete voor de verschillende overtredingen bepaald. Een op grond van het eerste lid op te leggen bestuurlijke boete bedraagt ten hoogste het bedrag dat is vastgesteld voor de vierde categorie, bedoeld in artikel 1:54, vierde lid, van het Wetboek van Strafrecht of, indien dat meer is, ten hoogste 10% van de omzet van de beheerder in het boekjaar voorafgaande aan de beschikking waarin de bestuurlijke boete wordt opgelegd.
3. Alvorens over te gaan tot oplegging van een boete, stelt de Bank de betrokkene schriftelijk op de hoogte van het voornemen een boete op te leggen onder vermelding van de gronden waarop het voornemen berust.
4. De Bank houdt aantekeningen van de handelingen die in het kader van een onderzoek, voorafgaand aan het opleggen van een bestuurlijke boete, hebben plaatsgevonden onder vermelding van de personen die bedoelde handelingen hebben verricht.

Artikel 74

Geen bestuurlijke boete wordt opgelegd, indien:
a. de overtreding niet aan de overtreder kan worden verweten;

b. de overtreder is overleden;
c. aan de overtreder wegens dezelfde overtreding reeds eerder een bestuurlijke boete is opgelegd, dan wel een kennisgeving als bedoeld in artikel 80, derde lid, onderdeel a, is bekendgemaakt; of,
d. een rechtvaardigingsgrond voor de overtreding bestaat.

Artikel 75

1. Geen bestuurlijke boete wordt opgelegd, indien tegen de overtreder wegens dezelfde gedraging een strafvervolging is ingesteld en het onderzoek ter terechtzitting is begonnen, of het recht tot strafvervolging is vervallen ingevolge artikel 1:149 van het Wetboek van Strafrecht.
2. Indien de gedraging tevens een strafbaar feit is, wordt zij aan de officier van justitie voorgelegd, tenzij bij wettelijk voorschrift is bepaald, dan wel met het openbaar ministerie is overeengekomen, dat daarvan kan worden afgezien.
3. Voor een gedraging die aan de officier van justitie moet worden voorgelegd, legt het de Bank slechts een bestuurlijke boete op indien:
   a. de officier van justitie aan de Bank heeft medegedeeld ten aanzien van de overtreder van strafvervolging af te zien, of,
   b. de Bank niet binnen dertien weken een reactie van de officier van justitie heeft ontvangen.

Artikel 76

1. Een bestuurlijke boete vervalt, indien zij op het tijdstip van het overlijden van de overtreder niet onherroepelijk is. Een onherroepelijke bestuurlijke boete vervalt voor zover zij op dat tijdstip nog niet is betaald.
2. Een reeds opgelegde bestuurlijke boete vervalt, indien het Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba met toepassing van artikel 25 van het Wetboek van Strafvordering de vervolging van de overtreder voor dat feit beveelt.
3. De bevoegdheid tot het opleggen van een bestuurlijke boete vervalt vijf jaren nadat de overtreding heeft plaatsgevonden.
4. Indien tegen de bestuurlijke boete bezwaar wordt gemaakt of beroep wordt ingesteld, wordt de vervaltermijn, bedoeld in het derde lid, opgeschort tot onherroepelijk op het bezwaar of beroep is beslist.

Artikel 77

1. Degene die wordt verhoord met het oog op het aan hem opleggen van een bestuurlijke boete, is niet verplicht ten behoeve daarvan verklaringen omtrent de overtreding af te leggen. Voor het verhoor wordt aan de betrokkene medegedeeld dat hij niet verplicht is tot antwoorden.
2. Indien beroep is ingesteld tegen een bestuurlijke boete is de partij aan wie de boete is opgelegd niet verplicht omtrent de overtreding verklaringen af te leggen. Het eerste lid, tweede volzin, is van overeenkomstige toepassing.

Artikel 78

1. De Bank of de personen, bedoeld in artikel 55, eerste lid, kunnen van de overtreding een rapport opmaken.
2. Het rapport is gedagtekend en vermeldt in ieder geval:
   a. de naam van de overtreder;
   b. de overtreding, alsmede het overtreden voorschrift; en,
   c. zo nodig een aanduiding van de plaats waar en het tijdstip of de periode waarop de overtreding is geconstateerd.
3. Een afschrift van het rapport wordt uiterlijk bij de bekendmaking van de beschikking tot oplegging van de bestuurlijke boete aan de overtreder toegezonden of uitgereikt.
4. Indien van de overtreding een proces-verbaal als bedoeld in artikel 186 van het Wetboek van Strafvordering is opgemaakt, treedt dit voor de toepassing van dit hoofdstuk in de plaats van het rapport.

Artikel 79

1. De Bank stelt de overtreder desgevraagd in de gelegenheid de gegevens waarop het opleggen van de bestuurlijke boete, dan wel het voornemen daartoe, berust, in te zien en daarvan afschriften te vervaardigen. De Bank kan beslissen om bepaalde stukken van kennisneming uit te zonderen in het belang van de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, of op zwaarwichtige gronden aan het algemeen belang ontleend.
2. Voor zover blijkt dat de verdediging van de overtreder dit redelijkerwijs vergt, draagt de Bank er zoveel mogelijk zorg voor dat deze gegevens aan de overtreder worden medegedeeld in een voor deze begrijpelijke taal.

Artikel 80

1. De Bank kan de overtreder in de gelegenheid stellen over het voornemen tot opleggen van een bestuurlijke boete zijn zienswijze naar voren te brengen.
2. Op het moment dat de overtreder in de gelegenheid wordt gesteld over het voornemen tot het opleggen van een bestuurlijke boete zijn zienswijze naar voren te brengen:
   a. wordt het rapport reeds bij de uitnodiging daartoe aan de overtreder toegezonden of uitgereikt; en,
   b. zorgt de Bank voor bijstand door een tolk, indien blijkt dat de verdediging van de overtreder dit redelijkerwijs vergt.
3. Indien de Bank nadat de overtreder zijn zienswijze naar voren heeft gebracht, beslist dat:
   a. voor de overtreding geen bestuurlijke boete zal worden opgelegd, of
   b. de overtreding alsnog aan de officier van justitie zal worden voorgelegd, wordt dit schriftelijk aan de overtreder medegedeeld.

Artikel 81

1. Een beschikking tot oplegging van een bestuurlijke boete vermeldt in ieder geval:
   a. de naam van de overtreder;

b. het feit ter zake waarvan de boete wordt opgelegd, alsmede het overtreden voorschrift;
c. de te betalen geldsom, alsmede een toelichting op de hoogte daarvan; en,
d. de termijn, bedoeld in artikel 84, waarbinnen de boete moet worden betaald.

2. Op verzoek van de overtreder die de beschikking wegens zijn gebrekkige kennis van de officiële talen in de zin van de Landsverordening officiële talen onvoldoende begrijpt, draagt de Bank er zoveel mogelijk zorg voor dat de inhoud van de beschikking aan de betrokkene wordt meegedeeld in een voor hem begrijpelijke taal.

Artikel 82

De werkzaamheden in verband met het opleggen van een last onder dwangsom of een bestuurlijke boete worden verricht door personen die niet betrokken zijn geweest bij het vaststellen van de overtreding en het daaraan voorafgaande onderzoek.

§ 4 Geldschulden en verjaring

Artikel 83

Deze paragraaf is van toepassing op geldschulden die voortvloeien uit de last onder dwangsom en de bestuurlijke boete.

Artikel 84

Behoudens in het geval dat artikel 65 toepassing vindt, geschiedt de betaling van een geldschuld binnen zes weken nadat de beschikking tot invordering van een dwangsom, bedoeld in artikel 69, eerste lid, onderscheidenlijk de beschikking tot het opleggen van de bestuurlijke boete, bedoeld in artikel 81, eerste lid, op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt, tenzij de beschikking een later tijdstip vermeldt.

Artikel 85

1. De Bank kan uitstel van betaling van een geldschuld verlenen.
2. Gedurende het uitstel kan de toezichthouder niet aanmanen of invorderen.
3. De beschikking tot uitstel van betaling vermeldt de termijn waarvoor het uitstel geldt.
4. De Bank kan aan de beschikking tot uitstel van betaling voorschriften verbinden.

Artikel 86

1. Betaling van een geldschuld geschiedt aan een door de Bank te bepalen kantoor dan wel door bijschrijving op een daartoe door de Bank bestemde bankrekening.

2. Betaling geschiedt in wettig betaalmiddel, tenzij door de Bank anders is bepaald.
3. De betaling heeft plaats op het tijdstip waarop de betaling aan het kantoor wordt verricht dan wel in geval van bijschrijving de rekening van de Bank wordt gecrediteerd.
4. De kosten van betaling komen ten laste van de overtreder.

Artikel 87

1. De overtreder is in verzuim indien hij niet binnen de voorgeschreven termijn van zes weken heeft betaald.
2. Het verzuim heeft de verschuldigdheid van wettelijke rente tot gevolg overeenkomstig de artikelen 119, eerste en tweede lid, en 120, eerste lid, van Boek 6 van het Burgerlijk Wetboek.
3. De Bank stelt het bedrag van verschuldigde wettelijke rente bij beschikking vast.

Artikel 88

1. De Bank maant de overtreder die in verzuim is schriftelijk aan tot betaling binnen twee weken, gerekend vanaf de dag na die waarop de aanmaning is toegezonden.
2. De aanmaning vermeldt dat bij niet tijdige betaling deze kan worden afgedwongen door op kosten van de overtreder uit te voeren invorderingsmaatregelen.
3. De Bank kan voor de aanmaning een vergoeding in rekening brengen. De vergoeding wordt in de aanmaning vermeld.

Artikel 89

1. De Bank kan een dwangbevel uitvaardigen.
2. Een dwangbevel levert een executoriale titel op in de zin van het Tweede Boek van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, die met toepassing van de voorschriften van het genoemde wetboek kan worden tenuitvoergelegd.
3. Een dwangbevel wordt slechts uitgevaardigd wanneer binnen de aanmaningstermijn, bedoeld in artikel 88, eerste lid, niet volledig is betaald.

Artikel 90

1. Bij het dwangbevel kunnen tevens de aanmaningsvergoeding, de wettelijke rente en de kosten van het dwangbevel worden ingevorderd.
2. Het dwangbevel kan betrekking hebben op verschillende verplichtingen tot betaling van een geldsom door de overtreder aan de Bank.
3. De betekening en de tenuitvoerlegging van het dwangbevel geschieden op kosten van degene tegen wie het is uitgevaardigd.
4. De kosten zijn ook verschuldigd indien het dwangbevel door betaling van verschuldigde bedragen niet of niet volledig ten uitvoer is gelegd.

Artikel 91

1. Het dwangbevel vermeldt in ieder geval:
   a. aan het hoofd het woord: dwangbevel;
   b. het bedrag van de invorderbare hoofdsom;
   c. de beschikking of het wettelijk voorschrift waaruit de geldschuld voortvloeit;
   d. de kosten van het dwangbevel; en,
   e. dat het op kosten van degene tegen wie het dwangbevel is uitgevaardigd ten uitvoer kan worden gelegd.
2. Het dwangbevel vermeldt, indien van toepassing:
   a. het bedrag van de aanmaningsvergoeding; en,
   b. de ingangsdatum van de wettelijke rente.

Artikel 92

1. De bekendmaking van een dwangbevel geschiedt door middel van de betekening van een exploot als bedoeld in het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering.
2. Het exploot vermeldt in ieder geval de gerechtelijke instantie waarbij tegen het dwangbevel en de tenuitvoerlegging ervan overeenkomstig de artikelen 438 en 438a van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering kan worden opgekomen.

Artikel 93

De Bank beschikt ten aanzien van de invordering ook over de bevoegdheden die een schuldeiser op grond van het privaatrecht heeft.

Artikel 94

1. Gedurende zes weken na de dag van betekening staat verzet tegen het dwangbevel open door dagvaarding van de Bank.
2. Het verzet schorst de tenuitvoerlegging. Op verzoek van de Bank kan de rechter de schorsing van de tenuitvoerlegging opheffen.

Artikel 95

1. De rechtsvordering tot betaling van een geldsom als bedoeld in artikel 84, behoudens indien deze voortvloeit uit een last onder dwangsom, verjaart vijf jaren nadat de voorgeschreven betalingstermijn is verstreken.
2. Na voltooiing van de verjaring kan de Bank zijn bevoegdheden tot aanmaning en tot uitvaardiging en tenuitvoerlegging van een dwangbevel niet meer uitoefenen.

Artikel 96

1. De verjaring wordt gestuit door een daad van rechtsvervolging overeenkomstig artikel 316, eerste lid, van Boek 3 van het Burgerlijk Wetboek. Artikel 316,

tweede lid, van Boek 3 van het Burgerlijk Wetboek is van overeenkomstige toepassing.
2. Erkenning van het recht op betaling stuit de verjaring van de rechtsvordering tegen hem die het recht erkent.
3. De Bank kan de verjaring ook stuiten door een aanmaning als bedoeld in artikel 88, eerste lid, of door een daad van tenuitvoerlegging van een dwangbevel.

Artikel 97

1. Door stuiting van de verjaring begint een nieuwe verjaringstermijn te lopen met de aanvang van de volgende dag.
2. De nieuwe termijn is gelijk aan de oorspronkelijke termijn, doch niet langer dan vijf jaren.
3. Wordt de verjaring echter gestuit door het instellen van een eis die door toewijzing wordt gevolgd, dan is artikel 324 van Boek 3 van het Burgerlijk Wetboek van overeenkomstige toepassing.

Artikel 98

1. De verjaringstermijn van de rechtsvordering tot betaling aan de Bank wordt verlengd met de tijd gedurende welke de overtreder na de aanvang van die termijn uitstel van betaling heeft.
2. Het eerste lid is van overeenkomstige toepassing, indien:
   a. de overtreder in surseance van betaling verkeert;
   b. de overtreder in staat van faillissement verkeert; of,
   c. de tenuitvoerlegging van een dwangbevel is geschorst ingevolge een lopend rechtsgeding, met dien verstande dat de termijn waarmee de verjaringstermijn wordt verlengd een aanvang neemt op de dag waarop het rechtsgeding door middel van dagvaarding aanhangig wordt gemaakt.

§ 5 Openbaarmaking van overtredingen en openbare waarschuwing

Artikel 99

1. De Bank kan, in afwijking van artikel 112, eerste en tweede lid, teneinde de naleving van deze landsverordening te bevorderen ter openbare kennis brengen het feit ter zake waarvan een last onder dwangsom of een bestuurlijke boete is opgelegd, alsmede het overtreden voorschrift. Indien het doel van het door de Bank uit te oefenen toezicht op de naleving van deze landsverordening zulks bepaaldelijk vordert en zich daartegen geen zwaarwegende belangen verzetten, waaronder die van degene aan wie de last onder dwangsom of de bestuurlijke boete is opgelegd, kan de Bank de naam, het adres en de woonplaats van degene aan wie de last onder dwangsom of de bestuurlijke boete is opgelegd, ter openbare kennis brengen.
2. De openbaarmaking, bedoeld in het eerste lid, geschiedt digitaal op de website van de Bank dan wel op een andere door de Bank te bepalen wijze.

Artikel 100

Degene jegens wie door de Bank een handeling is verricht waaraan hij in redelijkheid de gevolgtrekking kan verbinden dat de Bank zijn handelen of nalaten op grond van artikel 99 ter openbare kennis zal brengen, is niet verplicht ter zake daarvan enige verklaring af te leggen. Hij wordt hiervan in kennis gesteld alvorens hem mondeling om informatie wordt gevraagd.

Artikel 101

1. De Bank geeft, indien zij voornemens is op grond van artikel 99 een feit ter openbare kennis te brengen, de betrokkene daarvan schriftelijk kennis onder vermelding van de gronden waarop het voornemen berust.
2. De Bank stelt de betrokkene in de gelegenheid om over het voornemen tot openbaarmaking van overtredingen als bedoeld in artikel 99, zijn zienswijze naar voren te brengen.
3. De Bank is niet gehouden de betrokkene in de gelegenheid te stellen om zijn zienswijze naar voren te brengen, indien van de betrokkene geen adres bekend is en het adres ook niet met een redelijke inspanning kan worden verkregen.

Artikel 102

De beschikking om op grond van artikel 99 een feit ter openbare kennis te brengen vermeldt in ieder geval:
a. het feit dat ter openbare kennis wordt gebracht;
b. de wijze waarop het feit ter openbare kennis wordt gebracht; en,
c. de termijn waarna het feit ter openbare kennis wordt gebracht.

Artikel 103

Tenzij de bevordering van de naleving van deze landsverordening geen uitstel toelaat, wordt de werking van de beschikking om op grond van artikel 99 een feit ter openbare kennis te brengen opgeschort totdat de bezwaar- of beroepstermijn is verstreken of, indien bezwaar of beroep is ingesteld, op het bezwaar of beroep is beslist.

Artikel 104

De beschikking om op grond van artikel 99 een feit ter openbare kennis te brengen, treedt in werking op de dag waarop het feit ter openbare kennis is gebracht zonder dat de werking op grond van artikel 103 wordt opgeschort, indien van de betrokkene geen adres bekend is en het adres ook niet met een redelijke inspanning kan worden verkregen.

Artikel 105

1. De bevoegdheid om op grond van artikel 99 een feit ter openbare kennis te brengen vervalt, indien ter zake van het feit een strafvervolging is ingesteld en het onderzoek ter terechtzitting een aanvang heeft genomen, dan wel het recht

tot strafvordering is vervallen ingevolge artikel 1:149 van het Wetboek van Strafrecht.

2. Het recht tot strafvervolging met betrekking tot een feit als bedoeld in artikel 99 vervalt, indien de Bank het feit reeds ter openbare kennis heeft gebracht.

Artikel 106

1. De bevoegdheid om op grond van artikel 99 een feit ter openbare kennis te brengen vervalt één jaar na de dag waarop het feit heeft plaatsgehad.
2. De termijn, genoemd in het eerste lid, wordt gestuit door bekendmaking van de beschikking waarbij het feit ter openbare kennis wordt gebracht.

Artikel 107

De werkzaamheden in verband met het op grond van artikel 99 ter openbare kennis brengen van een feit worden verricht door personen die niet betrokken zijn geweest bij het vaststellen van het feit en het daaraan voorafgaande onderzoek.

Artikel 108

1. De Bank kan, met het oog op de belangen die deze landsverordening beoogt te beschermen, bij overtreding van een verbodsbepaling uit deze landsverordening een openbare waarschuwing uitvaardigen, indien nodig onder vermelding van de overwegingen die tot die waarschuwing hebben geleid.
2. De bevoegdheid om een openbare waarschuwing als bedoeld in het eerste lid, uit te vaardigen laat onverlet de bevoegdheid van de Bank om openbare waarschuwingen van internationale of intergouvernementele organisaties, hier te lande te publiceren.
3. Indien de Bank besluit een openbare waarschuwing als bedoeld in het eerste lid uit te vaardigen, stelt zij de betrokken persoon of instelling in kennis van het besluit.
4. Het besluit vermeldt in ieder geval de geconstateerde overtreding, de inhoud van de openbaarmaking, de gronden waarop het besluit berust alsmede de wijze waarop en de termijn waarna de openbare waarschuwing zal worden uitgevaardigd.
5. Het uitvaardigen van een openbare waarschuwing geschiedt niet eerder dan nadat vijf werkdagen zijn verstreken na de dag waarop de betrokken persoon of instelling overeenkomstig het derde en vierde lid in kennis is gesteld van het besluit.
6. Indien wordt verzocht om een voorlopige voorziening als bedoeld in artikel 85, eerste lid, van de Landsverordening administratieve rechtspraak wordt de werking van het besluit opgeschort totdat er een uitspraak is van het Gerecht.
7. Indien bescherming van de belangen die deze landsverordening beoogt te beschermen geen uitstel toelaat, kan de Bank, in afwijking van de voorgaande leden, onverwijld een openbare waarschuwing uitvaardigen.
8. Artikel 99, tweede lid, is van overeenkomstige toepassing.

Artikel 109

Door de Minister van Financiën en de Minister van Justitie gezamenlijk kunnen bij

ministeriële regeling regels worden gesteld ter zake van de uitoefening van de bevoegdheden, bedoeld in de Hoofdstukken VII en VIII.

Hoofdstuk VIII

Opsporing en strafbepaling

Artikel 110

1. Met de opsporing van de bij of krachtens deze landsverordening strafbaar gestelde feiten zijn, naast de in artikel 184 van het Wetboek van Strafvordering bedoelde ambtenaren, belast de daartoe bij landsbesluit aangewezen functionarissen van de Bank. Een zodanige aanwijzing wordt bekendgemaakt in de Landscourant.
2. Bij landsbesluit, houdende algemene maatregelen, kunnen regels worden gesteld omtrent de vereisten waaraan de krachtens het eerste lid aangewezen functionarissen dienen te voldoen.

Artikel 111

1. Handelen in strijd met enig voorschrift, gegeven bij of krachtens de artikelen 3, derde lid, 9, elfde lid, 11, tiende lid, 12, 17, eerste lid, 21 tot en met 23, 25, 26, 28, eerste en derde lid, 29, eerste lid, 30, eerste lid, 31 tot en met 39, 40, eerste lid, 43 tot en met 45, 46, eerste en tweede lid, 47, eerste lid, 48, eerste en derde lid, 49 tot en met 53, 55, vierde lid, 56, derde lid, 59, 61, derde en vierde lid, en 112 tot en met 115, wordt gestraft met een hechtenis van ten hoogste één jaar en geldboete van de zesde categorie dan wel met een beide straffen.
2. Opzettelijk handelen in strijd met de voorschriften, genoemd in het eerste lid, wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste zes jaar en geldboete van de zesde categorie of, indien dat meer is, tien procent van de jaaromzet van de overtreder in het boekjaar voorafgaande aan de uitspraak van de rechter, dan wel met een van beide straffen.
3. De in het eerste lid strafbaar gestelde feiten zijn overtredingen en de in het tweede lid strafbaar gestelde feiten zijn misdrijven.
4. De omzet, bedoeld in het tweede lid, wordt berekend overeenkomstig het bepaalde in artikel 119, zesde lid, van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek.

Hoofdstuk IX

Geheimhoudingsplicht en uitwisseling van gegevens of inlichtingen

Artikel 112

1. Gegevens of inlichtingen die ingevolge het bij of krachtens deze landsverordening bepaalde omtrent afzonderlijke instellingen zijn verstrekt of zijn verkregen en gegevens of inlichtingen die van een instantie als bedoeld in artikel 113 zijn ontvangen, worden niet gepubliceerd en zijn geheim.
2. Het is aan een ieder die uit hoofde van de toepassing van deze landsverordening of van krachtens deze landsverordening genomen besluiten enige taak vervult of heeft vervuld, verboden van gegevens of inlichtingen, die ingevolge deze landsverordening zijn verstrekt of ontvangen, of van gegevens of inlichtingen bij het onderzoek van boeken, bescheiden of andere informatiedragers verkregen, verder of anders gebruik te maken of daaraan verder of anders bekendheid te geven dan voor de uitoefening van zijn taak of door deze landsverordening wordt geëist.
3. In afwijking van het eerste en tweede lid, is de Bank bevoegd met gebruikmaking van gegevens of inlichtingen, verkregen bij de uitvoering van haar taak op grond van deze landsverordening, mededelingen te doen, mits deze niet kunnen worden herleid tot afzonderlijke instellingen.
4. Het eerste lid laat onverlet de verplichting om overeenkomstig het Wetboek van Strafvordering als getuige in strafzaken een verklaring af te leggen omtrent gegevens of inlichtingen, verkregen bij de vervulling van zijn ingevolge deze landsverordening opgedragen taak. Het laat evenzo onverlet de verplichting om overeenkomstig het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering als getuige, dan wel partij in een comparitie van partijen in burgerlijke zaken een verklaring af te leggen omtrent gegevens of inlichtingen, verkregen bij de vervulling van zijn in gevolge deze landsverordening opgedragen taak, zulks met dien verstande dat zodanige verplichting slechts geldt, voor zover het betreft een onder het toezicht van de Bank staande instelling die in staat van faillissement is verklaard of op grond van een rechterlijke uitspraak is ontbonden, en dat zij niet geldt voor gegevens of inlichtingen, die betrekking hebben op instellingen, die betrokken zijn of zijn geweest bij een poging de desbetreffende instelling in staat te stellen haar bedrijf voort te zetten.

Artikel 113

1. In afwijking van artikel 112 kan de Bank gegevens of inlichtingen, verkregen bij de vervulling van de haar ingevolge deze landsverordening opgedragen taken, verstrekken aan buitenlandse of in Sint Maarten gevestigde toezichthoudende instanties.
2. Van de bevoegdheid, bedoeld in het eerste lid, wordt geen gebruik gemaakt, indien:
   a. het doel waarvoor de gegevens of inlichtingen zullen worden gebruikt, onvoldoende bepaald is;
   b. het beoogde gebruik van de gegevens of inlichtingen niet past in het kader van het toezicht op financiële markten of op die markten werkzame rechtspersonen, vennootschappen of natuurlijke personen;
   c. de verstrekking van de gegevens of inlichtingen zich niet zou verdragen met de geldende wettelijke regelingen of openbare orde;
   d. de geheimhouding van de gegevens of inlichtingen niet in voldoende mate is gewaarborgd;

e. de verstrekking van de gegevens of inlichtingen redelijkerwijs in strijd is of zou kunnen komen met de belangen die deze landsverordening beoogt te beschermen; of,
f. onvoldoende is gewaarborgd dat de gegevens of inlichtingen niet zullen worden gebruikt voor een ander doel dan waarvoor deze worden verstrekt.

3. Voor zover de gegevens of inlichtingen, bedoeld in het eerste lid, zijn verkregen van een buitenlandse of een in Sint Maarten gevestigde toezichthoudende instantie, verstrekt de Bank deze niet aan een andere buitenlandse of een in Sint Maarten gevestigde toezichthoudende instantie, tenzij de buitenlandse of in Sint Maarten gevestigde toezichthoudende instantie waarvan de gegevens of inlichtingen zijn verkregen, uitdrukkelijk heeft ingestemd met de verstrekking van de gegevens of inlichtingen en in voorkomend geval heeft ingestemd met het gebruik voor een ander doel dan waarvoor de gegevens of inlichtingen zijn verstrekt.
4. Indien een buitenlandse of een in Sint Maarten gevestigde toezichthoudende instantie aan de Bank verzoekt om gegevens of inlichtingen, die de Bank op grond van het eerste, tweede of het derde lid heeft verstrekt, te gebruiken voor een ander doel dan waarvoor zij zijn verstrekt, willigt de Bank dat verzoek slechts in, indien:
   a. het beoogde gebruik niet in strijd is met het eerste, tweede of derde lid;
   b. de toezichthoudende instantie in kwestie op een andere wijze dan in deze landsverordening voorzien vanuit Sint Maarten met inachtneming van de daarvoor geldende wettelijke procedures voor dat andere doel de beschikking over die gegevens of inlichtingen zou kunnen verkrijgen; of,
   c. na overleg met de Minister van Justitie indien het in de aanhef bedoelde verzoek betrekking heeft op een onderzoek naar strafbare feiten.
5. De Bank kan, in afwijking van artikel 112, eerste en tweede lid, gegevens of inlichtingen verstrekken aan het openbaar ministerie, het Meldpunt Ongebruikelijke Transacties, bedoeld in artikel 2 van de Landsverordening Meldpunt Ongebruikelijke Transacties, of andere autoriteiten belast met opsporing en vervolging die zij heeft verkregen bij de vervulling van de haar ingevolge deze landsverordening opgedragen taak, voor zover de gegevens of inlichtingen naar het oordeel van de Bank van belang zijn of zouden kunnen zijn voor onderzoeken, dan wel de nog in te stellen onderzoeken van het openbaar ministerie, het Meldpunt Ongebruikelijke Transacties, bedoeld in artikel 2 van de Landsverordening Meldpunt Ongebruikelijke Transacties, of andere autoriteiten belast met opsporing en vervolging.
6. De Bank verstrekt tevens, in afwijking van artikel 112, eerste en tweede lid, gegevens of inlichtingen verkregen bij de vervulling van de hem ingevolge deze landsverordening opgedragen taak, aan de Algemene Rekenkamer, voor zover de gegevens of inlichtingen naar het oordeel van de Algemene Rekenkamer noodzakelijk zijn voor de uitoefening van haar wettelijke taak op grond van de artikelen 25 en 41 van de Landsverordening Algemene Rekenkamer. Het derde lid is van overeenkomstige toepassing.
7. De Algemene Rekenkamer is verplicht tot geheimhouding van de op grond van het zesde lid ontvangen gegevens of inlichtingen en kan die slechts openbaar maken indien deze niet herleid kunnen worden tot afzonderlijke personen.
8. Het bepaalde in het vijfde lid is van overeenkomstige toepassing op een instelling voor wat betreft gegevens of inlichtingen waarover zij in de uitoefening van haar bedrijf beschikt.

Artikel 114

1. De Bank kan ten behoeve van de uitvoering van haar taak op grond van dit hoofdstuk van eenieder gegevens of inlichtingen vorderen, indien dat voor de vervulling van de taak van een in artikel 113 bedoelde buitenlandse toezichthoudende instantie nodig is. Artikel 113, derde en vierde lid, is van overeenkomstige toepassing.
2. Op verzoek van een buitenlandse toezichthoudende instantie als bedoeld in het eerste lid kan de Bank gegevens en inlichtingen vragen aan of een onderzoek instellen of doen instellen bij eenieder die ingevolge deze landsverordening onder haar toezicht valt of behoort te vallen en waarvan redelijkerwijs kan worden vermoed dat hij over gegevens of inlichtingen beschikt, die redelijkerwijs van belang kunnen zijn voor de verzoekende instantie.
3. Degene aan wie gegevens of inlichtingen als bedoeld in het tweede lid zijn gevraagd, verstrekt deze binnen een door de Bank te stellen redelijke termijn.
4. Degene bij wie een onderzoek als bedoeld in het tweede lid wordt ingesteld, verleent alle medewerking die nodig is voor een goede uitvoering van dat onderzoek, met dien verstande dat degene bij wie het onderzoek wordt ingesteld en die niet ingevolge deze landsverordening onder toezicht staat, slechts is gehouden tot het verlenen van inzage in zakelijke gegevens en bescheiden.
5. De Bank kan toestaan dat een functionaris van een buitenlandse toezichthoudende instantie als bedoeld in het eerste lid deelneemt aan de uitvoering van een verzoek als bedoeld in het tweede lid. De functionaris, bedoeld in de eerste volzin, volgt de aanwijzingen op van de persoon die met de uitvoering van het verzoek is belast en staat onder leiding van deze persoon.

Artikel 115

1. In afwijking van artikel 112 is de Bank bevoegd om gegevens en inlichtingen, verkregen bij de vervulling van de haar ingevolge deze landsverordening opgedragen taken, te verstrekken aan een op grond van het Failliissementsbesluit 1931 of overeenkomstig artikel 11, negende lid, of artikel 60, eerste lid, benoemde curator, voor zover die gegevens of inlichtingen dienstig zijn voor de uitoefening van diens taken.
2. De Bank verstrekt geen vertrouwelijke gegevens of inlichtingen als bedoeld in het eerste lid indien verstrekking van die gegevens redelijkerwijs in strijd is of zou kunnen komen met de belangen die deze landsverordening beoogt te beschermen. Voorts verstrekt zij geen vertrouwelijke gegevens of inlichtingen verkregen van een andere toezichthoudende instantie, indien de andere toezichthoudende instantie niet instemt met het verstrekken van die gegevens of inlichtingen.
3. Een curator die is aangesteld in het faillissement van een instelling, is in afwijking van artikel 112, bevoegd vertrouwelijke gegevens of inlichtingen als bedoeld in het eerste lid te verstrekken aan het Gerecht, voor zover dat voor de afwikkeling van het faillissement nodig is.

Hoofdstuk X

Slot- en overgangsbepalingen

Artikel 116 Bestaande instellingen die een FMI-systeem beheren

1. Het verbod, bedoeld in artikel 17, eerste lid, is niet van toepassing op een beheerder die:
   a. op het tijdstip van inwerkingtreding van artikel 17 reeds als beheerder werkzaam is;
   b. zich binnen een maand na het tijdstip van inwerkingtreding van artikel 17 als beheerder heeft gemeld bij de Bank;
   c. zich binnen een maand na het tijdstip van inwerkingtreding van artikel 17 heeft gemeld bij het Meldpunt Ongebruikelijke Transacties, bedoeld in artikel 2 van de Landsverordening Meldpunt Ongebruikelijke Transacties; en,
   d. daarbij de informatie over alle door haar uitgevoerde werkzaamheden als instelling heeft verstrekt welke de Bank nodig acht voor een zorgvuldige beoordeling van het verzoek om een vergunning, vrijstelling of ontheffing.
2. Een melding als bedoeld in het eerste lid wordt beschouwd als een aanvraag om afgifte van een vergunning als bedoeld in artikel 17, een aanvraag om in aanmerking te komen voor een vrijstelling als bedoeld in artikel 8 of een aanvraag van een ontheffing als bedoeld in artikel 18.
3. Gedurende de periode tussen de melding en het besluit van de Bank wordt de instelling geacht in het bezit van een vergunning, vrijstelling respectievelijk ontheffing te zijn, zolang de instelling voldoet aan alle bij of krachtens deze landsverordening gestelde voorschriften die op hem van toepassing zijn.
4. Een rechtspersoon wordt geacht als beheerder van FMI-systemen werkzaam te zijn als alle werkzaamheden worden uitgevoerd:
   a. binnen de rechtspersoon van de instelling; of,
   b. binnen een andere rechtspersoon waarvan de aandelen worden gehouden door de instelling, al dan niet tezamen met andere instellingen.
5. Het derde lid is van toepassing zolang:
   a. geen van de personen die het beleid bepalen of mede bepalen, dan wel, indien binnen de instelling een raad van commissarissen is, geen van de commissarissen, dan wel geen van de houders van een gekwalificeerde deelneming, personen zijn met antecedenten, voor zover deze betrekking hebben op het witwassen van geld, terrorismefinanciering, vermogensmisdrijven of in financiële toezichtwetgeving als misdrijf aangemerkte overtredingen; en,
   b. de beheerder het FMI-systeem in meerderheid in eigendom heeft dan wel daarin een beslissende stem heeft.

Artikel 117

Deze landsverordening treedt in werking op een bij landsbesluit te bepalen tijdstip, dat voor de verschillende artikelen of onderdelen daarvan verschillend kan worden vastgesteld.

Artikel 118

Deze landsverordening wordt aangehaald als: Landsverordening toezicht beheerders FMI-systemen.

Gegeven te Philipsburg,
De Gouverneur van Sint Maarten

De Minister van Financiën,

Afdeling Juridische Zaken & Wetgeving
05 DEC 2025
ONTWERP ZOALS INGEDIEND BIJ DE RAAD VAN ADVIES

Landsverordening van de
houdende regels inzake de settlement-
en clearingsystemen in de monetaire unie
van Curaçao en Sint Maarten
(Landsverordening toezicht beheerders FMI-systemen)

MEMORIE VAN TOELICHTING

Algemeen deel

Inleiding

Deze ontwerp-landsverordening heeft in de eerste plaats ten doel om de "CPMI-IOSCO Principles for Financial Market Infrastructures" (hierna: PFMI) – voor zover het clearing en settlement betreft - in de wetgeving van Curaçao en Sint Maarten te verankeren.

In de tweede plaats eisen de wereldwijd opererende systeembeheerders en banken dat over een paar jaar het toezicht op de beheerders van FMI-systemen wettelijk verankerd moet zijn wil de aansluiting bij 'correspondent banks' mogelijk blijven. De regering wil de wetgeving op tijd gereed hebben om te voorkomen dat Sint Maarten in de toekomst geïsoleerd raakt op de internationale financiële markten. Daarnaast verlangen de bovenbedoelde PFMI, en internationale systeembeheerders en banken dat ook oversight op FMI-systemen wettelijk moet zijn geregeld; dit laatste zal worden geregeld in de ontwerp-Landsverordening oversight op systemen in het betalings- of effectenverkeer. Verwezen wordt naar de memorie van toelichting bij die ontwerp-landsverordening.

De systematiek van een eenvormige landsverordening

Deze ontwerp-landsverordening is een zogenaamde eenvormige landsverordening. Zo is in artikel 8, tweede lid, van het Centrale Bank-statuut voor Curaçao en Sint Maarten (hierna: Centrale Bank-statuut) bepaald. Het Centrale Bank-statuut is een onderlinge regeling tussen Curaçao en Sint Maarten als bedoeld in artikel 38, eerste lid, van het Statuut voor het Koninkrijk der Nederlanden. Die onderlinge regeling inzake een gemeenschappelijke centrale bank van Curaçao en Sint Maarten is voor Sint Maarten goedgekeurd bij de Kader-vaststellings-landsverordening centrale bank, geldstelsel, deviezenverkeer en wisselkoers.

Eenvormig wil zeggen dat de tekst in beide landen geheel gelijkluidend moet zijn, met als enige uitzondering dat verschillen geoorloofd zijn als zij worden veroorzaakt door verschillen in de Staatsregelingen, regels van dwingend staatsrecht, of de Aanwijzingen voor de regelgeving.

Vanwege het wettelijk voorschrift in het Centrale Bank-statuut dat de regels betreffende het toezicht op financiële instellingen bij eenvormige landsverordening worden vastgesteld, heeft de regering er uiteraard voor gekozen om de ontwerp-

landsverordeningen en memories van toelichting van beide landen (vrijwel) letterlijk gelijkluidend te laten zijn. In de ontwerpfase is de wetgevingskwaliteitstoets door beide landen gelijktijdig uitgevoerd.

Er zijn slechts enkele uitzonderingen hierop. Deze vloeien voort uit de specifieke situatie in Sint Maarten, die op enkele punten afwijkt van Curaçao. Te denken valt hierbij aan het verschil in de bepalingen over zelfstandige bestuursorganen in de Staatsregelingen van beide landen.

De PFMI
De PFMI werden gepubliceerd in 2012 door het 'Committee on Payment and Settlement Systems (CPSS)'[1] van de 'Bank for International Settlements (hierna: BIS)' en het 'Technical Committee of the International Organization of Securities Commissions (hierna: IOSCO)'.

De website van de BIS[2] vermeldt over de Committee on Payments and Market Infrastructures (hierna: CPMI) onder meer het volgende:

"The CPMI promotes the safety and efficiency of payment, clearing, settlement and related arrangements, thereby supporting financial stability and the wider economy.

The CPMI monitors and analyzes developments in these arrangements, both within and across jurisdictions. It also serves as a forum for central bank cooperation in related oversight, policy and operational matters, including the provision of central bank services.

The CPMI is a global standard setter in this area. It aims at strengthening regulation, policy and practices regarding such arrangements worldwide.

The CPMI carries out its mandate through the following activities:
a) monitoring and analyzing developments to help identify risks for the safety and efficiency of arrangements within its mandate as well as resulting risks for the global financial system;
b) sharing experiences related to arrangements within its mandate, to the performance of oversight functions and to the provision of central bank services in order to promote common understanding, and developing policy advice or common policies for central banks;
c) establishing and promoting global standards and recommendations for the regulation, oversight and practices of arrangements within its mandate, including guidance for their interpretation and implementation, where appropriate;
d) monitoring the implementation of CPMI standards and recommendations with the purpose of ensuring timely, consistent and effective implementation;
e) supporting cooperative oversight and cross-border information-sharing, including crisis communication and contingency planning for cross-border crisis management;
f) maintaining relationships with central banks which are not members of the CPMI to share experiences and views and to promote the implementation of

[1] Met ingang van 1 september 2014 kreeg deze commissie een ruimer mandaat en is de naam gewijzigd in "Committee on Payments and Market Infrastructures" (CPMI).
[2] https://www.bis.org/

CPMI standards and recommendations beyond CPMI member jurisdictions, either directly or by supporting regional bodies as appropriate; and

g) *coordinating and cooperating with other financial sector standard setters, central bank bodies and international financial institutions."*

PFMI beschrijft 24 principes die moeten worden gevolgd voor het beheersen van risico's in de infrastructuur van de financiële markten. Het gaat hier om clearing- en settlementsystemen in het betalingsverkeer en het effectenverkeer.

Een van die principes is principe 1, dat bepaalt dat een wettelijke basis vereist is voor het beheersen van bedoelde risico's. De werking van vitale systemen moet een duidelijke basis hebben in de wetten van de landen die zijn aangesloten. Dit is belangrijk om onzekerheid te voorkomen en om te waarborgen dat de afwikkeling van betalingstransacties of van effectentransacties mogelijk ongedaan wordt gemaakt door rechterlijke uitspraken of anderszins.

Bepaalde processen zijn zo vitaal voor de samenleving dat uitval of verstoring tot ernstige maatschappelijke ontwrichting leidt en een bedreiging vormt voor de nationale veiligheid. Dat kan zijn omdat er sprake is van veel slachtoffers en grote economische schade, dan wel wanneer het herstel zeer lang gaat duren en er geen reële alternatieven voorhanden zijn. Het is daarom belangrijk om deze vitale systemen te beschermen tegen uitval of verstoringen door technisch of organisatorisch falen, rampen, sabotage of aanslagen. Voorop staat dat de beheerder van zo'n systeem als eerste voor die bescherming verantwoordelijk is.

Een altijd betrouwbaar functioneren van 'systemic important infrastructures' is cruciaal voor het goed functioneren van onze samenleving. Wanneer het betalings- en effectenverkeer geheel of gedeeltelijk zou uitvallen, heeft dit onaanvaardbaar grote maatschappelijke en financieel-economische gevolgen. Vanwege de hoge bedragen en de grote hoeveelheden transacties die in de financiële wereld plaatsvinden, kunnen de financieel-economische gevolgen en de maatschappelijke schade bij grote of lange uitval zeer hoog oplopen.

De 'financial market infrastructures' (hierna: FMI) omvatten de financiële instellingen en marktinfrastructuren die van essentieel belang zijn voor het betalings- of effectenverkeer.

De Bank stelt al lange tijd eisen aan de operationele betrouwbaarheid van financiële instellingen en systemen, en daarbij specifiek aan de continuïteit van betaal- en effectenafwikkelprocessen. Dat is eigenlijk de bestaansgrond voor iedere centrale bank. De Bank houdt toezicht en oversight op de FMI om systeemrisico te vermijden en grote verstoringen te voorkomen. Deze eisen zijn echter als zodanig tot nu toe niet met zoveel woorden in een landsverordening vastgelegd; de eisen worden tot nu toe in de praktijk langs de weg van overreding en gezond verstand geïmplementeerd.

Zo bezien is het feit dat de PFMI voorschrijven dat alle landen ter wereld deze taken van hun Centrale Bank wettelijk regelen, de belangrijkste reden voor de indiening van deze ontwerp-landsverordening en van de ontwerp Landsverordening oversight op systemen in het betalings- of effectenverkeer. Praktisch wordt er geen inhoudelijke wijziging beoogd; het gaat vooral om de wettelijke grondslag voor een instrumentarium om te voorkomen dat er ooit een grootschalige verstoring van het betalings- of effectenverkeer optreedt.

Wettelijke regeling van het toezicht op de FMI-systemen
De financiële stelsels zijn wereldwijd steeds nauwer met elkaar verweven geworden. Een land kan zijn financieel stelsel niet meer geïsoleerd laten zijn van de rest van de wereld. Intellectueel eigendom, goederen, diensten en geld bewegen zich steeds gemakkelijker over de hele wereld, waarbij landsgrenzen langzamerhand een minder grote barrière vormen. De onbegrensde mogelijkheden van de ICT hebben daar ontegenzeggelijk toe bijgedragen. Het resultaat ervan is dat geen samenleving het zich kan veroorloven om geïsoleerd te raken.

Voor een aansluiting bij de wereldwijd werkende systemen is het noodzakelijk dat de FMI-systemen in Sint Maarten voldoen aan de hoogste standaarden in technologie, beveiliging en snelheid.

De beheerders van die wereldwijd werkende systemen beseffen dat 'hun keten zo sterk is als de zwakste schakel'. Als de beheerders in Sint Maarten nalaten om hun systemisch belangrijke systemen aan de hoge internationale standaarden laten voldoen, zullen buitenlandse beheerders van FMI-systemen er geen moeite mee hebben om Sint Maarten los te koppelen van hun systemen. Immers, als de financiële instellingen in Sint Maarten hun systemen niet op orde hebben, vormen zij een risico voor het gehele, wereldwijd opererende systeem. Als een internationaal opererende beheerder besluit om Sint Maarten af te sluiten, wordt Sint Maarten op een grijze of een zwarte lijst genoteerd, met uitsluiting van de 'global financial market infrastructures' als uiteindelijk gevolg.

Voor een aansluiting bij de wereldwijd werkende systemen van de grote financiële instellingen is het eveneens noodzakelijk dat het toezicht op de in een land opererende FMI-systemen wettelijk geregeld wordt. Sint Maarten vormt daar geen uitzondering op. Voor betalingstransacties vanuit en naar het buitenland is een overeenkomst met 'correspondent banks' een noodzakelijke voorwaarde. De grote correspondent banks stellen nu al als voorwaarde dat over enkele jaren het toezicht op de FMI-systemen wettelijk zal zijn geregeld. Als dat niet het geval is, zullen de correspondent banks hun overeenkomsten met de financiële instellingen in Sint Maarten opzeggen. Sint Maarten zal dan uiteindelijk geen samenwerkingsrelaties meer hebben met de grote globale marktpartijen. Noodgedwongen zal dan moeten worden samengewerkt met financiële dienstverleners die kleiner, duurder, minder kapitaalkrachtig of betrouwbaar zijn. De regering wil tijdig voorsorteren op deze ontwikkelingen. De regering wil graag de aansluiting bij de grote, vernieuwende financiële instellingen behouden, in het belang van de economie en van de samenleving.
Dat is de tweede reden voor de indiening van deze landsverordening.

Bijkomende reden
Daarnaast wordt van de gelegenheid gebruikgemaakt om in het verlengde van de PFMI de taak van de Bank met betrekking tot het nationale settlementsysteem voor het betalingsverkeer een publiekrechtelijke grondslag te geven. Momenteel is het settlementsysteem van de Bank langs de weg van een privaatrechtelijk contract met alle deelnemende ondernemingen vormgegeven. Omdat dit settlementsysteem van cruciaal belang is, staat zo'n constructie eigenlijk haaks op de PFMI. Feitelijk is deze settlement-taak in alle Westerse landen opgedragen aan de centrale banken. Dat is dan ook de reden om het systeem door de Bank te doen beheersen. Bij zo'n constructie en zo'n cruciale betekenis past een publiekrechtelijke vormgeving beter.

In de ontwerp-landsverordening is het tot stand brengen en beheren van de settlementsystemen voor betalingstransacties en voor overheidsobligaties

opgedragen aan de Bank. De Bank behoeft daarvoor geen vergunning. Evenmin behoeft de Bank een vergunning voor het tot stand brengen en beheren van andere FMI-systemen; dit is geregeld in artikel 17, derde lid.

Voor een goed begrip volgt hieronder een beschrijving van de feitelijke situatie in Sint Maarten.

De beheerders die verantwoordelijk zijn voor de belangrijkste transactiestromen en betalings- en effecten clearing- en settlementsystemen dienen aan strengere eisen te voldoen dan de andere marktpartijen. In Sint Maarten zijn in dit verband de belangrijkste partijen: de Bank en de effectenbeurs.

De Bank beheert het settlementsysteem en het clearingsysteem voor betalingstransacties, beide tezamen National Automated Clearing and Settlement system (hierna: NACS 3) genoemd. Vroeger betekende de afkorting "Netherlands Antilles Clearing and Settlement system".
De effectenbeurs (Dutch Caribbean Securities Exchange, hierna: DCSX) beheert momenteel het settlementsysteem en het clearingsysteem voor effectentransacties.
De Bank beheert momenteel het settlementsysteem en het clearingsysteem voor transacties in obligaties van de overheden en van overheids-N.V.'s.

Het settlementsysteem voor betalingstransacties
Het is cruciaal dat het settlementsysteem voor betalingstransacties een exclusieve taak en verantwoordelijkheid van de Bank is en blijft. Settlement is het proces waarbij verplichtingen tussen twee of meer deelnemers worden vereffend door het overboeken van geld.

Essentieel kenmerk is dat settlement 'finaal' is. Daarna is er geen weg terug meer. De betaling is definitief, en kan niet meer worden teruggedraaid. Ook niet door een rechter, een deurwaarder, een in werking tredend faillissement of een beslag.[3] Dit is de kern van het betalingssteisel in alle landen. Als er achteraf een fout blijkt, wordt niet de transactie teruggedraaid, maar zal er een nieuwe transactie gaan plaatsvinden waarbij de eerdere fout wordt gecompenseerd.

Dit settlementsysteem heet het Real-Time Gross Settlement System (hierna: RTGS). In het RTGS worden saldi (voortvloeiend uit de clearing in het Automated Clearing House (hierna:ACH)[4]) gesetteld tussen de deelnemende ondernemingen onderling.

Binnen het RTGS vindt de settlement plaats met 'central bank money'. Central bank money biedt in een financieel stelsel de meeste zekerheid. Om reden van maximale zekerheid is de settlement van betalingstransacties doorgaans een kerntaak van de centrale bank.

De meeste Westerse landen hebben die settlement opgedragen aan een boven de marktpartijen staande, neutrale partij, namelijk de centrale bank in dat land. De voorkeur voor een boven de partijen staande autoriteit wordt ingegeven door het besef dat financiële instellingen er een eigen belang bij hebben dat een foutieve transactie wordt hersteld. De betalende en de ontvangende partij hebben bij een foutieve transactie zelfs tegengestelde belangen bij het herstel van de vergissing. Als de settlement is opgedragen aan een boven de partijen staande centrale bank

[3] Zie hierna ook de artikelsgewijze toelichting op artikel 15
[4] Zie hierna de paragraaf 'Het clearingsysteem voor betalingstransacties'.

biedt dat meer zekerheid dat de vergissing zo spoedig mogelijk, en definitief zal worden hersteld. Die zekerheid is uiteindelijk gunstig voor de stabiliteit van het gehele financiële stelsel.

Ook in Curaçao en Sint Maarten is de settlement van betalingstransacties opgedragen aan een boven de partijen staande neutrale instantie, de Bank. De Bank gebruikt hiervoor het RTGS. Dit systeem is door de Bank als NACS in 1996 opgezet, en in november 2020 als NACS 3 geüpdatet. NACS 3 is eigendom van de Bank, en wordt beheerd door de Bank. Het systeem wordt momenteel in veel andere landen door de centrale banken gebruikt, vooral in de Cariben, Zuid-Amerika, Afrika en Oost-Europa.

Verschillende soorten financiële instellingen kunnen er aan deelnemen. In de eerste plaats zijn dat de (commerciële) banken. Daarnaast staat het RTGS open voor andere kredietinstellingen, de overheid (bijvoorbeeld het Ministerie van Financiën en de Ontvanger) en de Uitvoeringsorganisatie Stichting Ontwikkeling Nederlandse Antillen. Ook andere beheerders van FMI-systemen, de zogenaamde 'fintech-ondernemingen' kunnen tot het RTGS worden toegelaten. Fintech is een door technologie gestuurde financiële innovatie die kan leiden tot nieuwe business modellen, toepassingen, processen of producten met een materiële impact op financiële markten, instellingen en diensten. Een Fintech onderneming is een onderneming die zich hierin specialiseert.

Betalingen van een cliënt naar een andere cliënt *binnen dezelfde bank* worden intern afgewikkeld. Die betalingstransacties bereiken het RTGS nooit. Het RTGS dient voor het settlement tussen banken, voor betalingen van al hun cliënten naar alle cliënten bij alle andere banken. Alle interbancaire betalingstransacties worden in het RTGS gesetteld.

Doorgaans gebruikt een cliënt voor het opnemen van contant geld een ATM van zijn eigen bank. En doorgaans gebruikt een winkelier voor het digitaal afrekenen een betaalinstrument (Point of Sale) van de bank van de klant. In beide gevallen zijn de kosten van de dienstverlening door de bank immers lager. Dergelijke transacties worden binnen het interne systeem van de eigen bank afgewikkeld. Alle ATM's en betaalautomaten bij winkeliers waar klanten hun aankopen met een betaalpas kunnen afrekenen, zijn echter ook aangesloten op gemeenschappelijke netwerken, zoals CashNet, Visa-netwerk of MasterCardnetwerk. Deze netwerken maken het mogelijk dat iedereen digitaal kan betalen en geld kan opnemen via een andere bank.
Transacties binnen deze netwerken worden bij de Bank gesetteld in het RTGS.

Tot slot wordt RTGS ook gebruikt voor het settlement van grote transacties.

Het clearingsysteem voor betalingstransacties
In combinatie met het RTGS functioneert het ACH. Beide systemen zijn aan elkaar gekoppeld, maar dat wil niet zeggen dat zij altijd onverbrekelijk met elkaar verbonden moeten zijn. De regering beschouwt het RTGS als een 'core responsibility' van de Bank. Het ACH hoeft echter naar de mening van de regering niet noodzakelijkerwijs tot de exclusieve verantwoordelijkheid van de Bank te worden gerekend. Om deze reden is het ACH in de ontwerp-landsverordening niet in het hoofdstuk over de taken van de Bank opgenomen, maar in het hoofdstuk dat het vergunningstelsel voor het beheren van FMI-systemen door marktpartijen regelt. Het is dus mogelijk dat een andere instelling dan de Bank op termijn een

ander clearingsysteem opzet en beheert dat tussen de financiële instellingen in Sint Maarten wordt gebruikt.
In de meeste westerse landen is de clearing van betalingstransacties ondergebracht bij een centraal samenwerkingsverband van banken, en niet bij een centrale bank.

Het ACH is een elektronisch betaalsysteem waarin betalingstransacties tot NAƒ 1 miljoen worden uitgewisseld tussen financiële instellingen. Dit proces wordt in de financiële wereld 'clearing' genoemd. Iedereen met een bankrekening die een betaling wil doen naar iemand die een bankrekening heeft bij een andere bank, maakt via zijn bank gebruik van dit systeem. Als iemand een betaling doet naar een begunstigde met een bankrekening bij dezelfde bank als zijn eigen bank, gebruikt zijn bank het ACH niet. De eigen bank wikkelt intern de transacties tussen haar eigen cliënten af.
Het ACH wordt gebruikt voor individuele transacties en voor bulktransacties, zoals een verzameling salarisbetalingen die een werkgever in een keer digitaal aanlevert bij de bank.
Betalingen binnen dezelfde bank worden binnen enkele seconden uitgevoerd, dat wil zeggen: de bankrekening van de betaler wordt gedebiteerd en de bankrekening van de begunstigde wordt binnen enkele seconden gecrediteerd. De meeste banken verzamelen hun interbancaire betalingstransacties op, en zenden die transacties de volgende werkdag tussen 08:00 en 13:00 uur in bulk via het ACH. Het RTGS saldeert de ACH transacties en verwerkt deze interbancaire transacties meteen, en debiteert en crediteert de rekeningen van de betrokken banken binnen het RTGS binnen enkele seconden. De bank van de begunstigde heeft tot het eind van de werkdag gelegenheid om de rekening van de begunstigde te crediteren. De begunstigde bij de andere bank ontvangt het geld dus bijna altijd minimaal een dag later dan dat de bankrekening van de betaler is gedebiteerd.
Grote bedragen worden binnen enkele seconden verwerkt in het RTGS.
De Bank streeft er overigens naar dat de nog bestaande verschillen in tijd tussen debitering en creditering ook voor zakelijke en particuliere rekeninghouders binnen afzienbare tijd tot enkele seconden zullen zijn teruggebracht. Daartoe streeft de Bank ernaar om het zogenaamde Instant Payment System (hierna: IPS) op afzienbare termijn te realiseren. De naam zegt het al: het systeem moet het mogelijk maken dat alle girale betalingen binnen enkele seconden geheel zijn afgewikkeld. Met 'geheel' wordt hier bedoeld: 'end-to-end', oftewel: het hele traject van de betaler naar de begunstigde.

Het is de bedoeling dat het IPS in afzienbare tijd geheel operationeel is, en dat alle banken, de overheid, overheids-N.V.'s en andere relevante beheerders van FMI-systemen zullen zijn aangesloten. Alle bulkbetalingen zoals salarissen en dergelijke worden ook IPS-betalingen. Het IPS zal in de toekomst vooral het moderne en kostenefficiënte betaalgemak voor consumenten, webwinkels en bedrijven bieden. (Lokale) online webaankopen zullen door IPS gemakkelijker worden, betalingen zullen via een Quick Response Code, afgekort QR-code, kunnen worden gedaan, bedrijven zullen een "request for pay" kunnen meesturen in hun digitale factuur die de klant alleen maar hoeft te autoriseren met zijn identificatie, enzovoorts.

Nadere regels over deze en andere betaaldiensten worden gesteld in de ontwerp-Landsverordening toezicht betaaldienstverleners.

Clearing en settlement van effecten
De Bank is verantwoordelijk voor clearing en settlement van obligaties van de overheden in beide Landen, en van overheids-N.V.'s. De Bank registreert de eigendom van obligaties door te registreren welke financiële instellingen obligaties

hebben gekocht van de Bank. De financiële instellingen registreren op hun beurt welke burgers en bedrijven obligaties hebben gekocht bij of via hun eigen bank. De rente betaalt de Bank (in bulk) aan de financiële instellingen, en die storten de couponrente vervolgens door op de bankrekeningen die hun cliënten bij hun aanhouden.
Omdat de emissie van overheidsobligaties behoort tot de kerntaken van de Bank, wordt de clearing en settlement geregeld in hoofdstuk II van de ontwerp-landsverordening, dat handelt over de exclusieve taken en verantwoordelijkheden van de Bank.

Momenteel is de effectenbeurs in Curaçao verantwoordelijk voor clearing en settlement van aandelen die via de DCSX worden verhandeld. Dat kunnen aandelen zijn in een N.V. of in een beleggingsfonds. Maar ook aandelen van bedrijven of fondsen in een ander land kunnen een notering bij de DCSX krijgen. Omdat clearing en settlement van aandelen niet behoort tot de taken van de Bank, wordt dit niet geregeld in het hoofdstuk dat handelt over de taken en verantwoordelijkheden van de Bank.

Algemene systematiek van de landsverordening
In de financiële wereld wordt er soms voor gepleit om alle bestaande toezichtlandsverordeningen samen te voegen, en om nieuwe daaraan toe te voegen. Ook in de reacties van de representatieve financiële organisaties op deze ontwerp-landsverordening werd die wens geuit. Dit zou een zeer omvangrijk project zijn. Vooralsnog kent de regering daar geen prioriteit aan toe. Daar komt bij dat er al een flinke stap in de richting van harmonisatie is gezet door de recente Landsverordening actualisering en harmonisatie toezichtlandsverordeningen Centrale Bank van Curaçao en Sint Maarten.

Toch staat de regering niet onsympathiek tegenover de door de representatieve financiële organisaties geuite wens tot samenvoegen. Om deze reden worden in enkele andere ontwerp-landsverordeningen begripsbepalingen uit deze ontwerp-landsverordening van overeenkomstige toepassing verklaard. Zodoende wordt ervoor gezorgd dat er nooit verschil ontstaat tussen de betekenis van dezelfde begrippen. er al enigszins vooruitgelopen op een alomvattende landsverordening, en kan in de aanloop daarnaartoe nooit verschil ontstaan tussen de betekenis van dezelfde begrippen. Voor een goed begrip is een overzicht van de betekenis van de meest voorkomende begrippen opgenomen in de bijlage bij deze memorie van toelichting.

De ontwerp-landsverordening volgt dezelfde systematiek als die van de ontwerp-Landsverordening toezicht betaaldienstverleners. Laatstgenoemde ontwerp-landsverordening volgt op haar beurt dezelfde systematiek als die van de Landsverordening toezicht effectenbemiddelaars en vermogensbeheerders, de toezichtlandsverordening van de meest recente datum. Die landsverordening is reeds in werking getreden in Curaçao; in Sint Maarten heeft de Raad van Advies op 19 oktober 2021 advies uitgebracht over het ontwerp van de overeenkomstige landsverordening. Genoemde landsverordeningen zijn uitvoerig toegelicht in elk van de daarbij behorende memories van toelichting.

Uit efficiencyoverwegingen heeft de regering ervan afgezien om die toelichtingen hier te herhalen. In plaats daarvan wordt verwezen naar de memorie van toelichting bij genoemde ontwerp-landsverordeningen.[5]

Reacties op de ontwerp-landsverordening
De ontwerpen van deze landsverordening en van de memorie van toelichting zijn voor commentaar voorgelegd aan verschillende representatieve organisaties.[6] In Curaçao hebben verschillende organisaties gereageerd met commentaar, adviezen en voorstellen voor tekstwijziging. Er werden geen commentaren en suggesties gedaan met betrekking tot de ontwerp-landsverordening. Er werden wel enkele suggesties tot aanpassing van de memorie van toelichting gedaan, met name waar het ging over de samenvatting van de PFMI. Deze suggesties zijn in dank overgenomen en verwerkt.

Financiële paragraaf

Er zijn geen financiële gevolgen voor de Landskas voorzien.
Voor de Bank worden wel zoveel kosten voorzien voor de werkzaamheden, verbonden aan de vergunningverlening, de registratie, de oversight op FMI-systemen, het toezicht op de beheerders ervan en de handhaving, dat een vergoeding nodig is om die kosten te compenseren. Per definitie gaat het bij FMI-systemen maar om een paar systemen die zo belangrijk zijn dat zij het predicaat 'systeemrelevant' verdienen. Het toezicht op het beheer van die systemen is echter van zo groot belang voor de samenleving, dat het niet afhankelijk mag zijn van de omvang van het eigen budget van de Bank. In artikel 54 wordt voorgesteld om een delegatiegrondslag in de landsverordening op te nemen waardoor bij landsbesluit, houdende algemene maatregelen, een jaarlijkse kostenvergoeding voor de betrokken beheerders kan worden geregeld. Die vergoeding, die niet hoger mag zijn dan de daadwerkelijke kosten van de Bank, zal vrijwel kostendekkend zijn voor de Bank.
De Bank brengt echter op grond van deze landsverordening geen bedrag in rekening aan een beheerder van een effectenbeurs die in het bezit is van een vergunning op grond van de Landsverordening toezicht effectenbeurzen. De kostenvergoeding voor een effectenbeurs is reeds toereikend geregeld in het Landsbesluit kosten toezicht effectenbeurzen.

Artikelsgewijs deel

Artikel 1

In de definitiebepaling worden de kernbegrippen in het ontwerp neergezet. FMI-systeem – om mee te beginnen – is gedefinieerd als: een systeem met formele en

---

[5] Zie voor de memorie van toelichting bij de eenvormige Landsverordening toezicht effectenbemiddelaars en vermogensbeheerders de website van de Bank: https://cdn.centralbank.cw/media/legislation_guidelines/20190120_mvt_lv_toezicht_effectenbemiddelaars_en_vermogensbeheerders.pdf
[6] Deze organisaties waren: Ministerie van economische ontwikkeling, Bureau Telecommunicatie en Post, Curaçao Fintech Association, Curaçao International Financial Center, Fair Trade Authority Curaçao, Financial Intelligence Unit, Union Caribe, UPS, International Banking Association, Girasol, PSK, CuraDai DAO (Kolektivo Labs), Cpost, Curaçao Bankers Association, Fekosan, Fundashon pa Konsumido, Henderson Insurances-SXM, Insurance Association- SXM en WIB Bank-SXM.

gestandaardiseerde regelingen en gemeenschappelijke regels voor de clearing van betalingstransacties of voor de clearing of settlement van effectentransacties. Dit zijn de systemen waar het bedrijfsleven vrij in is om ze te ontwikkelen en te beheren; de Bank houdt alleen toezicht in de brede zin van het woord, om de continuïteit en de interoperabiliteit met andere spelers in dezelfde markt te garanderen.
Onder deze definitie valt dus in deze landsverordening niet het systeem voor de settlement van betalingstransacties, ook al is het RTGS op zichzelf zeker te vergelijken met een FMI; dat systeem is voor de Bank voorbehouden. Wereldwijd wordt een settlementsysteem als het RTGS beschouwd als een FMI-systeem. Echter, voor de leesbaarheid en een beter overzicht van hetgeen geregeld wordt voor de FMI-systemen welke niet worden beheerd door de Bank, wordt in dit ontwerp van landsverordening het RTGS niet begrepen onder de definitie van een FMI-systeem.

Ten behoeve van de leesbaarheid van de landsverordening is in artikel 1 een definitie van 'toestemming' opgenomen. Dat is de toestemming voor een gekwalificeerd deelnemerschap in het aandelenkapitaal van een instelling. Dit begrip wordt doorgaans bedoeld als in een artikel van de ontwerp-landsverordening het woord 'toestemming' wordt gebruikt. Het woord 'toestemming' komt echter vaker voor, met name bij de toestemming voor statutenwijziging en voor benoemingen in de raad van bestuur of de raad van commissarissen. In die artikelen wordt dus een anders soort toestemming bedoeld; daarom sluit de definitiebepaling in artikel 1 af met "tenzij uit het zinsverband duidelijk anders blijkt".

Artikelen 2 tot en met 7

In dit ontwerp zijn de artikelen over algemeen verbindende voorschriften bij elkaar geplaatst, aan het begin van de ontwerp-landsverordening.
Vanwege deze samenvoeging is een algemene toelichting op haar plaats.

De Staatsregeling van beide landen bevatten de mogelijkheid dat bij landsverordening aan een zelfstandig bestuursorgaan verordenende bevoegdheid wordt verleend. In de Staatsregeling van Curaçao is dit opgenomen in artikel 111, en in de Staatsregeling van Sint Maarten is dit opgenomen in artikel 98.

Genoemde artikelen bevatten ook het voorschrift dat 'de afkondiging van verordeningen van een zelfstandig bestuursorgaan' geschiedt door hun plaatsing in het Publicatieblad (in Curaçao) of het Afkondigingsblad (in Sint Maarten).

Beide Staatsregelingen noemen algemeen verbindende voorschriften ook als 'geldende wettelijke regelingen'. In artikel 2 van de Staatsregeling van Curaçao worden zij aangeduid als 'Regelingen met algemene werking'. En in artikel 81 van de Staatsregeling van Sint Maarten worden zij aangeduid als 'verordeningen'.

Voorts bevatten beide Staatsregelingen bepalingen over de goedkeuring en vernietiging van een verordening. In de Staatsregeling van Curaçao is dit opgenomen in artikel 111, en in de Staatsregeling van Sint Maarten is dit opgenomen in artikel 98. Hier treden wel inhoudelijke verschillen op. Gelijkluidend is het voorschrift dat een verordening moet worden goedgekeurd. Maar er is een verschil als het gaat om het onthouden van die goedkeuring. In Curaçao is onthouding van goedkeuring alleen mogelijk 'wegens strijd met de wet, een

verdrag of een bindend besluit van een volkenrechtelijke organisatie of met het algemeen belang, en schorsing of vernietiging is alleen mogelijk 'wegens strijd met het recht of het algemeen belang'; in Sint Maarten is het onthouden van goedkeuring, schorsing of vernietiging alleen mogelijk 'wegens strijd met het recht'. Beide Staatsregelingen bevatten voorts het voorschrift dat over een voorgenomen vernietiging van een verordening de Raad van Advies moet worden gehoord.

Tot slot bepaalt de Staatsregeling van Curaçao dat beroep mogelijk is tegen een besluit tot vernietiging of onthouding van goedkeuring bij de rechter in eerste aanleg. In de Staatsregeling van Sint Maarten ontbreekt een dergelijke bepaling.

De verordenende bevoegdheid van de Bank is opgenomen in artikel 2, onderdelen d en e.
De bevoegdheid om algemeen verbindende voorschriften vast te stellen is begrensd tot voorschriften "ter uitvoering van deze landsverordening", respectievelijk" ter uitvoering van aanbevelingen en regelingen van internationale of intergouvernementele organisaties".

Artikel 2, onderdeel d
Het toekennen van de bevoegdheid aan een zelfstandig bestuursorgaan om algemeen verbindende voorschriften vast te stellen vereist een deugdelijke onderbouwing. De Raad van Advies van de Nederlandse Antillen/Curaçao pleitte/pleit steevast voor duidelijkheid en terughoudendheid in zijn adviezen over toezichtlandsverordeningen van de Bank. "De Raad is van mening dat bevoegdheden duidelijk en ondubbelzinnig in een daartoe strekkende bepaling dienen te worden opgenomen. De Raad adviseert bedoelde bepalingen in het ontwerp zodanig te formuleren dat het de Bank expliciet de bevoegdheid geeft algemeen verbindende voorschriften uit te vaardigen op de daarin genoemde terreinen."[7]
De Aanwijzingen voor de regelgeving van Nederland gaan een stap verder. Aanwijzing 5.10.1 luidt:
"Regelgevende bevoegdheden worden aan een zelfstandig bestuursorgaan uitsluitend toegekend:
a. voor zover het organisatorische of technische onderwerpen betreft; of
b. in bijzondere gevallen mits voorzien is in de bevoegdheid tot goedkeuring van de regeling door een minister."[8]

De Aanwijzingen voor de regelgeving van Sint Maarten bevatten sinds de aanvulling in 2019 eveneens overeenkomstige richtlijnen.[9] De Aanwijzingen voor de regelgeving van Curaçao bevatten geen voorschriften inzake het toekennen van verordenende bevoegdheid aan een zelfstandig bestuursorgaan. Maar het is vanzelfsprekend dat ook in Curaçao een deugdelijke motivering vereist is voor het toekennen van verordenende bevoegdheid aan de Bank.

Die motivering is de volgende.

---

[7] Advies RvA no. RA/8A-10-LV over de ontwerp-Landsverordening actualisering en harmonisatie toezichtlandsverordeningen Bank van de Nederlandse Antillen dd. 21 juni 2010.
[8] Circulaire van de Minister-President van 18 november 1992, Stct. 1992, 230 zoals gewijzigd. Raadpleegbaar op wetten.overheid.nl.
[9] AB 2019, no. 16

De landen Curaçao en Sint Maarten hebben in onderlinge regelingen bindende bepalingen vastgelegd over de monetaire unie en de gemeenschappelijke centrale bank. De uitvoering van de vier onderlinge regelingen is opgedragen aan de Centrale Bank van Curaçao en Sint Maarten. In Curaçao en in Sint Maarten is de Bank in de Kader-vaststellingslandsverordening centrale bank, geldstelsel, deviezenverkeer en wisselkoers uitdrukkelijk aangewezen als zelfstandig bestuursorgaan.[10]
In de onderlinge regelingen hebben beide landen tot uitdrukking gebracht dat zij een monetaire unie en een gemeenschappelijke centrale bank hebben, en dat de Bank belast is met de bewaking daarvan en met het toezicht op de met name genoemde financiële instellingen. In vrijwel alle landen ter wereld is een overeenkomstige constructie in de wetgeving vastgelegd. Doel daarvan is vooral om te garanderen dat die bewaking en dat toezicht onafhankelijk plaatsvinden; dus op afstand van de politiek en andere overheidsorganen.
Voor een monetaire unie en een gemeenschappelijke centrale bank klemt dat des te meer: het mag niet zo zijn dat de regering of de volksvertegenwoordiging van een van beide landen eenzijdig beslissende macht kan uitoefenen met gevolgen voor het andere land. Er is dan ook geen plaats voor zelfstandige
van de regering en de volksvertegenwoordiging van een individueel land op een terrein als omschreven in de onderlinge regelingen. Regelgevende bevoegdheid van de regering en de volksvertegenwoordiging bestaat uiteraard wel als daarvoor een expliciete delegatiebepaling in de eenvormige landsverordeningen van beide landen is opgenomen. Als er op landsniveau nieuwe wetgeving nodig is, dan moet dit in een eenvormige landsverordening in beide landen tot stand komen; de vaststelling van uitvoerende regelgeving moet in zo een landsverordening expliciet worden gedelegeerd, hetzij aan beide regeringen voor landsbesluiten, houdende algemene maatregelen, landsbesluiten of ministeriële regelingen, hetzij aan de Bank voor een algemeen verbindend voorschrift. Zelfs delegatie aan de Minister van Financiën om bij beschikking iets te bepalen, komt voor in de wetgeving.

Artikel 5, eerste lid, van de (nog steeds geldende) Regeling Muntstelsel Nederlandse Antillen 1989 luidt: "De in artikel 3 genoemde munten en de in artikel 4 genoemde muntbiljetten worden uitsluitend voor rekening van de Nederlandse Antillen geslagen, onderscheidenlijk aangemaakt, en naar behoeft door de Bank van de Nederlandse Antillen, in omloop gebracht, een en ander tot de bedragen telkens bij Beschikking van de Minister van Financiën te bepalen." Echter, over deze 'beschikking' wordt in de memorie van toelichting bij de Regeling gemeenschappelijk geldstelsel vermeld: "Hierbij geldt overigens dat waar in artikel 5 van de Regeling Muntstelsel Nederlandse Antillen 1989 wordt gesproken over de (...) "beschikking van de minister van financiën"[,] gelezen moet worden: "landsbesluit".

Voor een ander voorbeeld wordt verwezen naar artikel 48u van de Landsverordening toezicht bank- en kredietwezen. Dat artikel bepaalt dat "door de Minister en de Minister van Justitie gezamenlijk bij ministeriële regeling met algemene werking regels kunnen worden gesteld ter zake van de uitoefening van de bevoegdheid, bedoeld in de Hoofdstukken VIIIa en Xa, paragrafen 1 en 2."

De conclusie is gerechtvaardigd dat de regelgevende bevoegdheden van de overheidsorganen in beide landen in elk voorkomend geval expliciet en nauwkeurig in de wetgeving zijn beschreven.

---

[10] Zie artikel 1, vijfde lid. In Sint Maarten is dit al in 2010 vastgelegd, in Curaçao enkele jaren later, op advies van de Raad van Advies.

Zo beschouwd kwalificeert de staatkundige positie van de Bank zonder twijfel als 'een bijzonder geval' waarin het toekennen van verordenende bevoegdheid geoorloofd is. Uiteraard onder het vereiste van voorafgaande goedkeuring door de Ministers van Financiën van beide landen voor ieder nieuw algemeen verbindend voorschrift, respectievelijk de mogelijkheid dat een reeds bestaande verordening door de regering wordt geschorst of vernietigd.

Die verordenende bevoegdheid had de Bank overigens al voordat de Staatsregeling met zoveel woorden bepaalde dat aan een zelfstandig bestuursorgaan zo'n bevoegdheid kan worden toegekend. "Gesteld kan worden dat de Centrale Bank al ver voor de invoering van de zbo-mogelijkheid in de Staatsregeling, de bevoegdheid had tot het uitvaardigen van (bindende) algemene voorschriften".[11]

Deze systematiek van specifieke toekenning van bevoegdheden brengt het risico met zich mee dat er onderwerpen kunnen zijn die de wetgever niet heeft kunnen voorzien. Dan kan de conclusie zijn dat er geen enkel bevoegd orgaan is om regels te stellen. Als er genoeg tijd is om in beide landen eenvormige landsverordeningen vast te stellen, hoeft dat geen probleem te zijn. De onderhavige ontwerp-landsverordening, de ontwerp-Landsverordening toezicht virtuele activa dienstverleners, de ontwerp-Landsverordening toezicht betaaldienstverleners en de ontwerp-Landsverordening oversight op systemen in het betalings- of effectenverkeer zijn daar goede voorbeelden van.
Maar het kan ook gaan om een onderwerp waar niet een paar jaar op nadere regels gewacht kan worden. De procedure van een eenvormige landsverordening in twee landen om de bevoegdheid tot het vaststellen van die regels te creëren is in zo'n geval te omslachtig en dus niet effectief. Het is dus verstandig om in elke toezichtlandsverordening de regering of de Bank bevoegd te verklaren tot het vaststellen van uitvoeringsregels. Omdat beide Staatsregelingen geen eenvormige landsbesluiten, noch eenvormige ministeriële regelingen kennen, ligt het voor de hand om de Bank bevoegd te verklaren in dat 'grijze gebied' algemeen verbindende voorschriften vast te stellen, die dan ook automatisch 'eenvormig' zijn. Het vereiste van ministeriële goedkeuring in beide landen van iedere nieuwe verordening maakt deze keuze aanvaardbaar. Als later gewijzigde omstandigheden beide ministers tot de conclusie brengen dat een verordening moet worden geschorst en vernietigd bestaat de mogelijkheid ook dat de regeringen in beide landen daartoe overgaan.

Er is al een enkel voorbeeld van normstelling door de Bank, zonder dat de Bank door de wetgever expliciet bevoegd was verklaard om daarover bij algemeen verbindend voorschrift regels te stellen.
De Bank heeft, na overleg met de representatieve financiële organisatie, in 2017 besloten dat het maximale rentetarief voor kortlopend consumentenkrediet niet hoger dan 27% mag zijn. Toentertijd was in Sint Maarten de verordenende bevoegdheid van de Bank omtrent gedragstoezicht nog niet uitdrukkelijk geregeld in de Landsverordening toezicht bank- en kredietwezen; de Bank werd daartoe pas bevoegd met ingang van de inwerkingtreding in Sint Maarten van de Landsverordening actualisering en harmonisatie toezichtlandsverordeningen Centrale Bank van Curaçao en Sint Maarten. Die eenvormige landsverordening was al wel op 5 december 2015 in Curaçao in werking getreden. Regelgeving door middel van een eenvormige verordening in beide landen was toen dus nog niet aan de orde.

---

[11] Dr. J. Sybesma, 'De Curaçaose zbo', *Caribisch Juristenblad* 2016, afl. 5, pag. 388

De Bank besloot om voor Curaçao het maximale rentetarief af te kondigen door middel van een toevoeging aan alle reeds afgegeven vergunningen aan kredietverstrekkers. Dat was in dit geval het meest logische middel voor normstelling in dit 'niemandsland'. De Bank was hiertoe bevoegd, zo oordeelde het Gemeenschappelijk Hof in zijn uitspraak van 1 februari 2021.[12] Bij alle betrokkenen heerste de overtuiging dat het uitvaardigen van dergelijke bepalingen niet tot het domein van de Minister behoort; ingeval de Bank niet bevoegd zou zijn vanwege een te strakke omschrijving van de te regelen onderwerpen, zou derhalve niemand bevoegd zijn. Tenzij eerst een eenvormige landsverordening tot stand zou zijn gebracht.
Overigens wijst Sybesma er op dat de Bank ook de mogelijkheid heeft om beleidsregels uit te vaardigen. "De bevoegdheid tot het geven van beleidsregels behoeft niet met zoveel woorden te worden verleend door de wetgever. Als de wetgever een bestuursbevoegdheid tot het geven van besluiten, in het bijzonder beschikkingen, heeft verleend zit daar automatisch aan vast dat er beleidsregels kunnen worden gegeven door het bevoegde bestuursorgaan, als er tenminste ruimte voor is."[13]

Om bovenbeschreven redenen is in artikel 3 van de ontwerp-landsverordening de regelgevende taak van de Bank omschreven als: "het vaststellen van algemeen verbindende voorschriften bevattende regels of nadere regels ter uitvoering van deze landsverordening". De nadere uitwerking vindt in de hiernavolgende artikelen plaats. Mocht zich in de toekomst een onderwerp aandienen dat niet met zoveel woorden is genoemd in de ontwerp-landsverordening, dan fungeert de delegatie in artikel 3 als vangnet voor dergelijke onvoorziene gevallen. De Bank neemt bij gebruikmaking van deze verordenende bevoegdheid de aanwijzingen voor de regelgeving in acht.

Artikel 2, onderdeel e
Het onderdeel e van artikel 2 beschrijft een ander deel van de verordenende bevoegdheid als: "het vaststellen van algemeen verbindende voorschriften, bevattende regels of nadere regels van technische of organisatorische aard ter uitvoering van aanbevelingen en regelingen van internationale of intergouvernementele organisaties." De beperking tot regels van technische of organisatorische aard is de standaard bepaling in alle toezichtlandsverordening sinds het eerdergenoemde advies van de Raad van Advies van de Nederlandse Antillen over de ontwerp-Landsverordening actualisering en harmonisatie toezichtlandsverordeningen. In de memorie van toelichting bij die ontwerp-landsverordening is – in het alleen in Curaçao opgenomen deel waarin het advies van de Raad van Advies wordt besproken - deze omschrijving als volgt toegelicht: "Technische onderwerpen zijn onderwerpen waar een hoge mate van deskundigheid vereist is, waarvan op basis van objectieve kennis en deskundigheid een beoordeling van het onderwerp mogelijk is. Organisatorische onderwerpen zijn onderwerpen betreffende de doeltreffendheid en doelmatigheid van de inrichting van besluitvormings- en uitvoeringsprocessen. Algemeen aanvaarde, niet normatief geladen inzichten in efficiëntie en effectiviteit staan hierbij centraal. De onderwerpen waarover de Bank in deze landsverordening regelgevende bevoegdheid is toegekend, zijn technische onderwerpen ten aanzien waarvan ervan uitgegaan wordt dat de inhoudelijke deskundigheid bij de Bank ligt."

---

[12] Gem. Hof 1 februari 2021, ECLI:NL:OGHACMB:2021:32.
[13] Dr. J. Sybesma, 'De Curaçaose zbo', *Caribisch Juristenblad* 2016 afl. 5, pag. 391

De tweede inperking van deze algemene bevoegdheid van de Bank is gelegen in de bepaling dat het moet gaan om "algemeen verbindende voorschriften ter uitvoering van aanbevelingen en regelingen van internationale of intergouvernementele organisaties." Bijvoorbeeld de Financial Action Task Force (FATF) of BIS. In dit soort gevallen gaat het om het verwerken in de Curaçaose en Sint Maartense wetgeving, in casu in de algemeen verbindende voorschriften van de Bank, van internationale regels die geen ruimte laten voor het maken van keuzen van beleidsinhoudelijke aard. Ook kan hierbij gedacht worden aan het Comité voor Betalings- en settlementsystemen van BIS, de Financial Action Task Force of het Technisch Comité van de International Organisation of Securities Commissions. Deze constructie maakt het mogelijk dat al betrekkelijk snel uitvoerende voorschriften kunnen worden uitgevaardigd zodra door bedoelde organisaties nieuwe aanbevelingen, principes of richtlijnen worden vastgesteld. Het karakter van dergelijke, internationaal geharmoniseerde voorschriften, laat nauwelijks eigen beleidsruimte voor individuele landen in deze financieel sterk verweven wereld. Om deze reden is het geoorloofd om het vaststellen van uitvoerende voorschriften aan de Bank over te dragen.

In hierboven toegelichte onderdelen is telkens sprake van 'regels of nadere regels'. De term 'nadere regels wordt in de wetgevingstechniek ook gebruikt om subdelegatie mogelijk te maken; daarmee wordt het mogelijk gemaakt dat de regelgever aan wie een bevoegdheid om regels te stellen is gedelegeerd, deze bevoegdheid ook mag gebruiken om die bevoegdheid gedeeltelijk 'door te delegeren' aan regels op een nóg lager niveau. In het geval van de Bank zou dit bijvoorbeeld inhouden dat de Bank in een verordening de bevoegdheid aan de President van de Bank toekent om regels in die verordening bij besluit aan te passen overeenkomstig de inflatie. Dat is echter niet de bedoeling.

Een verordening stelt in beginsel niet de hoofdnorm, maar de meer uitvoerende detailvoorschriften. Het normenkader is doorgaans op hoger niveau, in de landsverordening, gegeven. Het kan in een verordening gaan om een nadere uitwerking van een norm die al in de landsverordening is gegeven, zoals artikel 34: 'Een instelling beschikt over voldoende solvabiliteit.' Wat precies onder 'voldoende solvabiliteit' moet worden verstaan, wordt opgedragen aan de Bank, te regelen in een Verordening.[14] In zo'n verordening worden dan 'nadere regels gesteld'.
Het kan soms ook gaan om een inhoudelijke norm die nog niet als zodanig in de landsverordening is vastgelegd. In zo'n verordening worden dan 'regels gesteld'.

De procedure van totstandkoming van een algemeen verbindend voorschrift is als volgt. Die procedure wijkt overigens niet wezenlijk af van de procedure die in alle reeds bestaande toezichtlandsverordeningen is vastgelegd door de Landsverordening actualisering en harmonisatie toezichtlandsverordeningen Centrale Bank van Curaçao en Sint Maarten.

1. De Bank stelt een ontwerpverordening op.
Een verordening kan in twee verschillende verschijningsvormen worden onderscheiden. De reden daarvan is dat er in de loop der jaren al veel richtlijnen, instructies, beleidsregels en dergelijke door de Bank zijn uitgevaardigd. Sommige daarvan zijn in artikelen vormgegeven, andere zijn gegoten in de vorm van een beschrijving van de gewenste doelen. Het is aannemelijk dat de beleidsregels die al in artikelen zijn vormgegeven, ook in een verordening in artikelvorm zullen worden

[14] Zie artikel 3, tweede lid, onderdeel b

omgezet, en opnieuw vastgesteld. Beleidsregels in de vorm van een beschrijving van de gewenste doelen, zullen waarschijnlijk ongewijzigd blijven, maar zij zullen als bijlage bij een korte verordening tot algemeen verbindend voorschrift worden omgebouwd en in die vorm opnieuw vastgesteld, maar nu als verordening. Dit proces kan nog enkele jaren duren. Het is gestart na de inwerkingtreding in beide landen van de Landsverordening actualisering en harmonisatie toezichtlandsverordeningen Centrale Bank van Curaçao en Sint Maarten.

Sommige beleidsregels zijn nu in de Engelse taal geschreven. Artikel 3, eerste lid, bevat de bepaling dat algemeen verbindende voorschriften in de Nederlandse of de Engelse taal worden gesteld. Dit is niet alleen van belang voor de financiële organisaties, waarin over automatisering vooral Engels wordt gesproken, maar ook voor het meer Engelstalige Sint Maarten. Verordeningen van de Bank hoeven formeel niet gelijkluidend te zijn in beide landen; het voorschrift dat de teksten in beide landen 'eenvormig' moeten zijn, geldt wel voor de landsverordeningen, maar formeel niet voor de verordeningen. Toch is het aannemelijk dat daar wel zoveel mogelijk naar zal worden gestreefd.

Bij het opstellen van het ontwerp is de Bank gebonden aan inhoudelijke kaders in de verschillende toezichtlandsverordeningen, aan algemene staatsrechtelijke noties en aan de beginselen van behoorlijk bestuur. Die kaders en randvoorwaarden zijn noodzakelijke waarborgen omdat er nu eenmaal geen bezwaar en beroep open staat tegen een algemeen verbindend voorschrift. Naast de algemeen geldende beginselen van behoorlijk bestuur, zijn in deze ontwerp-landsverordening die kaders vooral te vinden in de artikelen 3 en 4.

Zoals hierboven reeds toegelicht, stelt een verordening in beginsel niet de hoofdnorm, maar de meer uitvoerende detailvoorschriften. Het normenkader is op hoger niveau, in de landsverordening, gegeven. Het kan in een verordening gaan om een nadere uitwerking van een norm die al in de landsverordening is gegeven, zoals artikel 22, vierde lid: 'De regels worden door de Bank goedgekeurd en voldoen aan de bij of krachtens deze landsverordening gestelde voorschriften.' Het gaat hier om de regels die een beheerder van een FMI-systeem moet vaststellen om het level playing field onder zijn (aspirant-) gebruikers te borgen. Die regels moeten voldoen aan de eisen die zijn beschreven in het tweede en derde lid van artikel 22. Wat precies onder die eisen moet worden verstaan, kan de Bank nader regelen in een Verordening. In zo'n verordening worden dan 'nadere regels gesteld', de terminologie die op verschillende plaatsen wordt gebruikt in artikel 4.

Uitgangspunt van dit ontwerp is dat de Bank algemeen verbindende voorschriften vaststelt of wijzigt na overleg te hebben gepleegd met de door de Minister aangewezen representatieve organisaties. Dit overleg is niet alleen bedoeld om de kwaliteit van het concept te verhogen door de inbreng vanuit de praktijk. Het zal tevens een onbedoelde overschrijding van bevoegdheden door de Bank tegengaan.

2. De Bank pleegt overleg over het ontwerp met representatieve organisaties.
De Minister kan, gehoord de Bank, een of meer organisaties van beheerders van FMI-systemen aanwijzen als representatieve organisatie. Te denken valt hierbij aan de bankiersvereniging. Daar is immers veel deskundigheid en expertise samengebracht, waarvan kan worden geprofiteerd ter verhoging van de kwaliteit van de ontwerpverordening. Maar ook zogenaamde 'fintech-dienstverleners' zouden er aan kunnen deelnemen.
In principe geldt de aanwijzing door de Minister van Financiën alleen als een representatieve organisatie voor de uitvoering van deze ontwerp-landsverordening.

Dat wil zeggen dat het belangrijkste doel van deze aangewezen organisatie in het kader van deze landsverordening zal zijn het beoordelen en adviseren over een ontwerpverordening van de Bank op basis van deze landsverordening.
Naast het overleg over ontwerpverordeningen, bepaalt het voorgestelde artikel 5, tweede lid, dat de Bank overleg pleegt zo vaak als zij dit nodig acht, doch ten minste eenmaal per jaar. Dan gaat het meer over het beleid inzake het toezicht op beheerders van FMI-systemen.

Als dringende omstandigheden noodzaken tot een spoedige inwerkingtreding van een nieuw algemeen verbindend voorschrift, kan de Bank dit overleg overslaan. Te denken valt hierbij aan een onverwachte onderbreking van de dienstverlening door een beheerder in het buitenland van een systeemrelevant systeem, of een onverwacht besluit van een ander land met ernstige negatieve gevolgen voor veel consumenten in Sint Maarten. Als snel moet worden overgeschakeld op een ander systeemrelevant systeem, en 90% van de banken is daartoe vrijwillig bereid, maar 10% niet, dan kan de Bank bij algemeen verbindend voorschrift op grond van artikel 6, tweede lid, die 10% dwingen om snel over te schakelen. Een dergelijk snel en dwingend ingrijpen heeft betrekking op "technologieën die voldoen aan internationale normen en maatregelen om systeemrisico te vermijden en maatschappelijke ontwrichting als gevolg van verstoringen van een FMI-systeem te voorkomen" als bedoeld in artikel 4, derde lid, onderdeel a.

Het vierde lid van artikel 6 bepaalt dat een verordening die zonder overleg met de representatieve organisaties is vastgesteld, na tien maanden weer vervalt. Binnen die termijn zal de noodzaak van het algemeen verbindend voorschrift waarschijnlijk wel weer zijn vervallen. Maar als het voorschrift langer moet blijven bestaan, zal de Bank alsnog het overleg met de representatieve organisaties moeten voeren.

3. De Bank past de ontwerpverordening aan naar aanleiding van het overleg, en de Raad van Bestuur stelt de verordening vast.
De verordening treedt nog niet in werking. Zij treedt in werking met ingang van een tijdstip dat in de verordening zelf moet worden bepaald. Dat tijdstip kan uiteraard niet eerder zijn dan het moment van de goedkeuring door de Minister.

4. De Bank legt de ontwerpverordening voor aan de Minister van Financiën, met het verzoek om deze goed te keuren.
Op het proces en de kaders van die goedkeuringsprocedure is hierboven reeds ingegaan.
De Minister kan de Bank in dit kader verzoeken om de tekst aan te passen, om een mogelijke onthouding van goedkeuring te voorkomen.
Het is aannemelijk dat de Minister advies vraagt aan de afdeling Juridische Zaken en Wetgeving van het Ministerie van Algemene Zaken over de vraag of de ontwerpverordening in strijd is met het recht.

Als de Minister niet reageert, wordt na vier weken de goedkeuring geacht te zijn verleend. Deze bepaling is vooral opgenomen voor het geval dat een van beide ministers het aan zijn ambtgenoot in het andere land overlaat om expliciet te reageren. Voor de goede orde wordt erop gewezen dat - afgezien van een ontvangstbevestiging - elke reactie van de Minister het proces van de stilzwijgende goedkeuring stopt. Maar het zal hier overigens doorgaans alleen gaan om een mededeling van de Minister dat hij meer tijd nodig heeft om de ontwerpverordening goed te bestuderen. Na zo'n mededeling kan er geen

stilzwijgende goedkeuring door de betrokken Minister meer plaatsvinden, en zal hij dus in alle gevallen een uitdrukkelijke goedkeuring moeten geven.

5. Na de goedkeuring is de tekst definitief, en volgt tot slot de publicatie in het Afkondigingsblad. Vanzelfsprekend zal de verordening ook op de website van de Bank worden bekend gemaakt.

Het behoeft geen betoog dat deze procedures in beide landen alleen dan gestroomlijnd zullen verlopen als er sprake is van een strakke regie vanuit de Bank.

Artikel 2, onderdeel d, is de wettelijke grondslag voor de bevoegdheid van de Bank om algemeen verbindende voorschriften vast te stellen "bevattende regels of nadere regels ter uitvoering van deze landsverordening". Daarnaast bevat artikel 2, onderdeel e, de wettelijke grondslag voor de bevoegdheid van de Bank om algemeen verbindende voorschriften vast te stellen "bevattende regels of nadere regels ter uitvoering van aanbevelingen en regelingen van internationale of intergouvernementele organisaties". Bij deze organisaties moet in de eerste plaats worden gedacht aan het 'Committee on Payment and Settlement Systems (hierna: CPSS)'[15] van BIS en IOSCO.
Deze constructie maakt het mogelijk dat al betrekkelijk snel uitvoerende voorschriften kunnen worden uitgevaardigd zodra door bedoelde organisaties nieuwe aanbevelingen, principes of richtlijnen worden vastgesteld. Het karakter van dergelijke, internationaal geharmoniseerde voorschriften, laat nauwelijks eigen beleidsruimte voor individuele landen in deze financieel sterk verweven wereld. Om deze reden is het geoorloofd om het vaststellen van uitvoerende voorschriften aan de Bank over te dragen.

Artikelen 8 en 10 tot en met 12

In artikel 8 zijn de verschillende vrijstellings- en ontheffingsmogelijkheden onder een noemer samengebracht. In de Landsverordening toezicht effectenbemiddelaars en vermogensbeheerders waren die bepalingen her en der verspreid in de tekst van de landsverordening, en was het daardoor moeilijk om een totaalbeeld te krijgen. Belangrijkste waarborg tegen willekeur of machtsmisbruik van de kant van de Bank (naast het voorgeschreven overleg en de goedkeuring) is de randvoorwaarde voor een *vrijstelling* dat die alleen bij landsbesluit, houdende algemene maatregelen, kan worden verleend, en 'mits de belangen die deze landsverordening beoogt te beschermen, zich daartegen niet verzetten'. Het is vervolgens aan de Bank om te besluiten of een bepaalde beheerder in aanmerking komt voor de vrijstelling.
En de aanvraag van een individuele *ontheffing* van een of meer wettelijke voorschriften heeft, zo bepaalt het tweede lid, alleen kans van slagen als 'de belangen die deze landsverordening beoogt te beschermen, zich daartegen niet verzetten'.

Tegen een ontheffing en de verlening van een vergunning staat voor belanghebbenden op grond van de Landsverordening administratieve rechtspraak bezwaar en beroep open. De rechter zal in zo'n geval uiteraard toetsen of de Bank zorgvuldig binnen dat wettelijk kader heeft gehandeld.

---

[15] Thans: "Committee on Payments and Market Infrastructures" (CPMI).

In de hierna volgende artikelen zijn de gebruikelijke administratieve bepalingen samengevoegd. 'Gebruikelijk' in de andere toezichtlandsverordeningen van de Centrale Bank. De regering streeft er naar om de toezichtlandsverordeningen toegankelijker te maken door de samenvoeging van administratieve bepalingen bij elkaar, en de inhoudelijke bepalingen in een ander hoofdstuk. Ook de ontwerp-Landsverordening toezicht betaaldienstverleners en de ontwerp-Landsverordening toezicht virtuele activa dienstverleners is op dezelfde manier opgebouwd.

Artikel 9

Het voorgestelde artikel 9 bestempelt digitale communicatie tot de normale weg. In dit artikel wordt aangesloten bij de in Sint Maarten al goedgekeurde en bekendgemaakte Landsverordening bestuurlijke handhaving. Het vloeit min of meer voort uit de katalysatorfunctie van de Bank. Die houdt in dat de Bank voorop wil lopen als het gaat om innovatieve veranderingen. Het indienen van fysieke documenten, en het in persoon verschijnen bij de Bank zal op termijn kunnen worden vervangen door het indienen van aanvragen via de website van de Bank, en door het wederzijds communiceren via e-mail.

Artikelen 13 tot en met 16

In deze artikelen zijn de bepalingen over de systemen die de Bank beheert samengebracht. Dat zijn het settlementsysteem voor betalingstransacties (in artikel 13), en het settlementsysteem voor lokale effecten (in artikel 14).

In de praktijk gaat het hier om de al eerder besproken ACH en RTGS.
In een van de commentaren van de representatieve organisaties op de ontwerp-landsverordening is de vraag gesteld wat de relatie met Society for Worldwide Interbank Financial Telecommunication (hierna: SWIFT) is.[16] Het SWIFT-netwerk is geen FMI-systeem van de Bank. Het transportsysteem voor betaalopdrachten wordt door banken in Sint Maarten wel gebruikt om betaalopdrachten naar het door de Bank beheerde settlementsysteem NACS 3 te sturen.

Artikel 15 is een belangrijke kernbepaling. De landsverordening moet klip-en-klaar bepalen vanaf welk precies tijdstip een transactie onherroepelijk is. 'Onherroepelijk' houdt in dat de transactie niet meer kan worden teruggedraaid; "terugdraaien" moet door middel van een overeenkomstige tegentransactie plaatsvinden. Het civiele recht of het strafrecht moet dan een oplossing geven, doorgaans in de vorm van schadeloosstelling. In het geval van fraude kan de benadeelde schadevergoeding eisen, door zijn eis toe te voegen aan de strafvordering door het openbaar ministerie.
Als de consument de koopovereenkomst ontbindt en zijn geld terug eist, wordt de betaaltransactie niet teruggedraaid, maar volgt een terugbetaling (of een ander bedrag als schadevergoeding) door de andere contractspartij. Dit wordt beheerst door de voorwaarden van de koopovereenkomst en het civiele recht.

[16] De Society for Worldwide Interbank Financial Telecommunication SWIFT is een internationale coöperatieve organisatie voor het verzenden van financiële berichten. Meer dan 8.000 financiële instellingen uit circa 200 landen zijn bij SWIFT aangesloten. Middels het zogenaamde SWIFT-adres, tegenwoordig beter bekend als Business Identifier Code (BIC), wordt onder andere grensoverschrijdend betalingsverkeer gefaciliteerd.

In het voorgestelde artikel 16 zijn bepalingen opgenomen over de toegang, deelname en uittreding uit een van beide systemen. Een van de bepalingen is de opdracht aan de Bank om daarover bij algemeen verbindend voorschrift regels te stellen. Randvoorwaarde voor die regels is dat zij objectief, niet discriminerend en proportioneel moeten zijn. De regels mogen de toegang niet meer dan nodig is verhinderen voor de beveiliging, ten aanzien van:

a. risico's in verband met krediet, liquiditeit en het systeem;
b. afwikkelingsrisico's; en,
c. risico's dat gebreken in informatiesystemen of interne controles tot onverwachte verliezen kunnen leiden.

De begrippen 'objectief, niet discriminerend en proportioneel' komen voor in de artikelen 16, tweede lid, 21, onderdeel a, en 22, tweede lid.
Met objectieve regels wordt bedoeld dat regels niet afhankelijk zijn van subjectieve elementen. Regels worden als niet-objectief beschouwd indien de regels niet duidelijk aangeven hoe een participant wel of niet moet handelen, of hoe zij haar bedrijfsmodel moet wijzigen om toegang tot settlementsystemen te krijgen of behouden.
Met de eis dat de regels voor toegang niet discriminerend moeten zijn, wil de regering onder meer een level playing field bevorderen, waarbij er ook plaats is voor instellingen met een beperktere omvang of nieuwe soorten instellingen zoals betaalinitiatiedienstverleners. Beheerders mogen de toegang, en deelname aan settlementsystemen bijvoorbeeld dus niet ontzeggen op grond van hun omvang of institutionele status.
Het vereiste dat regels proportioneel zijn, houdt in dat ze evenredig moeten zijn met betrekking tot het legitieme doel dat ze trachten te bereiken, en dat elke beëindiging of weigering van toegang noodzakelijk moet zijn voor, en niet verder moet gaan dan nodig is om het legitieme doel te waarborgen. De opsomming in dit lid schetst de kaders waarbinnen de regels voor toegang zich dienen te bevinden: de regels mogen de toegang niet meer verhinderen dan nodig is voor de beveiliging ten aanzien van risico's in verband met krediet, liquiditeit en het systeem en afwikkeling, maar ook risico's dat gebreken in informatiesystemen of interne controles tot onverwachte verliezen kunnen leiden.

Artikelen 17 tot en met 23

In deze artikelen zijn de bepalingen over de systemen in beheer bij het bedrijfsleven samengebracht, anders gezegd de systemen die de Bank niet beheert. Dat zijn alle andere FMI-systemen, waaronder wordt verstaan: een systeem met formele en gestandaardiseerde regelingen en gemeenschappelijke regels voor de clearing van betalingstransacties of voor de clearing of settlement van effectentransacties. Bij het eerste moet vooral gedacht worden aan banken, bij het tweede aan de Dutch Caribbean Securities Exchange.
Inhoudelijk lijken de bepalingen betreffende de toegang tot een FMI-systeem op de overeenkomstige artikelen over de toegang tot het RTGS.
Zolang het bedrijfsleven niet zelf het initiatief neemt om een alternatief voor het ACH of het Instant Payment System op te zetten, zal de Bank dat blijven doen in het algemeen belang. De Bank is dan wel aan de inhoudelijke regels gebonden, hoewel de Bank is vrijgesteld van de vergunningplicht.

Artikel 17 van de ontwerp-landsverordening bepaalt dat het verboden is om "in of vanuit" Sint Maarten zonder vergunning van de Bank een FMI-systeem te beheren.

Dat betekent dat een instelling die een FMI-systeem beheert een vergunning of ontheffing nodig heeft in de volgende gevallen:
- indien de instelling haar zetel in Sint Maarten heeft;
- wanneer zij in Sint Maarten actief is via een bijkantoor; of,
- wanneer zij actief is door grensoverschrijdende dienstverrichting naar Sint Maarten (dat wil zeggen vanuit een vestiging in het buitenland).

Om vast te stellen of sprake is van het in Sint Maarten verrichten van de in artikel 17 bedoelde activiteiten vanuit een vestiging vanuit het buitenland, is relevant of de buitenlandse instelling zich richt op financiële instellingen in Sint Maarten bijvoorbeeld via internet, telefoon, televisie, fax, kranten, tijdschriften, direct mail, folders, of andere elektronische of papieren communicatiemiddelen. Of dit het geval is wordt van geval tot geval beoordeeld, waarbij onder meer de volgende indicatoren een rol spelen:
- het gebruik van Engels en Nederlands als voertaal;
- adressering van de gebruikte communicatiemiddelen (bijvoorbeeld bij direct mail) aan financiële instellingen in Sint Maarten; of,
- vermelding van aanspreekpunten in Sint Maarten.

Het gaat in beginsel dus om een zekere mate van directe of indirecte actieve gerichtheid op financiële instellingen in Sint Maarten van de zijde van de buitenlandse instelling.

Een voorbeeld van zo'n buitenlandse beheerder van een FMI-systeem is equensWorldline. EquensWorldline is de pan-Europese leider in de betaal- en transactiedienstensector, met een wereldwijd bereik. EquensWorldline ontwerpt en exploiteert toonaangevende oplossingen voor digitale betalingen en transacties die duurzame economische groei mogelijk maken en het vertrouwen en de veiligheid in onze samenleving versterken. De Bank heeft een contract met equensWorldline gesloten om voor Curaçao en Sint Maarten het Instant Payment System te ontwikkelen en te beheren. Op het IPS is in het algemeen gedeelte van deze memorie van toelichting reeds voldoende ingegaan.
Het IPS kwalificeert als een FMI-systeem als centraal betalingssysteem voor het retailbetalingsverkeer. Als instelling met zetel in het buitenland behoeft equensWorldline een ontheffing als bedoeld in artikel 18.

Het is niet uitgesloten dat de Bank aan de ontheffing de voorwaarde zal verbinden dat equensWorldline in Curaçao of Sint Maarten een bijkantoor zal hebben. Niet alleen vergemakkelijkt dit de communicatie en aanspreekbaarheid, maar ook past het in het streven naar een level playing field ten opzichte van andere deelnemende ondernemingen. De Bank zal in zijn rol van toezichthouder, er bij de vergunningverlening ook op letten of het bijkantoor voldoende substantie heeft.

Omdat (de eerste fase van) het IPS al in gebruik zal zijn ten tijde van de inwerkingtreding van de ontwerp-landsverordening, zal equensWorldline zich op grond van het overgangsartikel 116 binnen een maand moeten melden bij de Bank. Direct daarna wordt zij ingevolge artikel 116, tweede lid, geacht in het bezit van een ontheffing te zijn tot de formele beslissing van de Bank op haar aanvraag van een ontheffing.
De Bank zal hier tijdig informatie over verspreiden. Dat is logisch omdat het IPS zo'n belangrijk, centraal FMI-systeem zal zijn.
EquensWorldline treedt op als software leverancier en als operator van IPS, op basis van haar privaatrechtelijke contract met de Bank. In die hoedanigheid kwalificeert equensWorldline als een beheerder als bedoeld in de ontwerp-landsverordening.

Hiernaast zou ook CashNet bij gelijkblijvende omstandigheden kunnen kwalificeren voor toepassing van het overgangsartikel; dat is uiteraard afhankelijk van het belang van zijn activiteiten op het moment van inwerkingtreding van artikel 17 van de ontwerp-landsverordening.

De overige artikelen zijn gebruikelijk in de toezichtlandsverordeningen van de Bank.

Het tweede lid van artikel 17 bepaalt dat 'aan een vergunning als bedoeld in het eerste lid door de Bank te allen tijde beperkingen kunnen worden gesteld en voorschriften worden verbonden in het belang van de ontwikkeling en instandhouding van een gezonde financiële sector enz. Voor de goede orde wordt er op gewezen dat het hier steeds om een besluit zal gaan dat op een bepaalde instelling is gericht. Er staat daartegen dus bezwaar en beroep open voor de belanghebbenden ingevolge de Landsverordening administratieve rechtspraak.

In artikel 19, eerste lid, onderdelen e, f en g, en vierde lid wordt gesproken over 'de persoonlijke vragenlijsten van de bestuurders, de leden van de raad van commissarissen en andere personen die het beleid van de aanvrager bepalen of medebepalen'. Bedoelde vragenlijsten worden reeds lange tijd gebruikt bij het toezicht op andere financiële instellingen op grond van de zogeheten Beleidsregel betrouwbaarheidstoetsing CBCS[17]. Het gaat hier om het zogenaamde Vragenformulier voor de betrouwbaarheid- en deskundigheidstoetsing van (kandidaat) (mede)beleidsbepalers van onder toezicht van de Bank staande instellingen, genoemd onder vraag 21, evenals (kandidaat)houders van de gekwalificeerde deelnemingen in deze instellingen en andere betrokkenen. Op grond van de (onder meer via het formulier) verkregen informatie wordt de betrouwbaarheids- en deskundigheidstoetsing uitgevoerd. Dit vragenformulier, dat nu al gebruikt wordt, zal naar verwachting onderdeel worden van een algemeen verbindend voorschrift betrouwbaarheidstoetsing na de inwerkingtreding van de ontwerp-landsverordening.[18]

Artikel 20 behoeft nog enige toelichting, zo bleek uit het commentaar van de representatieve organisaties op de ontwerp-landsverordening.
Het is niet zo dat een vergunning of ontheffing alleen wordt verleend aan een beheerder van een FMI-systeem als de aanvrager geen andere activiteiten ontplooit dan het beheer van een of meer FMI-systemen. De Bank moet toetsten of de statutaire doelomschrijving van de aanvrager overeenkomt met de voorgenomen activiteiten als FMI-beheerder. Met het begrip 'overeenkomt met' wordt niet anders bedoeld dan 'past binnen' de statutaire doelomschrijving. De statutaire doelomschrijving kan dus veel ruimer zijn dan het beheren van een FMI-systeem, maar die omschrijving moet wel zodanig zijn dat het beheren van een FMI-systeem daarbinnen valt. De Bank verleent de gevraagde vergunning of ontheffing als zij geen reden heeft om aan te nemen dat de aanvrager activiteiten kan ontplooien op terreinen die buiten de statutaire doelomschrijving liggen. Met dit criterium wordt bedoeld dat de Bank de gevraagde vergunning of ontheffing moet weigeren als aannemelijk is dat de aanvrager activiteiten buiten de statutaire doelomschrijving zal gaan ontplooien.

---

[17] De Beleidsregel betrouwbaarheidstoetsing CBCS is gepubliceerd op de website van de Bank
https://cdn.centralbank.cw/media/legislation_guidelines/20190120_jan_2011_nieuwe_beleidsregel_betrouwbaarheidstoetsing_cbcs.pdf

[18] Het Vragenformulier is gepubliceerd op de website van de Bank.
https://www.centralbank.cw/applications-forms/questionnaires/integrity-financial-sector

Artikel 28

Artikel 28 geeft regels over de geschiktheid van beleidsbepalers, medebeleidsbepalers, en leden van de raad van commissarissen.

Artikel 29

In dit artikel stelt de regering voor dat de Bank bevoegd zal zijn om bij algemeen verbindend voorschrift te bepalen dat (mede)beleidsbepalers en leden van de raad van commissarissen in handen van de President of een ander lid van de Raad van bestuur van de Bank een eed of belofte afleggen alvorens zij hun functie aanvaarden.

Hier kan persoonlijk verschillend over worden gedacht. Feit is dat een eed of belofte niet ongebruikelijk is voor functionarissen in de publieke sector, zoals staatshoofden, volksvertegenwoordigers, rechters en hoge ambtenaren. Kenmerk is dat het gaat om functionarissen waar het publiek veel vertrouwen in moet hebben. Maar het komt ook voor bij beroepsbeoefenaren in de private sector waar het publiek veel vertrouwen in moet hebben, zoals accountants, deurwaarders en artsen.

Na de financiële crisis in 2008 is de eed of belofte in verschillende landen ingevoerd voor bankiers, verzekeraars en andere financiële instellingen. De regering stelt voor dit voorbeeld te volgen; de financiële crisis heeft andermaal duidelijk gemaakt hoe belangrijk het is dat het publiek een groot vertrouwen heeft in financiële instellingen.

Artikel 30

Artikel 30 stelt normen voor de betrouwbaarheid van beleidsbepalers, medebeleidsbepalers, en leden van de raad van commissarissen. Deze normen worden nader geregeld in een algemeen verbindend voorschrift van de Bank. Dit zal een inhoudelijke voortzetting zijn van de CBCS Beleidsregel betrouwbaarheidstoetsing. In die verordening zal geen verschil worden gemaakt naar gelang een instelling groot is, of klein, of beperkt. Voor alle bestuurders en commissarissen van alle financiële instellingen gelden de eisen van betrouwbaarheid onverkort.

Artikel 31

Artikel 31 stelt regels over een deugdelijk ondernemingsbestuur. In de door de Bank te bepalen nadere regels over corporate governance, zal er rekening mee worden gehouden dat die nadere regels niet steeds onverkort van toepassing hoeven te zijn als een instelling met zetel in het buitenland in dat land al onder deugdelijk toezicht staat. Daarnaast zal er ook rekening worden gehouden met andere aspecten, zoals omvang van de instelling, het belang ervan voor het financiële stelsel en dergelijke.

Artikel 32

Het eerste lid van dit artikel bepaalt dat een instelling niet met personen of rechtspersonen in een formele of feitelijke zeggenschapsstructuur verbonden mag zijn die zo ondoorzichtig is dat deze een belemmering vormt of kan vormen voor het adequaat uitoefenen van toezicht op de instelling. Bij dit voorschrift kan worden gedacht aan een vennootschap die nog aandelen aan toonder heeft. Nieuwe wetgeving maakt daar een eind aan, onder andere om witwassen tegen te gaan. Als een instelling de statuten nog niet heeft aangepast en er nog stille investeerders (aandeelhouders) in de onderneming zijn, zou dat in strijd zijn met het bepaalde in dit artikellid.

Artikelen 33 en 34

Artikel 33 bepaalt dat een instelling over een minimumbedrag aan eigen vermogen moet beschikken. Artikel 34 luidt: 'Een instelling beschikt over voldoende solvabiliteit.'
Wat precies onder 'een minimumbedrag' en onder 'voldoende solvabiliteit' moet worden verstaan, wordt opgedragen aan de Bank, te regelen in een verordening. In zo'n verordening worden dan 'nadere regels gesteld', de terminologie die wordt gebruikt in artikel 3, tweede lid, onderdeel b.
De hier bedoelde verordening is de Verordening financiële waarborgen BI en EGI. Daarin worden de berekeningsmethode en concrete bedragen vastgesteld.

Artikelen 46, 47 en 48

In deze paragraaf worden enkele wettelijke voorschriften over externe deskundigen gesteld. In artikel 1 is de externe deskundige gedefinieerd als 'een externe deskundige als bedoeld in artikel 121, zesde lid, van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek'. In dat artikellid wordt een nadere invulling van dit begrip gegeven, namelijk: een registeraccountant of een accountant-administratieconsulent in de zin van de Nederlandse regelgeving, een certified public accountant in de zin van de regelgeving in de Verenigde Staten van Amerika, alsmede iemand die door de Minister belast met Economische Zaken bij een herroepelijke vergunning als deskundige is toegelaten op grond van een bewijs dat betrokkene voldoet aan eisen van bekwaamheid.

Artikel 49

In dit artikel is de procedure van toestemming met een voorgenomen benoeming geregeld. Voor het geval men zich zou afvragen hoelang zo'n procedure zal duren, wordt het antwoord gegeven in artikel 9: binnen maximaal 60 dagen nadat de benodigde informatie bij de Bank is aangeleverd.

Artikel 54

In de financiële paragraaf is hierboven reeds gesteld dat voor de Bank zoveel kosten worden voorzien voor de werkzaamheden, verbonden aan de vergunningverlening, de oversight op FMI-systemen, de registratie, het toezicht op

de beheerders en de handhaving, dat een vergoeding nodig is om die kosten te compenseren. Per definitie gaat het bij FMI-systemen maar om een paar systemen die zo belangrijk zijn dat zij het predicaat 'systemic important' verdienen. Het toezicht op het beheer van die systemen is echter van zo groot belang voor de samenleving, dat het niet afhankelijk mag zijn van de omvang van het eigen budget van de Bank. In dit artikel is het voorstel opgenomen dat bij landsbesluit, houdende algemene maatregelen, de kosten van de Bank voor deze taak kunnen worden doorberekend op de beheerders van de systemen.

Bij bedoeld landsbesluit, houdende algemene maatregelen, worden, gehoord de Bank en de representatieve organisaties, nadere regels gesteld omtrent de kostendoorberekening en de grondslagen waarop die is gebaseerd en wordt de hoogte van de vergoedingen vastgesteld.
De hoogte van de vergoedingen wordt zodanig vastgesteld dat de totale jaarlijkse opbrengst van het in rekening te brengen bedrag ten hoogste gelijk is aan de kosten die de Bank in dat jaar maakt ter zake van de behandeling van de aanvragen onderscheidenlijk de oversight en het toezicht dat de Bank uitoefent ingevolge deze landsverordening.

Artikel 55

Dit artikel gaat in op de met het toezicht van dit ontwerp aangewezen toezichthouders en de aan deze toezichthouders toekomende bevoegdheden. Het eerste lid regelt de bevoegdheid van de President van de Bank om het toezichthoudend personeel aan te wijzen. Vanuit oogpunt van kenbaarheid richting de onder toezicht staande instellingen en het publiek dient de aanwijzing bekend te worden gemaakt in het blad waarin van Landswege de officiële berichten worden geplaatst. De toepassing van de risicogeoriënteerde benadering zoals aangegeven in het tweede lid houdt in dat meer aandacht kan worden besteed aan bijvoorbeeld instellingen en activiteiten of producten die een hoger risico met zich brengen.
Om invulling te kunnen geven aan hun toezichthoudende taak beschikken toezichthouders over de in het derde lid genoemde bevoegdheden. Deze bevoegdheden komen overeen met de bevoegdheden waarover de toezichthouders van de Bank op grond van de andere toezichtlandsverordeningen beschikken. Er is hierbij de verplichting opgenomen om een schriftelijk bewijs af te geven indien boeken, bescheiden en andere informatiedragers, alsook zaken, worden meegenomen door de toezichthouder.
Op grond van het vierde lid is eenieder verplicht de toezichthouder alle medewerking te verlenen.

Artikel 56

Op grond van dit artikel kan de Bank zich bij het uitoefenen van haar toezichtbevoegdheden laten bijstaan, dan wel een zodanig toezicht geheel doen uitvoeren door een door de Bank aan te wijzen externe deskundige als bedoeld in artikel 121 van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek of andere deskundigen. Genoemde deskundigen rapporteren hun bevindingen rechtstreeks en schriftelijk aan de Bank. Voorts zal de beheerder van een FMI-systeem verplicht zijn op verzoek van de Bank een erkende deskundige aan te wijzen die rechtstreeks aan de Bank rapporteert over de interne organisatie van de beheerder. In de toelichting op de artikelen 46, 47 en 48 wordt uiteengezet wat onder externe deskundige als bedoeld in het Burgerlijk Wetboek moet worden verstaan. Over welke expertise een

"andere deskundige" als bedoeld in artikel 56 moet beschikken is afhankelijk van de reden waarom de Bank een andere deskundige inschakelt. Dat kan bijvoorbeeld gaan om gespecialiseerde kennis. De Bank zal in zeer uitzonderlijke situaties een externe deskundige verzoeken om toezichtactiviteiten uit te oefenen. Het inroepen van een deskundige is meestal van korte duur en voor een specialistisch onderwerp. Desondanks dient de deskundige, voor het kunnen uitoefenen van toezichtactiviteiten, te beschikken over bepaalde bevoegdheden.

Artikel 57

Dit artikel regelt de bevoegdheid van de Bank om de registers te raadplegen en alle inlichtingen te vragen bij overheidsinstanties alsmede van andere bij landsbesluit, houdende algemene maatregelen, aan te wijzen instanties. Bedoelde instanties beschikken over informatie die voor de uitoefening van de toezichtstaak van de Bank van belang kan zijn, bijvoorbeeld bij het uitvoeren van betrouwbaarheids- en geschiktheidsonderzoek. De bevoegdheid is niet onbegrensd. De Bank kan alleen van deze bevoegdheid gebruik maken voor zover dat voor de vervulling van haar taak redelijkerwijs noodzakelijk is.

Artikel 58

Met dit artikel wordt gewaarborgd dat de bepalingen inzake geheimhouding in de ontwerp-landsverordening niet in de weg staan aan informatieverzoeken die voortvloeien uit de Belastingregeling voor het Koninkrijk, een verdrag ter voorkoming van dubbele belasting, een verdrag tot het uitwisselen van inlichtingen, dan wel regelingen van internationaal recht tot het verlenen van wederzijdse bijstand bij de heffing en invordering van belastingen. De informatieverzoeken zullen vanzelfsprekend steeds moeten voldoen aan de voorwaarden en waarborgen die zijn neergelegd hoofdstuk VIII, Afdeling 2, van de Algemene landsverordening landsbelastingen (hierna: ALL).

Artikel 61a van de ALL regelt dat bij landsbesluit, houdende algemene maatregelen, administratieplichtigen kunnen worden aangewezen die gehouden zijn uit eigener beweging periodiek bij of krachtens landsbesluit, houdende algemene maatregelen, aan te wijzen gegevens en inlichtingen te verstrekken aan de minister of de Belastingdienst met het oog op de uitvoering van regelingen van internationaal recht tot het verlenen van wederzijdse bijstand bij de heffing van belastingen. Daarnaast kunnen de aangewezen administratieplichtigen worden verplicht om bij of krachtens landsbesluit, houdende algemene maatregelen, aan te wijzen gegevens vast te leggen.

Artikel 61a van de ALL kent echter, in tegenstelling tot artikel 22 van de Landsverordening internationale bijstandsverlening bij de heffing van belastingen van Curaçao, ook onder andere bepalingen die de administratieplicht en de controle van de betreffende gegevens en inlichtingen kunnen regelen alsmede de mogelijkheid voor de bedoelde administratieplichtigen om dienstverleners onder hun verantwoordelijkheid te kunnen belasten met de automatische inlichtingenverstrekking aan de minister of de Belastingdienst. Anders dan artikel 22 van de Landsverordening internationale bijstandsverlening bij de heffing van belastingen van Curaçao, bevat artikel 61a van de ALL wel een antimisbruikbepaling. Deze aanvullende bepalingen zijn conform de vereisten van de OESO. Het is overigens niet uit te sluiten dat deze aanvullende bepalingen of de

strekking daarvan ergens anders bij of krachtens de Landsverordening internationale bijstandsverlening bij de heffing van belastingen van Curaçao zijn geregeld.

Het Landsbesluit uitvoering internationale bijstandsverlening[19] ter uitvoering van onder meer artikel 22 van de Landsverordening internationale bijstandsverlening bij de heffing van belastingen van Curaçao waarin de gegevensuitwisseling in het kader van zowel FATCA als de CRS wordt geregeld, wijkt af van het Landsbesluit internationale bijstandsverlening bij de heffing van belastingen ter uitvoering van artikel 61a van de ALL van Sint Maarten[20] dat tot dusver op de leest van een OESO CRS-model is geschoeid. Ten eerste omdat de implementatie van de FATCA in het eerstgenoemde landsbesluit, anders dan in het tweede, wordt geregeld. Immers, in tegenstelling tot Curaçao, wordt FATCA in Sint Maarten nog niet door middel van een zogenaamde 'Intergovernmental Agreement' uitgevoerd. Ten tweede bevat het landsbesluit, houdende algemene maatregelen, van Sint Maarten ten aanzien van de CRS meer bepalingen dan het Landsbesluit uitvoering internationale bijstandsverlening van Curaçao. Het is evenwel niet uit te sluiten dat de strekking van deze aanvullende bepalingen ergens anders bij of krachtens de Landsverordening internationale bijstandsverlening bij de heffing van belastingen van Curaçao wordt ondervangen.

De formulering van dit artikel wijkt niet af van artikel 76 van de ontwerp-Landsverordening toezicht beheerders FMI-systemen van Curaçao, behoudens het feit dat de woorden "hoofdstuk III van de Landsverordening internationale bijstandsverlening bij de heffing van belastingen" en "artikel 22" in de laatstgenoemde bepaling in de Curaçaose wetgeving vervangen zijn door de woorden "hoofdstuk VIII, Afdeling 2, van de Algemene landsverordening landsbelastingen" respectievelijk "artikel 61a" in het onderhavige artikel. Hoofdstuk III van de Landsverordening internationale bijstandsverlening bij de heffing van belastingen en hoofdstuk VIII, Afdeling 2, van de Sint Maartense Algemene landsverordening landsbelastingen zijn qua doel en strekking in wezen nagenoeg vergelijkbaar. Dit geldt ook voor artikel 22 van de Landsverordening internationale bijstandsverlening bij de heffing van belastingen en artikel 61a van de Algemene landsverordening landsbelastingen. Bijgevolg hebben artikel 76 van de Landsverordening toezicht beheerders FMI-systemen van Curaçao en artikel 76 van de onderhavige ontwerp-landsverordening dezelfde strekking en rechtsgevolgen .

Artikel 59

Het eerste lid van het onderhavige artikel heeft betrekking op de bevoegdheid van de Bank om, door het geven van een aanwijzing, in geval van een overtreding van een bij of krachtens het ontwerp gesteld voorschrift, de overtreder te verplichten tot het volgen van een bepaalde gedragslijn. Ingevolge het tweede lid kan de Bank — ook zonder dat sprake is van een overtreding — een aanwijzing geven aan een beheerder, indien zij tekenen ontwaart die naar haar oordeel de financiële situatie, het deugdelijk ondernemingsbestuur of de integere of beheerste bedrijfsvoering van die instelling in gevaar brengen of kunnen brengen. Het derde lid bevat de aanwijzingsbevoegdheid ten aanzien van een houder van een gekwalificeerde

[19] Publicatieblad van Curaçao 2017, no. 55. Hierin is onder andere bepaald dat in artikel 8 de citeertitel: "Landsbesluit internationale bijstandsverlening bij de heffing van belastingen" vervangen wordt door Landsbesluit uitvoering internationale bijstandsverlening.
[20] Afkondigingsblad van Sint Maarten, Jaargang 2021, No. 77.

deelneming. Het doel van een aanwijzing is te bewerkstelligen dat degene tot wie de aanwijzing is gericht, zich (weer) aan de gestelde regels houdt, dan wel — in een geval als bedoeld in het tweede en derde lid — maatregelen treft ter afwending van het gevaar of de beëindiging van de ongewenste beïnvloeding dan wel de mogelijkheid daartoe. Degene aan wie een aanwijzing is gegeven, is gehouden binnen een bij die aanwijzing gestelde termijn gevolg te geven aan de aanwijzing en de daarin aangegeven gedragslijn te volgen. Die gedragslijn kan bijvoorbeeld inhouden dat een instelling bestuurders moet ontslaan of bepaalde activiteiten moet staken. Een aanwijzing aan een houder van een gekwalificeerde deelneming kan bijvoorbeeld de verkoop van een deel of het geheel van het belang in de instelling in kwestie, inhouden. Wordt aan de aanwijzing geen gevolg gegeven, dan kan de Bank een vervolgactie instellen.

Artikel 60 en 61

De artikelen 60 en 61 zien op de bevoegdheid van de Bank om een curator aan te stellen. Naast de aanwijzingsbevoegdheid kan het onder omstandigheden noodzakelijk zijn om bij een beheerder van een FMI-systeem verdergaande greep te krijgen op de bedrijfsuitoefening, indien gestelde regels (dreigen te) worden overtreden. Indien het nog niet opportuun is om de vergunning in te trekken, kan gebruik worden gemaakt van de curatele. Wat betreft de inzet van dit instrument wordt aangesloten bij de systematiek van artikel 59. In beginsel geeft de Bank eerst een aanwijzing om een bepaalde gedragslijn te volgen. Indien dat instrument niet tot het gewenste resultaat leidt kan benoeming van een curator volgen. Curatele is naar haar aard een zwaarder middel dan een aanwijzing. De eigen verantwoordelijkheid van de instelling wordt door de curatele immers aanzienlijk beperkt. Om die reden is, voor de gevallen waarin niet eerst een aanwijzing wordt opgelegd, expliciet bepaald dat de betrokken instelling in de gelegenheid moet worden gesteld haar zienswijze over de voorgenomen benoeming van een curator naar voren te brengen (artikel 60, tweede lid). De instelling behoeft daar echter niet zonder meer toe in de gelegenheid te worden gesteld, indien de curatele haar aanleiding vindt in het feit dat de instelling geen of onvoldoende gevolg heeft gegeven aan een aanwijzing. In het besluit waarbij de curator wordt benoemd, zal uit de motivering en de benoemingsopdracht te herleiden moeten zijn door welke belangen de curator zich dient te laten leiden (artikel 61, eerste lid). De Bank kan de curator ook bepaalde concrete instructies geven. De curator wordt voor ten hoogste twee jaren benoemd, met de mogelijkheid van verlenging (artikel 61, tweede lid).

Artikel 62

De last onder dwangsom bevat twee elementen. Het eerste element bevat een last, een bevel strekkende tot het herstel van de overtreding. Het woord "herstel" impliceert dat de last onder dwangsom, een hersteisanctie is.
Het tweede element houdt een voorwaardelijke verplichting tot betaling van een geldsom in. De verplichting tot betaling ontstaat pas als de last niet of niet tijdig wordt uitgevoerd.

Artikel 63

Om ieder misverstand uit te sluiten wordt in dit artikel een heldere definitie van een 'last onder dwangsom' gegeven.

Artikel 64

Aan het eerste lid van dit artikel ontleent de Bank haar bevoegdheid om een last onder dwangsom op te leggen. Het moet gaan om een dwingende verplichting, opgenomen in of krachtens de ontwerp-landsverordening.
Bij de toepassing van het tweede lid, waarbij aan de Bank de bevoegdheid wordt toegekend om preventief een last op te leggen, dient de Bank terughoudendheid te betrachten. Het gaat hier namelijk om een ingrijpende bevoegdheid. Een dergelijke beschikking moet uiteraard de overtreding omschrijven en het te overtreden voorschrift noemen. Gelet daarop moet nauwkeurig vaststaan welke norm dreigt te worden overtreden. Daarnaast dient er natuurlijk een belangenafweging door de Bank plaats te vinden.
In het derde lid wordt bepaald dat de last de maatregelen moet omschrijven die de overtreder moet nemen om verbeurte van een dwangsom te voorkomen. De Bank dient ingevolge het vierde lid aan de overtreder een termijn te gunnen gedurende welke de overtreder de last kan uitvoeren zonder dat een dwangsom wordt verbeurd. Ook indien het gaat om een last gericht op het voorkomen van een herhaling, kan een begunstigingstermijn worden gegeven. Het vijfde lid stelt buiten twijfel dat een beslissing van de Bank tot oplegging van een last onder dwangsom een beschikking is.
In het zesde lid wordt bepaald dat een dwangsom kan worden vastgesteld op een bedrag ineens, op een bedrag per tijdseenheid waarin de last niet is uitgevoerd of op een bedrag voor iedere overtreding van de last. Voor een bedrag ineens kan worden gekozen, indien de overtreder éénmaal voor een bepaalde datum een bepaalde handeling moet verrichten. Indien per tijdseenheid of per overtreding een last wordt opgelegd, dient bij landsbesluit, houdende algemene maatregel, het bedrag te worden vastgesteld waarboven geen dwangsom meer wordt verbeurd. Voor alle varianten geldt overigens het evenredigheidsbeginsel.

Artikel 65

Dit artikel regelt de termijn voor de betaling van een dwangsom. Dit is nodig omdat de algemene betalingstermijn van artikel 84 hier niet rechtstreeks van toepassing is. De hoofdregel van artikel 84 geldt voor betalingsverplichtingen die bij beschikking worden vastgesteld. Bij verbeurte van een dwangsom ontstaat de betalingsverplichting echter van rechtswege door de overtreding van de last en niet pas door de latere invorderingsbeschikking. Nadat de verplichting om de verbeurde geldsom te betalen van rechtswege is ontstaan en de betalingstermijn is verstreken, zal de Bank op grond van artikel 69, eerste lid, een invorderingsbeschikking moeten geven, alvorens een aanmaning te kunnen versturen en eventueel een dwangbevel te kunnen uitvaardigen.

Artikel 66

Dit artikel regelt de omstandigheden waaronder op verzoek van de overtreder wijzigingen kunnen worden aangebracht in de opgelegde last of hoogte van de dwangsom. Bij "onmogelijkheid om aan de verplichtingen te voldoen", dient in de

eerste plaats te worden gedacht aan overmacht situaties. (Gedeeltelijke) opheffing is op zijn plaats voor zover de last definitief niet meer kan worden nagekomen. Indien de overtreder echter tijdelijk niet aan zijn verplichtingen kan voldoen, kan de Bank de looptijd opschorten. Indien de last gedeeltelijk wordt opgeheven, kan de Bank de dwangsom verminderen.
Het tweede lid staat de Bank niet in de weg om ambtshalve de last op te heffen.

Artikel 67

De verjaringstermijn voor het invorderen van verbeurde dwangsommen in dit artikel, vormt een afwijking van de termijn in artikel 84, eerste lid, dat voor de rechtsvordering tot betaling van een bestuurlijke boete, een verjaringstermijn kent van vijf jaren nadat de voorgeschreven betalingstermijn is verstreken. De overige bepalingen van hoofdstuk VII, paragraaf 4, inzake stuiting en verlenging van de verjaringstermijn zijn wel van toepassing op de last onder dwangsom. Opgemerkt zij dat na stuiting van de verjaring opnieuw een verjaringstermijn van één jaar begint te lopen.

Artikel 68

Dit artikel ziet op de rechtvaardigingsgronden. Het Wetboek van Strafrecht regelt in de artikelen 38 en volgende een aantal gevallen waarin geen straf kan worden opgelegd: de zogenoemde strafuitsluitingsgronden. Deze vallen uiteen in rechtvaardigingsgronden en schulduitsluitingsgronden. Indien zich een rechtvaardigingsgrond voordoet, is het feit niet strafbaar en kan er dus niemand voor worden gestraft. Schulduitsluitingsgronden daarentegen zien op de schuld van de individuele dader. De dader die een beroep doet op een schulduitsluitingsgrond, kan in beginsel niet worden gestraft. Rechtvaardigingsgronden zijn voor alle bestuurlijke sancties van belang, schulduitsluitingsgronden daarentegen alleen voor bestuurlijke boeten. Voor het kunnen opleggen van een herstelsanctie is immers niet vereist dat de overtreder iets te verwijten valt. De klassieke rechtvaardigingsgronden zijn overmacht, noodweer, handelen ter uitvoering van een wettelijk voorschrift en handelen ter uitvoering van een bevoegd gegeven ambtelijk bevel. Het is aan de Bank en uiteindelijk aan de rechter om het begrip rechtvaardigingsgrond voor het bestuursrecht nader in te vullen. Daarbij ligt het voor de hand dat de Bank en de rechter de strafrechtelijke jurisprudentie en de klassieke strafuitsluitingsgronden tot uitgangspunt zullen nemen.

Artikel 69

Dit artikel regelt de invorderingsbeschikking. Indien de Bank een last onder dwangsom heeft opgelegd, dient zij in de eerste plaats een invorderingsbeschikking te geven indien zij van oordeel is dat dwangsommen zijn verbeurd en daarom tot invordering wil overgaan (eerste lid). Nauwkeuriger: de invorderingsbeschikking dient te worden gegeven alvorens de Bank een aanmaning tot betaling van de dwangsommen in de zin van artikel 69 kan doen uitgaan. Aangezien invordering bij dwangbevel pas mogelijk is nadat is aangemaand, wordt aldus bereikt dat dwanginvordering pas kan plaatsvinden nadat de geldschuld bij beschikking is vastgesteld. Dit betekent tevens dat de bestuursrechter voortaan ook zal oordelen over geschillen over het bestaan en de omvang van de geldschuld. Dat is juist bij de last onder dwangsom van groot belang, omdat geschillen over het bestaan van

de geldschuld in feite niets anders zijn dan geschillen over de vraag of de last is overtreden.
Bij een last die strekt tot het voorkomen van herhaling van de overtreding gaan deze geschillen doorgaans over de vraag of na de overtreding naar aanleiding waarvan de last onder dwangsom is opgelegd opnieuw een overtreding heeft plaatsgevonden. Het dictum van de invorderingsbeschikking behelst in dit geval de beslissing om over te gaan tot invordering van een bepaald bedrag aan verbeurde dwangsommen. Ter motivering van deze beslissing zal de Bank allereerst moeten aangeven op welke gronden hij van oordeel is dat dwangsommen zijn verbeurd (dus: dat de last is overtreden), alsmede tot welk bedrag deze zijn verbeurd. Nogmaals zij benadrukt dat de invorderingsbeschikking in zoverre een declaratoir karakter heeft. De dwangsommen worden van rechtswege verbeurd door de overtreding van de last. De vaststelling bij beschikking dat en tot welk bedrag dit is geschied, is nodig om de geldschuld te kunnen invorderen, maar doet haar niet ontstaan.
Naast dit oordeel over de verbeurte van de dwangsom, dient de Bank de beslissing om tot invordering over te gaan, te motiveren. Doorgaans zal daartoe echter kunnen worden volstaan met de overweging dat er geen redenen zijn om van invordering af te zien. Een adequate handhaving vergt immers dat opgelegde sancties ook worden geëffectueerd en dus dat verbeurde dwangsommen ook worden ingevorderd. Slechts in bijzondere omstandigheden kan geheel of gedeeltelijk van invordering worden afgezien, het ligt op de weg van de overtreder om dergelijke omstandigheden onder de aandacht van de Bank te brengen. Daarbij zij overigens aangetekend dat het treffen van een betalingsregeling, waarbij bijvoorbeeld gedeeltelijk uitstel van betaling wordt verleend, iets anders is dan het afzien van invordering. Op grond van het tweede lid dient de Bank voorts een beschikking omtrent de invordering te geven, indien een belanghebbende daarom vraagt. Daarbij kan in de eerste plaats worden gedacht aan de derde op wiens verzoek in een eerder stadium de last onder dwangsom is opgelegd. In dat geval kan de beschikking ook inhouden dat niet wordt ingevorderd, hetzij omdat de Bank van oordeel is dat geen dwangsommen zijn verbeurd, hetzij omdat zij van oordeel is dat op grond van bijzondere omstandigheden van invordering van de verbeurde dwangsommen moet worden afgezien. De verplichting om dit oordeel in een beschikking vast te leggen, verschaft de derde dan de mogelijkheid om dit oordeel door de bestuursrechter te laten toetsen. De beschikking omtrent invordering geeft de derde de mogelijkheid om het bestuur (de Bank) via de bestuursrechter tot daadwerkelijk optreden te bewegen. Bepaald is dat iedere belanghebbende om een invorderingsbeschikking kan vragen. Dat kan de derde zijn die in een eerder stadium om handhaving heeft verzocht of een andere derdebelanghebbende, maar ook de overtreder. De overtreder zal als regel echter zelf geen behoefte hebben om een invorderingsbeschikking te vragen, omdat de Bank die toch al moet geven voordat hij tot invordering kan overgaan. Als de Bank en de overtreder van mening verschillen over de vraag of de last correct is uitgevoerd, is echter denkbaar dat de overtreder om een invorderingsbeschikking vraagt om het geschil snel aan de rechter te kunnen voorleggen.
Ten aanzien van de termijn van het derde lid, het volgende. Deze termijn is relatief kort, aangezien de Bank in casu slechts moet beoordelen of de herstelmaatregelen zijn genomen.

Artikel 70

Uit het eerste lid vloeit voort dat bij een intrekking of wijziging van de last onder dwangsom, de invorderingsbeschikking steeds in haar geheel vervalt, ook indien de nieuwe last onder dwangsom slechts tot een gedeeltelijke wijziging van de reeds ingevorderde dwangsom leidt. Dat is in het belang van de rechtszekerheid. Zou de invordering van een deel van de dwangsom ook in de nieuwe situatie in aanmerking komen, dan moet dat in een nieuwe beschikking tot uitdrukking worden gebracht. Zulks is voor alle duidelijkheid in het tweede lid bepaald.

Artikel 71

Indien een beschikking tot invordering van een dwangsom wordt gegeven terwijl al een bezwaar of beroep tegen die last onder dwangsom aanhangig is, kan de overtreder door betwisting van de invorderingsbeschikking bewerkstelligen dat in het kader van het reeds aanhangige bezwaar of beroep tevens de invorderingsbeschikking wordt getoetst. Aldus wordt een afzonderlijke procedure over de invorderingsbeschikking voorkomen.
Als gevolg van de concentratie van bezwaar, beroep, hoger beroep of een verzoek om een schorsing dan wel voorlopige voorziening, kan het voorkomen dat in de procedure tegen de invorderingsbeschikking, één of zelfs twee instanties worden overgeslagen. Indien de invorderingsbeschikking wordt gegeven op een tijdstip waarop de procedure tegen de last onder dwangsom zich reeds in de fase van hoger beroep bevindt, is het gevolg dat de invorderingsbeschikking in eerste en enige aanleg door de appelrechter wordt beoordeeld. Om de mogelijkheid te creëren dat het Hof de procedure tegen de invorderingsbeschikking terug verwijst naar de Bank, dat immers het orgaan is dat de beslissing heeft genomen, is het tweede lid, aan artikel 71 toegevoegd.
Artikel 54 van de Landsverordening administratieve rechtspraak opent al de mogelijkheid voor het Gerecht om voor wat betreft de beslissing op het beroep in elke fase voorafgaand aan de openbare behandeling van het beroepschrift, het beroepschrift toe te zenden aan het bestuursorgaan dat de bestreden beschikking heeft gegeven, in casu de Bank.
In het derde lid wordt bepaald dat de mogelijkheid van terugzenden ook geldt in geval een schorsing of voorlopige voorziening bij de rechter is gevorderd.

Artikel 72

Een bestuurlijke boete is een sanctie en kan derhalve slechts worden opgelegd voor de overtreding van een verboden gedraging. Daarin onderscheidt zij zich van verplichtingen tot betaling van een geldsom die door de overheid worden opgelegd ter zake van gedragingen die op zichzelf niet in strijd met het bestuursrecht zijn, zoals heffingen, retributies en (andere) belastingen.
Een bestuurlijke boete is voorts een sanctie met een punitief karakter; daarin onderscheidt zij zich van de bestuurlijke dwangsom. Een dwangsom strekt tot het voorkomen, beëindigen of ongedaan maken van een onrechtmatige situatie. Dit komt tot uiting in het feit dat een dwangsom slechts kan worden opgelegd in combinatie met een last om iets te doen of na te laten. Bij een bestuurlijke boete is van zo'n last geen sprake. De boete maakt de overtreding ook niet ongedaan - hoogstens indirect, door het afromen van door de overtreding verkregen economisch voordeel - en is slechts indirect, door haar afschrikkende werking, gericht op het voorkomen van verdere overtredingen. De gekozen omschrijving brengt mee dat een bestuurlijke boete niet voorwaardelijk kan worden opgelegd.

Degene aan wie een bestuurlijke boete wordt opgelegd, wordt in dit ontwerp aangeduid als overtreder. Dit is te vergelijken met de verdachte in het strafrecht.

Artikel 73

Ook de bevoegdheid tot opleggen van de bestuurlijke boete is een discretionaire bevoegdheid van de Bank. De boete kan uitsluitend aan de overtreder worden opgelegd. De hoogte van de bestuurlijke boete dient te worden afgestemd op de duur van de overtreding, alsmede op de mate van verwijtbaarheid aan de overtreder. De rechter kan deze sanctie in tegenstelling tot de herstelsancties integraal toetsen.
De hoogte van de bestuurlijke boete voor de verschillende overtredingen, wordt bij landsbesluit, houdende algemene maatregelen, vastgesteld.
In het derde lid wordt bepaald dat de betrokkene door de Bank schriftelijk op de hoogte moet worden gebracht van het voornemen een boete op te leggen onder vermelding van de gronden waarop het voornemen berust, alvorens over te kunnen gaan tot oplegging van een boete.

Artikel 74

Onderdeel a beoogt het beginsel "geen straf zonder schuld" ook voor bestuurlijke boeten te codificeren. Om aan het opleggen van een boete te ontkomen, zal de overtreder derhalve een beroep moeten doen op afwezigheid van alle schuld en deze afwezigheid aannemelijk moeten maken. Met een beroep op een schuluitsluitingsgrond kan de schuld - en dus de verwijtbaarheid - worden aangetast, indien de rechter deze accepteert.
Onderdeel c codificeert het zogeheten "ne bis in idem-beginsel" voor bestuurlijke boeten. Het beginsel houdt in dat niemand tweemaal mag worden gestraft voor dezelfde overtreding. Indien iemand gelijktijdig twee of meer overtredingen pleegt, kan hij wel voor beide afzonderlijk worden gestraft. Derhalve is ook in dit verband cruciaal of een handeling die in strijd komt met twee of meer voorschriften moet worden opgevat als één overtreding, dan wel kan worden uiteengelegd in twee of meer zelfstandige overtredingen. In het eerste geval kan immers wegens die overtreding slechts eenmaal een bestraffende sanctie worden opgelegd. Als aan die sanctie slechts één van de geschonden voorschriften ten grondslag is gelegd, is een tweede sanctie ook wegens schending van het andere voorschrift niet meer mogelijk. In het tweede geval daarentegen kan voor iedere overtreding een afzonderlijke sanctie worden opgelegd. Overtreding van twee voorschriften levert pas één feit op als de overtredingen niet alleen feitelijk nauw samenhangen, maar ook kan worden gezegd dat de dader van beide overtredingen een verwijt van dezelfde strekking kan worden gemaakt, dus als de overtreden voorschriften soortgelijke belangen beschermen. Het ligt in de rede dat de Bank en de rechter bij de uitleg van het begrip "dezelfde overtreding" aansluiting zullen zoeken bij de strafrechtelijke jurisprudentie ter zake.

Artikel 75

Dit artikel ziet op de verhouding tussen bestuurlijke boeten en strafrechtelijke sancties. Ook dan geldt het beginsel "ne bis in idem": als voor een overtreding aan iemand reeds een strafrechtelijke sanctie is opgelegd, kan hem voor dezelfde overtreding niet ook nog eens een bestuurlijke boete worden opgelegd, en

omgekeerd. De keuze voor één van beide wegen dient op enig moment definitief te zijn. Het kan niet zo zijn dat als de ene weg uiteindelijk niet tot het opleggen van een sanctie leidt, de overheid het dan zonder meer nog eens langs de andere weg kan proberen. Ook moet worden voorkomen dat iemand nodeloos tweemaal in een sanctieprocedure wordt betrokken voor dezelfde overtreding. Het eerste lid regelt dit "una-viasteisel". Besluit de officier van justitie een strafvervolging in te stellen, dan is de bestuursrechtelijke weg definitief afgesloten zodra het onderzoek ter terechtzitting is begonnen. Een eventuele vrijspraak, ontslag van rechtsvervolging of niet-ontvankelijkheid van het openbaar ministerie (OM) doet de bevoegdheid tot het opleggen van een bestuurlijke boete dus niet herleven. De bestuursrechtelijke weg is eveneens definitief afgesloten indien de officier van justitie een transactie aanbiedt en de overtreder deze aanvaardt. Dan is immers een sanctie opgelegd en dient geen tweede sanctie voor hetzelfde feit meer mogelijk te zijn. Ziet de officier van justitie echter, anders dan wegens aanvaarding van een transactievoorstel, nog voor de aanvang van het onderzoek ter terechtzitting af van strafvervolging, dan krijgt de Bank alsnog de gelegenheid te beslissen of wel een bestuurlijke boete wordt opgelegd.

Ten slotte wordt opgemerkt dat omdat voor de handhaving van de regels zoals vastgelegd in de verschillende landsverordeningen op grond waarvan de Bank toezicht houdt op de financiële instellingen, zo ook deze landsverordening, zowel de bestuursrechtelijke- als de strafrechtelijke weg gekozen kan worden, er een degelijke afstemming dient te bestaan tussen de bestuurlijke toezichthouders, in dit geval de Bank, en de strafrechtelijke handhavers, het OM. Het is dan ook de bedoeling om een Memorandum of Understanding (MOU) tussen de Bank en het OM te sluiten, teneinde goede afspraken te maken over het te volgen beleid in voorkomende gevallen.

Artikel 76

In het eerste lid is bepaald dat een boete vervalt als zij op het tijdstip van overlijden nog niet onherroepelijk is. Het spreekt immers van zelf dat een bestuurlijke boete die ten laste komt van een nalatenschap niet het beoogde bestraffende effect meer kan hebben. Hetzelfde geldt voor zover de boete op het tijdstip van overlijden van de overtreder nog niet is betaald. Dit laatste geldt ook als de executie al een aanvang heeft genomen door de betekening van het dwangbevel, de executie zal dan moeten worden gestaakt.
Indien een overtreding waarvoor een bestuurlijke boete kan worden opgelegd tevens een strafbaar feit is, kan het voorkomen dat, nadat een bestuurlijke boete is opgelegd, een derde zich op de voet van artikel 25 van het Wetboek van Strafvordering tot het Hof wendt met een klacht wegens niet-vervolging van de overtreder voor datzelfde feit. In wezen beklaagt de derde zich dan over de keuze om de overtreding bestuursrechtelijk af te doen. Dit betekent dat het recht tot strafvervolging, dat door de bestuurlijke boete in beginsel was vervallen, door het bevel van het Hof weer herleeft. Daardoor kan betrokkene alsnog worden vervolgd. Dit laat onverlet dat dubbele bestraffing uiteraard ook in deze situatie niet is toegestaan. Daarom is in het tweede lid bepaald dat het bevel tot vervolging van het Hof van rechtswege tot gevolg heeft dat een reeds opgelegde bestuurlijke boete vervalt. Dit geldt ook als deze bestuurlijke boete reeds onherroepelijk is geworden. De overtreder dient dit bevel aan de Bank kenbaar te maken. Dit brengt mee dat, voor zover de bestuurlijke boete reeds is betaald, deze betaling achteraf gezien onverschuldigd is geweest. De Bank dient de betaalde bedragen dus aan de overtreder terug te betalen.

Zoals strafbare feiten door tijdsverloop verjaren, behoort ook in het bestuursrecht de bevoegdheid van de overheid om overtredingen te bestraffen in de tijd begrensd te zijn. In het derde lid is gelet daarop een termijn van 5 jaren opgenomen. Indien ten tijde van de beslissing op bezwaar, onderscheidenlijk de uitspraak van de rechter, de termijn van vijf jaar inmiddels is verstreken, zou twijfel kunnen rijzen of nog wel de bevoegdheid bestaat om enige boete op te leggen. Om buiten twijfel te stellen dat in dat geval die bevoegdheid nog wel bestaat, bepaalt het vierde lid dat in deze gevallen de termijn voor het opleggen van de boete wordt opgeschort tot onherroepelijk op het bezwaar of beroep is beslist.

Artikel 77

Het zwijgrecht is in het eerste lid neergelegd voor de fase van de voorbereiding van de boetebeschikking en de bezwaarfase en in het tweede lid voor een eventuele beroepsprocedure tegen de boetebeschikking.
De boete heeft, anders dan de last onder dwangsom, het karakter van een straf. Derhalve gelden voor het opleggen van een bestuurlijke boete de rechtswaarborgen ingevolge artikel 14 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten (hierna: BuPo-verdrag), alsmede artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM).

Ten aanzien van het uitoefenen van de bevoegdheid om een bestuurlijke boete op te leggen is in de eerste plaats de regel van artikel 14, derde lid, onder g, van het BuPo-verdrag van toepassing dat een verdachte niet mag worden gedwongen tegen zichzelf te getuigen of een bekentenis af te leggen. Dit zwijgrecht wordt ook via de jurisprudentie met betrekking tot artikel 6, eerste lid, van het EVRM gewaarborgd. [21] Indien de Bank gebruik maakt van haar bevoegdheid om een bestuurlijke boete op te leggen, geldt derhalve het zwijgrecht.
Benadrukt wordt dat het zwijgrecht niet bestaat ten aanzien van het uitoefenen van de reguliere toezichttaken en daarmee samenhangende bevoegdheden van de Bank. De Bank kan derhalve onverminderd gebruik blijven maken van haar recht om in het kader van haar controletaak informatie op te vragen of een onderzoek in te stellen bij de beheerder van een FMI-systeem. De desbetreffende beheerder zal zich jegens de Bank in dergelijke gevallen nimmer kunnen beroepen op een recht tot zwijgen. De cautieplicht, zoals opgenomen in artikel 77, eerste lid, belemmert dan ook op geen enkele wijze de uitoefening van de reguliere toezichttaken- en bevoegdheden van de Bank. De bevoegdheid een last onder dwangsom of een bestuurlijke boete op te leggen zijn additionele handhavingsinstrumenten van de Bank. Slechts als de Bank gebruik maakt van het boete-instrument, is het zwijgrecht op een gegeven moment van toepassing. Dit is inherent aan het strafkarakter van dit specifieke handhavingsinstrument.

Artikel 78

[21] EHRM van 25.2.1993 in NJ 1993, 485, Funke.

Voor het vaststellen van overtredingen zijn waarnemingen en andere handelingen door het toezichthoudende personeel van de Bank nodig. Deze waarnemingen en bevindingen kunnen in een rapport worden vastgelegd. Het rapport dient een omschrijving te bevatten van de overtreding, het overtreden voorschrift en zo nodig de plaats waar en het tijdstip waarop de overtreding plaatsvond. Het vereiste van omschrijving van de overtreding komt overeen met de op het motiveringsbeginsel berustende eis om de gronden te vermelden waarop het voornemen om een boete op te leggen berust.

Artikel 79

Gelet op het punitieve karakter van de bestuurlijke boete, dient het beginsel equality of arms ingevolge artikel 6 van het EVRM te worden gerespecteerd. Dit beginsel brengt onder ander met zich dat men voldoende in de gelegenheid wordt gesteld zich te verdedigen. In dit geval betekent dit dat de overtreder, behalve in het rapport, op zijn verzoek ook inzage moet kunnen hebben in de stukken die ten grondslag liggen aan het (voornemen tot een) besluit hem een bestuurlijke boete op te leggen. Het uitgangspunt van de Bank moet zijn, dat de overtreder in principe inzage moet krijgen in alle stukken. Slechts de twee gronden opgesomd in het eerste lid, tweede volzin, kunnen leiden tot het achterhouden van informatie of stukken. Verwezen wordt tevens naar het beginsel opgenomen in artikel 53 van het Wetboek van Strafvordering luidende dat de kennisneming van geen enkel processtuk in het oorspronkelijke of in afschrift de verdachte mag worden onthouden, zodra het gerechtelijk vooronderzoek is gesloten, of indien een gerechtelijk vooronderzoek niet heeft plaatsgehad, zodra de dagvaarding ter terechtzitting in eerste aanleg is betekend.
Naar analogie hiervan past het niet dat de Bank zonder motivering stukken voor de overtreder achterhoudt.

Artikel 80

In het eerste lid wordt bepaald dat de overtreder in de gelegenheid kan worden gesteld zijn zienswijze naar voren te brengen tegen het voornemen tot het opleggen van een bestuurlijke boete. In de eerste plaats dient in dit geval het rapport of proces-verbaal, als dat er is, reeds bij de uitnodiging voor het horen aan de betrokkene te worden gezonden. De betrokkene weet dan waartegen hij zich moet verweren. Opgemerkt zij dat het natuurlijk denkbaar is dat een rapport is opgemaakt van twee of meer overtredingen, maar dat de Bank slechts voor één daarvan het opleggen van een boete overweegt. In dat geval ligt het natuurlijk in de rede dat ook dit aan de betrokkene wordt medegedeeld.
In de tweede plaats dient de Bank, indien de overtreder daarom vraagt of anderszins blijkt dat hij de Nederlandse taal onvoldoende begrijpt, zo nodig zorg te dragen voor een tolk. Dit vloeit voort uit artikel 6, derde lid, onderdeel a, van het EVRM. De kwalificatie "zo nodig" geeft aan dat niet onder alle omstandigheden recht op een officiële tolk bestaat. Waar het om gaat, is dat de Bank en de betrokkene met elkaar kunnen communiceren. Als de betrokkene niet een van de officiële talen (Engels, Nederlands of Papiaments), maar bijvoorbeeld wel het Spaans machtig is, zal daarvoor in een aantal gevallen geen tolk nodig zijn.
Het derde lid houdt verband met het gegeven dat na het opmaken van een rapport niet in alle gevallen een boetebeschikking volgt. Het is immers mogelijk dat de Bank besluit geen boete op te leggen. Dat kan ook nog na het horen van de overtreder gebeuren, juist naar aanleiding van door de betrokkene verstrekte

informatie. In dat geval dient de betrokkene echter wel zo spoedig mogelijk te weten dat de beschuldiging is ingetrokken. Daarom dient hij hiervan schriftelijk in kennis te worden gesteld.
Het is echter ook mogelijk dat tijdens het horen informatie op tafel komt, waardoor de Bank bij nader inzien toch tot strafrechtelijke afdoening overgaat. Ook daarvan dient de overtreder dan op de hoogte te worden gesteld. De kennisgeving dat geen bestuurlijke boete zal worden opgelegd is overigens een appellabel besluit; zij is naar haar objectieve strekking immers gericht op het rechtsgevolg dat de bevoegdheid om voor deze overtreding aan deze overtreder een bestuurlijke boete op te leggen, komt te vervallen. Dit is echter slechts van praktisch belang, indien een derde-belanghebbende aanwezig is, die dit besluit eventueel zou willen aanvechten.

Artikel 81

In het eerste lid wordt bepaald dat de bestuurlijke boete bij beschikking wordt opgelegd. Het betreft derhalve een appellabel besluit. De beschikking moet uitdrukkelijk de naam van de overtreder vermelden. De rechtszekerheid eist immers dat ondubbelzinnig vaststaat wie de boete moet betalen. Op grond van het tweede lid van dit artikel, dient de Bank zich in te spannen voor een vertaling van de beschikking, indien de overtreder een van de officiële talen niet voldoende machtig is.

Artikel 82

Wegens het feit dat de Bank zelf belast wordt met het opleggen van de last onder dwangsom of de bestuurlijke boete, is het overigens wel noodzakelijk om te voorkomen dat men rechter wordt in eigen zaak. Dit laatste veronderstelt dat de interne organisatie bij de Bank zo wordt ingericht dat een functionaris die een overtreding constateert, niet tevens beoordeelt of een last onder dwangsom of een bestuurlijke boete moet worden opgelegd (functiescheiding). Derhalve wordt in artikel 82 van dit ontwerp voorgeschreven dat de werkzaamheden in verband met het opleggen van een last onder dwangsom of een bestuurlijke boete worden verricht door personen die niet betrokken zijn geweest bij het vaststellen van de overtreding en het daaraan voorafgaande onderzoek.
Ten slotte wordt opgemerkt dat de last onder dwangsom en de bestuurlijke boete twee onderscheiden bestuurlijke handhavingsmiddelen zijn. Bij de last onder dwangsom geeft het bestuursorgaan aan de overtreder van een bepaalde norm een last onder verbeurte van een geldsom bij niet nakoming. Een last onder dwangsom strekt ertoe de overtreding ongedaan te maken of verdere overtreding dan wel een herhaling van de overtreding te voorkomen. De bestuurlijke boete heeft het karakter van een straf. Naar aard en doelstelling verschilt de bestuurlijke boete niet van de strafrechtelijke boete.

Artikel 83

Deze bepaling regelt de reikwijdte van de bepalingen betreffende de geldschuld.

Artikel 84

Deze bepaling stelt als hoofdregel de betalingstermijn voor schulden die op grond van een beschikking betaald moeten worden op zes weken. De hoofdregel gaat ervan uit dat de betalingstermijn gaat lopen op het moment van de bekendmaking van de beschikking. De artikelen 16, eerste lid, en 56, tweede lid, van de Landsverordening administratieve rechtspraak zijn van toepassing. Slechts indien sprake is van een geldschuld die voortvloeit uit een last onder dwangsom begint de termijn te lopen nadat zij is verbeurd.

Artikel 86

De betaling van een geldschuld kan op diverse wijzen geschieden. In beginsel is niet belangrijk voor welke wijze wordt gekozen, hoewel een voorkeur bestaat dat de schuldenaar giraal betaalt, bijvoorbeeld door storting of overschrijving op een bankrekening. Aan dergelijke betalingen zijn immers de minste kosten verbonden en zij leveren het minste risico van misbruik op. Met deze systematiek wordt aangesloten bij het Burgerlijk Wetboek waar de debiteur ingevolge artikel 114 van Boek 6 ook tot girale betaling bevoegd is. De schuldeiser kan de schuldenaar tot girale betaling verplichten door zijn bankinstelling als enige plaats van betaling aan te wijzen. Betaling dient dan te geschieden op een daartoe bestemde rekening ten name van de schuldeiser. Van de Bank mag in een dergelijk geval worden verlangd dat deze duidelijk maakt, bijvoorbeeld in de beschikking waarbij de verplichting tot betaling wordt vastgesteld, op welk rekeningnummer de betaling dient te geschieden. In het tweede lid is als hoofdregel bepaald dat betalingen plaatsvinden in de officiële geldeenheid van de Landen Curaçao en Sint Maarten. In het derde lid wordt bepaald dat overeenkomstig artikel 114 van Boek 6 van het Burgerlijk Wetboek bij bijschrijving op de rekening, als tijdstip van betaling geldt het moment waarop de rekening van de schuldeiser wordt gecrediteerd.
In het vierde lid wordt bepaald dat overeenkomstig artikel 47 van Boek 6 van het Burgerlijk Wetboek de kosten van betaling voor rekening komen van de schuldenaar oftewel degene die de betaling verricht.

Artikel 87

Het eerste lid regelt het tijdstip waarop de schuldenaar geacht wordt in verzuim te zijn. Met het begrip "verzuim" is aangesloten bij artikel 81 van Boek 6 van het Burgerlijk Wetboek. De regeling is vooral van belang voor het bepalen van het begin van de termijn waarover wettelijke rente moet worden betaald, maar het verzuim heeft ook andere gevolgen. Zo kan de Bank pas een aanmaning sturen wanneer het verzuim is ingetreden. Het verzuim ontstaat wanneer de schuldenaar niet tijdig heeft betaald. Een dergelijk geval doet zich voor wanneer op grond van een beschikking moet worden betaald en de termijn van zes weken zonder betaling is verstreken. De ingangsdatum van de wettelijke rente vangt aan op het tijdstip dat de schuldenaar met de betaling in verzuim is.
In het tweede lid worden de gevolgen van het intreden van verzuim geregeld, voor zover deze zijn gelegen in de verplichting tot betaling van wettelijke rente. De schuldenaar is verplicht wettelijke rente te vergoeden over de tijd die hij met het betalen van een geldsom in verzuim is.

Op grond van het derde lid stelt de Bank het bedrag van de verschuldigde wettelijke rente bij beschikking vast.
Artikel 88

Indien niet tijdig is betaald en de schuldenaar dus in verzuim is, laat de Bank alvorens over te gaan tot het uitvaardigen van een dwangbevel een schriftelijke aanmaning volgen waarin wordt verzocht om op korte termijn alsnog te betalen. Het primaire oogmerk van de aanmaning is de schuldenaar in de gelegenheid te stellen alsnog de vordering te voldoen. De schuldenaar wordt tevens gewaarschuwd voor mogelijke invorderingsmaatregelen. Hij krijgt nog twee weken de tijd om zijn schuld te voldoen. Na het verstrijken van de aanmaningstermijn heeft de Bank de bevoegdheid om tot dwanginvordering over te gaan. Een aanmaning is slechts mogelijk, indien de schuldenaar al in verzuim is. Dat betekent ook dat de wettelijke rente inmiddels is gaan lopen.
In het tweede lid wordt bepaald dat de aanmaning vermeldt dat bij niet-tijdige betaling tot dwanginvordering kan worden overgegaan. De vermelding van dit feit zal in veel gevallen een belangrijke stimulans zijn om alsnog te betalen.

Artikel 89

In het eerste lid wordt aan de Bank de bevoegdheid toegekend om een dwangbevel uit te vaardigen. In het tweede lid wordt het dwangbevel "bij de wet als executoriale titel aangewezen" in de zin van artikel 430, eerste lid, van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering. Aldus wordt de essentie weergegeven van het dwangbevel, te weten de bevoegdheid van de Bank om zichzelf - zonder tussenkomst van de (burgerlijke) rechter - een executoriale titel te verschaffen. Ook de eventuele tenuitvoerlegging geschiedt derhalve overeenkomstig de regels van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering met betrekking tot de tenuitvoerlegging van vonnissen en authentieke akten zoals neergelegd in Boek 2 van evengenoemd wetboek. De bepalingen inzake dwangbevel in het onderhavige ontwerp, zijn aanvullend op de bepalingen uit het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (artikel 430 e.v). In deze landsverordening is bijvoorbeeld niet bepaald dat een dwangbevel niet kan worden ten uitvoer gelegd voordat het is betekend. Deze regel volgt immers reeds uit laatstgenoemd artikel van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering. Ook wordt erop gewezen dat voor het leggen van beslag op roerende of onroerende zaken vereist is dat bij deurwaardersexploot bevel wordt gedaan om binnen twee dagen aan de executoriale titel, i.c. het dwangbevel, te voldoen (artikelen 439 en 502 Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering).
De mogelijkheid om in een concreet geval van niet (volledige) betaling een dwangbevel uit te vaardigen, ontstaat op het tijdstip dat de tweede - dat wil zeggen de in de aanmaning genoemde -betalingstermijn is verstreken, aldus het derde lid. Aanmaning is dus een ontstaansvoorwaarde voor de dwangbevelbevoegdheid. Het tijdstip waarop deze ontstaat, zal doorgaans ten minste acht weken (zes weken ingevolge artikel 87, plus twee weken ingevolge artikel 88, eerste lid) na de beschikking liggen.

Artikel 90

Bij dwangbevel kunnen worden ingevorderd: hoofdsom, aanmaningsvergoeding, wettelijke rente en de kosten van het dwangbevel. Voor de executiekosten (kosten van executoriaal beslag, aanplakking, advertentie, veiling, en dergelijke) volgt reeds uit de artikelen 277, 253 en 270 van Boek 3 van het Burgerlijk Wetboek dat zij ten laste komen van de zogenaamde geëxecuteerde: de kosten van executie worden uit de geëxecuteerde goederen voldaan.

Verschillende vorderingen van de Bank op de betrokkene kunnen volgens het tweede lid in één dwangbevel worden gebundeld. Dit is in verband met de kosten in het belang van beide partijen. De algemene beginselen van behoorlijk bestuur kunnen zelfs hiertoe verplichten.
De kosten van de executie komen in beginsel ten laste van de geëxecuteerde. Hoe deze kosten worden betaald en aan wie, volgt uit het Burgerlijk Wetboek en het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering. Uit artikel 277 van Boek 3 van het Burgerlijk Wetboek volgt dat de executiekosten als eerste uit de executieopbrengst worden betaald. De deurwaarder is verantwoordelijk voor de opbrengst en voldoet daaruit onverwijld de kosten van de executie (artikel 474 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering). Vervolgens wordt uit de netto-opbrengst de executant, als er geen andere rechthebbenden zijn, betaald (artikelen 480 en 551 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering). Over dit alles behoeft dus niets in onderhavig ontwerp te worden bepaald. Wel dient uitdrukkelijk te worden bepaald dat de kosten van de tenuitvoerlegging van een dwangbevel worden gedragen door degene tegen wie het dwangbevel is uitgevaardigd.

Artikel 91

In deze bepaling zijn de aan het dwangbevel te stellen vormvereisten opgenomen. Zij zijn aanvullend op de bepalingen uit het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (artikel 430 en volgende).

Artikel 92

Terwijl het in de artikelen 90 en 91 om het dwangbevel - de beschikking - ging, gaat het in dit artikel om het exploot, de bekendmaking. De bekendmaking geschiedt evenals andere executoriale titels door middel van betekening, dat wil zeggen door het doen van een deurwaardersexploot conform het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering.
Het tweede lid van artikel 92 van dit ontwerp schrijft het vermelden van een rechtsmiddelclausule in het exploot voor. Het exploot vermeldt in ieder geval de instantie waarbij tegen het dwangbevel en de tenuitvoerlegging ervan overeenkomstig de artikelen 438 en 438a van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering kan worden opgekomen. Met het "opkomen tegen het dwangbevel" wordt niet alleen gedoeld op (evidente) fouten in het dwangbevel, maar ook op gevallen waarin de betalingsverplichting niet bij beschikking is vastgesteld. Voor zover de betalingsverplichting bij beschikking is vastgesteld, heeft bezwaar en beroep opengestaan. In verband hiermee wordt de bestuursrechtelijke rechtsgang tegen het dwangbevel in dit ontwerp uitgesloten.

Artikel 93

Ten aanzien van de invordering beschikt de Bank over de bevoegdheden die een schuldeiser ingevolge het privaatrecht beschikt.

Artikel 94

Het dwangbevel is een beschikking, het is een schriftelijke beslissing van de Bank die wordt gegeven krachtens de wettelijk toegekende bevoegdheid. Het rechtsgevolg bestaat uit de titel die de Bank zich door het dwangbevel verschaft om een krachtens de wet ontstane schuld met dwang in te vorderen. Aldus zou het dwangbevel in beginsel in aanmerking komen voor bezwaar en beroep bij de bestuursrechter. Niettemin is er in dit ontwerp voor gekozen om de bevoegdheid van de burgerlijke rechter op dit terrein te handhaven, waardoor bezwaar en beroep tegen een dwangbevel niet meer mogelijk is. In plaats daarvan is in het eerste lid van dit artikel een verzetprocedure opgenomen. Van belang is dat in een executieprocedure bestuursrechtelijke vragen die verband houden met de rechtmatigheid van de - doorgaans aanwezige - onderliggende beschikking in beginsel geen rol meer mogen spelen. Dergelijke vragen horen thuis in de bezwaar- en beroepsprocedures, die mogelijk aan de tenuitvoerlegging van het dwangbevel zijn voorafgegaan. In executiegeschillen gaat het vooral om praktische vragen die niet of nauwelijks verschillen van de vragen die zich voordoen bij de executie van privaatrechtelijke geldvorderingen. In verband met de bestaande expertise daaromtrent bij de burgerlijke rechter verdient het de voorkeur diens bevoegdheid inzake die geschillen te handhaven. Dit brengt tevens met zich dat het in het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering geregelde procesrecht van de burgerlijke rechter op deze "bestuursrechtelijke" executiegeschillen van toepassing is. Tegen het dwangbevel staat derhalve verzet bij de burgerlijke rechter open.

Artikel 95

Dit artikel bevat de hoofdregel voor de verjaring van geldschulden. Het stelt de verjaringstermijn op vijf jaar, in aansluiting op de meest gebruikelijke termijn in het Burgerlijk Wetboek. Het gevolg van de verjaring in het Burgerlijk Wetboek is dat geen rechtsvordering meer kan worden ingesteld. Dit is de zogenaamde zwakke werking van de verjaring. Dat gevolg behoort ook hier voorop te staan. Indien het om een last onder dwangsom gaat, verjaart de bevoegdheid tot invordering echter reeds door verloop van een jaar na de dag waarop zij is verbeurd.
De Bank beschikt, wanneer de verjaring is voltooid, niet meer over de bevoegdheid om een dwangbevel uit te vaardigen. Dit geldt ongeacht of de schuldenaar zich op verjaring heeft beroepen. Hetzelfde behoort te gelden voor het doen uitgaan van een aanmaning, waarvan de kosten voor rekening van de burger kunnen worden gebracht, alsmede voor de bevoegdheden tot verrekening en tot tenuitvoerlegging van een dwangbevel. In het belang van de rechtszekerheid mag van de Bank worden verwacht dat deze de bevoegdheden tot aanmaning, verrekening of toepassing van dwangmiddelen v66r het voltooien van de verjaring heeft benut. Op grond van het tweede lid is het niet meer mogelijk de bevoegdheid tot aanmaning of verrekening uit te oefenen als de verjaring is voltooid. Het is daarbij niet van belang of de schuldenaar zich heeft beroepen op de verjaring; de bevoegdheden gaan na voltooiing van de verjaring van rechtswege teniet. De verjaring van de rechtsvordering tot betaling van een geldsom kan daarentegen worden gestuit door handelingen van de schuldeiser of schuldenaar, zoals geregeld in de artikelen 96 en volgende van het onderhavige ontwerp. Het gevolg van de verjaring is, zoals gezegd, dat de rechtsvordering tenietgaat, maar niet dat de schuld ook tenietgaat. Dit betekent dat indien de schuldenaar na meer dan vijf jaar zijn nog openstaande schuld aan de Bank voldoet, hij dit niet onverschuldigd doet. Eenmaal betaald kunnen deze bedragen niet als onverschuldigd worden teruggevorderd.
Artikel 97

Onder een "daad van rechtsvervolging" moet worden begrepen het instellen van een vordering bij de burgerlijke rechter (dagvaarding, eis in reconventie, vermeerdering van eis), maar ook het leggen van conservatoir beslag of het indienen van een vordering ter verificatie bij faillissement. Evenals in het privaatrecht geldt dat een daad van rechtsvervolging die wordt ingetrokken geen stuiting van de verjaring tot gevolg heeft. Uit artikel 316 van Boek 3 van het Burgerlijk Wetboek vloeit voort dat, indien de bij de rechter ingestelde vordering niet tot toewijzing leidt, de stuiting geacht wordt niet te hebben plaatsgevonden, tenzij tijdig - dat wil zeggen binnen zes maanden nadat het geding door het in kracht van gewijsde gaan van een uitspraak of op andere wijze is geëindigd - een nieuwe eis is ingesteld en deze wel tot toewijzing leidt. Ingeval de ingestelde vordering wel tot toewijzing door de rechter leidt, is artikel 324 van Boek 3 van het Burgerlijk Wetboek van toepassing.
Voor de erkenning als grond voor stuiting geldt op grond van het tweede lid dat het niet noodzakelijk is dat de schuld uitdrukkelijk wordt erkend. Elke handeling of gedraging van de schuldenaar waaruit blijkt dat hij de schuld erkent, stuit de verjaring.
In het derde lid wordt bepaald dat de Bank de verjaring, behoudens door het instellen van een eis voor de burgerlijke rechter, alleen kan stuiten door een aanmaning of door betekening of tenuitvoerlegging van een dwangbevel. Gaat de Bank daartoe over, dan is de bedoeling om alsnog tot invordering over te gaan duidelijk tot uitdrukking gebracht.

Artikel 97

Dit artikel regelt de gevolgen van de stuiting op dezelfde wijze als in het Burgerlijk Wetboek. Door stuiting van de verjaring begint een nieuwe termijn te lopen met de aanvang van de volgende dag. De nieuwe verjaringstermijn is vijf jaar. In afwijking van dit artikel kan een andere oorspronkelijke verjaringstermijn zijn voorgeschreven, zoals bijvoorbeeld in artikel 95.
Het derde lid regelt dat geen nieuwe verjaringstermijn begint te lopen als de verjaring is gestuit door het instellen van een eis (bij de burgerlijke rechter) die door toewijzing is gevolgd. Onder het "instellen van een eis" wordt overigens steeds verstaan: het instellen van een eis bij de burgerlijke rechter; de bestuursrechter komt hier niet in beeld.

Artikel 98

Het eerste lid van dit artikel strekt ertoe om een milde beoordeling door de Bank te bevorderen bij verzoeken om uitstel van betaling. Omdat de Bank dan immers weet dat indien uitstel van betaling is verleend, de verjaringstermijn op grond van deze bepaling als het ware uitgesteld wordt ofwel verlengd wordt. Mogelijk is de Bank dan eerder geneigd om uitstel van betaling te verlenen. De overige gronden genoemd in het tweede lid, te weten faillissement en surseance van betaling zijn om vergelijkbare redenen overgenomen. De verjaringstermijn wordt in de gevallen, genoemd in het tweede lid, onderdelen a en b verlengd met de duur waarin de schuldenaar verkeert in de daar aangeduide situatie.
Onderdeel c van het tweede lid betreft het geval dat er een executiegeschil aanhangig is gemaakt, en daarbij tevens de tenuitvoerlegging van het dwangbevel is geschorst. In die gevallen is het redelijk dat de verjaringstermijn wordt verlengd met de periode gedurende welke het executiegeschil aanhangig is.

Artikel 99 tot en met artikel 109

In het kader van het adequaat uitoefenen van het toezicht is in Hoofdstuk VII, paragraaf 5, van de ontwerp-landsverordening de bevoegdheid opgenomen om bepaalde feiten, zoals het feit dat een beheerder van een FMI-systeem niet over de vereiste vergunning beschikt om zijn activiteiten uit te oefenen, ter openbare kennis te brengen.
Deze bevoegdheid kan in bepaalde gevallen voor de Bank als toezichthouder een effectief handhavingsinstrument zijn. Er dient wel opgemerkt te worden dat de openbaarmaking de goede naam van de beheerder kan schaden, terwijl een goede naam voor een beheerder juist van het grootste belang is. De openbaarmaking is dan ook een handhavingsinstrument, dat wordt gebruikt in geval van overtredingen van deze landsverordening. Mitsdien wordt het sanctionerend karakter van de bevoegdheid uitdrukkelijk in de desbetreffende bepaling verwoord.
Met het oog op het sanctionerende karakter lijkt het passend om aan de bevoegdheid tot openbaarmaking enkele bepalingen toe te voegen ter bescherming van degene, wiens handelen of nalaten openbaar wordt gemaakt. Het zal evenwel niet mogelijk zijn om deze overtreder altijd waarborgen te bieden. Men moet denken aan de overtreder, die geen bekend adres heeft of die zijn identiteit verhult. In dergelijke gevallen kan van de Bank redelijkerwijs niet worden gevergd, dat zij de overtreder toch alle waarborgen biedt voordat zij de noodzakelijke handhavingsmaatregelen neemt.

De "openbaarmaking" van overtredingen, als hierboven bedoeld, geschiedt op de door de Bank te bepalen wijze, bijvoorbeeld door publicatie in het blad waarin van Landswege de officiële berichten worden geplaatst of in één of meer dagbladen ter keuze van de Bank, of op de website van de Bank.
Ten slotte verdient het aandacht dat het bij de publicatie van overtredingen gaat om gevallen waarin de Bank gebruik maakt van gegevens die op grond van haar bevoegdheden, zoals vastgelegd in deze Landsverordening zijn verkregen.
Wanneer de overtreding van deze landsverordening in de markt bekend is of anderszins openbare informatie betreft, door bijvoorbeeld publicatie in dagbladen, via internet enz., staat het de Bank natuurlijk vrij om op grond van deze openbare informatie te waarschuwen. De Bank zal er dan wel goed aan doen om de informatie te verifiëren.
Wegens het feit dat de Bank zelf belast wordt met de openbaarmaking van een overtreding, is het overigens noodzakelijk - om te voorkomen dat men rechter wordt in eigen zaak - dat de interne organisatie bij de Bank zo wordt ingericht dat een functionaris die een overtreding constateert, niet tevens beoordeelt of een overtreding ter openbare kennis moet worden gebracht (functiescheiding).
Derhalve wordt in artikel 107 van de ontwerp-landsverordening voorgeschreven dat de werkzaamheden in verband met het ter openbare kennis brengen van een overtreding worden verricht door personen die niet betrokken zijn geweest bij het vaststellen van de overtreding en het daaraan voorafgaande onderzoek.
In tegenstelling tot de maatregel openbaarmaking van overtredingen (artikel 99), die een repressief karakter heeft, is het karakter van de openbare waarschuwing (artikel 108) louter preventief. Middels een openbare waarschuwing, hoopt de Bank natuurlijk het publiek tijdig te kunnen waarschuwen tegen malafide personen dan wel instellingen die zonder de noodzakelijke vergunning handelen. Een belangrijk verschil ligt tevens in het feit dat indien de Bank besluit om ter uitvoering van artikel 99 een overtreding ter openbare kennis te brengen, ingevolge artikel 105, tweede lid, het recht tot strafvervolging vervalt, terwijl dat bij het uitvaardigen van de openbare waarschuwing niet het geval is.

Het begrip openbare waarschuwing staat beter bekend onder het Engelse woord "warnings". Ten aanzien van degene die in strijd met de Landsverordening toezicht beheerders FMI-systemen zonder een vergunning van de Bank optreedt, kan de Bank een openbare waarschuwing uitvaardigen. Het geven van een openbare waarschuwing is een discretionaire bevoegdheid van de Bank. Ook internationale organisaties waaronder de FATF en CFATF vaardigen openbare waarschuwingen uit, de zogenaamde warning list notices or FATF/C.FAIF notifications, die door de Bank en andere toezichthoudende instanties, zoals het MOT, op hun website worden gepubliceerd. Hier is slechts sprake van het doorgeven van informatie en niet sprake van een beslissing van de Bank met een beoogd rechtsgevolg.

Artikel 109

De Bank is volledig verantwoordelijk voor de handhaving van de regels zoals vastgelegd in deze landsverordening. Het is de Minister van Financiën en de Minister van Justitie daarentegen wel toegestaan om gezamenlijk in het algemeen regels te stellen ter zake van de uitoefening door de toezichthouders van de bevoegdheid tot toepassing van bestuurlijke sancties.

Artikelen 112 tot en met 115

Hoofdstuk IX van het ontwerp regelt de geheimhoudingsplicht en uitwisseling van informatie. De geheimhoudingsplicht geldt voor eenieder die een taak heeft of heeft gehad bij de uitvoering van deze landsverordening en uit den hoofde over vertrouwelijke informatie beschikt. Artikelen 112 tot en met 115 gaan in op de, in afwijking van deze geheimhoudingsplicht, toegestane uitwisseling van informatie met derden. Een geordend wettelijk vastgelegd proces van uitwisseling van informatie tussen een aantal vastomlijnde toezichthoudende of justitiële autoriteiten is tegenwoordig essentieel om aansluiting te kunnen behouden met de standaarden behorende bij een modern internationaal financieel centrum. Om belangrijke lidmaatschappen bij bijvoorbeeld IOSCO en European Securities and Markets Authority (hierna: ESMA) te bereiken is de mate van informatie-uitwisselingsmogelijkheden zelfs cruciaal om lid te kunnen worden. Internationale ontwikkelingen maken dit noodzakelijk. De Bank kan zodoende, indien aan vast omschreven voorwaarden is voldaan, informatie uitwisselen met buitenlandse of in Sint Maarten gevestigde toezichthoudende instanties en justitiële autoriteiten (artikel 114), en de op grond van het ontwerp door de Bank benoemde curator (artikel 115). In de eerste en tweede lid van artikel 114, bevatten de bevoegdheden van de Bank om actief informatie te vergaren of onderzoek te verrichten op verzoek van een buitenlandse toezichthouder. In het kader daarvan kan de Bank ten behoeve van een buitenlandse toezichthouder gegevens en inlichtingen opvragen, dan wel een onderzoek instellen of doen instellen (met gebruikmaking derhalve van derden).

De Minister van Financiën

Bijlage bij de memorie van toelichting[22]

Begrippenlijst van de meest voorkomende begrippen in:
de ontwerp-Landsverordening toezicht beheerders FMI-systemens (Ltb),
de ontwerp-Landsverordening toezicht beheerders FMI-systemen (LtFMI),
de ontwerp-Landsverordening toezicht virtuele activa dienstverleners (Ltva) de ontwerp-Landsverordening oversight op systemen in het betalings- of effectenverkeer (Lvo), en
de Landsverordening toezicht effectenbemiddelaars en vermogensbeheerders (Ltev).

begunstigde: natuurlijke persoon of rechtspersoon die de beoogde ontvanger is van de geldmiddelen waarop een betalingstransactie betrekking heeft (Ltb)

beheerder: rechtspersoon die beheerder is van een FMI-systeem (LtFMI)

betaaldienst:
1°. dienst waarbij de mogelijkheid wordt geboden contanten op een betaalrekening te storten, alsmede elke verrichting die voor het beheren van een betaalrekening vereist is;
2°. dienst waarbij de mogelijkheid wordt geboden contanten van een betaalrekening op te nemen, alsmede elke verrichting die voor het beheren van een betaalrekening vereist is;
3°. uitvoering van betalingstransacties, met inbegrip van geldovermakingen, op een betaalrekening bij de beheerders FMI-systemen van de gebruiker of bij een andere beheerders FMI-systemen:
   a) uitvoering van automatische debitering, met inbegrip van eenmalige automatische debitering;
   b) uitvoering van betalingstransacties met behulp van een betaalkaart of een soortgelijk betaalinstrument;
   c) uitvoering van overmakingen, met inbegrip van automatische betalingsopdrachten;
4°. uitvoering van betalingstransacties waarbij de geldmiddelen zijn gedekt door een kredietlijn die aan de betaaldienstgebruiker wordt verleend:
   a) uitvoering van automatische debitering, met inbegrip van eenmalige automatische debitering;
   b) uitvoering van betalingstransacties met behulp van een betaalkaart of een soortgelijk betaalinstrument;
   c) uitvoering van overmakingen, met inbegrip van automatische betalingsopdrachten;
5°. uitgifte van betaalinstrumenten of acceptatie van betalingstransacties;
6°. uitvoeren van geldtransfers;
7°. betaalinitiatiedienst; of,
8°. rekeninginformatiedienst; (Ltb)

betaaldienstgebruiker: natuurlijke persoon of rechtspersoon die in de hoedanigheid van betaler, begunstigde of beide van een betaaldienst gebruik maakt (Ltb)

---

[22] Deze bijlage is opgenomen op voorstel van de organisaties die commentaar hebben gegeven op de ontwerp-Landsverordening oversight op systemen in het betalings- of effectenverkeer.

beheerders FMI-systemen: betaalinstelling, met inbegrip van een elektronischgeldinstelling en kredietinstelling (Ltb)

betaalinstelling: degene die zijn bedrijf maakt van het verlenen van betaaldiensten, met uitzondering van een kredietinstelling of elektronischgeldinstelling (Ltb)

betaalinstrument: gepersonaliseerd instrument of gepersonaliseerde instrumenten of het geheel van procedures, overeengekomen tussen de betaaldienstgebruiker en de beheerders FMI-systemen, waarvan gebruik wordt gemaakt voor het initiëren van een betaalopdracht (Ltb)

betaalopdracht: door een betaler of begunstigde aan zijn beheerders FMI-systemen gegeven opdracht om een betalingstransactie uit te voeren (Ltb)

betaalrekening: op naam van een of meer betaaldienstgebruikers aangehouden rekening die voor de uitvoering van betalingstransacties wordt gebruikt (Ltb)

betaler: natuurlijke persoon of rechtspersoon die houder is van een betaalrekening en een betalingstransactie vanaf die betaalrekening toestaat, dan wel bij ontbreken van een betaalrekening, een natuurlijke persoon of rechtspersoon die een betaalopdracht geeft (Ltb)

betalings- of effectenverkeer: het geheel van instrumenten, diensten, producten, transacties, procedures en systemen ten behoeve van betaal- of effectentransacties (Lvo)

betalingssysteem: een systeem voor de overmaking van geldmiddelen met formele en gestandaardiseerde regelingen en gemeenschappelijke regels voor de verwerking, clearing of afwikkeling van betalingstransacties (Ltb)

betalingstransactie: door of voor rekening van de betaler of door de begunstigde geïnitieerde handeling waarbij geldmiddelen worden gedeponeerd, overgemaakt of opgenomen, ongeacht of er onderliggende verplichtingen tussen de betaler en de begunstigde zijn (Ltb)

betalingsverkeer: het geheel van instrumenten, diensten, producten, transacties, procedures en systemen ten behoeve van betalingen en betalingstransacties (Ltb)

clearing: het proces van verzenden, afstemmen of bevestigen van betaalinstructies voor het berekenen of verrekenen van de positie van de deelnemers op een bilaterale of multilaterale basis, met als doel het vaststellen van de nettobetalingsverplichtingen van de deelnemers (LtFMI)

commissaris: lid van een raad van commissarissen of ander orgaan dat met het toezicht op het beleid en de algemene gang van zaken van een elektronischgeldinstelling of een betaalinstelling is belast (Ltb)

dwangbevel: een bevel van de Bank dat ertoe strekt de betaling van een geldschuld af te dwingen (Ltb)

effecten:

1. aandeelbewijzen, schuldbrieven, winst- en oprichtersbewijzen, optiebewijzen, warrants en soortgelijke waardepapieren;

2.rechten van deelgenootschap, opties, termijncontracten, inschrijvingen in aandelen- en schuldregisters en soortgelijke, al dan niet voorwaardelijke, rechten;
3.rechten uit overeenkomsten tot verrekening van een koers- of prijsverschil en soortgelijke verhandelbare rechten en waarden;
4.certificaten en recepissen van waarden als hiervoor bedoeld, met uitzondering van waarden die uitsluitend het karakter van betaalmiddel dragen en appartementsrechten; (Ltev)

effectenbemiddelaar: degene die beroeps- of bedrijfsmatig als tussenpersoon werkzaamheden verricht, gericht op de totstandkoming van transacties in effecten voor rekening van een cliënt (Ltev)

elektronisch geld: elektronisch of magnetisch opgeslagen monetaire waarde, vertegenwoordigd door een vordering op de uitgever, welke door hem is uitgegeven in ruil voor ontvangen geld dat is uitgegeven of gegarandeerd door een overheid of een centrale bank, om betalingstransacties te verrichten, en welke wordt aanvaard door een ander (Ltb)

elektronischgeldinstelling: degene die bedrijfsmatig elektronisch geld uitgeeft (Ltb)

externe deskundige: een externe deskundige als bedoeld in artikel 121, zesde lid, van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek (Ltb)

fiduciaire valuta: chartaal, giraal en digitaal geld dat door een centrale bank of een overheid wordt uitgegeven of gegarandeerd (Ltva)

financiële markt: een multilateraal systeem voor deelnemende ondernemingen ten behoeve van de goede werking van de diensten met als doel de clearing, vastlegging of settlement van betalingen, transacties in effecten, of andere financiële transacties, ongeacht of deze geheel of slechts gedeeltelijk in Curaçao of Sint Maarten opereren (LtFMI)

FMI-systeem: een systeem met formele en gestandaardiseerde regelingen en gemeenschappelijke regels voor de clearing van betalingstransacties of voor de clearing of settlement van effectentransacties (LtFMI)

fraude: een bewuste of opzettelijke handeling waardoor aan een ander eigendom of geldmiddelen wordt ontnomen als gevolg van bedrog, misleiding of andere oneerlijke middelen (Lvo)

geldmiddelen: chartaal geld, giraal geld of elektronisch geld (Ltb)

geldtransfer: een betaaldienst waarbij, zonder dat een betaalrekening op naam van de betaler of de begunstigde wordt geopend, van een betaler geldmiddelen worden ontvangen met als enig doel het daarmee corresponderende bedrag over te maken aan een begunstigde of aan een beheerders FMI-systemen die handelt voor rekening van de begunstigde of die de geldmiddelen voor rekening van de begunstigde ontvangt en aan de begunstigde beschikbaar stelt (Ltb)

gekwalificeerde deelneming: rechtstreeks of middellijk belang van meer dan 10% van het nominaal kapitaal van een onderneming of instelling, of het rechtstreeks of middellijk kunnen uitoefenen van meer dan 10% van de stemrechten in een

onderneming of instelling, of het rechtstreeks of middellijk kunnen uitoefenen van een daarmee vergelijkbare zeggenschap in een onderneming of instelling (Ltb)

kredietinstelling: kredietinstelling die beschikt over een vergunning als bedoeld in artikel 2 van de Landsverordening toezicht bank- en kredietwezen, met uitzondering van een internationale kredietinstelling (Ltb)

overmaking: betaaldienst voor het crediteren van de betaalrekening van een begunstigde met een betalingstransactie of een reeks betalingstransacties van een betaalrekening van een betaler door de beheerders FMI-systemen die de betaalrekening van de betaler beheert, op basis van een door de betaler gegeven opdracht (Ltb)

oversight: toetsen van systemen in het betalings- of effectenverkeer aan standaarden, en zo nodig verbetering bewerkstelligen met als doel de veiligheid en efficiëntie te bevorderen (Lvo)

systeemrisico: de mogelijkheid van ernstige ontwrichting van het betalings- of effectenverkeer, als gevolg van onderlinge verbondenheid of onderlinge afhankelijkheid van systemen, of als gevolg van het hebben van gemeenschappelijke deelnemers dan wel het bedienen van onderling verbonden instellingen en markten door systemen (Lvo)

settlement: het proces waarbij verplichtingen tussen twee of meer deelnemers worden vereffend door het overboeken van geld of effecten (LtFMI)

toezichthoudende instantie: een overheidsinstantie respectievelijk een van overheidswege aangewezen instantie die belast is met het toezicht op financiële markten of op rechtspersonen, vennootschappen of natuurlijke personen die op die markten werkzaam zijn, alsmede een overheidsinstantie, respectievelijk een van overheidswege aangewezen instantie die belast is met het toezicht op de naleving van wettelijke regelingen ter zake van de bestrijding van witwassen en de financiering van terrorisme (Ltb e.a.)

valutadatum: referentietijdstip dat door een beheerders FMI-systemen wordt gebruikt voor de berekening van de interesten op de geldmiddelen waarmee een betaalrekening wordt gedebiteerd of gecrediteerd (Ltb)

vermogensbeheerder: degene die beroeps- of bedrijfsmatig op grond van een overeenkomst, anders dan als beheerder van een beleggingsinstelling, op discretionaire basis het beheer voert over effecten die toebehoren aan een cliënt, of over aan een cliënt toebehorende middelen ter belegging in effecten, daaronder begrepen het verrichten of doen verrichten van effectentransacties voor rekening van de cliënt met wie de overeenkomst is gesloten (Ltev)

zetel: plaats waar een onderneming of instelling volgens haar statuten of reglementen is gevestigd dan wel, indien zij geen rechtspersoon is, de plaats waar de onderneming of instelling haar hoofdvestiging heeft (Ltev)

BESLISBLAD VAN DE MINISTERRAAD

**********COM200623**********

Agenda point: 18

Topic: **Ontwerp Landsverordening, houdende regels inzake de settlement- en clearingsystemen in de monetaire unie van Curaçao en Sint Maarten (Landsverordening toezicht beheerders FMI-systemen), Ministerie FIN**

DIV no: 4678-23

Decision: Conform advies:

1. Approval of the Draft National Ordinance.
2. Approval for the Minister of Finance to sign the Explanatory Memorandum.
3. Approval for the Prime Minister to sign the cover letter to the Governor.
4. Approval for the Prime Minister to forward the file to the Governor to proceed the Draft National Ordinance and the Explanatory Memorandum to the Council of Advice.

Execution: Minister FIN + Prime Minister/Minister AZ

**********COM200623**********

SECRETARIS MINISTERRAAD
20 JUN 2023
SINT MAARTEN